Dodie Smith

Fetele din castel

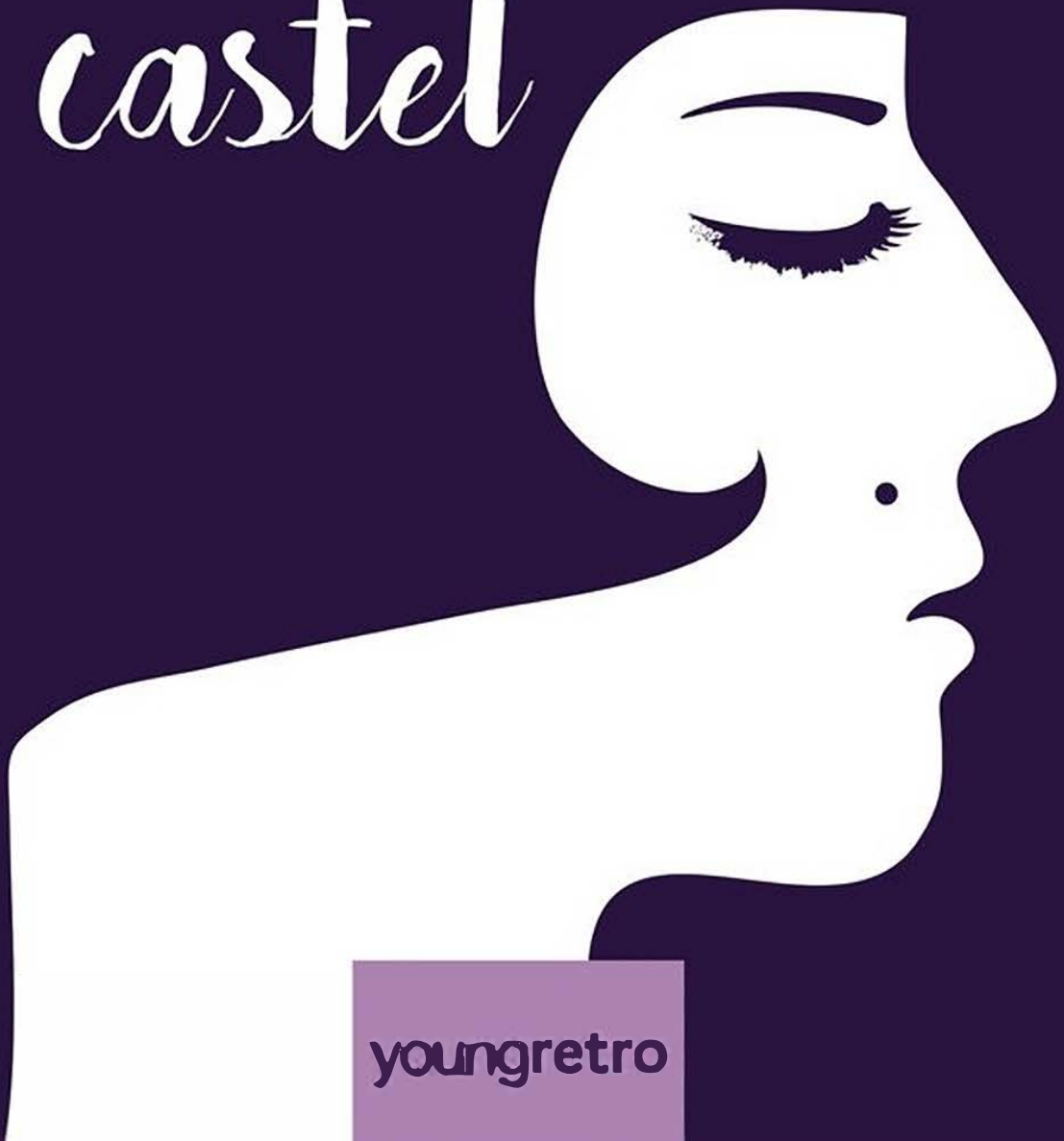

youngretro

Dodie Smith

Fetele din castel

Dorothy Gladys „Dodie" Smith (3 mai 1896 – 24 nov. 1990) s-a născut în Lanchashire, Anglia. Înconjurată de oameni cu mari afinităţi pentru teatru, a primit în familie o educaţie riguroasă în această direcţie, sala de teatru devenind un loc frecventat cel mai adesea alături de bunicul ei. La zece ani, Dodie a scris prima ei piesă de teatru, iar în adolescenţă a primit câteva roluri în spectacole puse în scenă în Manchester. După absolvirea şcolii de fete St. Paul în 1914, a urmat cursurile Academiei de Artă Dramatică. Pasiunea pentru scris a fost valorificată în numeroase piese de teatru, romane, scrieri autobiografice şi scenarii. Cu toate acestea, a rămas cunoscută publicului mai ales pentru *O sută unu dalmaţieni* (1956), cartea pentru copii ecranizată ulterior de studiourile Disney.

I Capture the Castle / *Fetele din Castel* este primul ei roman, scris în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi publicat în 1949, o perioadă în care Dodie Smith locuia împreună cu soţul său în California. Dorul de casă a împins-o să scrie acest roman, cu gândul la vremuri mai bune.

DODIE SMITH

FETELE DIN CASTEL

Traducere din limba engleză și note
de Laura Ciobanu

youngretro

Redactor: Cristina Ştefan
Tehnoredactor: Roxana Ciobanu
Corector: Theodor Zamfir
Ilustraţii: Ruth Steed, după schiţele autoarei
Copertă: Anna Grozavu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SMITH, DODIE

Fetele din castel / Dodie Smith; trad. din limba engleză de Laura Ciobanu. – Bucureşti: Youngart, 2019

ISBN 978-606-8811-69-7

I. Ciobanu, Laura (trad.)

821.111

Dodie Smith

I Capture the Castle

Copyright © Dodie Smith 1949

© youngart, 2019, pentru prezenta ediţie
youngart este un imprint al Grupului Editorial Art

I
Caietul de șase penny

(Martie)

Capitolul 1

Scriu aceste rânduri aşezată în chiuveta din bucătărie. Mai bine zis, stau cu picioarele în ea. Restul persoanei mele e cocoţat pe uscătorul de vase, peste care am aşternut pătura câinelui nostru şi învelitoarea pentru ceainic. N-aş putea zice că stau din cale-afară de confortabil, şi mă înconjoară un miros deprimant de săpun carbolic, dar e unica parte a bucătăriei până unde mai ajunge lumina zilei. Şi am descoperit că a sta într-un loc unde n-ai mai stat poate să te inspire: mi-am scris cea mai reuşită poezie a mea cocoţată pe coteţul găinilor. Deşi nici măcar aceea nu-i o poezie foarte bună. Am decis că poeziile mele sunt atât de proaste, încât nu trebuie să mai scriu vreuna.

Picăturile de pe acoperiş plescăie în butoiul de apă aflat lângă uşa din spate. Priveliştea de pe fereastra de deasupra chiuvetei e nemaipomenit de mohorâtă. Dincolo de grădina umedă şi rece se văd zidurile ruinate ce mărginesc şanţul de apărare. Dincolo de şanţ, câmpurile arate, transformate în mlaştini, se întind sub cerul plumburiu. Îmi spun că toată ploaia din ultimul timp este benefică pentru natură şi că în orice clipă primăvara ne va lua prin surprindere. Încerc să-mi imaginez copacii înfrunziţi şi curtea scăldată în soare. Din păcate, cu cât ochii minţii văd mai mult verde şi auriu, cu atât mai decolorat mi se pare amurgul acesta.

E liniştitor să-ţi desprinzi privirea de la fereastră şi să ţi-o întorci către focul din bucătărie, lângă care sora mea, Rose, calcă, deşi evident că nu vede foarte bine şi ar fi păcat să-şi ardă unica ei cămaşă de noapte. (Eu am două, dar uneia-i lipseşte partea din spate.) Rose arată deosebit de atrăgătoare în lumina focului, fiindcă e o blondă trandafirie, foarte palidă şi eterică. Deşi eu m-am obişnuit cu ea, tot ştiu că e o frumuseţe. Are aproape douăzeci şi unu de ani şi e foarte supărată pe viaţă. Eu am şaptesprezece ani, par mai tânără şi mă simt mai bătrână. Nu sunt o frumuseţe, dar am trăsături regulate.

Tocmai i-am spus lui Rose că situaţia noastră este romantică: două fete în această casă stranie şi singuratică. Ea mi-a replicat că nu i se pare deloc romantic să fie închisă într-o ruină înconjurată de o mare de noroi. Trebuie să recunosc, căminul nostru e un spaţiu nefiresc în care să locuieşti. Dar eu îl iubesc. Casa a fost construită pe vremea lui Carol I, dar a fost avariată de Cromwell. Tot zidul nostru dinspre răsărit a făcut parte din castel: are chiar două turnuri rotunde. Clădirea porţii este intactă şi legată de casă printr-o porţiune din vechiul zid, care şi-a păstrat neştirbită înălţimea de odinioară. Şi turnul Belmotte, tot ce a mai rămas dintr-un castel şi mai vechi, stă încă în picioare pe o movilă din apropiere. Dar nu o să încerc să fac o descriere completă a straniei noastre case până n-o să am la dispoziţie mai mult timp decât acum.

Scriu acest jurnal în parte ca să îmi practic stilul de scriere rapidă recent însuşit şi în parte ca să învăţ cum să scriu un roman. Vreau să fac personaje din noi toţi şi să adaug conversaţii. De dragul stilului ar trebui să mă avânt înainte fără să gândesc prea mult, căci până acum toate poveştile mele au fost rigide şi chinuite. Singura dată când mi-a făcut

favoarea de a citi una, tata mi-a spus că în ea grandiosul se îmbina cu nişte eforturi disperate de a fi amuzantă. M-a sfătuit să mă relaxez şi să las cuvintele să curgă.

Aş vrea să ştiu cum să fac cuvintele să curgă din mintea tatei. Cu ani şi ani în urmă a scris o carte foarte neobişnuită, numită *Iacob Luptătorul*, o combinaţie de ficţiune, filosofie şi poezie. A avut un succes imens, mai ales în America, unde a făcut o grămadă de bani citind din ea în public, şi părea pe cale să devină unul dintre scriitorii importanţi. Dar pe urmă s-a oprit din scris. Mama punea asta pe seama unui lucru care i s-a întâmplat când eu aveam doar cinci ani.

Pe atunci locuiam într-o căsuţă de la marginea mării. Tata tocmai ni se alăturase după un al doilea turneu de lecturi în America. Într-o după-amiază, când ne luam ceaiul în grădină, a avut nefericirea de a-şi pierde răbdarea cu mama într-un mod nespus de zgomotos, tocmai când era pe punctul să-şi taie o bucată de prăjitură. A agitat cuţitul atât de ameninţător în direcţia ei, încât un vecin băgăcios a sărit gardul grădinii ca să intervină şi s-a pomenit doborât la pământ. La tribunal, tata a explicat că a omorî o femeie cu cuţitaşul nostru de argint pentru tăiat prăjituri ar fi fost un proces lung şi epuizant, la finalul căruia victima ar fi murit de plictiseală, şi a fost achitat de orice intenţie de a o ucide pe mama. Întregul caz pare să fi fost ridicol, toată lumea, cu excepţia vecinului, fiind foarte nostimă. Dar tata a făcut greşeala de a fi mai nostim decât judecătorul şi, întrucât nu era nicio îndoială că îl vătămase serios pe vecin, a fost condamnat la trei luni de închisoare.

Când a ieşit era acelaşi om drăguţ dintotdeauna, ba chiar mai drăguţ, pentru că temperamentul i se îmbunătăţise. Cu excepţia acestui fapt, mie nu mi s-a părut schimbat deloc, dar Rose îşi aminteşte că el începuse deja să fie

nesociabil. Atunci a închiriat pentru patruzeci de ani castelul, care e un loc minunat dacă vrei să fii nesociabil. Odată ce ne-am instalat aici, ar fi trebuit să înceapă o nouă carte. Dar timpul a trecut fără să se întâmple nimic şi în cele din urmă ne-am dat seama că renunţase până şi să mai încerce să scrie. Sunt ani de când refuză până şi să ia în discuţie posibilitatea de a o face. Îşi petrece majoritatea vieţii în locuinţa portarului, care iarna e îngheţată, fiindcă nu are şemineu. Stă acolo ghemuit deasupra unei sobiţe cu ulei şi, din câte ştim noi, nu face altceva decât să citească romane poliţiste împrumutate de la biblioteca din sat. I le aduce domnişoara Marcy, bibliotecara, care e şi directoarea şcolii. Ea îl admiră nespus şi zice că „plumbul i-a pătruns în suflet".

Eu una nu văd cum ar putea plumbul să pătrundă foarte adânc în sufletul cuiva după numai trei luni de închisoare, în tot cazul nu când acel cineva are atâta vitalitate câtă avea tata... şi părea să-i fi rămas destulă când i-au dat drumul. Acum însă parcă i-a pierit cu totul şi nesociabilitatea lui s-a agravat, devenind aproape o boală. Adesea mă gândesc că ar prefera să nu-i întâlnească nici pe membrii familiei sale. Veselia lui înnăscută a dispărut. Uneori afişează o voioşie falsă care mă face să mă simt prost, dar de obicei e fie posomorât, fie iritabil. Cred c-aş prefera să-şi iasă din fire ca pe vremuri. O, bietul tata, e atât de jalnic! Dar ar putea să lucreze şi el măcar puţin în grădină! Sunt conştientă că ăsta nu este un portret corect al lui. Trebuie să încerc din nou mai târziu.

Mama a murit acum opt ani, din cauze perfect naturale. Trebuie să fi fost o persoană discretă, căci nu am decât cea mai vagă amintire despre ea, deşi în majoritatea privinţelor am o memorie excelentă. (Îmi amintesc perfect

incidentul cu cuţitul pentru prăjituri: l-am lovit pe vecinul căzut cu lopăţica mea de lemn. Tata mereu a susţinut că asta l-a costat o lună de închisoare în plus.)

Acum trei ani (sau să fi fost patru? ştiu că unicul acces de sociabilitate al tatei a avut loc în 1931) ne-a fost prezentată o mamă vitregă. Chiar am fost surprinse. Este un model faimos al pictorilor şi pretinde că a fost botezată Topaz, deşi, chiar dac-ar fi adevărat, nu există nicio lege care să oblige o femeie să păstreze aşa un nume. Este foarte frumoasă, cu o coamă de păr atât de blond că-i aproape alb şi cu o piele extraordinar de palidă. Nu foloseşte machiaj, nici măcar pudră. La Galeria Tate există două tablouri care o înfăţişează, unul de Macmorris, intitulat „Topaz cu jad", în care poartă un splendid colier de jad, şi altul de H. J. Allardy, care o înfăţişează goală pe o veche sofa tapisată cu păr de cal, despre care ea povesteşte că înţepa foarte tare. Acesta se cheamă „Compoziţie". Dar fiindcă Allardy a pictat-o chiar mai palidă decât este, „Descompunere" i s-ar potrivi mai bine.

De fapt paloarea lui Topaz nu are nimic nesănătos. Pur şi simplu o face să pară că aparţine unei noi rase. Are o voce foarte joasă, sau mai bine zis aşa preferă ea să vorbească: vocea face parte dintr-o poză de pretinsă artistă care mai include pictura şi cântatul la lăută. Dar bunătatea ei este perfect autentică şi la fel şi gătitul. Ţin foarte, foarte tare la ea şi e drăguţ că am scris asta când ea tocmai apare pe scările către bucătărie. Poartă vechea ei rochie portocalie de ceai. Părul ei palid şi drept îi curge pe spate până la talie. S-a oprit pe treapta de sus şi a zis „A, fetelor!", cu câte o inflexiune catifelată pe fiecare silabă.

Acum stă pe scăunelul de oţel cu trei picioare şi aţâţă focul. Lumina lui trandafirie o face să arate mai banală,

dar foarte drăguță. Are douăzeci și nouă de ani și a mai avut doi soți înaintea tatei (deși nu vrea să ne spună prea multe despre ei), dar pare extraordinar de tânără. Poate pentru că fața ei este atât de inexpresivă.

Acum bucătăria e foarte frumoasă. Lumina focului își trimite strălucirea statornică prin grătarul vetrei și prin gaura rotundă de pe sobă, unde capacul a fost lăsat deschis. Colorează în trandafiriu pereții albi. Până și grinzile întunecate ale tavanului au devenit auriu-închis. Cea mai înaltă grindă se află la peste nouă metri de podea. Rose și Topaz sunt două siluete micuțe într-o peșteră imensă, luminată.

Acum Rose stă pe paravanul din fața vetrei, așteptând să i se încingă fierul de călcat. O privește pe Topaz cu un aer nemulțumit. Adesea pot să-mi dau seama ce gândește Rose și aș paria că acum îi invidiază rochia de ceai portocalie și-și urăște bluza și fusta care-s cam vechi și sărăcăcioase. Biata Rose urăște majoritatea lucrurilor pe care le are și invidiază majoritatea lucrurilor pe care nu le are. Și eu sunt nemulțumită, dar eu parcă nu iau la fel de mult în seamă treaba asta. În acest moment, mă simt nerezonabil de fericită privindu-le pe amândouă, știind că mă pot alătura lor la căldură, dar rămânând aici, în frig.

Vai de mine, tocmai a avut loc o mică scenă! Rose i-a cerut lui Topaz să se ducă la Londra și să câștige niște bani. Topaz i-a răspuns că nu crede că merită efortul, pentru că traiul acolo este mult prea scump. E adevărat că niciodată nu poate economisi prea mult, doar cât să ne cumpere câteva cadouri. Este foarte generoasă.

— Și doi dintre cei pentru care pozez sunt în străinătate, a continuat ea, și nu vreau să lucrez pentru Macmorris.

— De ce? a întrebat Rose. Plătește mai bine decât ceilalți, nu?

— Ar fi și cazul, având în vedere cât de bogat este, a zis Topaz. Dar nu-mi place să pozez pentru el fiindcă nu-mi pictează decât capul. Tatăl tău spune că bărbații care mă pictează goală îmi pictează trupul și se gândesc la munca lor, în timp ce Macmorris îmi pictează capul și se gândește la trupul meu. Și e perfect adevărat. Am avut mai multe probleme cu el decât aș vrea să știe tatăl tău.

Rose a zis:

— Aș fi crezut că merită să ai niște probleme dacă e vorba să câștigi bani.

— Atunci îndură tu problemele alea, draga mea, a zis Topaz.

Ceea ce trebuie s-o fi enervat foarte tare pe Rose, având în vedere că n-are nici cel mai mic prilej să intre în genul ăla de necazuri. Și-a dat capul pe spate cu un gest dramatic și a zis:

— Sunt perfect dispusă s-o fac. Poate v-ar interesa pe amândouă să aflați că de câtva timp m-am gândit să mă vând pe mine însămi. Dacă va fi necesar, o să bat străzile.

I-am spus că nu avea ce străzi să bată în inima Suffolkului.

— Dar dacă Topaz ar avea amabilitatea să îmi împrumute bani de tren până la Londra și mi-ar da câteva sugestii....

Topaz a zis că ea n-a bătut niciodată străzile, treabă pe care o regreta foarte tare, pentru că „o persoană trebuie să se scufunde în abisuri ca să se ridice pe culmi", ceea ce e genul de topazism pe care numai cu multă afecțiune îl poți tolera.

— Și oricum, i-a zis ea lui Rose, ești ultima fată care să ducă o viață de muncă grea și imoralitate. Dacă ești chiar așa îndrăgostită de ideea de a te vinde pe tine însăți, mai

bine găsește-ți un bărbat bogat și mărită-te cu el în mod respectabil.

Ideea aceasta îi venise și lui Rose, desigur, dar sperase întotdeauna că bărbatul respectiv va fi de asemenea chipeș, romantic și demn de iubit. Probabil motivul pentru care a izbucnit brusc în lacrimi a fost că nu mai nutrește nicio speranță să întâlnească vreodată un bărbat bun de luat în căsătorie, fie și unul hidos și sărac. Cum ea nu plânge decât cam o dată pe an, chiar ar fi trebuit să mă apropii și s-o alin, dar voiam să pun totul pe hârtie. Încep să înțeleg cum ajung scriitorii să capete o înclinație către cruzime.

Oricum, Topaz a alinat-o mult mai bine decât aș fi făcut-o eu, căci eu nu sunt dispusă să strâng oamenii la piept. Ea s-a comportat ca o mamă, lăsând-o pe Rose să-i umple de lacrimi rochia portocalie de ceai, care a trecut prin multe la vremea ei. Mai târziu Rose va fi furioasă pe ea însăși, pentru că are tendința nu tocmai drăguță de a o disprețui pe Topaz, dar pe moment sunt prietene la cataramă. Rose tocmai pune deoparte fierul de călcat, înghițindu-și lacrimile, iar Topaz așterne masa pentru ceai în timp ce schițează planuri total nepractice de a câștiga bani, cum ar fi să dăm un concert de lăută în sat sau să cumpărăm un porc în rate.

M-am alăturat și eu lor ca să-mi odihnesc mâna, dar n-am zis nimic important.

Plouă din nou. Stephen traversează curtea. Locuiește cu noi de când era copil: mama lui a fost servitoarea noastră în zilele când încă ne puteam permite una și când ea a murit el n-a avut unde se duce. Se ocupă de grădina noastră de legume, are grijă de găini și face o mulțime de alte treburi. Nu-mi pot imagina cum ne-am descurca fără el. Are optsprezece ani, este foarte blond și are un aer nobil,

deşi expresia lui e puţin cam neroadă. Tata spune că-i drăguţul meu. Arată cam aşa cum mi-l imaginez eu pe Silvius din *Cum vă place*[1], dar eu nu aduc deloc a Phoebe.

Stephen a intrat înăuntru. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să aprindă o lumânare şi să o lipească pe pervaz lângă mine, zicând:

— Îţi strici ochii, donşoară Cassandra.

Apoi a lăsat să cadă pe acest jurnal o bucată de hârtie împăturită strâns. M-am întristat fiindcă ştiam că o să conţină o poezie. Presupun că a trudit la ea în hambar. E scrisă cu scrisul lui îngrijit şi frumos. Titlul este: *Către domnişoara Cassandra* de Stephen Colly. E un poem fermecător... scris de Robert Herrick[2].

Ce mă fac cu Stephen? Tata spune că dorinţa de a te exprima este un lucru demn de milă, dar eu cred că de fapt principala dorinţă a lui Stephen este să-mi facă mie plăcere. Ştie cât de mult preţuiesc poezia. Ar trebui să-i spun că ştiu că versurile astea sunt copiate – aşa a făcut toată iarna, cam o dată pe săptămână – dar n-am inima să-l rănesc. Poate când va veni primăvara o să-l iau la o plimbare şi o să-i spun asta într-o manieră încurajatoare. De data asta am scăpat de laudele mincinoase pe care i le aduc de obicei, mulţumindu-mă să-i zâmbesc aprobator din cealaltă parte a bucătăriei. Acum pompează apă în cisternă părând foarte fericit.

Fântâna este sub podeaua bucătăriei şi se află acolo din primele zile ale acestui castel. Îl alimentează cu apă de şase sute de ani şi se spune că n-a secat niciodată. Desigur, trebuie să fi existat multe pompe. Cea de acum a sosit

[1] Piesă de teatru de William Shakespeare.

[2] Cleric şi poet englez din secolul al VII-lea, cunoscut pentru culegerea sa de poezii *Hesperidele*.

când a fost montat sistemul victorian de alimentare cu (presupusă) apă caldă.

Lumea mă tot întrerupe. Topaz tocmai a umplut ceainicul udându-mă pe picioare, iar fratele meu, Thomas, a revenit de la şcoala din orăşelul apropiat, King's Crypt. E un băiat stângaci de cincisprezece ani, căruia părul îi creşte în smocuri, ceea ce înseamnă că-i dificil să-i faci cărare. Are aceeaşi culoare şoricie ca al meu, numai că al meu e mai supus.

Când a intrat Thomas, mi-am amintit cum mă întorceam eu însămi de la şcoală, zi de zi, până acum câteva luni. Într-o străfulgerare, am retrăit drumul de 16 kilometri în trenuleţul care abia se târa şi apoi cei 8 kilometri pe bicicletă din gara Scoatney. Cât mai uram drumul ăsta iarna! Dar cumva mi-aş dori să mai merg la şcoală. Fiica directorului cinematografului era colegă cu mine şi din când în când mă mai băga la câte o proiecţie. Tare-mi lipseşte asta! Şi îmi e dor şi de şcoala însăşi: era surprinzător de bună pentru un orăşel liniştit de provincie. Am avut o bursă de studii, cum are şi Thomas. Suntem satisfăcător de inteligenţi.

Acum ploaia răpăie zdravăn în ferestre. Lumânarea mea creează impresia că afară e beznă. Şi în partea opusă a bucătăriei e mai întuneric acum că au pus ceainicul deasupra găurii rotunde de pe plită. Fetele stau pe podea şi prăjesc pâine prin grilaj. Lumina focului le pătrunde prin păr, desenându-le halouri strălucitoare în jurul capetelor.

Stephen a terminat de pompat şi aprinde focul în cazan, unul mare şi demodat, din cărămidă, care ne ajută să ţinem cald în bucătărie şi ne oferă apă foarte fierbinte. Cu cazanul şi cu soba aprinse, bucătăria e cel mai călduros loc din casă. De asta şi petrecem atâta timp în ea. Dar până

şi vara luăm masa aici, pentru că mobila din sufragerie a fost vândută de mai bine de un an.

Dumnezeule, Topaz a pus nişte ouă la fiert! Nu mi-a spus nimeni că găinile ne-au ascultat rugăciunile! O, dragele de găini! Mă aşteptam să am numai pâine cu margarină la ceai şi nu reuşesc să mă împac cu margarina atât de bine pe cât mi-aş dori. Slavă Cerului că nu există o variantă de pâine mai ieftină decât pâinea!

Ce ciudat e să îmi amintesc că odinioară „ceai" însemna ceaiul de după-amiază: prăjiturele şi feliuţe subţiri de pâine cu unt în salon. Acum e o masă pe cât de consistentă o putem face şi trebuie să ne ajungă până la micul dejun. O luăm după ce revine Thomas de la şcoală.

Stephen aprinde lampa. Peste o secundă, strălucirea arămie va pieri din bucătărie. Dar şi lumina de lampă e frumoasă.

Lampa s-a aprins. Şi, în timp ce Stephen o purta către masă, tata a apărut pe scări. Era înfăşurat în vechiul lui pled de călătorie. Probabil venise din clădirea porţii, pe lângă zidurile castelului. A murmurat:

— Ceai, ceai... A venit domnişoara Marcy cu cărţile de la bibliotecă?

(Nu venise.)

Apoi a zis că nu-şi mai simţea mâinile, nu plângându-se, ci mai degrabă pe un ton oarecum surprins, deşi mi se pare greu de crezut că o persoană care a locuit în castel iarna poate fi surprinsă că îi îngheaţă vreo parte a trupului. Şi, în timp ce cobora scara scuturându-şi ploaia din păr, am simţit brusc cât de mult ţin la el. Mă tem că n-o simt prea des.

E încă un bărbat arătos, deşi trăsăturile lui fine încep să fie înghiţite de grăsime şi coloritul îi păleşte. Cândva era la fel de luminos ca al lui Rose.

Acum discută cu Topaz. Notez cu regret că afișează falsa lui voioșie, deși cred că în prezent biata Topaz e mulțumită și cu-atât din partea lui. Îl adoră și el pare să nu se sinchisească de ea.

Va trebui să mă dau jos de pe uscător: Topaz vrea acoperitoarea ceainicului și câinele nostru, Heloïse, a venit de afară și a descoperit că i-am împrumutat pătura. E un bull terrier alb ca neaua, cu excepția locurilor unde pielea roz ca o fondantă i se întrevede prin părul scurt. Bine, Heloïse dragă, o să-ți dau pătura. Ea mă privește cu dragoste, reproș, încredere și amuzament... cum poate exprima atâtea cu doi ochi mici și mijiți?

Închei această însemnare așezată pe scări. Cred că merită consemnat că nu m-am mai simțit niciodată atât de fericită – în ciuda faptului că-s tristă din pricina tatei, mi-e milă de Rose, mă simt prost în privința poeziei lui Stephen și nu nutresc nicio undă de speranță cu privire la viitorul familiei. Poate pentru că mi-am satisfăcut impulsul creativ. Sau poate mulțumită gândului că voi avea ouă la ceai.

Capitolul 2

(Scris mai târziu în pat.)

Stau destul de confortabil pentru că mi-am pus haina de la uniformă şi am o cărămidă încălzită la picioare, dar mi-aş dori să nu fi fost săptămâna în care e rândul meu să dorm în pătuţul de fier. Rose şi cu mine dormim cu schimbul în patul cu baldachin. Acum ea stă în el şi citeşte o carte de la bibliotecă. Domnişoara Marcy a adus-o zicând că e „o poveste frumoasă". Rose spune că-i oribilă, dar că preferă să o citească decât să se gândească la situaţia ei. Biata Rose! Poartă vechiul ei capot albastru de flanel, cu poalele îndoite în jurul mijlocului ca să-i ţină de cald. Are capotul de atâta timp, încât nu cred că-l mai vede cu adevărat. Dacă l-ar pune deoparte pentru o lună şi pe urmă s-ar uita la el cred c-ar avea un şoc. Dar m-am găsit eu să vorbesc, care nu mai am capot de doi ani? Rămăşiţele ultimului sunt înfăşurate în jurul cărămizii mele încinse.

Camera noastră e spaţioasă şi remarcabil de nemobilată. Cu excepţia patului cu baldachin, care este într-o stare foarte rea, toată mobila bună a fost vândută treptat şi înlocuită cu strictul necesar cumpărat de la vechituri. Aşa se face că avem un şifonier fără uşi şi o masă de toaletă din bambus, care e o piesă rară. Îmi ţin lumânarea de la căpătâi pe un cufăr metalic zgâriat care a costat un şiling.

Rose şi-a pus-o pe a ei pe o comodă cu sertare, vopsită în aşa fel încât să imite marmura, dar aducând mai mult a şuncă. Ulciorul smălţuit şi ligheanul pus pe un trepied de fier sunt proprietatea mea personală, primite de la hangiţa de la Cheile după ce le-am descoperit stând degeaba într-un grajd. Ne scuteşte să ne mai îmbulzim la baie. Un lucru chiar drăguţ e pervazul de lemn sculptat în chip de scaun. Sunt recunoscătoare că nu există cale să-l vindem şi pe ăla. E încastrat în zidul gros al castelului, dedesubtul unei ferestre mari, cu stâlpi de piatră. Camera are ferestre şi pe partea cu grădina: unele micuţe, cu ochiuri de sticlă.

Un lucru care nu a încetat niciodată să mă fascineze este turnul rotund ce se deschide într-un colţ al încăperii. În el se află o scară circulară de piatră care duce sus pe metereze şi jos, în salon, deşi unele trepte s-au sfărâmat de tot.

Poate ar fi trebuit s-o trec şi pe domnişoara Blossom la obiectele de mobilier. E un manechin de croitorie cu o siluetă opulentă, cu o crinolină largă de sârmă în jurul unicului ei picior. Ne prostim puţin în legătură cu Miss Blossom: ne prefacem că e vie. Ne imaginăm că e o femeie umblată prin lume, poate chiar barmaniţă în tinereţile ei. Ea spune lucruri ca: „Ei, drăguţă, aşa-s bărbaţii" sau „Te ţii cu dinţii de jurămintele căsătoriei".

Vandalii de victorieni, care au făcut atâtea lucruri inutile în casa asta, n-au avut bunul-simţ să facă şi ei nişte coridoare, aşa că trebuie să trecem unii prin camerele altora. Topaz tocmai a traversat-o pe a noastră, purtând o cămaşă de noapte făcută din pânză albă, simplă, cu găuri pentru cap şi braţe. Crede că lenjeria intimă modernă e vulgară. Arăta ca una dintre victimele unui autodafe, deşi destinaţia ei era pur şi simplu toaleta.

Topaz şi tata dorm în camera mare în care dă scara dinspre bucătărie. Între camera lor şi a noastră există o

cameră micuţă căreia îi zicem „Statul Tampon". Topaz o foloseşte ca studio. Thomas ocupă camera aflată în partea opusă a palierului, lângă baie.

Mă întreb dacă Topaz s-o fi dus să-l cheme pe tata la culcare: e în stare să umble pe meterezele castelului în cămaşă de noapte. Sper că n-a făcut-o, fiindcă tata o mustră ori de câte ori intră în locuinţa portarului. Am fost educate în copilărie să nu ne apropiem de el decât invitate şi el crede că ea ar trebui să se comporte la fel.

Nu, nu s-a dus. S-a întors acum câteva minute şi a dat semn că ar fi vrut să stea aici, dar noi n-am încurajat-o. Acum e în pat şi cântă la lăută. Îmi place ideea de lăută, dar nu şi zgomotul pe care-l face: e arareori acordată şi pare genul de instrument care niciodată nu se va afla la mare căutare.

Mă simt vinovată că am fost nesociabilă cu Topaz, dar am avut o seară mult prea sociabilă.

În jurul orei opt a sosit domnişoara Marcy cu cărţile. Are în jur de patruzeci de ani, e micuţă şi cam trecută, dar cumva foarte tânără. Clipeşte o grămadă şi e mereu dispusă să chicotească şi să exclame: „Ei, nu zău!" E din Londra, dar se află în sat de mai bine de cinci ani. Cred că e o profesoară bună. Specializările ei sunt cântecele populare, florile sălbatice şi tradiţiile săteşti. Când a venit aici nu i-a plăcut locul (mereu povesteşte că ducea dorul „luminilor oraşului"), dar în curând a început să se intereseze de traiul de la ţară şi acum încearcă să-i facă şi pe oamenii de la ţară să-i împărtăşească interesul.

Ca bibliotecară, trişează puţin ca să ne poată da cele mai noi cărţi: a primit unele azi şi i-a adus tatei un roman poliţist care a apărut abia acum doi ani. Şi e şi scris de unul dintre autorii lui preferaţi. Topaz a zis:

— O, trebuie să-i duc asta imediat lui Mortmain!

Îi zice lui tata „Mortmain“ pentru că îi place numele nostru de familie şi ca să menţină iluzia că el e încă un scriitor faimos. Tata s-a întors cu ea ca să-i mulţumească domnişoarei Marcy şi a părut şi el o dată cu adevărat vesel.

— Sunt dispus să citesc orice roman poliţist, bun sau rău, nici că-mi pasă, i-a spus el. Dar un roman poliţist clasic e una dintre cele mai alese plăceri ale vieţii.

Apoi a aflat că a primit romanul înaintea vicarului şi a fost atât de mulţumit că i-a expediat domnişoarei Marcy un sărut. Ea a spus:

— O, vă mulţumesc, domnule Mortmain! Asta e, adică.. ei, nu zău!

Şi a roşit clipind de zor. Tata şi-a înfăşurat pledul pe umeri ca pe o togă şi a revenit în locuinţa portarului părând nefiresc de bine dispus.

Imediat ce el n-a putut să ne mai audă, domnişoara Marcy a întrebat: „Cum îi mai este?“ cu o voce abia şoptită care sugera că tata era în pragul morţii sau nebun de legat. Rose a zis că tata era bine mersi şi complet inutil, ca de obicei. Domnişoara Marcy a privit-o şocată.

— Rose e deprimată din pricina finanţelor nostre, i-am explicat eu.

— Nu trebuie s-o plictisim pe domnişoara Marcy cu grijile noastre, a intervenit repede Topaz.

Nu-i place orice aruncă o lumină proastă asupra tatei.

Domnişoara Marcy a declarat că nimic legat de familia noastră n-ar putea-o plictisi. Ştiu că ea consideră viaţa noastră la castel incredibil de romantică. Apoi a întrebat, foarte sfioasă, dacă nu ne poate ajuta cu un sfat.

— Uneori, cineva din afară...

Dintr-odată, am simţit că mi-aş fi dorit s-o consult: e o femeie cu atâta bun-simţ. Ea s-a gândit să-mi dea cartea despre scrierea rapidă. Mama ne-a învăţat să nu

discutăm despre problemele noastre cu nimeni din sat şi respect loialitatea lui Topaz faţă de tata, dar eram sigură că domnişoara Marcy ştia foarte bine că suntem faliţi.

— Dacă ne-aţi putea da o idee cum să câştigăm nişte bani, i-am zis eu.

— Sau să-i facem să ţină mai mult. Sunt sigură că sunteţi cu toatele nişte firi mult prea artistice ca să fiţi practice. Haideţi să facem o şedinţă de consiliu!

A zis-o de parcă ar fi invitat nişte copii să joace un joc. Era atât de nerăbdătoare că ar fi părut nepoliticos s-o refuzăm şi cred că Topaz şi Rose erau suficient de disperate ca să încerce orice.

— Acum să facem rost de hârtie şi creioane, a zis domnişoara Marcy bătând din palme.

Hârtia de scris e marfă rară la noi în casă şi nici prin gând nu-mi trecea să smulg pagini din caietul ăsta care costă şase penny şi pe care l-am primit de la vicar. În cele din urmă domnişoara Marcy a rupt paginile din mijlocul registrului ei de la bibliotecă, ceea ce ne-a dat sentimentul plăcut că furăm de la guvern, şi ne-am aşezat în jurul mesei, alegând-o pe ea preşedinte. Ea a spus că trebuia să fie şi secretar ca să ţină minuta şedinţei şi a scris:

CHESTIONAR CU PRIVIRE
LA FINANŢELE FAMILIEI MORTMAIN

Prezenţi:
Dra Marcy (preşedinte)
Dna James Mortmain
Dra Rose Mortmain
Dra Cassandra Mortmain
Thomas Mortmain
Stephen Colly

Am început să discutăm cheltuielile.

— Mai întâi chiria, a zis domnişoara Marcy.

Chiria este de patruzeci de lire pe an, ceea ce pare puţin pentru un castel atât de spaţios, dar nu avem decât câţiva acri de pământ, localnicii cred că ruinele sunt un dezavantaj şi se zvoneşte că ar fi bântuit, ceea ce nu-i adevărat. (Sus pe movilă sunt nişte chestii cam bizare, dar ele nu pătrund niciodată în casă.) În fine, oricum n-am mai plătit chiria de trei ani. Proprietarul nostru, un gentleman bătrân şi bogat care locuia la Scoatney Hall, la cinci mile de noi, ne trimitea câte un jambon de Crăciun, indiferent dacă-i plăteam sau nu. A murit în noiembrie şi ne-a lipsit tare mult jambonul.

— Se spune că Hall va fi redeschis, a zis domnişoara Marcy când i-am spus care era treaba cu chiria. Doi băieţi din sat au fost angajaţi ca să dea o mână de ajutor la grădinărit. Ei bine, o să scriem aici chiria şi o să o marcăm ca fiind „opţională". Acum, mâncarea. Vă puteţi descurca cu cincisprezece şilingi pe săptămână de persoană? Să zicem o liră de persoană, incluzând lumânările, uleiul de lampă şi produsele de curăţare?

Ideea că familia noastră ar fi putut dispune de şase lire pe săptămână ne-a făcut să hăulim de râs.

— Dacă vrem ca domnişoara Marcy să ne poată da un sfat, ar trebui să-i spunem că anul ăsta nu avem niciun fel de venituri vizibile, a zis Topaz.

Domnişoara Marcy a roşit şi a zis:

— Ştiam că sunteţi într-o situaţie dificilă. Dar, dragă doamnă Mortmain, trebuie să existe nişte bani totuşi, nu?

I-am prezentat faptele. În ianuarie şi februarie în casă nu intrase niciun penny. Anul trecut tata primise patruzeci de lire din America, unde *Iacob Luptătorul* încă se mai vinde. Topaz pozase vreme de trei luni în Londra,

economisise opt lire pentru noi şi împrumutase cincizeci. Şi îi vânduserăm o comodă înaltă unui negustor din King's Crypt pentru douăzeci de lire. Trăiam de pe urma comodei de la Crăciun încoace.

— Venitul pe anul trecut, o sută optsprezece lire, a zis domnişoara Marcy şi a scris suma.

Noi însă ne-am grăbit să-i spunem că asta nu avea nicio influenţă asupra veniturilor acestui an, pentru că nu mai aveam mobilă de vânzare, Topaz nu mai avea amici bogaţi de la care să se împrumute şi era puţin probabil ca drepturile de autor ale tatei să mai fie la fel de mari, pentru că ele scăzuseră de la un an la altul.

— Să renunţ la şcoală? a întrebat Thomas.

Dar noi i-am spus că ar fi fost absurd, căci are bursă şi şcoala lui nu ne costă nimic, iar vicarul tocmai i-a dat un abonament de tren pe un an.

Domnişoara Marcy s-a jucat niţel cu creionul şi a zis:

— Dacă vreau să vă ajut trebuie să fiu directă. N-aţi putea să mai reduceţi din leafa lui Stephen?

Am simţit că roşesc. Desigur, nu-l plătiserăm pe Stephen niciodată. Nici nu ne gândiserăm la aşa ceva. Şi deodată mi-am dat seama că ar fi trebuit s-o fi făcut. (Nu că am fi avut cu ce bani să-l plătim de când a crescut destul de mare ca să se poată angaja.)

— Nu vreau leafă, a zis Stephen încet. N-aş lua-o. Tot ce am, am primit de aici.

— Vedeţi, Stephen e ca un membru al familiei, am zis eu.

Domnişoara Marcy a părut să se întrebe dacă asta e o poziţie la care să râvneşti, dar chipul lui Stephen s-a luminat vreme de o secundă. Apoi s-a fâstâcit şi a zis că trebuie să se ducă să vadă dacă toate găinile sunt în coteţ. După ce a plecat, domnişoara Marcy a zis:

— Nicio leafă? Numai mâncarea şi dormitul?

— Nici nouă nu ne plătim nicio leafă, a zis Rose.

Ceea ce e adevărat, dar noi nu lucrăm din greu ca Stephen şi nici nu dormim în încăperea mică şi întunecoasă de lângă bucătărie.

— Şi cred că e umilitor să discutăm despre sărăcia noastră de faţă cu domnişoara Marcy, a continuat Rose mânioasă. Credeam că o să îi cerem sfatul despre cum să câştigăm bani.

După asta am irosit o grămadă de timp ca să alinăm mândria rănită a lui Rose şi sentimentele domnişoarei Marcy. După care am început să discutăm despre capacitatea noastră de a câştiga bani.

Topaz a spus că nu poate câştiga mai mult de patru lire pe săptămână la Londra, şi poate nici atât, şi că ar avea nevoie de trei lire ca să trăiască, şi de haine, şi de bani ca să vină încoace la fiecare două weekenduri.

— Şi nu vreau să mă duc la Londra, a adăugat ea patetic. M-am săturat să fiu model. Şi mi-e teribil de dor de Mortmain. Iar el are nevoie de mine aici, sunt singura care ştie să gătească.

— Asta-i prea puţin important când nu ai ce să găteşti, a zis Rose. Eu aş putea câştiga bani ca model?

— Mă tem că nu, a zis Topaz. Ai o siluetă prea drăguţă, nu are suficient dramatism. Şi n-ai avea niciodată răbdarea să stai nemişcată. Presupun că dacă nu apare altceva o să trebuiască să mă duc la Londra. Aş putea trimite acasă cam zece şilingi pe săptămână.

— Ei bine, asta-i splendid, a zis domnişoara Marcy şi a scris: „Doamna James Mortmain: posibil zece şilingi pe săptămână."

— Dar nu tot anul, a zis Topaz cu fermitate. N-aş putea să suport şi n-aş mai avea timp să mă ocup eu însumi de pictură. Aş putea să vând câteva tablouri, desigur.

Domnișoara Marcy a zis foarte politicos:

— Sigur că ai putea.

Apoi s-a întors către mine. Eu am zis că făceam progrese mari cu scrierea mea rapidă, dar că, desigur, nu era cu adevărat stenografie (sau cu adevărat rapidă, dacă e s-o zic pe-a dreaptă) și că nu puteam bate la mașină, iar șansa de a ajunge în preajma unei mașini de dactilografiat era mică.

— Atunci mă tem că până faci progrese cu proiectele tale literare va trebui să nu contăm pe tine, a zis domnișoara Marcy. Thomas, desigur, nu va produce nimic pentru încă vreo câțiva ani. Rose, draga mea?

Acum, dacă cineva din familie e nul la capitolul câștiguri, asta-i Rose, pentru că, deși cântă puțin la pian și destul de plăcut din gură și este, desigur, adorabilă ca persoană, nu se pricepe la nimic.

— Poate aș putea să îngrijesc de niște copii, a propus ea.

— O, nu, a zis repede domnișoara Marcy. Vreau să spun, draga mea... ei bine, nu ți s-ar potrivi deloc.

— O să mă angajez fată în casă la Scoatney Hall, a zis Rose, cu aerul cuiva care deja urca pe eșafod.

— Ei bine, draga mea, fetele în casă trebuie să aibă o anumită pregătire și nu cred că tatălui tău i-ar plăcea, a zis domnișoara Marcy. N-ai putea să brodezi ceva?

— Pe ce anume? Pe pânză de sac? a întrebat Rose.

Oricum, când vine vorba de broderie, Rose e un caz fără speranță.

Domnișoara Marcy și-a contemplat lista cu un aer deprimat.

— Mă tem că nu trebuie s-o socotim nici pe drăguța domnișoară Rose pe moment, a zis ea. Nu mai rămâne decât domnul Mortmain.

— Dacă eu sunt zero, atunci tata ar trebui să fie de două ori zero, a comentat Rose.

Domnişoara Marcy s-a aplecat către noi şi a zis în şoaptă:

— Dragele mele, ştiţi că eu încerc să vă ajut. Care-i necazul cu domnul Mortmain? Este... este cumva... băutura?

Am izbucnit în hohote de râs atât de puternice, încât Stephen a venit să vadă care era gluma.

— O, bietul Mortmain, a zis Topaz trăgându-şi răsuflarea. De parcă ar avea destui bani ca să-şi cumpere o sticlă de bere! Băutura costă bani, domnişoară Marcy.

Domnişoara Marcy a spus că nu putea fi vorba nici de droguri, şi într-adevăr nu putea fi. Tata nici măcar nu fumează, nu după ce i se termină ţigările pe care i le dă vicarul de Crăciun.

— E doar lene pură, a zis Rose. Lene şi lipsă de voinţă. Şi nici nu cred că a fost foarte bun. Cred că *Iacob Luptătorul* a fost supraevaluată.

Topaz i-a aruncat lui Rose o privire atât de mânioasă, încât vreme de o secundă am crezut că o s-o lovească. Stephen s-a apropiat de masă şi s-a aşezat între ele.

— O, nu, donşoară Rose, a zis el încet. E o carte mare, toată lumea ştie. Dar i s-au întâmplat lucruri care l-au făcut să nu mai poată scrie. Nu poţi să scrii doar fiindcă eşti la ananghie.

Mă aşteptam ca Rose să-l facă cu ou şi cu oţet, dar înainte să apuce să spună o vorbă, el s-a întors către mine şi a continuat repede:

— M-am gândit, donşoară Cassandra, că mi-aş putea găsi de lucru. Sunt dispuşi să mă primească la ferma Patru Pietre.

— Dar grădina, Stephen?! am zis eu pe un ton aproape plângăreţ, căci noi trăim de pe urma legumelor noastre.

El a zis că în curând ziua se va lungi şi că va lucra pentru noi seara.

— Și eu sunt de ajutor în grădină, nu-i așa, Stephen? a întrebat Topaz.

— Da, doamnă, de mare ajutor. Desigur, nu aș putea să mă angajez dacă ați pleca la Londra, ar fi prea mult de muncă pentru donșoara Cassandra.

Rose nu se pricepe la chestii cum ar fi grădinăritul sau menajul.

— Deci puteți să mă treceți cu douăzeci și cinci de șilingi pe săptămână, domnișoară Marcy, pentru că domnul Stebbins a zis că atâta o să-mi dea la început, a continuat Stephen. Și o să iau masa la Patru Pietre.

M-am gândit cu bucurie că astfel o să aibă parte zilnic de o masă bună.

Domnișoara Marcy a zis că era o idee excelentă, deși era păcat că trebuia să renunțăm la cei zece șilingi ai lui Topaz.

— Deși, desigur, aceștia erau doar potențiali.

În timp ce trecea pe lista ei cei douăzeci și cinci de șilingi ai lui Stephen, Rose a zis brusc:

— Mulțumesc, Stephen.

Și pentru că ea de regulă nu prea-l bagă în seamă, a părut important. Și i-a zâmbit atât de dulce. Biata Rose a fost atât de nefericită în ultimul timp, încât un zâmbet de-al ei e ca o rază de soare în după-amiaza târzie a unei zile lungi și ploioase. Nu înțeleg cum o poate vedea cineva pe Rose zâmbind fără să o îndrăgească. Mă așteptam ca Stephen să fie încântat, dar el s-a mulțumit să moțăie din cap și să înghită în sec de câteva ori.

Chiar atunci tata s-a ivit în capul scărilor și a privit în jos, către noi.

— Ce faceți, jucați jocuri de societate? a zis el și presupun că așa păream, adunați în jurul mesei în bătaia lămpii.

Apoi a coborât scara spunând:

— Cartea asta e a-ntâia. Am luat o pauză ca să încerc să ghicesc cine-i criminalul. Vreau un biscuit, vă rog!

Când i se face foame între două mese – la care el mănâncă foarte puţin, mai puţin ca oricare dintre noi – cere un biscuit. Cred că-şi imaginează că e cel mai mărunt şi mai ieftin lucru pe care ni-l poate cere. Sigur, n-am mai cumpărat biscuiţi de nu ştiu când, dar Topaz face prăjiturele de ovăz, care sunt foarte săţioase. A uns una cu margarină şi i-a oferit-o. Pentru o clipă am văzut aversiunea străfulgerând în ochii lui, apoi el a întrebat-o dacă nu poate presăra nişte zahăr pe deasupra.

— Chiar îi schimbă gustul, a zis el pe un ton de scuză. Nu-i putem oferi domnişoarei Marcy ceva? Ceai sau cacao, domnişoară Marcy?

Ea i-a mulţumit, dar a spus că nu voia să-şi strice pofta de mâncare înainte de cină.

— Ei, nu mă lăsaţi să vă întrerup jocul, a zis tata. Ce jucaţi?

Şi înainte să apuc să născocesc vreo cale de a-i distrage atenţia, s-a aplecat peste umărul ei şi s-a uitat pe listă. Pe care stătea scris:

Câştiguri estimate pe anul în curs

Dna James Mortmain	– zero
Cassandra Mortmain	– zero
Thomas Mortmain	– zero
Rose Mortmain	– zero
Dl Mortmain	– zero
Stephen Colly	– 25 şilingi/săpt.

Expresia tatei nu s-a schimbat în timp ce citea. A continuat să zâmbească, dar am simţit că în mintea lui se petrecea ceva. Rose spune că am tendinţa de a le atribui

oamenilor emoţiile pe care le-aş încerca eu în situaţia lor, dar sunt sigură că în clipa aia chiar am avut o intuiţie. Şi deodată i-am văzut chipul extrem de clar, nu aşa cum vezi chipurile oamenilor cu care te-ai obişnuit. Am văzut cum se schimbase faţă de copilăria mea şi mi-am amintit versul lui Ralph Hodgson despre „tigrii blânzi şi jigăriţi". Ce mult îţi ia să scrii ceea ce ai gândit într-un minut! M-am gândit la multe alte lucruri, complicate, patetice şi năucitoare cât timp tata a citit lista.

Când a terminat-o a zis pe un ton degajat:

— Şi Stephen ne dă nouă leafa lui?

— Ar trebui să plătesc pentru cazare, domnule Mortmain, a zis Stephen. Şi pentru... pentru serviciile din trecut, pentru cărţile pe care mi le-aţi împrumutat....

— Sunt convins că ai fi un foarte bun cap de familie, a zis tata.

A luat biscuitul cu zahăr oferită de Topaz şi a pornit către scări. Ea a strigat în urma lui:

— Mai stai puţin lângă foc, Mortmain!

Dar el a zis că vrea să se întoarcă la cartea lui. Apoi i-a mulţumit din nou domnişoarei Marcy că i-a adus un roman atât de bun şi i-a urat noapte bună pe un ton curtenitor. L-am auzit fredonând în timp ce străbătea dormitoarele în drum spre clădirea porţii.

Domnişoara Marcy n-a făcut niciun comentariu cu privire la incident, ceea ce demonstrează ce persoană plină de tact este. Dar a părut stânjenită şi a zis că trebuie să plece. Stephen a aprins un felinar şi a spus că o s-o conducă până la drum. Ea îşi lăsase bicicleta acolo din pricina noroiului îngrozitor de pe aleea noastră. Am ieşit s-o conduc şi eu. În timp ce traversam curtea, ea şi-a ridicat privirea către fereastra locuinţei portarului şi m-a întrebat dacă tata s-ar

simţi jignit în caz că i-ar aduce o cutiuţă cu biscuiţi pe care s-o ţină la el. Am zis că, după părerea mea, în casa noastră mâncarea nu putea constitui o jignire şi ea a exclamat:

— Vai de mine!

Apoi a privit ruinele şi a spus că erau frumoase, dar că probabil eu mă obişnuisem cu ele. I-am zis că da, fiindcă voiam să revin înăuntru, lângă foc. Dar nu e adevărat. Nu m-am obişnuit niciodată cu frumuseţea castelului. Şi după ce ea şi Stephen au plecat mi-am dat seama că arăta foarte frumos în clipa aceea. Era o noapte stranie. Luna plină era ascunsă după nori, dar îi argintase cu razele ei şi cerul era luminos. Turnul Belmotte, cocoţat pe dâmbul lui, părea chiar mai înalt ca de obicei. Odată ce am privit cu adevărat cerul aş fi vrut să nu-mi mai desprind ochii de la el. Părea să mă atragă în adâncul lui şi să mă facă să ascult cu atenţie, deşi nu aveam ce să aud, căci nu se clintea nicio crenguţă. Când s-a întors Stephen, eu încă mai priveam în sus.

— E prea rece ca să stai afară fără haină, donşoară Cassandra, a zis el.

Dar eu uitasem că există frigul, aşa că nu-l mai simţeam.

În timp ce reveneam către casă, el m-a întrebat dacă, după părerea mea, La Belle Dame sans Merci[1] o fi locuit într-un turn ca Belmotte. Am zis că era foarte probabil, deşi nu mă gândisem niciodată la ea ca având un cămin.

După asta am decis să mergem în pat ca să facem economie de foc, aşa că ne-am luat cărămizile fierbinţi din sobă şi ne-am dus fiecare la ale lui. Dar să te retragi devreme la culcare nu e bine pentru lumânări. Socoteam că a mea

[1] Eroina poemului cu acelaşi nume de John Keats, echivalentul ielelor din folclorul românesc, o fiinţă frumoasă şi crudă care îşi goleşte de vitalitate adoratorii.

avea să mă mai ţină două ore, însă o bucată din ea a căzut, aşa că acum e o masă de ceară topită. (Mă întreb cum se descurca Regele Alfred[1] cu lumânările lui de măsurat timpul când se petrecea una ca asta.) L-aş întreba pe Thomas dacă nu poate să-mi dea lumânarea lui, dar încă îşi mai face temele. Va trebui să mă duc în bucătărie. Am acolo o ascunzătoare secretă cu mucuri de lumânare. Şi o să fiu nobilă şi-o să mă opresc pe drum să discut puţin cu Topaz.

...M-am întors. S-a petrecut un lucru neaşteptat. Când am ajuns în bucătărie, Heloïse s-a trezit şi a lătrat, iar Stephen s-a ivit în uşa camerei lui ca să vadă ce se petrece. I-am strigat că-s eu şi a intrat din nou în camera lui. Mi-am găsit lumânarea şi tocmai îngenuncheasem lângă coşul lui Heloïse ca să îi spun vreo câteva cuvinte de alint (după ce a dormit are un miros foarte plăcut, de câine călduţ şi curat), când el a ieşit din nou, cu haina peste cămaşa de noapte.

— E-n regulă. Am găsit ce căutam, i-am strigat eu.

Chiar atunci, uşa ce dădea către scări s-a închis, aşa că ne-am pomenit în beznă, cu excepţia pătratului palid al ferestrei. Am traversat bucătăria pe bâjbâite şi m-am lovit de masă. Apoi Stephen m-a luat de braţ şi m-a condus până la piciorul scării.

— De-acum mă descurc, i-am zis eu.

Eram aproape de fereastră şi prin ea pătrundea lumina stranie a lunii nevăzute.

El a continuat să mă ţină de braţ.

— Vreau să te întreb ceva, donşoară Cassandra, a zis el. Vreau să ştiu dacă îţi e vreodată foame... adică atunci când n-ai ce mânca.

---

[1] Alfred cel Mare (849-899), rege anglo-saxon care s-a opus cuceririi Angliei de către vikingi. A inventat lumânările gradate, fiecare gradaţie marcând trecerea unei ore.

Probabil i-aş fi răspuns „Sigur că da", dar mi-am dat seama de încordarea şi îngrijorarea din vocea sa, aşa că am zis:

— Ei, mereu e ceva sau altceva de mâncat, nu? Sigur, ar fi plăcut să avem mâncăruri mai interesante, dar capăt îndeajuns. Ce-ţi veni să mă-ntrebi?

El a zis că stătuse treaz gândindu-se la asta şi că n-ar fi putut îndura să mă ştie flămândă.

— Dacă ţi-e vreodată foame, spune-mi, şi o să fac eu rost de ceva, a zis el.

I-am mulţumit şi i-am reamintit că oricum avea să ne ajute pe toţi cu leafa lui.

— Da, mai e şi asta, a zis el. Dar spune-mi dacă nu te saturi. Noapte bună, donşoară Cassandra!

În timp ce urcam la etaj am fost bucuroasă că nu recunoscusem că-mi era foame tot timpul, pentru că, aşa cum fură versurile lui Herrick pentru mine, ar fi în stare să fure şi mâncare. Un gând oribil, însă, într-un fel reconfortant.

Tata tocmai se întorcea de la poartă. Nu dădea niciun semn că i-ar fi fost rănite sentimentele. A comentat că păstrase patru capitole din carte ca să le citească în pat.

— Îţi trebuie multă voinţă pentru asta, a adăugat el.

Topaz părea tare deprimată.

Am găsit-o pe Rose stând pe întuneric, pentru că Thomas împrumutase lumânarea ei ca să-şi termine tema. A spus că nu o deranja, căci cartea devenise prea frumoasă ca să mai fie suportabilă.

Mi-am aprins mucul de lumânare şi l-am lipit în masa de ceară topită din sfeşnic. A trebuit să mă cocoşez în pat ca să am suficientă lumină pentru scris. Chiar când să încep am observat-o pe Rose aruncând o privire ca să verifice dacă închisesem uşa Statului Tampon. Apoi a zis:

— La ce te-ai gândit când domnişoara Marcy a anunţat că se deschide Scoatney Hall? Eu m-am gândit la începutul romanului *Mândrie şi prejudecată*, unde doamna Bennet spune „În sfârşit, Netherfield Park a fost închiriat". Şi pe urmă domnul Bennet se duce să-i facă o vizită noului stăpân bogat.

— Domnul Bennet nu-i datora chiria, am zis eu.

— Oricum tata nu s-ar duce. Mi-aş dori să trăiesc într-un roman de Jane Austen.

Eu am zis că aş prefera să fiu într-unul de-al lui Charlotte Brontë.

— Cum ar fi mai bine, în Charlotte cu o nuanţă de Jane sau în Jane cu o nuanţă de Charlotte?

Este genul de discuţie care de obicei îmi place foarte mult, dar voiam să-mi continui jurnalul, aşa că am zis:

— Jumătate-jumătate ar fi perfect.

După care am început să scriu cu hotărâre. Acum e aproape miezul nopţii. Mă simt eu însămi ca una dintre surorile Brontë, scriind la lumina unei lumânări muribunde, cu degetele atât de îngheţate că de-abia mai pot ţine creionul. Mi-aş dori ca Stephen să nu mă fi făcut să mă gândesc la mâncare, pentru că de atunci mi-e foame, ceea ce e ridicol având în vedere că am mâncat ou la ceai acum nici şase ore. Vai de mine! Tocmai mi-am dat seama că, dacă Stephen îşi face griji că sunt flămândă, înseamnă că şi lui îi e foame. Ce mai gospodărie!

Mă întreb dacă aş mai putea câştiga câteva minute de lumină făcând fitile din chibrituri înfipte în ceara lichidă. Uneori merge...

N-a fost de niciun folos. A fost ca şi cum aş fi încercat să scriu la lumina unui licurici. Dar luna şi-a croit drum printre nori în cele din urmă şi văd la lumina ei. E palpitant să scrii la lumina lunii.

Rose a adormit. Pe spate, cu gura larg deschisă. Până şi aşa tot e drăguţă. Sper că are un vis frumos, despre un tânăr bogat care o cere de soţie.

Mie nu mi-e somn deloc. Ar trebui să am o mică discuţie cu domnişoara Blossom. Bustul ei nobil pare mai mare ca oricând, conturat pe fundalul argintiu al ferestrei. Tocmai am întrebat-o dacă după părerea ei mie şi lui Rose ni se va întâmpla vreodată ceva interesant şi am auzit-o zicând tare şi clar:

— Ei, nu ştiu, răţuştelor, dar ştiu că sora aia a ta o să rupă gura târgului dacă i se va da ocazia.

Nu cred că eu ar trebui să rup gura târgului.

Aş putea continua să scriu toată noaptea, dar nu mai văd aproape deloc şi trebuie să economisesc hârtia, aşa că o să mă mulţumesc să gândesc. Contemplaţia pare a fi singurul lux care nu costă bani.

Capitolul 3

Tocmai am citit jurnalul de la început. Am descoperit că îmi pot citi cu uşurinţă scrierea rapidă, chiar şi ceea ce am scris noaptea trecută la lumina lunii. Sunt surprinsă constatând ce mult am scris. Când este vorba să născocesc poveşti, până şi o pagină poate să-mi ia ore, dar adevărul pare să curgă pe cât de repede îl pot pune pe hârtie. Dar cuvintele sunt inadecvate – ale mele cel puţin. Oare cine le-ar citi ar reuşi să-şi imagineze bucătăria noastră în lumina focului, Turnul Belmotte înălţându-se către norii argintaţi de lună sau pe Stephen reuşind să arate în acelaşi timp nobil şi modest? (A fost urât din partea mea să zic că are un aer cam nerod.) Când citesc o carte torn în ea toată imaginaţia de care sunt în stare, aşa încât e aproape ca şi cum aş scrie cartea pe măsură ce o citesc, sau mai degrabă e ca şi cum aş trăi-o. Face cititul mult mai pasionant, dar presupun că nu foarte mulţi îşi dau atâta osteneală.

În după-amiaza asta scriu în mansardă, pentru că în bucătărie Topaz şi Rose sunt puse pe vorbă. Au dezgropat de pe undeva un pachet de vopsea verde, datând din vremea când am fost spiriduş într-o piesă de la şcoală, şi vor să vopsească nişte rochii mai vechi. N-am de gând să devin genul de autor care scrie numai în solitudine. În

fond, Jane Austen a scris în salon, mulţumindu-se să-şi ascundă opera când venea cineva în vizită (deşi cred că ştiu cam ce era în mintea ei), dar eu nu sunt încă Jane Austen şi există nişte limite a ceea ce pot să suport. Şi vreau să lucrez în linişte la descrierea castelului. E extrem de frig aici sus, dar mi-am pus haina şi mănuşile de lână care au devenit treptat mănuşi fără degete, mai puţin un deget mare, iar Ab, frumosul nostru motan roşcat, îmi ţine de cald la burtă. Stau aplecată peste el şi scriu pe capacul cisternei. De fapt îl cheamă Abelard, ca să se potrivească cu Heloïse – cred că nu mai este nevoie să spun că Topaz le-a ales numele – dar arareori e strigat aşa. Are o fire destul de plăcută, dar nu expansivă. În după-amiaza aceasta îmi face o favoare rară. Azi o să încep cu:

CUM AM AJUNS SĂ LOCUIM LA CASTEL

Cât a stat tata în închisoare, am locuit într-o pensiune din Londra, fiindcă mama nu voia să mai stea alături de vecinul acela lesne săritor de garduri. Când i-au dat drumul, tata a decis să cumpere o casă la ţară. Cred că eram destul de înstăriţi pe-atunci, căci *Iacob Luptătorul* se vânduse nemaipomenit de bine pentru o carte neobişnuită ce era, iar din lecturile susţinute tata câştigase mai mult decât din vânzări. Iar mama avea şi ea venituri proprii.

Tata a decis că Suffolk era un loc potrivit, aşa că am tras la hotelul din King's Crypt, de unde plecam în fiecare zi cu maşina în căutarea unei locuinţe – pe vremea aceea aveam o maşină – tata şi mama în faţă, Rose, Thomas şi cu mine în spate. Era foarte amuzant fiindcă tata era într-o dispoziţie splendidă. Dumnezeu ştie că pe vremea aceea nu părea să aibă plumb în suflet. Însă în mod clar nutrea prejudecăţi împotriva ideii de a avea vecini, căci am văzut

o grămadă de case drăguţe în aşezările prin care am trecut, dar el nici n-a vrut să le ia în calcul.

Era o toamnă târzie, foarte blândă şi aurie. Îmi plăceau culorile discrete ale miriştii de pe ogoare şi luncile ceţoase. Lui Rose nu-i place la câmpie, dar mie da. Terenul plat pune cerul într-o lumină atât de avantajoasă. Într-o seară cu un apus de soare minunat ne-am rătăcit. Mama avea harta şi repeta că ţinutul era cu josul în sus, iar când a îndreptat-o, numele de pe hartă erau scrise cu susul în jos. Rose şi cu mine am râs până n-am mai putut, fiindcă ne plăcea ideea că ne-am rătăcit, iar tata a avut o răbdare desăvârşită cu mama în privinţa hărţii.

Deodată am văzut un turn înalt şi rotund în depărtare, pe un deluşor. Tata a decis imediat că trebuie să-l explorăm, deşi mama nu s-a arătat prea entuziasmată. A fost greu de găsit, pentru că drumurile coteau mereu, iar pădurile şi satele ni-l tot ascundeau, dar la fiecare câteva minute îl întrezăream, aşa că eu, tata şi Rose am devenit tot mai nerăbdători. Mama repeta că Thomas o să se culce prea târziu. El adormise, clătinându-se între mine şi Rose.

În cele din urmă am ajuns lângă un stâlp prăpădit cu inscripţia NUMAI CĂTRE BELMOTTE ŞI CĂTRE CASTEL, indicând o alee îngustă şi năpădită de buruieni. Tata a cotit imediat şi ne-am târât de-a lungul ei, în timp ce tufişurile se agăţau de maşină de parcă ar fi încercat s-o ţină locului. Îmi amintesc că m-am gândit la prinţul care îşi croia drum prin pădure către Frumoasa Adormită. Gardurile vii erau aşa de înalte şi aleea cotea atât de des că nu vedeam decât la câţiva centimetri în faţa noastră. Mama spunea că ar trebui să ne întoarcem înainte să ne înţepenim şi că probabil castelul era la mulţi kilometri depărtare. Apoi am ieşit deodată în spaţiu deschis şi iată-l... dar nu era turnul singuratic de

pe deal pe care îl căutam noi, ci un castel mare, construit pe sol. Tata a scos un strigăt şi în următorul minut ne-am dat cu toţii jos din maşină, privindu-l uluiţi.

Ce straniu şi ce frumos arăta în lumina după-amiezii târzii! Încă-mi mai pot aminti acea primă privire, cum a fost să văd zidurile şi turnurile înalte de piatră cenuşie desenate pe cerul galben palid, reflecţia castelului întinzându-se către noi pe apa şanţului plin până la buză, peticele plutitoare de mătasea-broaştei verzi ca smaraldul. Răsuflarea iernii nu agita apa liniştită ca oglinda. Nu se auzea niciun sunet. Vocile noastre agitate făceau castelul să pară şi mai tăcut.

Tata a arătat către clădirea porţii: avea două turnuri rotunde, unite între ele printr-o cameră cu montanţi[1] de piatră la ferestre. La dreapta porţii nu rămăseseră decât nişte dărâmături, dar la stânga o porţiune de zid înalt, crenelat se unea cu un turn rotund, aflat pe colţ. Un pod traversa şanţul către uşile masive din lemn de stejar bătute cu ţinte de sub ferestrele locuinţei portarului şi într-una din uşile mari era o uşiţă mai mică, întredeschisă. Cum a observat-o, tata a şi pornit către ea. Mama a zis ceva despre încălcarea proprietăţii altuia şi a încercat să ne împiedice să-l urmăm, dar în cele din urmă ne-a lăsat şi a rămas în urmă cu Thomas, care s-a trezit şi a plâns puţin.

Cât de bine îmi amintesc tăcerea aceea, mirosul de piatră umedă şi ierburi ude în timp ce traversam podul, clipa de nerăbdare de dinainte să pătrundem pe uşiţă! Odată intrate, ne-am pomenit în penumbra umedă a tunelului porţii. Acolo am simţit pentru prima oară castelul: este

[1] În context, stâlpi verticali de piatră, unul sau doi la număr, montaţi într-o fereastră pentru a-i sprijini bolta.

locul unde devii cel mai conştient de greutatea imensă a pietrei de deasupra şi din jurul tău. Eram prea tânără ca să ştiu mare lucru despre istorie şi trecut: pentru mine castelul era unul din basme, iar tăcerea aceea stranie şi apăsătoare aducea atât de mult cu o vrajă, încât am strâns cu putere mâna lui Rose. Am alergat împreună către lumină, apoi ne-am oprit brusc.

La stânga noastră, în locul zidurilor şi turnurilor cenuşii la care ne aşteptaserăm, se afla o casă lungă cu tencuială albă, cărămizi puse în os de peşte şi lemn albit de intemperii. Avea tot soiul de ferestruici bizare cu grilaje dantelate, pe care apusul le poleia cu aur, şi frontonul mansardei arăta de parcă stătea să cadă dintr-o clipă într-alta. Eram acum într-o altfel de poveste, aducând cu ideea mea despre casa din *Hansel şi Gretel,* şi pentru o clipă m-am temut că înăuntru era o vrăjitoare care îl prinsese pe tata. Apoi l-am văzut la uşa bucătăriei, încercând să intre. S-a apropiat în fugă de noi, traversând grădina interioară năpădită de bălării, şi ne-a strigat că lângă uşa de la intrare era o mică fereastră deschisă prin care o putea strecura pe Rose ca să ne dea drumul înăuntru tuturor. M-am bucurat că a pus-o pe Rose şi nu pe mine. Aş fi fost îngrozită să mă aflu singură în casă, fie şi pentru o secundă. Rose nu s-a temut nicio clipă: încerca să se cocoaţe pe fereastră dinainte să ajungă tata lângă ea şi s-o ridice. A intrat şi am auzit-o luptându-se cu zăvorul greu. Apoi, triumfătoare, a dat uşa de perete.

Holul pătrat era întunecos şi rece şi în el stăruia un miros oribil de mucegai. Fiecare bucată de lemnărie era maro-gălbui, pictat să imite granulaţia lemnului.

— Îţi vine să crezi că cineva a fost în stare să-şi bată joc de minunăţiile astea de lambriuri vechi? a izbucnit tata.

L-am urmat în încăperea din stânga, care avea un tapet roşu-închis şi un cămin căptuşit cu plumb. Avea o fereastră drăguţă care dădea spre grădină, dar mie încăperea mi s-a părut hidoasă.

— Tavan fals, a zis tata întinzându-se şi ciocănind în el. O, Doamne, presupun că victorienii au făcut tot ce-i mai rău cu locul ăsta!

Am revenit în hol şi de aici în încăperea mare care ne ţine acum loc de salon şi care se întinde pe toată lungimea casei. Eu şi Rose am traversat-o în fugă şi am îngenuncheat pe scaunul larg din fereastră, iar tata a deschis geamul ca să putem privi în jos, oglindindu-ne în apa şanţului. Apoi ne-a atras atenţia cât de gros era zidul, explicându-ne despre casa care fusese construită pe ruinele acestui castel în perioada Stuarţilor.

— Cândva trebuie să fi fost frumos şi ar putea fi din nou, a zis el privind câmpul acoperit de mirişte. Imaginaţi-vă fereastra asta vara, cu un lan de grâu ajungând până la marginea şanţului.

Apoi s-a întors şi a început să scoată exclamaţii de oroare la vederea tapetului, spunând că aduce cu nişte broaşte gigantice, strivite. Chiar aşa arăta şi în încăpere mai era şi o monstruozitate de cămin înconjurat de dale de culoarea tutunului. Dar ferestrele cu ochiuri în formă de diamant ce dădeau către grădină erau frumoase, colorate în nuanţele apusului, şi mă îndrăgostisem deja de şanţul de apărare.

În timp ce eu şi Rose le făceam cu mâna imaginilor noastre reflectate în apă, tata a străbătut scurtul coridor către bucătărie şi deodată l-am auzit strigând: „Porcii! Porcii!“ Pentru o clipă am crezut că dăduse peste rămătoare, dar s-a dovedit că îşi exprima pur şi simplu părerea despre oamenii care îşi bătuseră joc de casă. Bucătăria

chiar era groaznică. Fusese împărţită ca să formeze câteva camere şi într-una dintre ele fuseseră ţinute găini. Avea un tavan fals care se lăsase şi casa scării şi dulapurile aveau o granulaţie gălbuie, ca în hol. Ce m-a tulburat cel mai tare a fost o grămadă de zdrenţe şi fân pe care probabil dormiseră vagabonzii. Am ocolit-o cât mai pe departe şi m-am bucurat când tata ne-a condus la etaj.

Dormitoarele erau în acelaşi hal ca încăperile de la parter: tavane false, cămine oribile, tapete hidoase. Dar am fost cucerită de turnul cel rotund care dădea în încăperea care-i acum camera mea şi a lui Rose. Tata a încercat să deschidă uşa, dar era bătută în cuie, aşa că şi-a continuat turul etajului.

— Turnul ăla de pe colţ pe care l-am văzut de afară trebuie să fie pe aici, a zis el.

În căutarea lui, l-am urmat în cămăruţa lui Thomas şi apoi în baie. Avea o cadă uriaşă îmbrăcată în lemn de mahon şi două scaune de toaletă cu colaci de mahon, unul lângă altul, cu un capac comun, care era lăsat. Părţile de faianţă erau pictate cu vederi ale castelului Windsor şi când trăgeai apa fundul castelului cădea. Chiar deasupra era un mesaj lăsat de foştii chiriaşi, care zicea: „Fii sprijinul meu, ca să fiu scăpat[1]". Tata s-a aşezat pe marginea căzii şi a râs în hohote. N-a vrut niciodată să schimbe nimic în baie, aşa că până şi textul ăsta încă-i acolo.

Turnul de pe colţ se afla între cadă şi toalete. Nu avea uşă şi am început să urcăm scara circulară din interiorul lui, dar treptele se fărâmiţaseră atât de tare, că am fost siliţi să facem cale-ntoarsă. Am ajuns însă suficient de sus ca să găsim o ieşire pe metereze. Culmea zidului era

[1] Psalmul 119.

lată, cu creneluri de o parte şi de alta. De sus o vedeam pe mama în maşină, ocupându-se de Thomas.

— Nu-i atrageţi atenţia, altfel o să se sperie că ne vom rupe gâturile, a zis tata.

Drumul pe metereze ne-a condus către unul dintre turnurile porţii, a cărui scară interioară dădea în locuinţa portarului.

— Slavă Domnului că n-au stricat-o şi pe asta, a zis tata când am intrat. Ce bine aş putea lucra în camera asta!

Ferestrele dinspre curte aveau montanţi de piatră, asemeni celor din faţă, care dădeau către alee. Tata a spus că erau stil Tudor, un stil mai târziu decât poarta însăşi, dar timpuriu în raport cu casa.

Am revenit în turn şi am descoperit că scările circulare erau suficient de solide ca să urcăm mai sus. Odată ce ne-am pomenit bâjbâind prin beznă, mi-am dorit să n-o fi făcut. Tata a aprins nişte chibrituri, dar ori de câte ori se stingea vreunul urma un îngrozitor moment de beznă, iar piatra rece şi aspră era stranie sub mâinile şi genunchii mei dezgoliţi. Dar când am ajuns în cele din urmă în vârful crenelat al turnului a meritat efortul: nu mă mai simţisem atât de sus în viaţa mea. Şi eram tare mândră că avusesem curaj să urc. Nu că aş fi avut de ales: Rose mă înghiontise tot timpul din spate.

Am privit de sus aleea şi câmpurile ce se întindeau de jur împrejur până departe. Eram atât de sus că vedeam gardurile vii care le separau, ca o cuvertură peticită. Erau puţine păduri şi, la un kilometru şi ceva spre stânga, un sătuc. Am dat ocol turnului ca să ne uităm şi în curte şi am exclamat cu toţii în acelaşi timp: „Uite-l!“ Dincolo de zidurile ruinate din partea vestică a curţii se afla un deluşor şi în vârful lui era turnul în căutarea căruia conduseserăm

atâta timp. Acum mă întreb cum de nu-l observaserăm imediat ce ieşiserăm din tunelul porţii. Poate că grădina năpădită de tufişuri ni-l ascunsese vederii sau poate ne uluise prea tare vederea casei ca să ne mai uităm şi în direcţia opusă.

Tata s-a repezit către scări. „Aşteaptă! Aşteaptă!" am strigat eu şi el s-a întors şi m-a luat în braţe, lăsând-o pe Rose să pornească înainte aprinzând chibrituri. Presupunea că scările aveau să se oprească în tunelul porţii, dar Rose a aprins ultimul chibrit când am ajuns la arcada ce ducea pe metereze, aşa că am făcut cale întoarsă de-a lungul lor, apoi am coborât în baie şi pe scările din faţă, până în holul de la intrare. Mama tocmai intra pe uşa din faţă în căutarea noastră, trăgându-l după ea pe somnorosul şi bosumflatul de Tommy, căruia nu-i plăcea să fie lăsat singur în maşină. Tata i-a arătat turnul de pe deal – îl puteam zări cu uşurinţă, acum că ştiam încotro să ne uităm – şi i-a spus să-l urmeze, apoi a străbătut în grabă grădina. Ea a spus că nu poate cu Thomas. Îmi amintesc că mi-am zis că ar fi trebuit să stau cu ea, dar n-am făcut-o. În schimb, am zbughit-o după tata şi Rose.

Ne-am căţărat pe zidurile dărăpănate ce mărgineau grădina şi am traversat şanţul pe podul şubred din colţul de sud-vest. Am ajuns astfel la poalele dealului, despre care tata ne-a spus că era o veche construcţie din pământ şi nu un deal natural (şi de atunci i-am zis cu toţii gorganul). Iarba era scundă şi moale şi nu mai erau alte ruine. În vârf a trebuit să ne cocoţăm pe nişte ridicături despre care tata a zis că fuseseră probabil parte din apărarea exterioară. Făcând asta am ajuns pe un platou lat, ierbos. La capătul lui era o movilă mai mică, rotundă şi foarte netedă şi pe ea se ridica turnul, înalt de optsprezece metri, negru pe

fundalul ultimei îmbujorări a apusului. Intrarea se afla la o înălțime de patru metri și jumătate față de sol, la capătul unor trepte exterioare de piatră. Tata s-a străduit să deschidă ușa, dar n-a avut noroc, așa că în seara aceea n-am văzut turnul pe dinăuntru.

Am dat ocolul movilei mai mici și tata ne-a povestit că se chema dâmb și că platoul ierbos era o curte exterioară. A mai spus că partea asta era mult mai veche decât castelul cu șanț de apărare de dedesubt. Lumina amurgului se stingea și vântul se stârnise, totul începuse să capete un aer amenințător, dar tata continua să vorbească agitat și fericit. Deodată Rose a spus:

— E ca turnul din *Vrăjitoarele din Lancashire*[1], unde locuia maica Demdike.

Îmi citise cu voce tare pasaje din carte până mă speriasem așa de tare că mama nu-i mai dăduse voie. Chiar atunci am auzit-o pe mama strigându-ne de dedesubt. Vocea ei era nefirească și stridentă, aproape disperată. Am luat-o pe Rose de mână și am zis:

— Hai să mergem, mamei îi e frică.

Și mi-am spus că dădeam fuga în ajutorul mamei, deși de fapt mă temeam să mai întârzii în apropierea turnului.

Tata a spus că ar fi fost mai bine să mergem. Am escaladat ridicăturile, apoi eu și Rose ne-am luat de mână și am coborât în fugă panta netedă, mai repede și mai repede, până m-am temut să nu cădem. Cât am alergat am fost foarte speriată, dar mi-a și plăcut. Toată seara a fost așa.

Când am revenit lângă casă, mama stătea pe treptele din față, ținându-l la piept pe Thomas, care adormise iar.

[1] Roman publicat în 1948 de William Harrison Ainsworth.

— Nu-i minunat? a exclamat tata. O să-l cumpăr chiar de m-ar costa și ultimul penny.

Mama a zis:

— Dacă asta trebuie să fie crucea mea, atunci probabil că Dumnezeu îmi va da puterea s-o port.

Tata a râs auzind asta, iar eu am fost șocată. Nu știu dacă mama avusese de gând să facă o glumă sau nu... dar pe de altă parte îmi dau seama din ce în ce mai mult cât de neclară a devenit amintirea ei. Când îmi amintesc ce a zis, nu-mi amintesc și sunetul vocii ei. Și deși încă îi mai văd silueta ghemuită pe trepte în acea zi, spatele ei în mașină, costumul de tweed și pălăria de fetru, nu pot să-i văd deloc chipul. Când încerc s-o fac, văd fotografia care mi-a rămas de la ea.

Eu și Rose am revenit cu ea la mașină, dar tata a colindat prin împrejurimi până s-a lăsat întunericul. Îmi amintesc că l-am văzut apărând pe zidurile castelului, lângă turnul porții, și m-am minunat la gândul că fusesem eu însămi acolo sus. Chiar și în amurg îi vedeam părul auriu și profilul splendid. Pe atunci era uscățiv, dar lat în umeri. Întotdeauna a fost un ins bine clădit.

Era atât de surescitat, încât a început să conducă înapoi către King's Crypt cu o viteză înspăimântătoare. Eu, Rose și Thomas pur și simplu săltam pe bancheta din spate. Mama a spus că drumurile erau prea înguste și nu tocmai sigure, și atunci el a încetinit până am ajuns să înaintăm cu viteza melcului, ceea ce pe mine și pe Rose ne-a amuzat foarte tare. Mama a zis:

— E un motiv pentru toate și Thomas ar trebui să fie în pat.

Thomas s-a trezit brusc și a zis:

— O, vai mie, chiar ar trebui!

Ceea ce a făcut-o până şi pe mama să râdă.

A doua zi, după ce a întreprins nişte cercetări, tata s-a dus la Scoatney Hall. Când a revenit, ne-a spus că domnul Cotton nu voia să vândă castelul, dar că i-l închiriase pe patruzeci de ani.

— Şi pot să fac ce vreau cu casa, a adăugat el, pentru că bătrânul domn e de părere că nu am cum să înrăutăţesc lucrurile.

Desigur, a îmbunătăţit-o, vopsind-o, dezgropând lambriurile salonului de sub opt straturi de tapet şi scoţând căminele urâte, tavanele false şi partiţiile din bucătărie. Mai voia să facă multe altele pentru a ne spori confortul. Ştiu că mama voia încălzire centrală şi o maşinărie care să producă curent electric. Dar tata a cheltuit atâţia bani pe mobilă veche încă dinainte să înceapă lucrul la castel, încât ea l-a convins să se rezume la strictul necesar. A existat ideea vagă că lucrurile folositoare vor fi achiziţionate mai târziu, probabil când avea să scrie următoarea lui carte.

Era primăvară când ne-am mutat. Îmi amintesc mai ales după-amiaza când am pus în ordine salonul. Totul era atât de proaspăt: perdelele înflorate de creton, mobila veche, frumoasă şi lustruită, lemnăria albă – trebuise să fie vopsită pentru că era într-o stare destul de proastă. Eram fascinată de un borcan imens cu frunze tinere de fag. Stăteam pe podea şi le priveam, în timp ce Rose cânta „Către un nufăr“[1] la vechiul pian al mamei. Deodată a intrat tata, într-o dispoziţie exaltată, şi ne-a spus că dincolo de fereastră ne aştepta o surpriză. A deschis larg ferestrele şi în şanţ am văzut două lebede care înotau leneş. Ne-am aplecat să le hrănim cu pâine şi în timpul ăsta vântul de primăvară

[1] Suită pentru pian de Edward MacDowell.

adia agitând frunzele de fag. Apoi m-am dus în grădină unde gazonul fusese tuns şi răzoarele de flori ordonate. Erau o mulţime de micsandre timpurii care răspândeau un miros dulce. Tata îşi aranja cărţile în locuinţa portarului. Ne-a strigat de sus:

— Nu-i un cămin minunat pentru voi?

Am admis că era. Şi încă mai cred asta. Dar cine poate savura iernile de-aici ar muri de cald la Polul Nord.

Ciudat lucru e memoria! Când închid ochii văd trei castele diferite: unul scăldat în lumina apusului din acea primă seară, unul curat şi proaspăt ca în primele noastre zile aici şi unul aşa cum e acum. Ultima imagine e foarte tristă pentru că toată mobila noastră s-a dus – în sufragerie nu mai e nici măcar un covor. Nu că i-am duce tare mult dorul camerei ăsteia, cea dintâi pe care am explorat-o în acea seară şi aflată mult prea departe de bucătărie. În salon încă au mai rămas câteva scaune şi, slavă Domnului, nimeni nu vrea să cumpere pianul pentru că e mare şi vechi. Dar perdelele drăguţe de creton sunt acum decolorate şi totul are un aer neglijat. Când vine primăvara va trebui să ne împrospătăm puţin căminul. Măcar încă mai putem culege frunze de fag.

Se împlinesc cinci ani de când suntem săraci. Mă tem că după moartea mamei am trăit din banii pe care i-a lăsat ea. Nu că pe atunci mi-aş fi făcut griji în privinţa asta, fiindcă eram sigură că tata va câştiga din nou bani, mai devreme sau mai târziu. Mama ne crescuse cu convingerea că tata era un geniu şi că geniile nu trebuie zorite.

Ce se-ntâmplă totuşi cu el? Şi ce face acolo tot timpul? Ieri am scris că nu face nimic în afară de a citi romane poliţiste, dar a fost o generalizare stupidă, pentru că domnişoara Marcy arareori îi poate aduce mai mult de

două pe săptămână (deşi după ce trece un anumit timp le recitește iar şi iar, ceea ce mi se pare uimitor). Desigur, mai citește şi altfel de cărţi. Toate cele valoroase au fost vândute (şi ce tare le-am simţit lipsa!), dar au mai rămas destule, inclusiv o ediţie veche şi incompletă din *Enciclopedia Britannica*. Ştiu că o citește pe asta. Joacă un fel de joc urmărind referinţele încrucişate din ea. Şi sunt sigură că gândește intens. De câteva ori când nu a răspuns ciocănitului meu, am intrat şi l-am găsit privind în gol. Când e vreme frumoasă face plimbări lungi, dar acum nu s-a mai plimbat de câteva luni. A renunţat la toţi prietenii lui din Londra. Unicul prieten pe care şi l-a făcut aici este vicarul, cel mai cumsecade om imaginabil. E un burlac cu o menajeră bătrână. Şi de fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, şi pe el tata l-a ocolit iarna asta.

Firea nesociabilă a tatei ne-a împiedicat şi pe noi să facem cunoştinţă cu oamenii de pe-aici şi oricum nu-s foarte mulţi pe care să merite să-i cunoşti. Satul este mic: numai biserica, clădirea vicariatului, mica şcoală, hanul, unica prăvălie (care e în acelaşi timp şi oficiu poştal) şi un pâlc de căsuţe, deşi vicarul adună o congregaţie respectabilă din sătucurile şi fermele din jur. E un sat drăguţ şi are improbabilul nume de Godsend, o prelucrare a numelui Godys End, după cavalerul normand Etienne de Godys care a construit castelul Belmotte. Castelul nostru – cel cu şanţ, peste care e construită casa noastră – se cheamă şi el tot Godsend. A fost înălţat de un urmaş al lui de Godys.

Nimeni nu cunoaşte originea numelui Belmotte, cum i se spune întregii movile, nu numai turnului. O presupunere ar fi că Bel vine din franceză, dar vicarul crede că vine de la Bel, zeul soarelui, a cărui idolatrie a fost răspândită de fenicieni, şi că gorganul a fost înălţat ca să se aprindă

ruguri în vârful lui în ajunul Miezului Verii[1]. El e de părere că normanzii pur şi simplu l-au găsit şi l-au folosit. Tata nu crede în teoria cu zeul Bel şi spune că gorganul este un loc de unde poţi idolatriza atât soarele, cât şi stelele. Eu mă duc uneori acolo să le idolatrizez, când am timp.

Voiam să copiez aici un eseu despre castele pe care l-am scris pentru Societatea Istorică a şcolii, dar mi se pare foarte lung şi oribil de pretenţios (cum trebuie să fi suferit cei de la şcoală!), aşa că o să fac un rezumat.

DESPRE CASTELE

Pe vremea normanzilor se pare că au existat movile apărate de şanţuri şi palisade de lemn. În interiorul zidurilor de apărare se aflau clădiri de lemn şi uneori exista un dâmb de pământ care să servească drept observator. Mai târziu normanzii au început să construiască turnuri mari de piatră (numite donjonuri), dar s-a descoperit că era posibil să minezi colţurile acestora – desigur, pe vremea aceea a mina însemna a săpa, nu a folosi explozibil – aşa că au început să construiască turnuri rotunde, ca Belmotte. Mai târziu turnurile-fortăreţe au fost înconjurate cu ziduri înalte, numite ziduri de apărare. Erau adesea construite în formă rectangulară, cu turnuri mai înalte deasupra porţii, în colţuri şi la mijlocul fiecărui zid, în aşa fel încât apărătorii să poată vedea orice asediator care încerca să mineze sau să escaladeze zidul şi să-l alunge. Dar asediatorii aveau şi ei tot felul de şmecherii, cum ar fi o maşinărie numită trebuşet, care putea arunca peste zidurile de apărare bolovani sau chiar un cal mort, provocând mult deranj. La un

[1] Ziua Solstiţiului de vară.

moment dat, cineva s-a gândit să înconjoare zidurile de apărare cu şanţuri cu apă. Desigur, castelele înconjurate de şanţuri trebuie să fie pe teren neted. Fortăreaţa Belmotte pe dâmbul ei trebuie să fi fost deja o fosilă când a fost construit castelul Godsend. Apoi toate castelele au devenit fosile şi puritanii lui Cromwell au dărâmat două dintre zidurile noastre de apărare şi jumătate din al treilea.

Cu mult înainte de asta, neamul lui de Godys pierise şi cele două castele fuseseră trecute ca moştenire familiei Cotton din Scoatney, prin intermediul unei fiice. Casa clădită pe ruine a fost un timp reşedinţa văduvelor, apoi a devenit doar o fermă. Şi acum nu mai e nici măcar atât. Nu mai este decât căminul ruinatei familii Mortmain.

O, cum o să facem rost de bani? Sigur suntem suficient de deştepţi ca să câştigăm ceva sau să ne căsătorim cu unii! Adică Rose, căci eu m-aş duce la altar cu entuziasmul cu care m-aş apropia de mormânt şi nu cred că ar trebui să consimt la aşa ceva. Dar cum ar putea Rose să cunoască pe cineva? Obişnuiam să ne ducem în fiecare iarnă la Londra şi să locuim cu mătuşa tatei, care are o casă şi un heleşteu cu nuferi în Chelsea şi colecţionează artişti. Acolo a cunoscut-o tata pe Topaz. Mătuşa Millicent nu l-a iertat că s-a însurat cu ea, aşa că acum nu ne mai invită. Asta e rău, fiindcă înseamnă că nu mai avem prilejul de a întâlni bărbaţi, fie ei şi artişti. Vai de mine! Mi-a căzut moralul. Cât am scris astea am trăit în trecut şi lumina lui m-a învăluit: mai întâi lumina aurie a toamnei, apoi lumina argintie a primăverii şi pe urmă lumina stranie, cenuşie, dar fascinantă în care privesc trecutul istoric. Dar acum am revenit din nou pe pământ şi aud ploaia răpăind în

ferestrele mansardei, un curent îngheţat suflă pe scară şi Ab a coborât la parter, lăsându-mi burta să îngheţe.

Cerurilor, cum mai toarnă! Ploaia e ca un văl pieziş căzând peste Belmotte. Pe ploaie sau pe soare, Belmotte e întotdeauna splendid. Aş vrea să fie Ajunul Miezului Verii şi să îmi aprind rugul meu pe gorgan.

Cisterna scoate un bolborosit, ceea ce înseamnă că Stephen pompează apă. O, ce bucurie, în seara asta îmi vine rândul să fac baie! Şi dacă Stephen a intrat în casă înseamnă că e ora ceaiului. O să cobor şi o să fiu foarte amabilă cu toată lumea. Faptele nobile şi băile fierbinţi sunt cel mai bun leac pentru depresie.

Capitolul 4

Nici prin gând nu-mi trecea ce urma să aducă seara. În sfârşit, ni s-a întâmplat ceva şi nouă! Imaginaţia mea tânjeşte să o ia înainte şi să-şi închipuie ce va urma, dar am observat că, atunci când se petrec lucruri în imaginaţia ta, ele nu se mai întâmplă şi în realitate, aşa că încerc să mă domolesc. În loc să mă complac în speranţe nesăbuite, o să descriu cum a decurs seara de la început, savurând totul în tăcere, căci acum, din cauza a ceea ce s-a petrecut mai târziu, fiecare moment pare senzaţional.

M-am refugiat în hambar. Ca rezultat al întâmplărilor de seara trecută, Topaz şi Rose fac curăţenie de primăvară în salon. Sunt foarte vesele amândouă. Când am şters-o, Rose cânta foarte tare „Insula Capri", iar Topaz cânta foarte încet „Blow the Man Down". Dimineaţa e şi ea veselă, mai caldă şi însorită, deşi câmpiile sunt încă pe jumătate inundate. Hambarul – i l-am închiriat domnului Stebbins, dar îi datorăm deja atâţia bani pentru lapte şi unt, încât nu ne mai plăteşte chirie – este plin până-n tavan cu paie, aşa că m-am cocoţat pe ele şi am deschis uşiţa dreptunghiulară de sub acoperiş, ca să văd afară. Mă uit peste câmpiile arate sau acoperite de mirişte şi grâu de iarnă ud leoarcă înspre sat, unde fumul din hornuri se

ridică drept spre cer. Totul e de un auriu palid, curat și plin de speranță.

Ieri când am coborât din pod am descoperit că Rose și Topaz vopsiseră toate lucrurile pe care puseseră mâna, inclusiv cârpa de vase și prosopul de mâini. După ce mi-am înmuiat batista în cada de fier plină cu vopsea verde am fost fascinată și eu: chiar te simți dumnezeiește schimbând culoarea unor lucruri. Mi-am vopsit amândouă cămășile de noapte, apoi ne-am apucat de cearceafurile lui Topaz, o asemenea corvoadă că ne-a pierit tot cheful. Tata a coborât la ceai și n-a fost tocmai mulțumit că Topaz îi vopsise cardiganul cel galben, care are acum culoarea mușchiului foarte vechi. Și i s-a părut revoltător că eram cu toatele verzi până la coate.

La ceai am avut unt adevărat, pe care domnul Stebbins i l-a dat lui Stephen când s-a dus să discute despre însărcinările lui (a început munca la fermă în dimineața asta) și doamna Stebbins ne-a trimis un fagure de miere. Stephen le-a pus dinaintea mea, făcându-mă să mă simt ca o gazdă. Cred că nici milionarii nu mănâncă ceva mai plăcut decât pâinea proaspătă cu unt și miere la ceai.

Rareori am mai pomenit o ploaie ca aceea din timpul mesei. Nu sunt fericită când natura se dezlănțuie la extrem. Nu cred că-mi e teamă, dar îmi imaginez sărmanul pământ asaltat până ajung să mă simt eu însămi ca bătută. Rose e taman invers. E ca și cum ar aţâța vremea, cerându-i tunete mai sonore și încurajând fulgerul să se bifurce cât mai tare. S-a dus la ușă în timp ce ploua și ne-a vestit că grădina era complet inundată.

— Aleea e probabil un adevărat râu, a remarcat ea satisfăcută, nefiind genul care să-și aducă aminte că Thomas trebuia să o străbată pe bicicletă peste o oră, pentru că rămăsese mai târziu la școală pentru o lectură.

Tata a zis:

— Lasă-mă să contribui la plăcerea ta în faţa naturii dezlănţuite amintindu-ţi că în curând acoperişul nostru glorios o să picure din cel puţin şase locuri.

În bucătărie deja picura. Stephen a pus o găleată dedesubt. I-am povestit despre cele două scurgeri din pod, care se declanşaseră încă dinainte să cobor, dar sub ele erau găleţi. Stephen s-a dus să vadă dacă nu se umpluseră şi s-a întors anunţând că mai erau încă patru scurgeri. Nu mai aveam găleţi, aşa că a colectat trei cratiţe şi supiera.

— Poate ar fi mai bine să stau acolo şi să le golesc când se umplu, a zis el.

A luat o carte şi nişte mucuri de lumânare şi eu m-am gândit ce sumbru va fi să citească poezie înconjurat de şase găuri în acoperiş.

Am spălat necesarul pentru ceai, apoi Rose şi Topaz s-au dus în spălătorie să stoarcă cearceafurile vopsite. Tata a rămas lângă foc, aşteptând să stea ploaia înainte să revină în locuinţa portarului. Stătea neclintit, privind în gol. Mi-am dat seama deodată ce puţine legături am cu el. M-am apropiat, m-am aşezat pe paravan şi am discutat despre vreme, apoi mi-am dat seama că făceam conversaţie cu el de parcă ar fi fost un străin. Asta m-a deprimat atât de tare, că n-am mai găsit ce să-i spun. După câteva minute de tăcere el a zis:

— Deci Stephen s-a dus să lucreze la Patru Pietre.

M-am mulţumit să încuviinţez şi el m-a privit cam ciudat şi m-a întrebat dacă-mi place Stephen. I-am zis că îmi plăcea, desigur, deşi poeziile erau jenante.

— Ar trebui să-i spui că ştii că le copiază, mi-a zis tata. O să ştii tu cum s-o faci: încurajează-l să scrie propriile lui poezii, oricât de proaste. Şi fii foarte pragmatică cu el, copila mea, chiar severă.

— Dar nu cred că i-ar plăcea asta, am zis eu. Cred că dacă aş fi severă ar crede că-l dispreţuiesc. Şi ştii că a ţinut dintotdeauna la mine.

— De unde şi nevoia de puţină asprime, a zis tata. Cu excepţia... Sigur, e un tânăr chipeş ca un zeu. Mă bucur că nu-i e devotat lui Rose.

Probabil păream foarte nedumerită. El a zâmbit şi a continuat:

— O, nu-ţi bate tu capul cu asta! Ai atât de mult bun-simţ încât probabil că vei face instinctiv ceea ce trebuie. N-are rost să-i spun lui Topaz să te sfătuiască, pentru că ea crede că totul e natural şi cum nu se poate mai splendid. Şi, ce ştiu eu, aşa o fi. Dumnezeu ştie ce o să se aleagă de voi, fetelor!

Deodată am înţeles despre ce vorbea.

— Înţeleg, am zis eu, şi voi fi severă. În limite rezonabile.

Dar mă întreb dacă voi reuşi. Şi mă întreb dacă este cu adevărat necesar. În fond, devotamentul lui Stephen nu e o chestie serioasă, de adult, nu-i aşa? Dar acum că mi-a intrat ideea în cap, îmi amintesc ce straniu i-a sunat vocea când m-a întrebat dacă sunt flămândă vreodată. E tulburător... dar totodată excitant. O să încetez să mă mai gândesc la asta, nu e stilul meu. E stilul lui Rose şi ştiu ce a vrut să spună tata când a zis că se bucură că Stephen nu-i e devotat ei.

Topaz a ieşit din spălătorie şi a pus fiarele de călcat la încins, aşa că tata a schimbat subiectul, întrebându-mă dacă mi-am vopsit şi eu toate hainele în verde. Am zis că nu aveam prea multe de vopsit.

— Vreo rochie lungă? a întrebat el.

— Niciuna, am zis eu (şi într-adevăr nu văd vreo şansă de a face rost de îmbrăcăminte pentru adulţi). Dar rochia

mea de gimnastică de la şcoală mai are multe zile şi e foarte comodă.

— Trebuie să-i modific una de-a mea, a zis Topaz revenind în spălătorie.

Am simţit că lipsa hainelor mele îl pusese pe gânduri pe tata şi, într-un efort de a schimba subiectul, am spus cel mai lipsit de tact lucru cu putinţă.

— Cum merge treaba? l-am întrebat.

S-a schimbat la faţă şi a zis laconic:

— Eşti prea mare ca să mai crezi în poveşti cu zâne.

Am ştiut că am făcut o gafă, dar m-am gândit că, dacă tot am zis-o, aş fi putut să împing lucrurile puţin mai departe:

— Pe cinstite, tată, chiar nu încerci să mai scrii nimic?

— Draga mea Cassandra, a zis el cu un ton tăios pe care arareori îl foloseşte, e timpul să punem capăt legendei cum că eu aş fi un scriitor. Nu o să te alegi cu rochii de ieşit în lume din câştigurile mele.

S-a ridicat fără să mai adauge nimic şi a urcat la etaj. Mi-a venit să-mi trag palme pentru că distrusesem prima discuţie serioasă pe care o avuseserăm de luni de zile.

Tocmai atunci a intrat Thomas, ud leoarcă. L-am prevenit să nu treacă prin camera tatei, cum facem de obicei, aşa că a urcat prin partea din faţă. I-am dus nişte lenjerie de corp uscată – slavă Domnului că o terminaseră de călcat! –, apoi am urcat să văd cum se descurca Stephen.

Lipise mucuri de lumânare pe podea lângă cartea deschisă şi citea trântit pe burtă. În podul imens şi întunecat chipul îi era nespus de luminos şi am stat un moment privindu-i buzele mişcându-se, până m-a auzit. Cratiţele erau pe punctul de a da pe dinafară. L-am ajutat să le verse pe fereastră şi am observat că în locuinţa portarului

era aprinsă lampa, deci tata se dusese acolo în ciuda ploii. Aceasta începea în sfârşit să se răărească. În aer stăruia un miros proaspăt. M-am aplecat deasupra grădinii şi mi-am dat seama că era mai cald decât înăuntru. Casei noastre îi ia un timp până să-şi dea seama că s-a schimbat vremea.

— În curând o să vină primăvara, donşoară Cassandra, a zis Stephen.

Am rămas locului adulmecând aerul.

— Parcă e mai blândă, nu ţi se pare? am întrebat. O să mă gândesc la ea ca la o ploaie de primăvară. Sau trişez? Ştii că întotdeauna încerc să aduc primăvara prea devreme.

El s-a aplecat pe fereastră şi tras aer adânc în piept.

— Da, începe primăvara, donşoară Cassandra, a zis el. Poate să mai dea îndărăt, dar de venit a venit.

A zâmbit deodată, privind nu la mine, ci înaintea lui, şi a adăugat:

— Ei, toate începuturile sunt bune.

Apoi a închis fereastra şi am pus din nou cratiţele sub găuri, care au început să cânte un mic cântecel ritmat, acum că recipientele erau goale. Mucurile de lumânare de pe podea proiectau umbre stranii, făcându-l să pară uriaş. Mi-am amintit de tata zicând că e un tânăr chipeş ca un zeu. Şi mi-am amintit că uitasem să fiu severă.

Am revenit în bucătărie şi i-am dus ceva de mâncare lui Thomas. Topaz îşi călca rochia ei de ceai din mătase, care era splendidă. Fusese albastru şters, dar, vopsită, devenise verde ca marea. Cred că vederea ei a făcut-o pe Rose să se posomorască din cale-afară. Tocmai începuse să cârpească un capot de bumbac care nu fusese vopsit prea bine.

— O, ce rost are să ne batem capul cu hainele de vară! a zis ea. Nu-mi pot imagina că va mai fi cald vreodată.

— Se simte primăvara în aer în seara asta, i-am zis. Ieşi şi miroase-o!

Rose nu se emoţionează din pricina anotimpurilor, aşa că nici nu m-a băgat în seamă, dar Topaz s-a dus imediat la uşă şi a dat-o de perete. Apoi şi-a azvârlit capul pe spate, a deschis larg braţele şi a tras aer adânc în piept.

— E numai o adiere de primăvară, nu plămâni întregi, am zis eu, dar ea era prea fermecată ca să mă asculte.

Aproape că mă aşteptam s-o văd plonjând în noapte, dar după ce a mai tras de câteva ori aer în piept s-a urcat la etaj ca să-şi probeze rochia de ceai.

— Nu înţeleg, a zis Rose. A trecut atâta timp şi tot nu ştiu dacă se poartă aşa pentru că asta simte, ori dacă se preface ca să ne impresioneze pe noi sau pe ea însăşi.

— Toate trei, am zis eu. Şi întrucât o ajută să se bucure de viaţă, eu n-o învinovăţesc.

Rose s-a dus să închidă uşa şi a stat în prag un minut, dar pe ea aerul nopţii n-a înveselit-o deloc. A trântit uşa.

— Dacă aş şti ce gest disperat să fac, l-aş face, a zis ea.

— Ce te supără aşa de tare numai pe tine, Rose? a întrebat Thomas. Te baţi cu pumnii în piept de câteva zile-ncoace de-a devenit plictisitor. Topaz măcar ne face să râdem, dar tu eşti monoton de mohorâtă.

— Nu vorbi cu gura plină, a zis Rose. Chiar mă simt mohorâtă. Nu am haine şi n-am perspective. Trăiesc într-o ruină mucegăită şi n-am ce să aştept cu excepţia bătrâneţii.

— Păi asta-i perspectiva de ani de zile, a zis Thomas. Ce te-a deprimat aşa deodată?

— Iarna asta lungă şi rece, am sugerat eu.

— Iarna lungă şi rece a vieţii mele, a zis Rose făcându-l pe Thomas să râdă atât de tare că era să se înece.

Rose avea suficient bun-simţ cât să râdă şi ea puţin. S-a apropiat de masă şi s-a aşezat, părând mai puţin mohorâtă.

— Stephen, tu mergi la biserică, a zis ea. Cei de acolo cred în Diavol?

— Unii cred, deşi după părerea mea vicarul nu se numără printre ei, a zis Stephen.

— Diavolul nu mai e la modă, am zis eu.

— Atunci poate că dac-aş crede în el s-ar simţi măgulit şi ar munci din greu pentru mine. I-aş vinde sufletul meu, ca Faust.

— Faust şi-a vândut sufletul ca să-şi recapete tinereţea, a zis Thomas.

— Atunci eu mi l-aş vinde pe al meu ca să mă bucur de tinereţea mea cât o mai am, a zis Rose. O să mă audă dacă-l strig sau va trebui să găsesc un Stăvilar al Diavolului[1] sau un Puţ al Diavolului?

— Ai putea să-i adresezi o dorinţă garguiului nostru, i-am sugerat eu.

Deşi era disperată, era... ei bine, într-o dispoziţie mai jucăuşă decât o văzusem în ultimul timp şi voiam s-o încurajez.

— Stephen, adu scara, a zis ea.

Ceea ce numim noi gargui este de fapt un cap de piatră sculptat la mare înălţime deasupra vetrei din bucătărie. Tata crede că aici s-a aflat odinioară capela castelului, pentru că se mai văd urme de caneluri şi o nişă unde e posibil să se fi aflat apa sfinţită. Vechiul zid a fost tencuit de atâtea ori că acum contururile au devenit cam neclare.

— Donşoară Rose, scara nu ajunge pân-acolo şi vicarul spune că ăla-i un cap de înger, a zis Stephen.

— Ei, acum are o expresie diabolică, iar Diavolul e un înger căzut, a zis Rose.

---

[1] Formaţiuni de pământ ce se găsesc în mai multe regiuni ale Angliei. Unele dintre ele sunt vechi fortificaţii anglo-saxone.

Am privit cu toţii capul şi chiar părea cam diabolic. Cârlionţii i se spărseseră şi bucăţile care mai rămăseseră aduceau a coarne.

— Poate că are puteri mai mari dacă îţi pui o dorinţă în faţa unui înger în timp ce te gândeşti la Diavol, ca vrăjitoarele care spun rugăciunea invers, i-am sugerat eu.

— Am putea să te ridicăm pe grătarul de uscat rufe, Rose, a zis Thomas.

Grătarul de rufe era ridicat sus, cu cearceafurile vopsite atârnate pe el. Rose i-a cerut lui Stephen să-l coboare, dar el s-a uitat la mine ca să vadă dacă asta voiam. Ea s-a încruntat şi s-a apropiat de scripete. Am zis:

— Dacă chiar ai de gând să te prosteşti aşa, lasă-mă să dau mai întâi cearceafurile jos.

Aşa că ea l-a coborât şi Stephen m-a ajutat să le întind pe două uscătoare de rufe. Thomas a ţinut frânghia în timp ce Rose se aşeza în centrul grătarului, ca să verifice dacă o ţine.

— Grătarul o să te ţină, a zis Stephen. Am dat o mână de ajutor când a fost făcut şi e foarte solid. Nu ştiu ce să zic despre funie şi scripete.

M-am dus să mă aşez lângă ea, gândindu-mă că, dacă nu se rupe nimic sub greutatea noastră combinată, o să fie în siguranţă de una singură. Îmi dădusem seama după privirea ei şi după obrajii îmbujoraţi că nu avea sens să încerc să o fac să se răzgândească. Am stat puţin aşa, apoi Rose a zis:

— E bine. Ridicaţi-mă!

Stephen s-a apropiat să-l ajute pe Thomas.

— Nu şi dumneata, donşoară Cassandra, a zis el. E periculos.

— Presupun că nu te deranjează dacă-mi rup eu gâtul, a zis Rose.

— Păi aș prefera să nu se întâmple, dar știu că nu te-ai opri numai fiindcă te-aș ruga eu. Și oricum, tu dorești să-ți pui o dorință în fața îngerului, nu donșoara Cassandra.

Bucuroasă mi-aș fi pus și eu o dorință pe ceva, dar acolo sus nu m-aș fi urcat nici pentru o rentă viageră.

— E un diavol, nu un înger, ascultă la mine, a zis Rose.

A stat locului un minut legănându-și picioarele, apoi ne-a privit.

— Mă provoacă cineva să îndrăznesc?

— Nu, am strigat cu toții în cor, ceea ce trebuie s-o fi iritat foarte tare.

A zis:

— Ei, atunci mă provoc singură. Ridicați-mă, băieți!

Thomas și Stephen au ridicat-o. Când a ajuns la trei metri de podea le-am cerut să se oprească un minut.

— Cum e, Rose? am întrebat-o.

— Cam ciudat, dar o schimbare plăcută. Continuați, băieți!

Ei au început să tragă din nou de funie. Capul sculptat trebuie să se fi aflat la șapte metri și, pe măsură ce ea se înălța tot mai sus, am simțit un gol teribil în stomac. Nu cred că îmi dădusem seama până atunci ce periculos era. Când o mai despărțeau numai câțiva centimetri de sculptură, Stephen i-a strigat:

— Grătarul nu urcă mai sus!

Ea s-a întins, dar nu a reușit să atingă capul. Apoi ne-a strigat:

— E un prag aici. Se pare că au fost niște trepte cândva.

În clipa următoare s-a întins, s-a prins de o ieșitură de piatră și a urcat pe perete. Lampa de pe masă nu-și trimitea lumina până acolo, dar mie mi s-a părut teribil de periculos.

— Grăbeşte-te şi termină cu asta, i-am strigat.

Mi se înmuiaseră genunchii şi nici cu stomacul nu stăteam bine.

Ea nu a mai avut de făcut decât un pas ca să atingă capul.

— Văzut de aproape nu-i o frumuseţe, a zis ea. Ce să-i zic, Cassandra?

— Bate-l pe creştet, i-am zis eu. Probabil nu i-a mai arătat nimeni vreun semn de afecţiune de sute de ani.

Rose l-a bătut pe creştet. Eu am luat lampa şi am ridicat-o cât am putut, dar acolo sus tot umbră era. Rose arăta extraordinar, ca şi cum ar fi zburat până pe perete sau ar fi fost pictată pe el. Am strigat:

— *Diavol din Ceruri sau sfânt îndrăcit/Ascultă-ne plânsul şi ce ne-am dorit/Castelul Godsend un semn ceresc vrea...*

Apoi am rămas fără inspiraţie.

— Dacă e diavol nu poate fi decât un semn diavolesc, a zis Thomas.

Chiar atunci, pe drumul din Godsend a claxonat o maşină şi el a adăugat:

— I-auzi, bătrânul Scaraoţchi vine după tine!

Am văzut-o pe Rose tresărind.

— Daţi-mă jos, a exclamat ea cu o voce stranie, sărind pe grătar.

Pentru o clipă teribilă m-am temut că băieţii nu se aşteptaseră să-i preia greutatea, dar ei fuseseră atenţi şi au coborât-o cu grijă. Imediat ce picioarele ei s-au apropiat de podea, a sărit jos şi s-a aşezat pe duşumea.

— M-a speriat claxonul şi atunci m-am uitat în jos şi am ameţit, a zis ea cu vocea tremurând.

Am pus-o să-mi descrie precis ce simţise acolo sus, dar ea mi-a zis că nu simţise nimic până nu se speriase. Asta e diferenţa dintre noi: eu aş fi simţit nenumărate lucruri

şi aş fi vrut să mi le amintesc pe toate. Ea nu se gândise decât cum să-şi pună o dorinţă pe capul de piatră.

— N-ai apucat să-ţi pui dorinţa, nu? am întrebat-o.

Ea a râs.

— O, am apucat să zic vreo câteva lucruri în gând.

Tocmai atunci a coborât Topaz, în haina ei neagră de ploaie, cu pălăria impermeabilă şi cizmele de cauciuc, de parcă ar fi avut de gând să iasă cu barca de salvare. A spus că rochia ei de ceai, vopsită, intrase atât de mult la apă, încât o împiedica să respire, aşa că Rose putea s-o ia ea. Apoi a ieşit afară, lăsând uşa larg deschisă.

— Să nu înghiţi noaptea, da? a strigat Thomas în urma ei.

— Norocul tău deja s-a schimbat, i-am zis eu lui Rose în timp ce se repezea la etaj să încerce rochia de ceai.

Thomas s-a dus să-şi facă temele în camera lui, aşa că m-am gândit să mă spăl şi eu şi l-am întrebat pe Stephen dacă-l deranja să fac baie în bucătărie. În general aşa procedez, dar asta înseamnă că el trebuie să se ţină un timp departe de ea, fapt pentru care mereu îmi vine să-mi cer scuze. Plin de tact, el mi-a zis că avea treabă în hambar şi că avea să mă ajute să-mi pregătesc cada.

— Dar e încă plină de vopsea, mi-am amintit eu.

Am golit-o şi Stephen a clătit-o.

— Totuşi, mă tem să nu se ia vopseaua pe tine, donşoară Cassandra. Nu vrei mai bine să foloseşti baia?

Cada din baie e imensă, aşa că nu poţi niciodată să o umpli cu mai mult de câţiva centimetri de apă caldă, iar dinspre turn trage curentul. Am decis că prefer să înfrunt vopseaua. Am tras cada lângă foc şi Stephen a cărat apă din cazan şi m-a ajutat să fac un paravan din uscătoarele de haine pe care erau cearceafurile verzi. De regulă folosesc husele pentru asta. Cum uscătoarele sunt înalte de

un metru cincizeci, fac întotdeauna baie în intimitate şi în condiţii cum nu se poate mai respectabile, dar mă simt mai bine dacă am toată bucătăria la dispoziţie.

— Ce o să citeşti în seara asta, donşoară Cassandra? a întrebat Stephen.

I-am spus că volumul de la Bis la Cal al vechii noastre enciclopedii, *Om şi supraom*[1] (pe care am împrumutat-o din nou de la vicar, fiindcă am senzaţia că acum cinci ani, când am citit-o pentru prima oară, am ratat unele nuanţe fine) şi exemplarul din *Home Chat*[2] de săptămâna trecută, împrumutat prin amabilitatea domnişoarei Marcy. Îmi place să am de ales când fac baie. Stephen mi le-a pus la îndemână pe toate, în timp ce eu mi-am adunat cele necesare spălatului. Şi atunci, după ce îşi aprinsese felinarul ca să plece către hambar, el mi-a oferit pe neaşteptate un baton de ciocolată cu lapte şi nuci, de doi penny.

— Cum ai căpătat aşa ceva? am exclamat eu.

Mi-a explicat că-l luase pe credit, pentru că acum avea o slujbă.

— Ştiu că îţi place să mănânci în cadă, donşoară Cassandra. Cu cărţi şi ciocolată ce-şi mai poate dori cineva? Decât poate un radio.

— Ei, să nu te apuci să iei un radio pe credit, am râs eu, apoi i-am mulţumit pentru ciocolată şi i-am oferit şi lui.

Dar el n-a vrut să ia nicio bucată şi a plecat către hambar.

Tocmai intram în cadă când Heloïse a scâncit la uşa din spate şi a trebuit să-i dau drumul înăuntru. Sigur că a vrut să se apropie de foc, ceea ce a fost cam enervant,

[1] Lucrare a filosofului german Friedrich Wilhelm Nietzsche.

[2] Revistă britanică săptămânală pentru femei care a apărut din 1895 până în 1959.

pentru că nu e o fericire să o ai lângă tine când faci baie. Lăbuţele ei iubitoare fac nişte zgârieturi foarte dureroase. Oricum, era cam somnoroasă, aşa că ne-am acomodat amical. Era foarte plăcut dincolo de paravanul meu înalt prin care nu trecea curentul, iar lumina trandafirie a focului dădea cearceafurilor verzi nişte nuanţe fascinante. Am avut ideea inteligentă de a mă aşeza pe cel mai mare platou al nostru ca să evit vopseaua, deşi canalele pentru sos erau cam inconfortabile.

Cred că se obişnuieşte să te speli mai întâi şi apoi să lenevești în cadă, dar eu personal prefer să lenevesc mai întâi. Am descoperit că primele minute sunt cele mai bune şi nu trebuie irosite: creierul meu clocoteşte de idei şi viaţa pare brusc mult mai frumoasă. Tata spune că apa caldă poate fi la fel de stimulatoare ca o băutură alcoolică şi eu îl cred, deşi nu am gustat niciodată vreuna, decât dacă se pune înghiţitura de porto pe care mi-o dă vicarul din sticluţa lui pentru ceremonia din Ajunul Miezului Verii. Aşa că eu mai întâi stau la înmuiat, apoi mă spăl şi pe urmă citesc cât mă ţine apa caldă. Ultima etapă a băii, când apa s-a răcit şi nu mai ai mare lucru de aşteptat, e destul de deprimantă. Cred că şi alcoolul cam tot aşa funcţionează.

De data asta mi-am petrecut perioada dedicată înmuiatului gândindu-mă la familia mea, şi e numai spre lauda apei calde că pot să o savurez în timp ce mă gândesc la ai mei. Căci suntem în mod sigur o adunătură jalnică: tata mucegăind în locuinţa portarului, Rose furioasă pe viaţă, Thomas... Ei bine, Thomas e un copil vesel, dar nu pot uita că niciodată nu mănâncă pe săturate. Topaz este în mod sigur cea mai fericită, căci ea încă mai crede că-i romantic să fie măritată cu tata şi să locuiască în castel, iar pictura, lăuta şi comuniunea ei cu natura sunt o mare alinare. Aş

fi pariat că nu purta nimic pe sub impermeabil şi că avea de gând să se cocoaţe pe gorgan şi acolo să şi-l lepede şi pe acela. După ce a pozat atâţia ani pentru tot soiul de artişti, nu o interesează nudismul de dragul nudismului, dar are pasiunea de a intra în cel mai strâns contact cu elementele naturii. Odată, asta a provocat o mare agitaţie la ferma Patru Pietre şi de atunci a decis să nu se mai dezbrace în pielea goală decât noaptea. Sigur, iarna sezonul de nuditate e închis, dar ea e minunat de insensibilă la frig şi eram sigură că o fermecase uşoara adiere de primăvară din aer. Deşi ziua fusese mai caldă, era departe de a fi cald cu adevărat, aşa că gândul la ea sus pe Belmotte m-a făcut să mă simt şi mai bine în baia mea.

Am mâncat jumătate din ciocolată, cu intenţia de a-i oferi restul lui Rose, dar Heloïse dădea din coadă cu atâta speranţă, încât până la urmă am împărţit-o cu ea. Recunoştinţa ei a fost atât de intensă, că m-am temut să nu încerce să intre în cadă, lângă mine. Am liniştit-o, i-am descurajat încercările de a linge săpunul şi tocmai mă apucasem serios să mă spăl când am auzit un bufnet la uşa de la intrare.

Încă nu înţeleg ce m-a făcut să strig „Intră". Presupun că am zis-o automat; tocmai îmi acoperisem faţa cu săpun – ceea ce întotdeauna te face să te simţi neajutorat – iar când am deschis ochii săpunul mi-a intrat în ei. Bâjbâiam orbeşte după prosop când am auzit uşa deschizându-se. Heloïse a dat drumul unei rafale de lătrături şi s-a repezit către uşă. A fost un miracol că nu a răsturnat uscătoarele de rufe. Următoarele secunde au fost un haos, cu Hel lătrând din răsputeri, în timp ce doi bărbaţi încercau s-o potolească. N-am strigat-o pentru că ştiam că nu muşcă şi nu suportam gândul de a fi silită să explic că eram în

cadă, mai ales că nici nu aveam un prosop în care să mă înfăşor. Între timp îmi clătisem ochii şi îmi dădusem seama că îl uitasem undeva în bucătărie. Din fericire, Heloïse s-a calmat după vreun minut.

— N-ai auzit pe cineva zicând „intră"? a întrebat unul dintre bărbaţi şi mi-am dat seama că era american.

Avea o voce plăcută, ca a oamenilor de treabă din filmele americane – nu gangsterii. A strigat:

— E cineva acasă?

Dar celălalt bărbat i-a spus să tacă, adăugând:

— Mai întâi vreau să mă uit puţin în jur. Locul ăsta e magnific.

Vocea asta m-a nedumerit. Nu suna ca a unui englez, dar nici americană nu părea şi totuşi nu avea accent străin. Era o voce neobişnuită, foarte discretă şi foarte interesantă.

— Îţi dai seama că peretele ăla e parte a unui vechi castel? a zis vocea.

Am petrecut un moment inconfortabil gândindu-mă că se va apropia să vadă peretele cu căminul, dar tocmai atunci Thomas s-a ivit în capul scării. Bărbaţii i-au explicat că nimeriseră din greşeală pe aleea noastră şi maşina li se împotmolise în noroi. Voiau ajutor ca să o scoată.

— Sau dacă trebuie s-o lăsăm aici peste noapte ne-am gândit că am face mai bine să vă prevenim, pentru că v-am blocat aleea, a zis americanul.

Thomas a spus că o să meargă să arunce o privire şi l-am auzit cum se duce să-şi ia cizmele din spălătorie.

— Frumoasă casa asta veche, a zis vocea cea neobişnuită şi eu m-am temut că vor cere să o viziteze.

Dar celălalt bărbat a început să povestească despre maşina împotmolită, întrebând dacă aveam cai care s-o

tragă, şi într-un minut Thomas a ieşit cu ei. Am auzit uşa trântindu-se şi am oftat uşurată.

Dar mă simţeam cam dezumflată. Era neplăcut să mă gândesc că nu apucasem să-i văd pe cei doi bărbaţi şi nici nu aveam s-o mai fac. Am încercat să-mi imaginez nişte chipuri care să se potrivească cu vocile lor, apoi mi-am dat seama că apa se răcea deja şi eu de-abia începusem să mă spăl. M-am apucat de treabă, dar oricât m-am frecat n-a avut niciun efect asupra braţelor mele vopsite în verde. Sunt conştiincioasă când mă spăl şi când am terminat mintea nu-mi mai era deloc la bărbaţii aceia. Am sărit afară din cadă, am mai pus o găleată cu apă caldă din cazan, care e aproape de foc, şi tocmai mă instalam înapoi gata să citesc când am auzit uşa deschizându-se din nou.

Cineva a intrat în bucătărie şi am fost sigură că nu era unul dintr-ai mei. Ei m-ar fi strigat sau ar fi făcut mai mult zgomot. Puteam să simt pe cineva care stătea şi privea. După un moment n-am mai putut răbda, aşa că am strigat:

— Oricine sunteţi, vă previn că sunt în baie!

— Dumnezeule, îmi cer scuze, a zis bărbatul cu vocea liniştită. Erai aici când am intrat acum câteva minute?

I-a spus că da şi am întrebat dacă maşina era în continuare împotmolită.

— S-au dus să aducă nişte cai care s-o tragă, aşa că m-am strecurat să arunc o privire pe aici, a zis el. N-am mai văzut nimic asemănător cu locul ăsta.

— Lăsaţi-mă să mă usuc şi să-mi vin în fire şi vă ofer eu un tur, am zis.

Mă ştersesem pe faţă şi gât cu cearceafurile puse la uscat, dar încă nu mă aventurasem în frig în căutarea prosopului. L-am întrebat dacă nu-l vedea pe undeva, însă n-a fost în stare să-l găsească, aşa că am îngenuncheat în

cadă, am despărţit cearceafurile cele verzi şi m-am uitat printre ele. El s-a întors către mine. Arareori am mai fost aşa uimită. Avea o barbă neagră.

N-am mai cunoscut pe nimeni cu barbă, cu excepţia unui bătrân de la azilul de săraci din Scoatney care arată ca Moş Crăciun. Barba asta nu era aşa, era îngrijită şi ascuţită, mai degrabă elisabetană. Dar asta mă surprinsese, fiindcă vocea lui păruse foarte tânără.

— Bună? a zis el zâmbind şi din tonul lui mi-am dat seama că mă luase drept un copil.

Mi-a găsit prosopul şi s-a apropiat cu el, apoi s-a oprit şi a zis:

— N-ai de ce să te sperii. Îl pun aici unde poţi să-l iei şi eu o să ies în curte.

— Nu mi-e frică, am zis eu, numai că nu arătaţi aşa cum vorbiţi.

El a izbucnit în râs, dar mie mi s-a părut că fusesem cam nepoliticoasă, aşa că am adăugat:

— Nu trebuie să plecaţi nicăieri. Nu vreţi să luaţi loc? Nu doresc să par neospitalieră.

Ceea ce mi s-a părut cea mai pompoasă cuvântare din viaţa mea.

Am scos un braţ printre cearceafuri ca să iau prosopul.

— O să se întâmple o catastrofă dacă îl iei aşa, a zis el. O să-l pun după colţ.

Mi-am retras capul şi am văzut mâna lui intrând printre cearceafuri. Am înhăţat prosopul şi tocmai voiam să-i cer să-mi aducă şi hainele când uşa s-a deschis din nou.

— Te-am căutat pretutindeni, Simon, a zis vocea americanului. E cel mai afurisit loc din lume... tocmai am văzut o nălucă.

— Prostii, a zis bărbosul.

— Pe cinstite, chiar am văzut una, când eram pe alee. Am luminat cu farurile turnul de pe deal şi am văzut o siluetă albă care fugea pe lângă el.

— Probabil un cal.

— Nici vorbă de cal. Mergea dreaptă. Dar poate c-am înnebunit, fir-ar să fie, că nu i-am văzut picioarele.

Presupun că Topaz îşi păstrase cizmele de cauciuc.

— Oricum, nu mai vorbi despre asta, i-a şoptit bărbosul. E un copil în baie după cearceafurile alea.

Am strigat să-mi aducă cineva hainele şi am scos o mână după ele.

— Dumnezeule, e un copil verde! a exclamat americanul. Ce e locul ăsta, casa lui Usher[1]?

— Nu-s toată verde, i-am explicat eu. Numai că ne-am ocupat toţi cu vopsitul.

— Atunci poate că stafia pe care am văzut-o era una dintre ai tăi[2], a zis americanul.

Bărbosul s-a apropiat cu hainele mele.

— Nu-ţi face griji cu privire la stafii, a zis el. Sigur că n-a văzut niciuna.

— Ei, acolo pe gorgan putea să fi văzut vreuna, dar cel mai probabil era mama mea vitregă în comuniune cu natura.

Ieşisem deja din cadă şi eram înfăşurată ireproşabil în prosop, aşa că mi-am scos capul ca să vorbesc cu el. A ieşit la un nivel mai ridicat decât când stătusem în genunchi în cadă şi el m-a privit uluit.

— Eşti un copil mai mare decât crezusem, a zis.

---

[1] Castelul sumbru din povestirea *Prăbuşirea casei Usher* de Edgar Allan Poe.

[2] Joc de cuvinte bazat pe omofonia dintre *dyeing* – a vopsi şi *dying* – a muri.

În timp ce îmi luam hainele l-am zărit şi pe celălalt bărbat. Avea genul de faţă care se potrivea cu vocea: una drăguţă şi curată. Ciudat era că mi se părea cunoscută. (Între timp am pus această impresie pe seama faptului că în filmele americane apar adesea tineri care arată ca el. Nu eroul, ci fratele eroinei sau oamenii de la staţiile de benzină.) El mi-a surprins privirea şi mi-a zis:

— Bună. Spune-mi mai multe despre mama ta vitregă cea fără picioare şi despre restul familiei. N-ai şi vreo soră care călăreşte cântând la harpă?

Chiar atunci, la etaj, Topaz a început să cânte la lăută. Probabil intrase pe uşa din faţă. Tânărul a izbucnit în râs.

— Iat-o, a zis el încântat.

— Nu e harpă, e lăută, a spus bărbosul. E fantastic. Un castel, o lăută...

Şi chiar atunci Rose s-a ivit în capul scării. Purta rochia de ceai vopsită în verde, care are o croială medievală cu mâneci lungi şi largi. Evident, nu ştia că în casă sunt străini, căci a strigat:

— Cassandra, ia uite!

Amândoi bărbaţii s-au întors şi ea a încremenit în capul scărilor. Măcar de data asta Topaz avea lăuta acordată. Şi, în mod cum nu se poate mai potrivit, cântecul pe care-l interpreta era „Greensleeves“.

Capitolul 5

(Ceva mai târziu, tot în fânul din hambar.)

A trebuit s-o abandonez pe Rose în capul scărilor pentru că Topaz suna clopoţelul pentru prânz. A fost prea ocupată ca să gătească, aşa că am mâncat varză de Bruxelles rece cu orez fiert rece, nicidecum mâncarea mea preferată, dar deosebit de săţioasă. Am prânzit în salon, care fusese curăţat lună. În ciuda buştenilor ce ardeau în cămin, în cameră era frig. Am observat că încăperile care-s extra-curate îţi dau senzaţia că-s extra-reci.

Rose şi Topaz au dat acum iama în gardul viu, căutând ceva ce să pună în vazele mari de Devon. Topaz a spus că dacă nu găsesc nimic o să ia crengi neînfrunzite şi o să lege de ele ceva amuzant. Dacă-i pe aşa, pe mine nu mă amuză. Ai zice că o fată care apreciază nuditatea ca Topaz va lăsa o creangă goală să rămână goală.

Nimeni nu recunoaşte că îi aşteptăm pe cei doi Cotton să vină foarte curând în vizită, dar toţi ne punem speranţe nebuneşti într-asta. Căci aceştia erau cei doi bărbaţi, desigur: cei doi Cotton din Scoatney, veniţi aici pentru prima oară. Nu-mi dau seama cum de n-am ghicit de la început, căci ştiam că proprietatea a fost moştenită de un american. Mezinul domnului Cotton a plecat în State pe la începutul

secolului – după o mare ceartă de familie, parcă – şi mai târziu a devenit cetăţean american. Desigur, pe atunci nu părea posibil ca proprietatea să-i revină lui, dar doi dintre fraţii săi mai mari au murit în război, iar celălalt, împreună cu unicul lui fiu, acum vreo doisprezece ani, într-un accident de automobil. După asta fiul american a încercat să se împace cu tatăl său, dar acesta a refuzat să-l vadă dacă nu redevine englez, ceea ce el n-a vrut. A murit acum un an. Cei doi tineri bărbaţi sunt fiii lui. Simon – cel cu barbă – a spus noaptea trecută că tocmai reuşise să-şi convingă bunicul să-l primească atunci când bătrânul şi însinguratul domn Cotton a murit, ceea ce e foarte trist.

Pe fiul mai mic îl cheamă Neil şi motivul pentru care vorbeşte atât de diferit de fratele lui este că a fost crescut în California, unde tatăl lui avea o fermă, în timp ce Simon a locuit în Boston şi New York cu mama lor. (Înţeleg că părinţii erau divorţaţi. Doamna Cotton se află acum în Londra şi va veni la Scoatney în curând.) Tata spune că şi accentul lui Simon este american, pentru că în America sunt tot atâtea accente diferite ca în Anglia, ba chiar mai multe. Spune că engleza lui Simon este deosebit de corectă, dar mai timpurie decât e moda aici. În mod sigur are o voce fascinantă, deşi cred că-mi place mai mult de fratele lui mai mic.

Păcat că Simon este moştenitorul, fiindcă Rose crede că barba lui e dezgustătoare. Dar poate ne putem descotorosi de ea. Oare chiar recunosc că sora mea e decisă să se mărite cu un bărbat pe care nu l-a văzut decât o dată şi după aspectul căruia nu se dă în vânt? E pe jumătate real şi pe jumătate vis... şi cred că ăsta e un joc pe care îl joacă cele mai multe fete când întâlnesc un tânăr burlac eligibil. Pur şi simplu... fantazează. Şi dacă a existat vreodată o

familie care să aibă nevoie de fantazări, a noastră e aceea. Dar numai în ce-o priveşte pe Rose. M-am întrebat dacă eu am asemenea fantezii şi, în străfundul inimii, nu am. Mai bine mor decât să mă mărit cu oricare dintre aceşti domni foarte drăguţi.

Ce prostie! Mai degrabă mă mărit cu amândoi decât să mor. Dar stând aici în hambar, cu burta plină de orez rece, m-am gândit deodată că este ceva revoltător în felul în care fetele se reped să se gândească la căsătorie înainte să se gândească la dragoste. Şi multe dintre ele habar nu au ce înseamnă cu adevărat căsătoria. Acum că mă gândesc la asta, şi eu judec mai mult din cărţi, căci nu cunosc alte fete în afară de Rose şi Topaz. Dar unele personaje din cărţi sunt foarte reale, ale lui Jane Austen, de exemplu. Şi ştiu că cele cinci surori Bennet care, la începutul romanului *Mândrie şi prejudecată*, aşteaptă pur şi simplu să se repeadă asupra tinerilor bărbaţi din Netherfield Park nu se gândesc o clipă la aspectele concrete ale căsătoriei. Mă întreb dacă Rose o face. Va trebui s-o îndemn să se gândească la astea înainte să se pomenească implicată în ceva. Din fericire nu sunt ignorantă în asemenea privinţe... niciun copil vitreg al lui Topaz n-ar putea fi. Ştiu totul despre aspectele vieţii şi n-am o părere foarte grozavă despre ele.

Clipa aceea în care Rose a rămas în vârful scării a fost feerică. M-a făcut să mă gândesc la Beatrix din *Esmond*[1], numai că Beatrix nu s-a împiedicat de tivul rochiei când mai avea numai trei trepte de coborât şi nici nu a fost silită să se prindă de balustradă cu nişte mâini verzi. Dar tot răul spre bine, pentru că Rose devenise cam prea conştientă de sine la vederea celor doi Cottoni. (Mi-am dat seama după

[1] Romanul *The History of Henry Esmond* de W.M. Thackeray.

felul în care descindea – graţioasă, dar afectată.) Când s-a împiedicat, Neil Cotton s-a repezit s-o ajute şi pe urmă toată lumea a izbucnit în râs şi am început să vorbim cu toţii deodată, aşa că a uitat să mai fie conştientă de sine.

Cât timp m-am grăbit să mă îmbrac îndărătul cearceafurilor, cei doi Cotton mi-au explicat cine erau. Nu se aflau în Anglia decât de câteva zile. M-am întrebat cum o fi fost să fii Simon: să soseşti noaptea, pentru prima oară, într-o casă măreaţă ca Scoatney, ştiind că îţi aparţine. Pentru o secundă am avut senzaţia că văd cu ochii lui şi mi-am dat seama ce straniu trebuia să i se pară castelul nostru, răsărind dintr-odată din mijlocul câmpiilor mustind de apă ale Angliei. Mi l-am imaginat privind prin fereastra de deasupra chiuvetei, aşa cum pariez că a făcut înainte să revină înăuntru fără fratele său. Cred că imaginea asta am luat-o direct din mintea lui, căci chiar în acea clipă el a zis:

— Nu mi-a venit să cred că bucătăria asta e adevărată. E ca şi cum ai privi o gravură veche dintr-un basm cu zâne.

Am sperat că se gândea la Rose ca la o prinţesă din basme, căci aşa şi arăta. Şi era atât de fermecătoare, râzând cu râsul ei drăguţ. M-am gândit cât de diferită fusese cu numai o jumătate de oră mai înainte, în dispoziţia ei sumbră, şi asta m-a făcut să-mi amintesc cum îşi pusese ea o dorinţă dinaintea îngerului-demon. Chiar atunci s-a petrecut ceva straniu. Simon Cotton păruse la fel de fascinat de Rose, dar şi de bucătărie, aşa că se tot sucea de la una la alta. Îşi scosese torţa electrică – ei îi zic „lanternă" – ca să examineze peretele căminului (eu mă îmbrăcasem deja) şi, după ce luminase capul de piatră, se apropiase de ferestruica îngustă dinspre şanţ, locul cel mai întunecos din toată bucătăria. Lanterna s-a stins şi el a răsucit-o ca să vadă dacă becul se arsese. În clipa aceea, s-a aprins din nou. Pentru o

clipă, umbra capului său a fost proiectată pe perete şi, din cauza bărbii ascuţite, arăta exact ca a diavolului.

Rose a văzut asta în acelaşi timp cu mine şi a scos un icnet. El s-a răsucit repede către ea, dar tocmai atunci Heloïse a păşit prin cearceafurile verzi, dărâmând uscătorul de rufe, ceea ce a creat o diversiune. Am contribuit şi eu la asta, strigând „Hel! Hel!" şi explicând că uneori Heloïse era strigată astfel, mai pe scurt, ceea ce a avut succes, deşi e o glumă veche în familia Mortmain. Dar n-am reuşit să uit umbra. E o prostie, firește, n-am văzut om cu ochi mai blânzi. Dar Rose e foarte superstiţioasă. Mă întreb dacă fratele mai mic are vreun ban. A fost la fel de drăguţ cu Rose ca Simon Cotton. Şi a fost drăguţ şi cu mine.

A fost un moment dramatic când Simon m-a întrebat dacă suntem stăpânii castelului şi eu i-am răspuns:

— Nu. Tu eşti.

Am adăugat repede că îl mai aveam închiriat pentru încă treizeci de ani. Mă întreb dacă se pune când nu plăteşti chiria. Desigur, nu am pomenit de chirie. Am simţit că ar fi stricat atmosfera.

După ce am discutat cu toţii vreo douăzeci de minute, Topaz a coborât îmbrăcată cu haina şi fusta ei veche de tweed. Arareori poartă tweed ziua şi niciodată, absolut niciodată seara, pentru că o face să pară mohorâtă şi ştearsă, iar nu fascinant de palidă, aşa că am fost uluită. Mai ales că uşa către camera ei era întredeschisă, aşa că trebuie să fi ştiut cine sosise. M-am abţinut să o întreb de ce se prezenta într-o lumină atât de proastă. Poate se gândise că tweedul îi va da familiei un aer rural.

I-am prezentat pe Cottoni şi ea a vorbit puţin cu ei, dar foarte reţinut. Care o fi fost problema ei? După câteva minute s-a apucat să prepare cacao. Nu aveam altceva să

le oferim decât apă. Ultimele fire de ceai le folosisem pentru Thomas şi fusese foarte prăfos.

Nu bem cacao seara decât la ocazii speciale – când e cineva bolnav sau ca să facem pace după o gâlceavă în familie – şi nu mi-a plăcut gândul că Stephen şi Thomas aveau să rateze ocazia. Încă mai erau plecaţi la Patru Pietre ca să aducă nişte cai şi să scoată maşina din noroi. Am simţit şi că tata ar fi trebuit să fie de faţă când în casă se făceau asemenea dezmăţuri alimentare, dar ştiam că nu are rost să îl chemi să facă cunoştinţă cu străinii. Mă temeam chiar ca, dând să coboare ca să ia un biscuit, să nu audă voci, odată ajuns în dormitorul său, şi să facă cale întoarsă. Deodată, uşa din spate s-a lovit de perete şi el şi-a făcut apariţia: ploaia se înteţise din nou şi ajungi mai repede dacă traversezi curtea în fugă decât dacă înaintezi grijuliu pe metereze. Tata înjura în gura mare vremea şi faptul că soba lui cu petrol începuse să fumege şi, având pledul pe cap, nu i-a zărit pe cei doi Cottoni până nu s-a pomenit în mijlocul nostru. Topaz a încetat să mai amestece în cacao şi a zis clar şi cu mândrie:

— El e soţul meu, James Mortmain.

Şi atunci s-a petrecu ceva minunat. Simon Cotton a zis:

— Dar... vai, ăsta-i un miracol! Trebuie să fiţi autorul lui *Iacob Luptătorul*.

Tata i-a aruncat o privire pe care n-o pot descrie decât ca fiind disperată. Mai întâi am crezut că era din cauză că se pomenise încolţit de străini. Apoi el a zis: „Păi... da“ cu o voce stranie şi nesigură şi eu mi-am dat seama că de fapt era foarte încântat, dar că nu-i venea să creadă. Îmi imaginez că un naufragiat care vede o corabie în zare arată cam cum arăta tata atunci. Simon Cotton a înaintat, i-a strâns mâna şi i l-a prezentat pe fratele său, spunând:

— Neil, îţi aminteşti de *Iacob Luptătorul*?

Neil a zis:

— Da, sigur, era un tip tare.

Din care eu mi-am dat seama că el credea că *Iacob Luptătorul* era numele personajului principal, şi nu o referire la lupta lui Iacob cu îngerul, cum e de fapt. Simon a început să vorbească despre carte ca şi cum abia ar fi lăsat-o din mână, deşi treptat am dedus că o studiase la facultate cu ani în urmă. Mai întâi tata a fost nervos şi stângaci, stând în picioare şi strângând pledul în jurul lui, dar apoi a început să se simtă tot mai în largul său, până a ajuns să vorbească aproape numai el, în timp ce Simon mai strecura câte un cuvânt ici, colo. Şi în cele din urmă tata a lepădat pledul de parcă l-ar fi încurcat şi s-a apropiat de masă exclamând: „Cacao! Cacao!" ca şi cum ar fi fost cea mai minunată băutură din lume, ceea ce eu una chiar cred că este.

Cât am băut-o, conversaţia a devenit mai generală. Tata a făcut glume despre mâinile noastre verzi şi Neil Cotton a descoperit farfuria din cadă şi i s-a părut foarte nostim că am stat pe ea. În tot timpul ăsta, Rose a devenit din ce în ce mai amabilă, zâmbind tot mai dulce. Stătea lângă foc răsfăţându-l pe Ab, care are aproape aceeaşi culoare ca părul ei, şi cei doi Cotton se tot apropiau să-l mângâie. Îmi dădeam seama că totul îi fascina: când Heloïse a sărit pe acoperişul cald al cazanului ca să doarmă, Neil a spus că era cel mai drăguţ lucru pe care-l văzuse vreodată. Eu n-am zis mare lucru – tata şi cei doi Cottoni asigurau majoritatea conversaţiei –, dar cei doi păreau să considere că tot ce spuneam era foarte amuzant.

Şi atunci, tocmai când totul mergea de minune, Simon Cotton a pus unica întrebare pe care mă rugasem să n-o rostească. S-a întors către tata şi a zis:

— Şi când ne putem aştepta la un urmaş al lui *Iacob Luptătorul*?

Am ştiut că ar fi trebuit să creez o diversiune vărsându-mi cacaua, dar mi-o doream atât de tare. Şi cât m-am luptat eu cu lăcomia mea, tata a răspuns:

— Niciodată.

N-a spus-o cu furie sau cu amărăciune. A fost un răspuns ca un oftat. Şi nu cred că altcineva în afară de mine a observat cum s-a pleoştit: cum i s-a schimbat poziţia capului şi cum i s-au lăsat umerii. Dar nici nu terminasem de remarcat asta şi Simon a zis:

— Desigur, dacă stai să te gândeşti bine, nici nu era posibil.

Tata i-a aruncat o privire şi Simon a continuat grăbit:

— Anumite cărţi sunt unice. Ele nu par să aibă înaintaşi sau succesori din punctul de vedere al autorilor lor. Chiar dacă au influenţe profunde asupra muncii altor scriitori, pentru creatorul lor sunt complete, neducând către altceva.

Topaz îl urmărea pe tata la fel de neliniştită ca mine.

— O, dar desigur... a început ea să protesteze.

Tata a întrerupt-o.

— Aţi vrut să spuneţi că autorii de acest gen sunt de obicei oameni care scriu o singură carte? a întrebat el foarte încet.

— Ferit-a sfântul, a zis Simon Cotton. Am vrut doar să spun că am greşit folosind cuvântul succesor. Cei mai originali scriitori – într-un sens, poate singurii creatori adevăraţi – sapă profund şi scot la lumină o singură operă perfectă, nu o verigă dintr-un lanţ. Mai târziu sapă din nou, după ceva la fel de deosebit. Dumnezeu poate a creat şi alte lumi, dar în mod sigur acesteia nu i-a mai adăugat nimic.

A zis-o pe un ton solemn, cam ca din cărţi, dar cu sinceritate... şi totuşi eu am simţit că nu era aşa. Şi am simţit că spusele lui nu însemnau mare lucru. Erau o manieră

amabilă şi isteaţă de a depăşi un moment penibil. Deşi, dacă-i aşa, atunci trebuie să fi fost foarte deştept ca să-şi dea seama cât de dificil era momentul. Straniu e că tata a fost foarte impresionat. Şi-a smucit capul ca şi cum tocmai l-ar fi izbit o idee, dar n-a răspuns. Era de parcă ar fi vrut să se gândească un minut. Atunci Simon Cotton a pus o întrebare despre cel de-al treilea vis din *Iacob Luptătorul* şi el s-a însufleţit din nou. Nu-l mai văzusem atât de plin de viaţă din anul când se însurase cu Topaz. Şi nu a vorbit numai despre el. După ce a răspuns la întrebări ne-a atras pe toţi în conversaţie, mai ales pe Rose, spunând lucruri care îi determinau pe cei doi Cotton să se întoarcă spre ea, ceea ce ei păreau bucuroşi să facă.

Neil Cotton nu a vorbit la fel de mult ca fratele lui. În majoritatea timpului a stat pe cazan, cu Heloïse. La un moment dat mi-a făcut prietenește cu ochiul.

În cele din urmă, Thomas a venit şi a spus că sosiseră caii. (Rămăsese suficientă cacao pentru el, dar nu şi pentru Stephen, care era afară cu animalele. Din fericire, păstrasem jumătate dintr-a mea şi am pus-o lângă foc, la căldură.) Eu şi tata am plescăit prin apă până pe alee ca să vedem cum e scoasă maşina din noroi. Rose n-a vrut, ca să nu-şi strice rochia de ceai, iar Topaz n-a părut să aibă chef. S-a produs o agitaţie plăcută, cu cei doi Cotton aprinzând lanternele şi cu toată lumea râzând şi făcând zgomotele pe care le aşteaptă caii şi în cele din urmă maşina a ajuns din nou în siguranţă, pe drum. După asta ne-am luat la revedere cam în grabă, dar cei doi Cotton au spus că ne vom revedea în curând şi sunt convinsă că au fost sinceri.

Stephen şi Thomas au dus caii înapoi, iar eu şi tata ne-am întors către casă prin ploaie. Băieţii luaseră felinarul şi era foarte întuneric. Nu mai trebuie să spun că

familia noastră nu mai are de ani buni o torţă electrică funcţională. Tata mă ţinea ferm de braţ şi părea tare bine dispus. L-am întrebat ce părere are despre cei doi Cotton şi mi-a răspuns:

— Ei, nu cred că o să ne hărţuiască în privinţa chiriei.

Apoi a zis că uitase ce stimulativi puteau fi americanii şi mi-a povestit aspecte interesante din timpul turneului lui de lecturi în America. Şi a zis că Simon Cotton era genul de american despre care scrisese Henry James, capabil să se îndrăgostească de Anglia.

— Va fi un stăpân admirabil pentru Scoatney.

Singurul roman de Henry James pe care încercasem să-l citesc fusese *Ce ştia Maisie*, şi asta la nouă ani. Mă aşteptasem să fie o carte pentru copii. Pe vremea aceea aveam o ediţie foarte frumoasă a operelor lui Henry James, cu copertă purpurie, dar, desigur, a fost vândută laolaltă cu celelalte cărţi de valoare.

Imediat ce am ajuns la castel, tata s-a retras în locuinţa portarului, iar eu am dat fuga să mă alătur fetelor. Discutau foarte entuziasmate; până şi Topaz îşi pierduse calmul ei obişnuit. Era sigură că Rose dăduse lovitura şi plănuia să-şi modifice o rochie pentru ea, o rochie londoneză pe care Rose o admirase dintotdeauna. Şi s-au decis să facă curăţenie în salon pentru cazul în care cei doi Cotton aveau să revină în curând. Am întrebat dacă nu era minunat că şi tatei părea să-i placă. Îl vedeam pe fereastra din spate a locuinţei portarului, aşezat la biroul său. Topaz a zis:

— S-a petrecut miracolul! O să se apuce din nou de lucru!

Stephen şi Thomas s-au întors şi l-am făcut pe Stephen să bea cacaua pe care o păstrasem pentru el. A trebuit să mă prefac că vreau s-o vărs în chiuvetă ca să-l conving s-o

accepte. Apoi ne-am dus la culcare. Rose şi-a scos toate hainele din şifonier şi le-a pus pe domnişoara Blossom, ca să vadă dacă nu cumva avea vreuna într-o stare mai bună decât îşi amintea ea. Erau mai rău. Dar nici măcar asta n-a deprimat-o.

Am discutat o vreme. Deodată eu m-am ridicat în capul oaselor în pat şi am zis:

— Rose, ne agităm prea tare. Nu trebuie. Sigur că ar fi minunat să fim invitate la petreceri şi aşa mai departe, dar... Rose, chiar nu te-ai putea mărita cu un ins cu barbă?

— M-aş putea mărita şi cu diavolul în persoană dacă ar avea ceva bani, a zis Rose.

Sunt sigură că îşi amintea de umbra lui Simon Cotton, dar întrucât n-a pomenit-o, n-am făcut-o nici eu. N-are rost să ne ambalăm pentru un asemenea fleac când e vorba despre un bărbat înstărit.

După ce am stins lumânările, am făcut-o pe domnişoara Blossom să vorbească. Nu mă pot gândi la genul de lucruri pe care le spune ea decât dacă îmi imaginez că ea chiar e aceea care vorbeşte. Când am întrebat-o ce credea despre toate astea, mi-a răspuns:

— Ei, copiliţelor, e un început, nu putem nega. Acum puneţi-vă într-o lumină cât mai bună. Sigur că toate hainele alea vechi pe care mi le-aţi aruncat în cârcă n-o să vă ajute prea mult, dar spălaţi-vă pe cap şi îngrijiţi-vă mâinile. Chestia aia verde de pe ele a fost amuzantă o dată, dar gata cu gluma. Şi acum mai bine v-aţi gândi la tenurile voastre şi v-aţi face somnul de frumuseţe.

Rose a luat în serios aluzia la vopsea. În dimineaţa asta s-a frecat pe mâini până a curăţat-o pe toată. A folosit şi ultimul gram de praf de curăţat, aşa că vopseaua mea va trebui să se decoloreze de la sine. Acum a ajuns într-un

stadiu cenuşiu în care pare murdărie. O, tocmai am avut o idee: după ceai o s-o atac cu glaspapir.

Ce repede se poate schimba viaţa! Ieri pe vremea asta era o zi mohorâtă de iarnă şi acum nu numai că i-am cunoscut pe cei doi Cotton, dar primăvara chiar se simte. De aici din hambar pot vedea gardul viu care a înmugurit... Tocmai am descoperit că, mişcându-mi capul, pot face ca prin deschiderea pătrată de sub acoperiş să se vadă diferite porţiuni ale aleii. E un joc fascinant...

O! Vai de mine! Sunt aici, cei doi Cotton, tocmai au răsărit de după ultimul cot al cărării. O, ce mă fac?

Au trecut pe lângă hambar. Nu am cum să le previn pe Rose şi pe Topaz. Nu pot ieşi din hambar fără să fiu văzută. Măcar ştiu că au revenit de la plimbare, pentru că am auzit-o pe Rose cântând la pian acum câtva timp. Dar cum or fi îmbrăcate? O, Doamne! Rose se gândea să se spele pe cap! N-am fi îndrăznit să sperăm că fraţii Cotton vor reveni chiar azi!

Printr-o balama a uşii hambarului i-am privit trecând, apoi m-am cocoţat din nou în paie şi i-am văzut dispărând în tunelul porţii. Ar trebui să intru şi eu? Aş vrea, desigur... dar am o gaură enormă în ciorap şi rochia mea de gimnastică e plină de praf...

Trebuie să fi trecut o jumătate de oră de când am scris ultimul rând. N-am intrat înăuntru. Am stat aici, culcată în fân, imaginându-mi-i în salon, cu focul aprins. Nu contează dacă Rose chiar s-a spălat pe cap, fiindcă părul ei e superb când se usucă. Sunt sigură că am procedat corect stând aici. Măcar pentru că uneori vorbesc prea mult. Trebuie să fiu foarte atentă să nu distrag atenţia cuvenită lui Rose. Îmi spun că e adevărat, că s-a întâmplat, chiar am cunoscut doi bărbaţi. Şi ei ne plac. Trebuie să ne placă, altfel n-ar fi revenit atât de curând.

Nu mai vreau să scriu. Vreau să stau aici şi să mă gândesc. Dar e ceva ce vreau să consemnez. Are de-a face cu sentimentul pe care l-am simţit văzându-i pe cei doi Cotton apropiindu-se pe alee, un sentiment straniu al distanţei. Îmi place să văd oamenii când ei nu mă pot vedea. Mi-am privit adesea familia prin ferestrele luminate şi par cu totul altfel, la fel cum sunt camerele văzute prin oglinzi. Nu pot să pun senzaţia în cuvinte... mi-a scăpat când am încercat s-o descriu.

Barba neagră a lui Simon Cotton arată şi mai stranie la lumina zilei, mai ales că mi-am dat seama că nu-i chiar aşa bătrân. Presupun că are sub treizeci de ani. Are dinţi frumoşi şi o gură drăguţă, frumos conturată. Pare ciudat de goală înconjurată de tot părul ăla. Cum poate un bărbat tânăr să poarte barbă? Mă întreb dacă nu are vreo cicatrice.

Sprâncenele lui se ridică la colţuri.

Neil Cotton are o faţă fermecătoare, deşi nicio trăsătură izbitoare. Părul foarte frumos, buclat. Pare foarte sănătos. Simon e niţel cam palid. Sunt înalţi amândoi: Simon puţin mai înalt, Neil mai solid. Nu seamănă a fraţi, la fel cum nu le seamănă vocile.

Simon poartă tweed şi are un aer foarte englezesc.

Neil poartă o haină cum n-am mai văzut în viaţa mea: cu carouri în faţă şi-n spate, dar cu mânecile simple. Poate a fost făcută din două haine vechi, deşi sper că nu, fiindcă asta ar însemna că el e sărac, iar fratele lui meschin. Şi părea mai degrabă o haină ţipător de nouă. Presupun că aşa-i moda în America.

Ies din castel! Să dau fuga să-i întâmpin şi să le strâng mâinile? Nu, nu cu mâinile astea cenuşii...

S-a petrecut ceva groaznic, atât de groaznic că nici nu-mi vine să scriu! O, cum au putut, cum au putut?!

În timp ce se apropiau de hambar, i-am auzit vorbind. Neil a zis:

— Fir-ar să fie, Simon, ai avut noroc să scapi cu viaţă!

— Extraordinar, nu-i aşa? a zis Simon. Noaptea trecută nu mi-a dat impresia asta.

Apoi s-a întors şi a privit către castel, spunând:

— Minunat loc. Dar al naibii de inconfortabil. Şi e evident că n-au un cent. Nu poţi s-o învinovăţeşti pe biata fată.

— Ba poţi s-o învinovăţeşti că e atât de transparentă, a zis Neil. Şi rochia aia ridicolă! La ora asta a zilei! Ce ciudat, noaptea trecută mi-a plăcut cum îi venea.

— Mama vitregă mi s-a părut o persoană plăcută. Şi părea să fie la fel de jenată ca mine. Doamne, ce prost m-a făcut să mă simt fata aia!

— Va trebui să-i dăm afară, Simon. Dacă n-o facem, fata asta te-ar putea pune într-o poziţie foarte stânjenitoare.

Simon a zis că probabil aşa era. Vorbeau încet, dar era aşa de linişte că le auzeam limpede fiecare cuvânt. În timp ce au trecut pe lângă hambar, Neil a zis:

— Păcat că n-am văzut-o pe puştoaică din nou. Era drăguţă.

— De o naivitate cam căutată, nu crezi? a zis Simon. Mă simt prost la gândul că trebuie să-l dau afară pe bătrân... chiar speram să-l pot ajuta. Dar nu cred că se pot face prea multe pentru un alcoolic înveterat.

Oh, aş fi vrut să-i omor! Tata n-are destulă mâncare, darămite să-şi mai permită vreo băutură. Şi nu e bătrân, nici n-a împlinit cincizeci de ani.

N-am mai auzit restul. Acum îmi doresc să fi ieşit şi să-i fi plesnit. Ar fi văzut ei dacă naivitatea mea e căutată sau nu!

Ce Dumnezeu a făcut Rose? Trebuie să aflu.

(Ora opt seara. În salon.)

Am venit aici ca să scap de Rose. Își usucă părul în bucătărie și-și face manichiura cu un chibrit ascuțit. Și nu se mai oprește din vorbit. Nu știu cum o poate suporta Topaz știind ceea ce știe, pentru că n-am putut ține totul numai pentru mine. N-am putut îndura. Poate aș fi reușit dacă n-aș fi găsit-o singură când am intrat, dar era singură și a văzut că eram tulburată. Am început să-i povestesc totul pe șoptite – la noi în casă se trage foarte lesne cu urechea – și mi-a zis: „Stai", după care m-a scos afară, în grădină. O auzeam pe Rose cântând la etaj, așa că nu am putut vorbi decât după ce am traversat podul și am urcat puțin pe gorgan.

Topaz nu s-a înfuriat atât de tare pe cât mă așteptam, dar, desigur, nu i-am povestit partea despre tata. N-a fost nici măcar surprinsă. Mi-a spus că Rose îi văzuse pe cei doi Cotton de la fereastra dormitorului ei și că nu reușise s-o împiedice să-și pună rochia pentru ceai. (De parcă poartă cineva o rochie de ceai la ora ceaiului!) Și se purtase prosteşte, asediindu-l pe Simon Cotton.

— Vrei să zici că a fost prea drăguță cu el?

— Nu tocmai... asta n-ar fi contat atât de tare. Era teribil de afectată și-l tot provoca. Dac-ar fi avut un evantai l-ar fi bătut cu el pe umăr și-ar fi exclamat: „fi! fi!" Și tot flutura din gene. Ar fi fost foarte seducătoare acum o sută de ani.

O, îmi și imaginam! Rose venise cu ideile astea din cărțile vechi. Noi nu am cunoscut alte femei moderne în afară de Topaz, iar Rose nici n-ar visa s-o imite pe ea. O, biata Rose, ea nici măcar n-a văzut fete moderne în filme, ca mine.

— N-o să revină, a zis Topaz. Aș fi știut asta chiar dacă nu i-ai fi auzit discutând între ei.

Am zis că nici nu-i voiam şi că erau probabil nişte oameni foarte odioşi dacă putuseră să vorbească aşa. Dar Topaz a zis că astea erau prostii:

— Rose are ce a căutat. Pe bărbaţi nu-i supără să le arăţi că-ţi place de ei atunci când e cazul, dar o rup la fugă dacă pari ahtiată. Şi asta a fost, desigur, cu toate provocările şi mişcările alea din cap, adresate lui Simon în cel mai nesubtil mod cu putinţă. Dacă Mortmain ar fi fost de faţă poate ar fi făcut-o să se potolească... şi în fine, ar fi făcut el însuşi conversaţie cu ei. O, fir-ar să fie!

Tata ieşise la o plimbare, prima după luni de zile. Topaz a spus că Simon Cotton îi adusese o carte a unui faimos critic american, pentru că unul dintre eseuri era despre *Iacob Luptătorul*.

— Presupun că Simon ar putea reveni ca să stea de vorbă cu Mortmain, a zis ea.

Dar eu ştiam mai bine.

Începea să se întunece. În bucătărie era aprinsă o lumină. Am văzut-o pe Rose trecând prin dreptul ferestrei.

— Să-i spunem? am întrebat.

Topaz era de părere să n-o facem decât dacă vom fi invitaţi la Scoatney.

— Dac-o facem, poate asta o să îi reamintească de bunul-simţ.

N-o să fim invitate.

Topaz şi-a pus braţul pe după umerii mei şi am coborât de pe gorgan, cam stângace, pentru că paşii ei sunt mai mari decât ai mei. Când am ajuns jos s-a uitat peste umăr la castelul Belmotte, negru pe cerul înserării.

— Frumos, nu-i aşa? a întrebat cu vocea ei cea mai catifelată.

Cum e posibil să o intereseze frumuseţea într-un asemenea moment? Ca să nu mai spun că atunci când a pictat

turnul, l-a făcut să semene cu un făcăleţ negru, înfipt în vârful unui castron răsturnat de budincă de culoare verde.

Lumânarea mi se termină, iar în salon se face din ce în ce mai rece. Focul s-a stins de ore bune. Dar nu pot să scriu în aceeaşi cameră cu Rose. Când o privesc am senzaţia că văd un şoarece prins într-o cursă din care el speră că va ieşi, deşi eu ştiu că n-are nicio şansă. Nu că am văzut vreodată un şoarece în cursă sau că Rose s-ar crede unul. Dar nu e momentul să fiu pretenţioasă cu metaforele.

Heloïse tocmai a împins uşa şi a venit să mă lingă, ceea ce e drăguţ, dar m-a făcut să-mi fie şi mai frig. Şi acum aud ce se petrece în bucătărie mult mai bine decât mi-aş dori. Tata e acolo şi vorbeşte agitat, spunând că criticul a descoperit în *Iacob Luptătorul* chestii pe care el sigur nu le-a pus acolo şi că e incredibilă aroganţa criticilor. E limpede că se bucură la gândul că va discuta despre toate astea cu Simon Cotton. Rose a devenit şi mai exuberantă. Cu regret consemnez că a început să fluiere.

Stephen a intrat şi mi-a pus haina lui pe umeri. Miroase a cal.

Oare sunt de o naivitate căutată? Poate că sunt şi poate că aşa e şi jurnalul ăsta. Pe viitor o să scriu într-un stil sobru. Dar n-o să mai scriu aici, fiindcă am ajuns la sfârşitul caietului: am folosit deja amândouă coperţile şi acum scriu de-a curmezişul propriului scris şi scriitura rapidă încrucişată probabil că n-o să se mai descrucişeze niciodată.

Cred că au trecut douăzeci şi patru de ore de când cei doi Cotton au intrat peste mine în timp ce făceam baie.

Topaz tocmai a strigat că prepară nişte cacao. O, minunată cacao! Nu chiar atât de minunată... Topaz tocmai a strigat că o prepară cu apă, fiindcă laptele l-au băut cei

doi Cotton, în lipsa ceaiului care să le fie oferit. Oricum, cacaua de orice fel e bună. Dar ce agonie va fi s-o privesc pe Rose convinsă că avem ce sărbători, când eu și Topaz știm că e mai degrabă o înmormântare.

SFÂRȘIT
COPERTA SE ÎNCHIDE VIOLENT

II
Caietul de un șiling

(Aprilie şi mai)

Capitolul 6

Am un caiet nou, cel mai frumos pe care l-am avut vreodată. A costat un şiling în cap. Stephen a convins-o pe domnişoara Marcy să-l cumpere de la Londra săptămâna trecută. A fost acolo cu un bilet ieftin dus-întors. Când mi l-a dat am crezut că o să scriu pe el un nou *La răscruce de vânturi*[1]. Nici n-am visat că voi dori să continui acest jurnal. Şi acum viaţa a reînceput.

Sunt sus pe Belmotte. Primăvara a venit cu atâta iuţeală că mâţişorii încă mai atârnă în aluni, în timp ce margaretele iau cu asalt movila. Îmi place să le văd în iarba scurtă şi verde a gorganului, unde par ca primăvara dintr-o carte de basme pentru copii. În grădina noastră sunt narcise, dar de aici nu le văd pentru că rufăria flutură în vânt: Topaz tot iese cu alte şi alte lucruri la întins şi toate fac parte din neaşteptata surpriză. Am stat rezemată cu spatele de turn, bucurându-mă în tăcere şi urmărind norii strălucitor de albi ce trec pe deasupra. Bate un vânt, dar e unul blând, aproape văratic.

Au trecut şase săptămâni de când eu şi Topaz am stat pe gorganul Belmotte în amurg, când părea că viaţa nu ne putea coborî mai jos – deşi în următoarele săptămâni s-a

[1] Roman de Emily Brontë.

dovedit că putea. La început numai eu și Topaz eram nefericite și a fost un chin teribil să n-o arătăm. Am ajuns să ieșim împreună în lungi plimbări în timpul cărora puteam lăsa fața să cadă. Exuberanța lui Rose a durat vreo zece zile, apoi a început să simtă că ar fi trebuit să se mai întâmple ceva. I-am mai alimentat speranțele vreme de o săptămână, spunându-i că probabil sosirea doamnei Cotton le dăduse de lucru celor doi fii ai ei. Apoi a venit lovitura: domnișoara Marcy ne-a povestit că vicarul le făcuse Cottonilor o vizită și fusese invitat la prânz și că alte persoane din Scoatney fuseseră poftite și ele.

— Dar din Godsend nimeni în afară de vicar? am întrebat eu repede.

Numai că în Godsend nici nu ai pe cine să inviți, în afară de noi.

— Probabil data viitoare va fi și rândul vostru, dragelor, a zis domnișoara Marcy.

Rose s-a ridicat brusc și a ieșit din bucătărie.

În seara aceea, după ce ne-am băgat în pat, ea a zis:

— Cassandra, întreab-o pe domnișoara Blossom ce n-a mers!

Am fost șocată de-a dreptul: simțeam că ar fi trebuit să-i strecor un sfat despre comportarea ei viitoare, dar nu știam cum s-o fac fără să-i spun adevărul brutal.

— Spune că nu știe, am zis eu în cele din urmă.

N-am pus-o pe domnișoara Blossom să spună chiar ea asta fiindcă mă gândesc la ea ca la o ființă foarte sinceră.

— Presupun că e din cauză că suntem atât de săraci, a zis Rose cu amărăciune.

Apoi s-a ridicat în capul oaselor în patul de fier (era rândul meu să dorm în cel cu baldachin) și a zis:

— M-am purtat frumos cu ei, chiar foarte frumos.

Mi-am văzut şansa şi am zis cu vocea domnişoarei Blossom:

— Poate chiar prea frumos, drăguţa mea.

— Dar n-am fost aşa, a zis Rose. Am fost fermecătoare, dar... o, capricioasă, contradictorie. Nu asta le place bărbaţilor?

— Fii naturală, fătucă, a zis domnişoara Blossom.

Apoi am continuat cu propria mea voce:

— Cât de tare ţi-au plăcut, Rose?

— Nu ştiu... dar acum nu-mi mai plac. O, nu vreau să vorbesc despre asta!

Şi asta a fost tot ce a avut de spus, iar faptul că nu discutam natural despre asta era cea mai rea parte. Niciodată nu mă mai simţisem atât de departe de ea. Şi regret să spun că au fost momente când mila şi dragostea mea pentru ea se transformau în dorinţa de a-i trage un şut zdravăn. Căci e o fată care, când e supărată, nu se plimbă şi nu lucrează până-i trece, ci stă într-un colţ bosumflată.

Topaz a fost minunat de răbdătoare, dar uneori mă întreb dacă asta e într-adevăr numai răbdare sau o vagă asemănare cu vacile. E cam ca insensibilitatea ei la frig. Tata a spus cândva că ea are o piele căptuşită cu pluş şi sunt momente când îmi zic că are şi simţirea căptuşită cu pluş. Dar în mod sigur nu atunci când e vorba de tata. Acum trei săptămâni am găsit-o plângând în Statul Tampon, în faţa portretului pe care încearcă să i-l picteze şi pentru care el nu-i pozează niciodată. (Constă mai ales din triunghiuri portocalii.) A spus că dezamăgirea tatei era mult mai importantă ca a lui Rose, că el se bucurase atât de tare de întâlnirea cu Simon Cotton şi că de-abia aştepta să discute eseul scris de criticul american despre *Iacob Luptătorul*.

— Mai ales că s-a răzgândit şi acum crede că *a vrut* să spună toate chestiile alea pe care le-a zis criticul. Şi eram

sigură că asta l-a făcut să reînceapă să scrie. Dar m-am strecurat în locuinţa portarului când a fost el dus la vicariat şi ştii la ce lucrează? La cuvinte încrucişate!

I-am spus că din cuvinte încrucişate poţi face bani.

— Nu era genul ăla de cuvinte încrucişate, a zis Topaz. Nu aveau logică. Ce-i cu el, Cassandra?

Mi-a trecut prin minte un gând oribil. M-am întrebat dacă nu cumva tata chiar bea de ani de zile, dacă nu găsise o pivniţă secretă de vinuri sub castel sau dacă nu prepara băutură din ceva... ştiu că e ceva ce se cheamă distilat de lemn.

— O, nu fi idioată! a zis Topaz. Dacă un om e beţiv, îţi dai seama. Trebuie să avem răbdare. Aşa e el, un geniu.

S-a dus să-şi dea cu apă pe ochi, apoi şi-a pus rochia preferată, care e din satin crem – italienească – şi abia se mai ţine pe la cusături. De obicei poartă la ea o mică pălărie rubinie. Apoi s-a dus la parter să prepare tarte de cartofi pentru ceai.

Eram în grădină, privind o narcisă care aproape se deschisese, când tata s-a întors de la vicariat.

— Vreo veste? l-am întrebat ca să fac conversaţie.

— Doar că pare a fi o distincţie să nu fii invitat la Scoatney. Înţeleg că se fac invitaţii în stânga şi-n dreapta.

A zis-o pe cel mai semeţ ton al său, apoi mi-a oferit un zâmbet scurt şi stânjenit, adăugând:

— Îmi pare rău, copila mea. Ştii care-i necazul, nu?

Eu m-am mulţumit să-l privesc, iar el a continuat:

— E chiria. S-au informat despre flecuşteţul ăla. Ştiu asta pentru că nu am mai primit formularul pe 25 martie. O, sunt de treabă, cel mai bun soi de americani, dar nu vor să aibă de-a face cu noi.

Ştiam că Topaz nu-i spusese nimic, în parte ca să nu-l supere şi în parte din cauza convingerii ei că femeile

trebuie să fie solidare între ele. M-am întrebat dacă n-ar fi trebuit să-i spun eu. După care am decis că era bine dacă se simţea vinovat din pricina chiriei – orice, orice, numai să-l îndemne să se apuce de treabă! Dar privindu-l cum stătea acolo în haina lui veche şi subţire, cu vântul de martie fluturându-i părul blond care începea să-şi piardă strălucirea, mi-a părut tare rău de el, aşa că i-am spus că avem tarte de cartofi la ceai.

S-a dovedit însă că tartele de cartofi au fost degeaba, pentru că în timp ce le mâncam am avut una dintre acele certuri de familie care sunt atât de amuzante în cărţi şi în filme. În viaţa de zi cu zi nu sunt deloc nostime, mai ales când au loc la masă, cum e adesea cazul. Mereu mă fac să tremur şi mă lasă cu o stare de rău. Problemele au început când Thomas i-a cerut lui Rose de trei ori sarea fără ca ea să-l bage în seamă. Când el a ţipat la ea, ea s-a întins şi i-a tras o palmă. Topaz a zis:

— Rose, fir-ar să fie, ştii că Thomas suferă de dureri de urechi!

La care Rose a răspuns:

— Trebuia să aduci tu asta în discuţie! Presupun că o să moară şi va fi vina mea.

Tata a spus:

— La dracu'!

Şi şi-a împins scaunul îndărăt, dând peste Heloïse, care a scos un chelălăit. Eu am zis:

— Nu mai pot, nu mai pot!

Ceea ce a fost ridicol. Stephen a fost singura persoană care şi-a păstrat calmul. S-a ridicat în tăcere să vadă dacă Heloïse era serios vătămată. Nu era şi chiar a ieşit în câştig, fiindcă i-am dat cea mai mare parte din tartele de cartofi. Pofta de mâncare ne-a revenit mai târziu, când nu mai era nimic bun de mâncat.

Mâncarea nu a devenit cu mult mai bună, cu toate că Stephen ne dă cu regularitate leafa lui, pentru că trebuie să o luăm încet până ne plătim datoriile la negustori. Stephen păstrează pentru el un șiling pe săptămână: caietul ăsta e cumpărat din economiile lui. Am sentimentul neliniștitor că va cheltui majoritatea economiilor lui pe mine. În mod sigur nu cheltuiește nimic pentru el. În ultimul timp nu mi-a mai adus nicio poezie, ceea ce e o ușurare.

Seara certei aceleia a fost fundul puțului. Oamenii nefericiți nu-și pot permite să se dispreţuiască unii pe alții. Loviturile crude al sorții cer o blândeţe extremă în cercul familiei.

Nici nu știam noi că soarta deja începea să ni se îmbunătățească oarecum, căci aceea a fost noaptea morții mătușii Millicent. Ce oribil de crudă par! Dacă aș putea-o readuce la viață aș face-o, dar așa nu pot decât să-i mulțumesc lui Dumnezeu pentru căile Lui miraculoase. Căci ne-a lăsat mie și lui Rose garderoba ei personală – adică hainele din ea, nu mobila în sine, cum am crezut la început. Când vicarul a văzut anunțul morții ei în *The Times* am nutrit cu toții vaga speranță că i-a lăsat tatei ceva bani. Dar ea l-a scos complet din testament, lăsându-și averea unei pensiuni care găzduiește modelele artiștilor: presupun că s-a gândit că ele ar fi trebuit să stea în pensiuni, nu să se mărite cu rudele ei. („Numai gândește-te", a zis Rose, „că dacă tata nu s-ar fi însurat cu Topaz acum ne-am tăvăli în bani." Și eu m-am întrebat dacă aș fi preferat să mă tăvălesc în bani decât s-o am pe Topaz în familie. Am decis că n-aș fi preferat, ceea ce a fost plăcut de știut.)

După ce ne-a trecut primul val de entuziasm, ne-am amintit că mătușa Millicent avea șaptezeci și patru de ani și era excentrică în materie de îmbrăcăminte. Dar e încurajator să ți se lase ceva moștenire, indiferent ce.

Avocaţii ne-au scris să mergem la Londra să împachetăm chiar noi hainele, spunând că vor acoperi ei cheltuielile. Perspectiva unei zile la Londra era ruptă din rai, dar problema hainelor pe care să le purtăm s-a dovedit un adevărat iad, mai ales pentru Rose. (Hainele mele nici nu merită să te gândeşti la ele, aşa că n-o fac.) Ne-am spălat şi călcat paltoanele şi am încercat să ne convingem că arătau mai bine. Apoi vremea s-a încălzit şi în lumina strălucitoare a soarelui hainele alea arătau revoltător de-a dreptul. Deodată mi-a venit o idee.

— Hai să ne punem vechile noastre costume albe, am zis.

Mătuşa Millicent pusese să ne fie făcute chiar înaintea certei provocate de căsătoria tatei cu Topaz. Sunt dintr-un fel de bumbac mătăsos, foarte simple. Sigur că au fost purtate din greu şi al meu mi-a rămas cam scurt, deşi i-am desfăcut tivul cât s-a putut, dar sunt cele mai drăguţe lucruri pe care le avem şi, ca printr-un miracol, au fost puse la iernat curate.

— Ar fi în regulă în miezul verii, a zis Rose când le-am probat. Dar în aprilie!

Ne-am decis totuşi să le îmbrăcăm dacă vremea avea să se menţină frumoasă. Şi când ne-am trezit ieri era mai degrabă iunie decât aprilie. O, ce dimineaţă superbă! Presupun că o dimineaţă frumoasă de primăvară e cel mai minunat fel de vreme pe care ni-l poate oferi Domnul! În mod sigur te ajută să crezi în El.

Domnul Stebbins i-a împrumutat lui Stephen căruţa lui ca să ne conducă la gară şi până şi calul părea să se simtă minunat.

— Aţi văzut vreodată un cer aşa senin? am întrebat eu şi pe urmă mi s-a făcut ruşine de fericirea mea, ştiind că n-aş fi avut parte de ea dacă mătuşa Millicent ar fi rămas în viaţă... şi probabil a fost dureros să moară, biata bătrânică!

Străbăteam Godsendul și soarele matinal cădea pe pietrele acoperite de mușchi din cimitir. Am încercat să mă gândesc că și eu voi muri într-o zi, dar nu am putut-o crede, apoi într-o străfulgerare mi-am zis că atunci când chiar mi se va întâmpla o să-mi amintesc acest moment și o să revăd cerul senin al Suffolkului deasupra vechilor morminte din Godsend.

Gândul la moarte – stranie, frumoasă, teribilă și foarte, foarte îndepărtată – m-a făcut să mă simt mai fericită ca oricând. Singurul lucru deprimant a fost că am întrezărit Scoatney Hall printre copaci, și asta nu m-a deprimat decât de dragul lui Rose, căci ce-mi pasă mie de frații Cotton? (Sau, în tot cazul, ce-mi păsa atunci?) Am avut grijă să-i evit privirea până am trecut de parc, ocupându-mi două minute pline de tact cu încheiatul unicului nasture de la pantof.

Am ajuns în gara Scoatney la timp. Rose era de părere că ar fi trebuit să cumpărăm bilete la clasa întâi, dat fiind că plăteau avocații.

— Și dacă nu plătesc pe loc? am zis eu.

Aveam leafa lui Stephen ca să ne descurcăm în ziua aceea, dar Topaz conta pe faptul că vom recupera cheltuielile. În cele din urmă am cumpărat bilete ieftine valabile o zi.

Stephen mă tot ruga să fiu atentă la trafic. Chiar a alergat după tren ca să mi-o mai zică o dată. Apoi a rămas locului făcând cu mâna și zâmbind, dar cam trist. Mi-am dat seama că nu fusese niciodată la Londra.

Ce diferite au părut lucrurile când am schimbat micul nostru tren de jucărie, la King's Crypt! A dispărut senzația aceea rurală, de parcă în trenul de Londra ar fi rămas captivă o parte din aerul londonez. Și costumele noastre albe au început să pară ciudate. Și au părut și mai ciudate când

am ajuns la Londra. Oamenii se tot holbau la noi. Rose a remarcat imediat.

— Asta pentru că ne admiră costumele, am zis eu sperând s-o alin.

Şi chiar credeam că erau mai drăguţe decât hainele mohorâte pe care le purtau majoritatea femeilor.

— Suntem bătătoare la ochi, a zis ea profund ruşinată.

Nici nu ştia atunci că aveam să arătăm mult mai bătătoare la ochi până să revenim acasă.

Trecuseră trei ani de când nu mai fuseserăm la Londra. Desigur, n-o cunoscuserăm niciodată bine: ieri a fost prima oară când m-am plimbat prin City. A fost fascinant, mai ales papetăriile: aş putea să mă uit la papetării pentru totdeauna. Rose a spus că erau cele mai plictisitoare prăvălii cu excepţia măcelăriilor. (Eu nu ştiu cum poţi să numeşti măcelăriile plictisitoare. Sunt pline de orori.) Ne-am tot rătăcit, întrebând poliţiştii, care erau glumeţi şi paterni. Unul dintre ei a avut amabilitatea de a opri traficul pentru noi şi un şofer de taxi i-a trimis sărutări lui Rose.

Sperasem că biroul avocaţilor avea să fie vechi şi întunecos, cu un avocat bătrân, ca din romanele lui Dickens. Dar era un birou ca toate celelalte şi n-am avut de a face decât cu un funcţionar tânăr, cu părul lins. Ne-a întrebat dacă ne descurcam să ajungem în Chelsea cu autobuzul.

— Nu, a zis repede Rose.

— OK. Luaţi un taxi, a spus el.

Am zis că nu prea aveam bani. Rose a roşit profund. El i-a aruncat o căutătură şi a zis:

— Aşteptaţi o secundă.

Şi a ieşit. A revenit cu patru lire.

— Domnul Stevenage spune că sunt pentru dumneavoastră, a zis el. O să acopere drumul cu trenul, taxiul

până în Chelsea, taxiul cu care să duceţi lucrurile până la gară şi un prânz frugal. Şi trebuie să veniţi încoace cu cheia casei şi să semnaţi o chitanţă. E clar?

Am zis că da şi am plecat. Rose era furioasă că un funcţionar modest fusese singurul care se deranjase să ne primească.

— E lipsit de respect faţă de mătuşa Millicent, a zis ea indignată. Ne tratează ca pe plevuşcă.

Nu mă deranja că eram plevuşcă atâta timp cât aveam patru lire în mână.

— Hai să mergem cu autobuzul şi să economisim banii de taxi, am propus.

Dar ea a spus că nu mai suporta să se holbeze lumea la ea.

— Probabil suntem singurele fete din Londra îmbrăcate în alb.

Chiar atunci un şofer de autobuz ne-a zis:

— Ţop înăuntru, fulgi de nea!

Ea şi-a luat un aer arogant şi a făcut semn unui taxi.

Micul lac cu nuferi din grădina pavată cu dale a mătuşii Millicent era gol. Am sperat că peştii aurii îşi găsiseră un cămin primitor.

Am descuiat uşa din faţă. Spre surprinderea mea, holul era gol: nu-mi dădusem seama că mobila fusese luată.

— E straniu, am zis când uşa s-a închis lăsând pe dinafară ziua însorită.

— Ba e doar frig, a zis Rose. Presupun că hainele sunt în dormitorul ei. Mă întreb dacă acolo a murit.

Eu m-am gândit că era lipsit de tact să te întrebi aşa ceva cu glas tare.

În timp ce urcam, am aruncat o privire în livingul dublu. Cele două ferestre înalte dădeau către Tamisa. Lumina

era orbitoare. Ultima oară când văzusem încăperea, fusese luminată de zeci de lumânări pentru o petrecere. Asta se petrecuse în seara în care o întâlniserăm pentru prima oară pe Topaz. Portretul pe care i-l făcuse Macmorris tocmai fusese expus și mătușa Millicent îl rugase s-o aducă și pe ea. Purta rochia de un albastru ceţos în care fusese pictată și el îi împrumutase marele colier de jad. Mi-am amintit ce tare mă uluise părul ei lung și blond, căzându-i liber pe spate. Și mi-am mai amintit că tata a stat de vorbă cu ea toată seara, în timp ce mătușa Millicent, în costumul ei de catifea neagră și cu șalul de dantelă la gât, îl privea furioasă.

În marele dormitor din față nu era nimic, spre marea mea ușurare. Deși nu pot să spun că părea un loc unde murise cineva; era numai rece și pustiu. Hainele erau în micul budoar dosnic, zăcând grămadă pe podea, alături de două cufere vechi de piele neagră în care să le împachetăm. Veneţiana verde era trasă, așa că era foarte puţină lumină. Șnurul era rupt și nu am reușit să o ridicăm, dar am reușit să depărtăm un pic șipcile.

Mantaua neagră cu croială militară a mătușii Millicent era deasupra uneia dintre grămezi. Când eram mică îmi era frică de ea. Cred că mă făcea să mă duc cu gândul la vrăjitoare. Mi s-a părut înspăimântătoare și ieri, dar în alt fel: părea să fie cumva parte dintr-o persoană moartă. La fel și celelalte haine.

— Rose, nu cred că pot să le ating, am zis eu.

— Trebuie, a spus ea și a început să scotocească printre ele.

Poate dacă am fi ţinut la biata mătușă Millicent am fi simţit un soi de blândeţe față de hainele ei. Și poate n-ar fi fost atât de oribil dacă ar fi fost drăguţe și feminine. Dar erau mai ales haine și fuste grele, închise la culoare și

lenjerie de corp groasă, de lână. Şi şiruri-şiruri de pantofi fără toc pe şanuri de lemn, care m-au tulburat cel mai tare, pentru că mă tot gândeam la ele ca la nişte picioare moarte.

— Sunt zeci de batiste de olandă, tot e ceva, a zis Rose.

Dar mie nu-mi plăceau batistele, şi nici mănuşile sau ciorapii sau perechea oribilă de corsete ce păreau stricate.

— Hainele oamenilor ar trebui îngropate odată cu ei, am zis eu. N-ar trebui lăsate în urmă ca să fie dispreţuite.

— Nu le dispreţuiesc, a zis Rose. Unele dintre costumele astea sunt făcute dintr-un material minunat.

Dar le îndesa în cufere într-o manieră vag jignitoare. M-am silit să le scot şi să le împachetez cu grijă şi mi-am imaginat-o pe mătuşa Millicent privindu-mă uşurată.

— Mereu i-a plăcut să aibă costumele bine călcate şi periate, am zis.

— De parcă pentru ea mai contează! a zis Rose.

Şi atunci am auzit pe cineva urcând scările.

Am îngheţat. Apoi spaima mi-a încleştat gâtlejul şi n-am fost în stare să spun un cuvânt. Am privit-o pe Rose în agonie.

— Nu e ea, nu e ea, a gâfâit Rose. O, Cassandra, nu poate fi ea!

Dar ştiam că şi ea credea asta. Şi am ştiut, aşa cum ştiu adesea ce gândeşte Rose, că fusese îngrozită încă de când intraserăm în casă, iar modul degajat în care mânuise hainele fusese numai bravadă. Dar nu ştiam că frica ei era de două ori mai mare, căci se temea că, dacă nu mătuşa Millicent era cea care urca scările, atunci nu putea fi decât un vagabond care se ascunsese în pivniţă. Care avea să ne ucidă şi să ne ascundă cadavrele în cufere.

O, minunata Rose! Cu ambele spaime în minte, a dat uşa de perete şi a zis:

— Cine e?

Afară era funcţionarul de la casa de avocatură.

— Cum îndrăzneşti? s-a răstit ea furioasă. Te furişezi în casă, o sperii pe surioara mea...

— Rose, nu! am zis eu cu o voce slabă.

Bietul funcţionar şi-a cerut scuze profunde.

— Nu am venit decât ca să vă fac un serviciu, a încheiat el şi i-a înmânat o scrisoare.

Rose a citit-o.

— Dar nu putem să plătim pentru asta!

I-am smuls-o din mână. I se reamintea că datorează bani pentru depozitarea unor blănuri.

— Nu trebuie să plătiţi nimic, am rezolvat asta prin telefon, a zis funcţionarul. Suntem executorii testamentari ai mătuşii dumneavoastră, aşa că primim notele ei de plată, înţelegeţi? Asta chiar se afla pe biroul meu de dimineaţă când aţi sosit, dar nu apucasem să o citesc. Sunt blănurile dumneavoastră acum.

— Dar mătuşa Millicent nu a avut niciodată blănuri, am intervenit eu. Spunea că e o cruzime faţă de animale.

Şi mereu îi dădusem dreptate.

— Ei bine, astea au fost ale ei şi, cruzime sau nu, mai bine le-aţi lua. Blănurile sunt valoroase, a zis funcţionarul.

Am privit din nou scrisoarea. Nu spunea unde sunt blănurile.

— Trebuie să fie de calitate dacă a plătit atâta ca să le depoziteze, a zis funcţionarul. Ştiţi ce? Îndesaţi toate astea în cufere ca să le duc eu la gară şi să le las la biroul de depozitare a bagajelor. Şi dumneavoastră puteţi să vă mergeţi după blănuri.

Am adunat hainele în grabă şi, spre ruşinea mea, am uitat cu totul să mă gândesc la sentimentele postmortem

ale mătușii Millicent. Funcționarul și șoferul de taxi cu care venise au târât cuferele pe scări, apoi el ne-a chemat un alt taxi.

— Aș vrea să vin cu dumneavoastră să văd despre ce-i vorba, dar trebuie să fiu la Tribunal la trei, a zis el.

Avea părul unsuros și coșuri, dar era bun la suflet. Evident, și Rose era de aceeași părere, căci și-a scos capul pe geamul taxiului și și-a cerut scuze că fusese atât de arțăgoasă.

— Nu face nimic, a zis el. Sunt sigur că și eu m-aș fi speriat în locul dumneavoastră.

Apoi taxiul a pornit și el a strigat după noi:

— Sper că sunt din zibelină.

Și noi speram.

— Probabil că sunt noi, căci nu le avea cât am fost pe la ea, a zis Rose. Presupun că a mai renunțat la principii pe măsură ce a îmbătrânit și a devenit mai friguroasă.

— Probabil sunt de iepure, am zis eu simțind că trebuia să țin imaginația noastră în frâu, deși nu credeam cu adevărat că mătușa Millicent ar fi purtat ceva ieftin.

Taxiul a oprit dinaintea unui magazin minunat, genul în care nu aș îndrăzni să pătrund fără un motiv bine întemeiat. Am intrat pe la departamentul de mănuși și ciorapi, dar în jur se aflau și mărfuri ale altor departamente: sticluțe cu miresme și un mic copac de sticlă cu cireșe pe ramuri și o rămurică de coral alb pe o eșarfă din șifon verde ca marea. O, ce viclean e locul ăla... probabil îi face pe oamenii cu bani să vrea să cheltuiască nebunește.

Covoarele verde palid erau moi ca mușchiul și aerul era înmiresmat, un miros ca de clopoței, dar mai bogat și mai profund.

— A ce miroase mai precis? am întrebat eu și Rose a spus:

— A rai.

În departamentul de blănuri era un alt miros, mai greu, și blănurile însele aveau un miros excitant. Erau o mulțime, maro-închis, cafeniu-auriu, argintii, întinse pe sofale de satin verde. Și un manechin tânăr și blond se plimba de colo colo într-o capă de hermină pusă peste o rochie de voal roz, cu un mic manșon. O femeie cu părul alb-albăstrui a venit, a întrebat dacă ne poate ajuta și ne-a luat factura. După un timp, doi bărbați în halate albe au apărut cu blănurile mătușii Millicent și le-au trântit pe o sofa.

Le-am scuturat și le-am studiat. Erau două haine foarte lungi, una neagră și mițoasă, alta netedă și cafenie. O jachetă neagră scurtă și strâmtă, cu mâneci bufante, și un covor mare și lățos cu o bordură de fetru verde.

— Dar ce animale-s astea? am exclamat eu.

Femeia cu părul alb le-a studiat cu atenție. A spus că haina cafenie era din blană de castor, iar cea scurtă, cu un ton ruginiu pe sub negrul ei, era din piele de focă. Nu a reușit să identifice din ce era făcut covorul, care mie mi se părea din blană de collie. Rose a probat haina lungă, neagră și mițoasă. Ajungea până la podea.

— Parcă ești un urs, am zis eu.

— Chiar e urs! a spus femeia cu părul alb. Vai de mine, cred că trebuie să fi fost haina unui vizitiu!

— E ceva în buzunar, a zis Rose.

A scos o bucată de hârtie. Pe ea scria: *Trenul doamnei la 1.30. Dra Milly la lecția de dans la 3. Tinerele doamne la Grange la 6.*

Mi-am dat seama: mătușa Millicent era sora mai mică a tatei tatălui meu. Blănurile astea trebuie să-i fi aparținut mamei ei. Asta le făcea...

— Ceruri! am exclamat. Sunt ale străbunicii noastre.

Un soi de director a venit și a discutat cu noi. L-am întrebat dacă era ceva de valoare.

— Azi n-ai reuși să găsești blănuri de castor orice-ai face, a zis el, dar nu știu dacă veți reuși să scoateți bani pe el. Acum tratăm blănurile în cu totul alt fel. Astea cântăresc o tonă.

Magazinul nu cumpăra blănuri uzate și nu ne putea sfătui unde altundeva să le ducem. Simțeam că Londra era cel mai bun loc unde să le vindem și am vrut să le lăsăm acolo până ne sfătuiam cu Topaz, dar el a zis că dacă mai stăteau acolo ar fi început un nou termen trimestrial și nu credea că avocații mătușii ar mai fi plătit. Atunci am zis că o să le luăm pe braț. Părea singura soluție. Am semnat și ne-am luat poverile. Pe drumul spre ieșire am privit de pe culoar către departamentul pe unde veniserăm. O femeie cumpăra mănuși din piele de căprioară de culoare deschisă. Avea un costum negru cum nu se poate mai simplu, pe care însă Rose l-a găsit minunat.

— Așa ar trebui să ne îmbrăcăm și noi, a zis ea.

Am rămas locului privind sticlele de miresme, ciorapii și restul – am văzut o femeie cumpărând o duzină de perechi de ciorapi de mătase – până când eu am zis:

— Suntem ca Ab când vede păsările zburând dincolo de fereastră. Mai avem puțin și o să mieunăm cum face el când nu le poate prinde.

Rose a spus că așa se și simțea.

— Ei, hai să dăm o raită prin magazin dacă tot suntem aici, am propus eu.

Dar ea a spus că n-ar fi putut îndura s-o facă așa, încărcată cu blănuri. Atunci mi-am vârât capul prin arcadă și am tras zdravăn în piept mirosul de clopoței, apoi am ieșit pe ușa principală, care era cel mai aproape.

Rose voia să ducem blănurile drept în City, cu taxiul, dar nu se vedea niciunul şi îmi era atât de foame că am convins-o să mâncăm ceva mai întâi. Ne-am târât către Oxford Street – blănurile alea chiar cântăreau tone – şi am descoperit un local cu feţe de masă albe şi oliviere mari şi rotunde. A fost ceva bătaie de cap până ne-am instalat: am încercat să împăturim blănurile şi să stăm pe ele, dar am descoperit că nu ajungeam nici la podea, nici la farfurii. În cele din urmă a trebuit să le trântim pe jos, ceea ce chelneriţei nu i-a picat prea bine. Dar mi-a plăcut restaurantul. Majoritatea celor care mâncau aici erau neobişnuit de urâţi, dar mâncarea era minunată. Am luat pui fript (aripioare de doi şilingi porţia), porţii duble de sos de pâine (pentru fiecare), legume, budincă de melasă şi o cafea minunată cu lapte. Ne-am îndopat până n-am mai putut. Când am terminat se făcea ora patru.

— Nici n-am apucat să vedem Londra, am zis eu în timp ce ne întorceam la cabinetul de avocatură.

Rose a zis că n-ar fi vrut s-o vadă chiar dacă nu am fi fost îngreunate de blănuri, pentru că nu avea niciun haz să fii în Londra dacă nu erai îmbrăcat cum trebuie. După asta a tăcut atât de mult, că am întrebat-o la ce se gândeşte.

— Îl rugam pe Dumnezeu să-mi dea un costumaş negru, a zis ea.

Prietenul nostru funcţionarul a râs de i-au dat lacrimile la vederea blănurilor, dar a zis că era păcat. După părerea lui, haina de castor trebuie să fi fost ţinuta de călătorie a unui bărbat – era prea mare până şi pentru el – şi de fapt blana era căptuşeala, iar pledul scoţian era adevărata faţă. Ne-a oferit o ceşcuţă de ceai şi câte două fursecuri cu stafide, dar eram prea pline ca să le mâncăm, aşa că le-am pus într-un plic să le avem la drum. Când

ne-am recuperat cuferele vechi de piele de la depozitul de bagaje, funcţionarul ne-a întrebat dacă aveam cadavre în ele. Atunci mi-a povestit Rose că se temuse să nu ajungem chiar noi în ele pe post de cadavre.

În tren am avut un compartiment numai pentru noi şi, fiindcă după apus s-a făcut frig, mi-am pus haina din blană de castor, cu blana pe dinăuntru. Mi s-a părut nemaipomenit de prietenoasă. Era extraordinar: aveam cele mai afectuoase sentimente pentru blănurile alea, nu mă îngrozeau ca hainele mătuşii Millicent, deşi trebuie să fi fost purtate de oameni acum morţi. M-am gândit o grămadă la asta, încălzindu-mă tot mai tare în îmbrăţişarea castorului, şi am decis că era la fel ca diferenţa dintre vechile şi frumoasele morminte vechi din Godsend şi cele noi, deschise să primească sicrie (la care nu suportam să mă uit), că timpul ia hidoşenia şi oroarea morţii şi le transformă în frumuseţe.

Cu un an în urmă aş fi transformat ideea asta într-o poezie. Ieri am încercat, dar n-am reuşit. O, puteam gândi versuri care să rimeze, dar asta e tot ce erau. Acum ştiu că asta e tot ce au fost vreodată poeziile mele, dar atunci când compuneam câte una simţeam că aş putea sări peste lună. Îmi lipseşte sentimentul.

M-am lăsat pe spate şi am închis ochii şi deodată întreaga zi mi-a trecut pe dinainte. Nu mi-o aminteam pur şi simplu, ci părea să fi rămas captivă îndărătul pleoapelor mele: City, traficul, magazinele erau toate acolo, scânteind, contopindu-se. Apoi creierul meu a început să aleagă bucăţile la care voia să se gândească şi mi-am dat seama că ziua avea haine pe post de jaloane: mai întâi rochiile noastre albe, de dimineaţă, apoi conştiinţa a ceea ce purtau oamenii în Londra, apoi sărmanele haine moarte ale mătuşii Millicent, pe urmă toate lucrurile acelea elegante

din magazin şi în final blănurile noastre. Şi m-am gândit cât de importante sunt şi au fost dintotdeauna hainele pentru femei. M-am gândit la doamnele normande din turnul Belmotte şi la doamnele din timpul dinastiei Plantagenet, locuind în castelul Godsend, şi la doamnele perioadei Stuarţilor, când pe ruine a fost ridicată casa noastră, la fustele puse pe cercuri de fier şi la rochiile din perioada lui Jane Austen, la crinoline şi turnuri[1] şi la Rose tânjind după un costumaş negru. Am avut nişte gânduri cum nu se poate mai profunde şi mai filosofice despre toate astea şi poate le-am şi visat, căci păreau să plutească în jurul meu. Când Rose m-a trezit visam rămurica albă de coral pe eşarfa de şifon verde ca marea.

A venit momentul să schimbăm trenul. Când am dezbrăcat haina din blană de castor am simţit că îngheţ, deşi e bine c-am făcut-o, nu numai fiindcă arăta ciudat, dar şi fiindcă măturа pământul cu poalele. Am fost fericită când am luat trenuleţul nostru pe linia secundară şi am putut s-o îmbrac din nou. Rose şi-a pus haina vizitiului şi ne-am aplecat pe fereastră să tragem în piept mirosul dulce de la ţară, pe care nu-l remarci decât după ce ai fost plecat. Încă mai aveam fursecurile noastre cu stafide, aşa că le-am mâncat privind în noapte, însă eu am păstrat unul pentru Stephen, care urma să ne aştepte cu căruţa domnului Stebbins ca să ia cuferele.

Şi atunci s-a întâmplat. Când ne-am oprit în Little Lymping m-am uitat către vagonul cu bagaje ca să mă asigur că nu ne coboară cuferele din greşeală, căci şeful de gară e cam netot. Şi acolo, privind pe o fereastră a trenului, la nici

[1] Variantă mai târzie a crinolinei, în care partea cu arcuri, căptuşeală şi/sau şi volane se aplică numai la spatele fustei, în timp ce în faţă aceasta cade dreaptă până la pământ.

șase metri de mine, se afla Simon Cotton. Părul și barba lui păreau foarte negre, lumina bolnăvicioasă a felinarelor de pe peron îi accentua paloarea și până și cu prilejul acestei priviri rapide am observat ce golașă părea gura lui.

M-am retras și am strigat-o pe Rose.

Am socotit că aveam vreo zece minute să facem un plan: eram la opt kilometri de Scoatney, iar trenulețul nostru abia se târăște. Dar ne trebuia mai mult timp! Nu am reușit să decid dacă era cazul să-i spun lui Rose ce gândeau frații Cotton despre ea. Îmi era teamă că, dacă n-o făceam, avea să se comporte din nou prostește.

— Hai să îi tratăm cu răceală, am zis în timp ce îmi aranjam părul în oglinda dintre fotografiile înfățișând una Catedrala din Norwich și alta plaja din Yarmouth.

— Cu răceală? Crezi că am de gând să le vorbesc? După ce ne-au ignorat?

— Dar va trebui să spunem „Bună seara", nu-i așa? O putem spune cu răceală și pe urmă să ne vedem de drum cu demnitate.

Ea a spus că nu puteam face nimic cu demnitate când eram îmbrăcate așa și încărcate cu blănuri. Voia să sărim din tren imediat ce se oprea și să o ștergem fără să ne observe Cottonii.

— Dar nu putem s-o ștergem fără cuferele noastre, am zis eu, apoi mi-a venit o idee: O să coborâm pe cealaltă parte a trenului și o să ne apropiem de vagonul de bagaje mergând pe șine. Până ajungem acolo Cottonii vor fi părăsit gara.

Ea a fost de părere că planul era bun. Ne-am decis să păstrăm pe noi hainele de blană, ca să fim invizibile în întunericul de la capătul peronului în caz că frații Cotton s-ar fi uitat în urmă chiar când ne luam noi cuferele. Rose a ridicat gulerul blănii de urs ca să-și acopere părul luminos.

— Să sperăm că nu vine niciun tren pe cealaltă linie când umblăm noi pe ea, am zis eu.

Dar ştiam că era puţin probabil la ora aceea din noapte şi oricum ar fi venit foarte încet.

— Şi putem împinge trenuleţele astea înapoi cu o singură mână, a zis Rose.

Am săltat pe umăr covoraşul care aducea a collie, iar Rose a luat jacheta din piele de focă. În clipa în care s-a oprit trenul am sărit pe şine.

Nu ne dăduserăm seama ce dificil va fi să mergem aşa: hainele erau greu de ţinut şi ne tot împiedicam. Lămpile de parafină de pe peron aruncau o lumină foarte slabă şi în dreptul vagonului de bagaje nu era niciuna. Nu am reuşit să ajungem până la uşi de pe partea noastră, aşa că am ocolit pe la spatele trenului şi am urcat pe peron. Uşile vagonului erau larg deschise, dar nu se vedea niciun paznic care să ne ajute să coborâm cuferele. De obicei şeful de gară ajută la bagaje, dar el e şi controlorul de bilete şi eram sigură că era ocupat cu Cottonii.

— Trebuie să ne descurcăm singure, am zis.

În vagon era o lumină atât de slabă că la început nici nu ne-am văzut cuferele, apoi Rose le-a zărit în capătul opus, în spatele unei grămezi de bidoane înalte de lapte. În drum spre ele am trecut pe lângă o ladă mare. Lampa slabă cu gaz era chiar deasupra ei şi am văzut pe etichetă COTTON, *Scoatney, Suffolk*. Rose a observat şi ea şi a scos un icnet. În clipa următoare am auzit voci şi paşi apropiindu-se pe peron.

Ne-am repezit către uşă, dar ne-am dat seama că era prea târziu să mai ieşim.

— Repede! Să ne ascundem după cufere! a zis Rose.

Dacă aş fi avut vreme să gândesc, aş fi încercat s-o conving să n-o facă, spunându-i că, în caz că am fi fost

descoperite, am fi părut ridicole. Dar ea s-a repezit către cufere și eu am urmat-o.

— N-o să ne vadă aici, a zis ea în timp ce se ghemuia.

Nici eu nu credeam asta: cuferele erau mari și lumina era slabă și departe de noi.

— Dar lasă-te mai jos, i-am șoptit, cufărul tău nu e la fel de mare ca al meu.

— O, ne descurcăm noi, domnule, a zis o voce de bărbat.

Nu era a șefului de gară, așa că am dedus că paznicul se întorsese.

— Vă ajut eu, a zis Neil Cotton sărind în vagon.

Apoi a exclamat: „O, Doamne!" și a sărit din nou jos. În clipa următoare ușile s-au trântit atât de violent că gluga lămpii s-a spart, lăsându-ne în beznă.

— Ce ai, ce s-a întâmplat? a întrebat Simon Cotton.

N-am putut auzi răspunsul lui Neil, dar l-am auzit pe paznic izbucnind în râs și zicând:

— Ei nu, că asta-i bună!

— Vai, Rose, ne-a văzut! am șoptit eu.

— Prostii. De ce să trântească ușa la vederea noastră? mi-a răspuns ea tot în șoaptă. Nu, e altceva. Taci și ascultă!

Mi-am ridicat capul precaută. Vedeam conturul ferestrei ușor întredeschise în partea de sus. L-am auzit pe Simon Cotton spunând:

— Neil, ești nebun!

— Sunt sigur. Ascultă-mă pe mine.

— Haideți, domnule, am venit cu vagonul ăla, a spus paznicul.

— Dar ai lăsat ușile deschise.

Am văzut ceva mișcându-se prin întuneric: era fața lui Rose ieșind de după cufăr.

— Ce e? a șoptit ea panicată.

— Șșș! i-am șoptit străduindu-mă să aud.

Cred că o să-mi amintesc minutul ăla cât oi trăi: stelele din pătratul ferestrei, mărgica de lumină de deasupra lămpii sparte, mirosul de lapte stricat și pește. L-am auzit pe Simon Cotton spunând că se duce să ia o lanternă din mașină.

— Și zi-i mamei să stea înăuntru cu ușa închisă, a strigat Neil în urma lui.

Rose a început să se târască spre fereastră. A răsunat un zăngănit găunos când s-a lovit de un bidon de lapte.

Paznicul a scos un fluierat jos.

— Se pare c-ați avut dreptate, domnule.

— Sigur că am dreptate, a zis Neil. Nu le-am dat eu de mâncare în Parcul Yellowstone?

Și-atunci mi-am dat seama.

— Rose, am zis eu, te-a luat drept urs.

Am auzit-o ținându-și respirația:

— Idiotul idioților!

Apoi s-a lovit de alt bidon de lapte.

— Păi șapte optimi din tine sunt un urs și circul se află la King's Crypt. Corturile sunt aproape de calea ferată. Cottonii nu aveau cum să nu le vadă.

Am început să râd, dar m-am oprit când am auzit-o luptându-se să deschidă ușile de pe cealaltă parte a vagonului. A reușit și i-am văzut silueta neagră pe fundalul înstelat.

— Vino repede, a zis ea sărind pe șine.

Am traversat vagonul către ușă și fiecare bidon de lapte s-a izbit de vecinul său. Pe deasupra larmei lor îi auzeam pe Neil Cotton și pe paznic alergând de-a lungul platformei și țipând la mecanicul locomotivei.

— Rose, nu fii nebună, trebuie să explicăm, am strigat eu după ea.

Ea m-a prins de mâini şi m-a tras, silindu-mă să sar jos.

— Dacă nu vii cu mine n-o să te iert niciodată, mi-a şoptit ea cu înflăcărare. Mai bine mor decât să le dau explicaţii.

— Păi atunci probabil că o să mori, fiindcă o grămadă de oameni de la ţară au puştile la îndemână...

Dar n-avea rost, dispăruse deja în întunericul din spatele trenului. Pasagerii ţipau trântind uşile... nu puteau să fi fost prea mulţi, dar făceau zgomot ca o oaste de diavoli. Din fericire, se concentrau pe partea pe care era peronul. Mi-a venit ideea că, dacă o puteam face pe Rose să-şi dea haina jos, ne puteam alătura urmăririi ca şi cum n-am fi avut nimic de-a face cu ursul. Aşa că mi-am lepădat haina, am aruncat-o în vagon şi am pornit după ea. Dar înainte să fac mai mult de doi metri, raza unei lanterne a strălucit şi am văzut-o limpede pe Rose. Trecuse de capătul peronului şi se chinuia să urce taluzul şi, în patru labe cum era, chiar aducea cu un urs. Oamenii de pe peron au izbucnit în ţipete. Rose a ajuns în vârful taluzului şi a dispărut pe câmp.

— Într-acolo e ferma Foxearth, a ţipat o femeie. Au trei copii mici.

Am auzit pe cineva alergând pe peron. Femeia a strigat:

— Repede, repede, către Foxearth.

Cu un bufnet, cineva a sărit pe şine şi apoi Stephen a traversat prin raza lanternei. Lumina a scânteiat pe ceva din metal şi mi-am dat seama că ducea o furcă. Trebuie s-o fi găsit în căruţa domnului Stebbins.

— Stephen, opreşte-te! am ţipat.

El s-a întors şi mi-a strigat:

— N-o să-l rănesc decât dacă n-am de ales, donşoară Cassandra. O să-l încolţesc într-un hambar.

Neil Cotton a trecut pe lângă mine.

— Dă-mi mie asta, a zis el apucând furca lui Stephen.

Simon s-a apropiat în goană, proiectând lumina lanternei dinaintea sa. Paznicul şi câţiva pasageri au venit în galop pe urmele lui şi cineva s-a lovit de mine şi m-a dărâmat din picioare. Lanterna a început să clipească, apoi Simon i-a tras una şi atunci s-a stins de tot.

— Aduceţi felinarele din gară! a strigat paznicul urcând din nou pe peron.

Pasagerii s-au oprit să-l aştepte, dar Simon şi Stephen s-au pierdut în întuneric pe urmele lui Neil.

Poate ar fi trebuit să explic totul imediat, dar zgomotul şi faptul că fusesem dărâmată din picioare mă ameţiseră. Şi ştiam ce groaznic ar fi fost pentru Rose să ştie despre asta nu doar Cottonii, ci şi oamenii din tren. Şi chiar credeam că avea şansa să scape.

„Oricum, Neil o să-şi dea seama că nu e un urs dacă o să se uite mai îndeaproape", mi-am zis în sinea mea. Apoi toţi au trecut în goană pe lângă mine cu felinare, iar şeful gării ducea în lesă dulăul lui mare şi negru şi avea o piatră în mână. Mi-am dat seama că nu era sigur să mai păstrez tăcerea. Am început să le spun ce şi cum, dar câinele lătra atât de tare, încât nu m-a auzit nimeni. Şi atunci, pe deasupra larmei, am auzit un ţipăt pătrunzător.

Mi-am pierdut capul complet.

— E sora mea, am ţipat. O omoară!

Şi am luat-o la goană în lungul liniei. Toţi au pornit pe urma mea strigând şi cineva s-a împiedicat de lanţul câinelui şi a înjurat copios. Ne-am cocoţat pe taluz şi am pătruns pe câmp şi oamenii au ridicat felinarele cât mai sus, dar nu am zărit nici urmă de Rose, Stephen sau fraţii Cotton. Toţi vorbeau deodată, făcând tot felul de propuneri. O

femeie grasă voia ca şeful de gară să dea drumul câinelui din lanţ, dar el se temea ca animalul să nu-i atace pe cei doi Cottoni şi nu ursul.

— Dar o să-i strivească în braţe, a gemut femeia cea grasă. N-or să aibă nicio şansă.

Am deschis gura ca să-i fac să priceapă că nu exista niciun urs şi tocmai atunci am văzut ceva alb în depărtare. Oamenii cu felinarele au văzut şi ei şi au dat fuga într-acolo. Şi deodată Neil Cotton s-a ivit în lumină, ducând-o în braţe pe Rose în costumul ei alb. Simon Cotton şi Stephen veneau la câţiva paşi în urmă.

Femeia cea grasă s-a zorit către ei.

— La o parte, vă rog, a zis Neil Cotton cu fermitate. A avut un şoc cumplit.

— Rose! Rose! am strigat eu repezindu-mă la ea.

— E teafără, a zis repede Simon Cotton, dar vrem să o ducem la maşina noastră.

A luat un felinar, i-a luminat drumul lui Neil şi s-au îndepărtat nepăsători.

— Dar, domnule, ursul... a zis paznicul.

— Mort, a răspuns Simon Cotton. L-a ucis fratele meu.

— Sunteţi sigur, domnule? a întrebat şeful de gară.

— Mai bine v-aţi duce să vedeţi, a zis femeia cea grasă. Câinele îl va găsi cu siguranţă.

— Ba nu-l va găsi, a zis Neil Cotton peste umăr. A căzut în râu şi l-a luat curentul.

— Bietul, bietul de el, n-a avut nicio şansă, s-a văitat femeia cea grasă. Întâi ucis şi pe urmă căzut în apă, şi cred că era valoros.

— Mergi cu sora ta, mi-a zis Simon Cotton şi am fost cum nu se poate mai fericită să plec.

El i-a dat felinarul lui Stephen şi a rămas în urmă, îndemnând oamenii să revină în tren.

— Ei, e o treabă al naibii de ciudată, a zis şeful de gară.

Chiar era, dacă mă întrebai pe mine.

— Ce s-a întâmplat, Stephen? am întrebat eu încet.

Deodată Rose a ridicat capul şi mi-a şoptit vehement.

— Taci! Coboară cuferele din tren!

Apoi, în timp ce Neil o transporta cu grijă în josul terasamentului scund, am auzit-o spunându-i că puteau să iasă pe câmpul din spatele gării. El a traversat şina cu ea în braţe şi a pătruns direct pe câmp; nu au mai revenit în staţie. Stephen le-a făcut lumină cu felinarul un minut sau două, apoi mi s-a alăturat în vagonul de bagaje. Înainte să apuc să spun o vorbă, mi-a zis:

— Te rog, te rog, nu mă întreba nimic deocamdată, donşoară Cassandra.

Eu tocmai aruncam pe peron haina din blană de castor, covorul şi jacheta.

— Ei, măcar poţi să-mi spui unde e haina din blană de urs, am început eu, dar tocmai atunci paznicul s-a reîntors.

Bietul om nu reuşea să-şi dea seama cum coborâse ursul din vagon. I-am spus că Rose fusese înăuntru când Neil Cotton trântise uşa şi că, auzind ursul cum mormăie, deschisese uşile din partea opusă.

— S-a repezit după ea ca fulgerul, am zis eu.

Asta a părut să lămurească lucrurile.

Şeful gării ne-a ajutat să urcăm cuferele în căruţa domnului Stebbins. Maşina Cottonilor era la numai câţiva paşi şi înăuntru Rose vorbea cu doamna Cotton. Simon Cotton a ieşit din clădirea gării şi m-a întrebat:

— O conducem acasă pe sora ta. Nu vii şi tu?

Dar am zis că rămân cu Stephen, în parte pentru că mă simţeam jenată şi în parte de frică să nu spun ceva greşit, dat fiind că nu ştiam ce se petrecuse cu adevărat. Şi n-am

putut scoate nimic de la Stephen pe drumul spre casă. Nu mi-a zis decât:

— O, a fost îngrozitor, îngrozitor, donşoară Cassandra. E mai bine să îţi povestească donşoara Rose. Eu nu zic nimic.

A trebuit să aştept până când şi eu, şi ea am mers la culcare ca să aflu toată povestea. O, ne-a făcut ea un rezumat imediat ce a ajuns acasă, dar mi-am dat seama că ascundea nişte lucruri. Nu ne-a povestit decât că Neil Cotton s-a repezit la ea cu o furcă. Ea a ţipat şi atunci el s-a prins imediat cum stăteau lucrurile şi le-a spus lui Simon şi Stephen să pretindă că într-adevăr fusese un urs.

— Neil şi Simon au susţinut asta până şi în faţa mamei lor, a zis ea. O, au fost minunaţi!

Nu l-am mai auzit niciodată pe tata râzând atât de tare. A zis că povestea va fi înflorită şi umflată până ce Rose va fi fost urmărită de o turmă de elefanţi scoşi din minţi. Şi a fost foarte impresionat de iuţeala minţii fraţilor Cotton.

Ei nu intraseră în casă, ci se mulţumiseră să o lase pe Rose în curte.

— Neil a zis că mă lasă să spun povestea cum vreau eu, a zis ea. Şi acum am zis-o. Şi va trebui să pretindeţi cu toţii că a fost un urs, până-n vecii vecilor.

Radia de încântare şi nu era deloc deranjată că se dăduse în spectacol. Eu eram tulburată, fără să ştiu de ce. Poate eram pur şi simplu obosită. Deodată am început să tremur şi mi-a venit să plâng. Topaz ne-a zorit să ne ducem la culcare şi ne-a adus cacao şi cărămizi calde la picioare şi în curând m-am simţit mai bine. Ea ne-a sărutat într-o manieră maternă pe care Rose n-o apreciază şi ne-a spus să nu stăm prea mult de vorbă. Cred că voia să stea şi ea la taclale cu noi, dar tata a strigat după ea chemând-o să vină în pat.

— Hai să ne terminăm cacaua pe întuneric, am zis eu şi am suflat în lumânare.

Rose e mai înclinată către confesiuni pe întuneric. Primul lucru pe care l-a zis a fost:

— Cât ţi-a povestit Stephen pe drumul către casă?

I-am spus că, după spusele lui, fusese ceva prea groaznic de povestit.

— Mă întrebam dacă a văzut, a zis ea şi a început să chicotească, pentru prima oară după luni întregi.

Chicotelile au deveni înăbuşite şi am presupus că îşi îngropase faţa în pernă. În cele din urmă a ridicat capul ca să respire şi a zis:

— I-am tras o palmă lui Neil Cotton!

— Rose! am exclamat eu. De ce?

Mi-a povestit că l-a văzut apropiindu-se, cu furca desenându-se pe cer, şi a lăsat să-i scape ţipătul pe care l-am auzit.

— Apoi am încercat să-mi scot haina, dar nu am reuşit să găsesc nasturii, aşa că am continuat să fug. El a strigat: „Opreşte-te! Opreşte-te!“ Probabil îşi dăduse seama că nu eram un urs adevărat. Apoi m-a ajuns şi m-a apucat de braţ. I-am zis: „Dă-mi drumul, naiba să te ia!“ şi Stephen mi-a auzit vocea şi a strigat: „E donşoara Rose!“ Neil Cotton a exclamat: „Dar de ce fugi?“ Şi eu i-am zis: „Pentru că nu vreau să mă întâlnesc cu tine şi nici cu fratele tău. Puteţi să vă duceţi amândoi la dracu'!“ Şi i-am tras o palmă.

— Vai, Rose! am exclamat eu mortificată. Şi el ce-a zis?

— A exclamat: „Doamne Dumnezeule!“, apoi Simon şi Stephen ne-au ajuns din urmă şi Simon a zis că toţi oamenii din tren erau pe urmele mele. „E vina ta“, i-am zis eu lui Neil Cotton, „acum m-ai făcut bătaia de joc a vecinilor.“ Şi el a zis: „Aşteaptă. Nu scoate un sunet.“ Şi apoi

ne-a spus să pretindem că a fost chiar un urs, așa cum ți-am povestit.

— Nu crezi că a fost minunat de amabil din partea lui? am întrebat.

Ea a zis:

— Într-un fel da.

Apoi a amuțit și mi-am dat seama că încerca să își limpezească un gând. În cele din urmă a continuat:

— Dar totul e din cauză că nu ne ia în serios. Nu numai pe noi, ci Anglia în general. Pariez că în America n-ar fi îndrăznit să susțină așa o trăsnaie. Crede că Anglia e o glumă, un fel de jucărie nostimă: trenuri de jucărie, o țară de jucărie. Mi-am dat seama după cum vorbea în mașină, pe drumul spre casă.

Știam la ce se referea. Simțisem și eu puțin din asta în noaptea când veniseră pentru prima oară la castel, deși nu și din partea lui Simon. Și sunt sigură că Neil nu o face din răutate.

Am întrebat-o cum era mama lor.

— Frumoasă și nu-i tace gura o clipă. Tata o să vrea să-i spargă capul cu o cărămidă.

— Dacă o să aibă prilejul s-o cunoască.

— O s-o cunoască, n-avea grijă. O să ne vedem o grămadă cu alde Cotton de-acum.

Tonul ei era atât de încrezător, arogant chiar, că mi s-a făcut frică pentru ea.

— O, Rose, nu te mai purta prostește și de data asta! am exclamat înainte să mă pot opri.

Rose s-a năpustit imediat asupra mea.

— Cum adică prostește? Ce ți-a zis Topaz?

Am spus că era vorba doar de o presupunere, dar ea nu s-a mulțumit cu atât. Vrând să o apăr pe Topaz și fiind foarte obosită, voința mea nu s-a dovedit atât de puternică

pe cât ar fi trebuit. Şi în fond Topaz zisese că ar fi fost mai bine s-o prevenim dacă avea să capete o altă şansă cu fraţii Cotton. Dar m-am simţit oribil cât i-am povestit, meschină şi faţă de Cottoni, şi faţă de Rose. Ei, dacă o să-i facă vreun bine... Şi am avut grijă să subliniez că ziseseră despre mine că-s de o naivitate căutată. Am lăsat pe dinafară partea despre tata.

Ea a vrut să ştie care dintre fraţi zisese cele mai urâte lucruri. Am atribuit spusele unuia sau altuia cât de bine îmi aminteam.

— Ei, măcar lui Simon i-a părut rău de mine, a zis ea. Neil a fost cel care i-a propus să ne dea afară. Vai, cum o să le-o plătesc!

— Nu le purta pică, am implorat-o. Uite ce amabili au fost în seara asta. Şi dacă eşti sigură că acum vor să fim prieteni...

— Sunt foarte sigură.

— Au zis ei că vor să ne mai vedem?

— Nu contează ce au zis.

Şi apoi, spre surprinderea mea, s-a pus din nou pe chicotit. N-a vrut să-mi spună de ce. Când s-a oprit, a spus că îi era somn.

Am încercat să o trag de limbă făcând pe domnişoara Blossom.

— Ia zi, Rosie, ai vreun as în mânecă, fată nebunatică?

Dar ea nu s-a lăsat înduplecată.

— Şi dacă am, acolo o să rămână. Culcaţi-vă şi tu, şi domnişoara Blossom!

Dar eu am rămas trează mult timp, reamintindu-mi totul.

Ceruri! Ceasul bisericii din Godsend tocmai a bătut ora patru. Stau aici pe gorgan şi scriu de şase ore! Topaz n-a

sunat clopoţelul de prânz pentru mine, ci mi-a adus nişte lapte şi două sandvişuri mari cu brânză, plus un mesaj din partea tatei să scriu cât am chef. Mi se pare cam egoist când toţi ceilalţi sunt ocupaţi cu hainele mătuşii Millicent, dar în timp ce le despachetam de dimineaţă m-au apucat din nou frisoanele şi când Topaz a aflat ce simt cu privire la ele mi-a zis că mai bine mă duc să scriu până-mi trece. Cred că am reuşit, pentru că acum le pot privi fluturând pe sârma de rufe fără oroare, deşi tot nu mă simt ataşată de ele ca de blănuri.

Stephen a trecut cu bicicleta pe la gara Scoatney înainte să plece la muncă şi a recuperat blana de urs. Era ascunsă într-un şanţ. Tata îşi aminteşte că a auzit vorbindu-se despre ea când era mic. El spune că majoritatea vizitiilor erau norocoşi dacă aveau parte de o haină scurtă din piele de capră pe care s-o îmbrace iarna, dar că străbunica zisese că dacă soţul ei, care stătea în trăsură, avea o haină căptuşită cu blană de castor, atunci vizitiul care stătea în frig trebuia să aibă un veşmânt cel puţin la fel de călduros. El i-a fost recunoscător pentru haina din blană de urs, dar s-a simţit şi prost, pentru că micii vagabonzi îşi băteau joc de el cerându-i să danseze. Jacheta din piele de focă îi aparţinuse mătuşii Millicent pe la 1890, înainte să se întoarcă împotriva blănurilor. Ce straniu să te gândeşti că doamna bătrână în haina ei cu croială militară era aceeaşi domnişoară Milly care mergea la lecţii de dans! Mă face să mă întreb cum voi fi eu când voi îmbătrâni.

Mi-a obosit mâna, dar vreau să continui să scriu. Mă odihnesc şi cuget. Toată ziua am fost două persoane: eu cea captivă încă în ziua de ieri şi cea de aici, de pe gorgan. Şi acum o a treia încearcă să iasă la lumină: eu ca personaj în ceea ce urmează să se întâmple. O să ne invite Cottonii

la Scoatney? Topaz crede că da. Spune că vor fi fascinaţi de bizareria incidentului cu ursul la fel cum i-a fascinat ciudăţenia acelei prime seri când au venit la castel şi că fuga lui Rose a anulat tot răul provocat de faptul că a fost prea amabilă. Numai să nu exagereze din nou! Topaz e de părere că am făcut bine că i-am spus noaptea trecută. A discutat ea însăşi cu Rose de dimineaţă şi sora mea a ascultat-o surprinzător de politicos.

— Mai bine fii tăcută şi ascultă ce se vorbeşte până te simţi în largul tău, a sfătuit-o Topaz. Şi, pentru numele Domnului, nu fi provocatoare. Felul în care arăţi va fi o provocare suficientă dacă-ţi dai şansa asta.

Mi-e dragă Topaz când e pragmatică.

E groaznic să mă alătur acestui complot? E ruşinos să-ţi vinzi sora? Dar sunt convinsă că Rose va reuşi să se îndrăgostească de ei, adică de acela dintre ei care se va îndrăgosti de ea. Sper să fie Neil, fiindcă Simon chiar mi se pare cam înfricoşător, numai că Neil este cel care nu ia Anglia în serios...

M-am odihnit privind castelul. Aş vrea să pot găsi cuvinte – cuvinte serioase şi frumoase – care să-l descrie scăldat în soarele după-amiezii. Cu cât mă străduiesc mai tare să le găsesc, cu atât îmi alunecă printre degete. Cum să descrii balta de lumină din curte, ferestrele aurite, aspectul lui străvechi, ca din tablourile de odinioară? Nu pot decât să mă gândesc la „lumina zilelor de mult trecute“ şi pe asta n-am născocit-o eu...

Oh! Tocmai am văzut maşina Cottonilor pe drumul din Godsend, în apropierea răspântiei de unde vezi pentru prima oară castelul. Vin încoace. Oare să aştept din nou la distanţă? Nici vorbă!

O să cobor!

Capitolul 7

Suntem invitaţi la Scoatney la cină peste o săptămână! Şi mai e ceva ce vreau să scriu, ceva ce mă priveşte numai pe mine. O, nu ştiu de unde să încep!

Am coborât de pe Belmotte la timp ca să îi previn pe ceilalţi. Rose şi Topaz călcau rufe şi Rose a îmbrăcat o bluză încă fierbinte de la călcat. Topaz s-a mulţumit să-şi pună ţinuta în ordine şi a pregătit tava şi serviciul pentru ceai. Eu m-am spălat şi apoi am socotit că aveam timp fie să îi dau de veste tatei, fie să-mi perii părul, dar am reuşit să le fac pe amândouă luând pieptenele şi peria cu mine când m-am dus în locuinţa portarului. Tata a sărit de la locul lui cu atâta iuţeală, încât m-am temut să nu o rupă la fugă ca să-i evite pe Cottoni, dar el s-a mulţumit să-mi ia peria de păr şi să-şi perie haina cu ea. Niciunul dintre noi n-a avut senzaţia că era momentul să facem fasoane.

În cele din urmă am avut câteva minute la dispoziţie, pentru că şi-au lăsat maşina la capătul aleii. Noroiul s-a uscat acum, dar făgaşele sunt foarte adânci.

— E şi doamna Cotton cu ei! am exclamat când s-au ivit de după cotul aleii.

Tata a zis că îi va întâmpina în arcada porţii.

— De data asta, dacă merge prost, n-o să fie vina mea. I-am promis lui Topaz.

Apoi, cu un aer sumbru, a adăugat:

— Mă bucur că eşti încă prea tânără ca să fii scoasă pe piaţă.

M-am repezit din nou să văd ce făceau Rose şi Topaz. Aprinseseră focul în salon şi aranjaseră nişte narcise în glastre. Focul făcea încăperea să pară mai primăvăratică decât oricând. Am deschis ferestrele şi lebedele au trecut pe sub ele, părând vag curioase. Deodată mi-am amintit cea dintâi după-amiază de primăvară în salon, cu Rose cântând la pian. Am văzut-o pe mama aplecată deasupra şanţului, i-am văzut foarte clar rochia cenuşie, deşi nu am reuşit să-i zăresc faţa. Ceva în mine a rostit: „O, mamă, fă să se întâmple ceva bun pentru Rose!" şi am avut o viziune cu biata mama, zorindu-se din ceruri ca să facă tot ce putea. La câte te poţi gândi în timp ce deschizi o fereastră!

Apoi a intrat tata însoţit de familia Cotton.

Rose a considerat că doamna Cotton e frumoasă, dar eu nu aşa aş descrie-o. Topaz e frumoasă, în mare parte din pricina chipului ei straniu şi a aerului că aparţine unei rase mai albe decât albul. Rose, cu coloritul ei minunat şi ochii ei frumoşi care-i pot lumina întreaga faţă, e frumoasă. Doamna Cotton e arătoasă... nu, asta o face să pară prea în vârstă. E doar extraordinar de prezentabilă, cu o înfăţişare nemaipomenit de *corectă*. Are exact cantitatea corectă de culoare în obraji. Părul ei negru încărunţeşte fără să devină dezagreabil pentru că are numărul corect de fire cărunte, exact unde trebuie şi e ondulat exact cât trebuie. Are o siluetă perfectă şi la fel erau şi hainele, din tweed cum se poartă la ţară, dar mult mai interesant decât credeam că poate fi tweedul. Avea culori limpezi şi nuanţe de albastru care îi scoteau în evidenţă ochii. Mă tem că am privit-o cam fix, dar sper că şi-a dat seama că am făcut-o

numai din admirație. Fiind mama lui Simon Cotton, nu poate avea mai puțin de cincizeci de ani, ceea ce e greu de crezut. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, nici nu mi-o pot imagina fiind mai tânără. Numai că la ea vârsta de cincizeci de ani arată altfel ca la majoritatea oamenilor.

A pătruns înăuntru vorbind solid și „solid" e exact cuvântul potrivit: era ca un zid imens de cuvinte. Din fericire vorbește foarte frumos – la fel ca Simon – și nu se supără când e întreruptă. Fiii ei o fac tot timpul și tata și-a însușit cu ușurință tehnica asta, mai ales că ea i s-a adresat în special lui. După ce el ne-a prezentat pe Topaz și pe mine, ea a dat mâna cu noi, și-a exprimat speranța că Rose își revenise de pe urma șocului și a exclamat: „Ia uite, lebede!", apoi a început să vorbească despre *Iacob Luptătorul* și despre faptul că îl ascultase pe tata când susținuse lecturi în America. Au continuat să se întrerupă unul pe altul într-o manieră perfect amicală, Rose s-a așezat pe scaunul-pervaz și a început să discute cu Simon, iar Topaz și cu mine am ieșit să aducem ceaiul. Neil ne-a însoțit cu amabilitate, oferindu-se să care ce era de cărat.

Ne-am așezat dinaintea focului din bucătărie așteptând să fiarbă ceainicul.

— Mama ta chiar nu știe că Rose era ursul? am întrebat eu.

— Nu, la naiba, și nu ar fi bine să afle, a zis el. Nu gustă genul ăsta de glumă. Și în tot cazul nu ar fi frumos față de sora ta.

Înțelegeam motivul, firește: doamna Cotton s-ar fi întrebat de ce Dumnezeu fugise Rose. (Presupun că Neil crede că a făcut-o fiindcă și-a dat seama că ei ne-au abandonat. Vai, ce jenant!)

— Dar nu înțeleg cum poate crede cineva că ai omorât un urs cu furca, am zis eu.

— Nu l-am omorât cu furca. Numai l-am rănit foarte rău, cred, dar nu suficient ca să-l scot din acţiune. S-a apropiat de mine clătinându-se, eu am păşit în lături şi el a căzut în râu cu capu-nainte. L-am auzit zbătându-se în apă pe întuneric. Am luat o piatră mare... bietul animal, nu voiam deloc s-o fac, dar trebuia să-l dau gata! Când l-a lovit piatra a gemut o singură dată şi s-a prăbuşit. Am ridicat felinarul şi am văzut bule înălţându-se la suprafaţă. Apoi am zărit sub apă o formă întunecată care se îndepărta dusă de curent.

— Dar nu aveai niciun felinar, am zis eu.

— Nici urs nu avea, a zis Topaz.

Pentru un moment aproape că-l crezusem şi eu şi îmi păruse nespus de rău de urs. Nu-i de mirare că doamna Cotton fusese păcălită.

— Mama ne-a silit să mergem de dimineaţă să-l despăgubim pe patronul circului, a zis el zâmbind. E un circ prăpădit. De fapt nici nu are urşi, dar omul a zis că va fi încântat să ne susţină povestea. Spera că asta îi va face ceva reclamă. Am vrut să cumpăr unul dintre lei, dar n-a vrut să-l vândă.

— La ce-ţi trebuia un leu? am întrebat eu.

— O, erau drăguţi, a răspuns el cam vag.

Apoi ceainicul a dat în fiert şi am dus ceaiul în salon.

După ce Neil a ajutat la servit, s-a dus să se aşeze lângă Rose pe locul de la fereastră, iar Simon a discutat politicos cu Topaz. Tata şi doamna Cotton continuau să se întrerupă unul pe altul voioşi nevoie mare. Era fascinant să îi privesc pe toţi, dar discuţiile se anulau una pe alta, aşa că nu puteam să le ascult pe toate. Eram neliniştită în privinţa lui Rose. Vedeam că îl lăsa pe Neil să susţină grosul conversaţiei, ceea ce era excelent, dar nu părea să-l

asculte, și asta nu era bine. Se tot apleca pe geam ca să hrănească lebedele. Neil părea cam nedumerit. Apoi am observat că Simon n-o slăbea din ochi și după o vreme ea i-a surprins privirea și i-a zâmbit. Neil i-a aruncat o căutătură rapidă, apoi s-a ridicat și i-a cerut lui Topaz să-i mai toarne niște ceai (deși am remarcat că nu l-a băut). Simon s-a dus lângă Rose. Ea a continuat să nu vorbească prea mult, dar avea aerul că tot ce spunea el era nespus de interesant. Am auzit câte un cuvânt când și când: el îi povestea despre Scoatney Hall. Am auzit-o zicând:

— Nu, n-am fost niciodată înăuntru.

El a zis:

— Dar trebuie neapărat. Speram că veți lua cina cu noi săptămâna viitoare.

Apoi s-a întors către doamna Cotton, care ne-a invitat. A urmat un moment oribil în care am crezut că o să fiu lăsată pe dinafară, pentru că ea a întrebat: „Dar Cassandra este suficient de mare ca să fie invitată la dineuri?", însă Neil a zis: „Sigur că e!" așa că totul s-a aranjat.

O, îmi place de Neil! Când au plecat, am străbătut aleea alături de el. Tata o însoțea pe doamna Cotton, iar Rose pe Simon. Neil a întrebat cum aveam să ajungem la Scoatney și eu am zis că va trebui să găsim o soluție, așa că a aranjat să ne trimită mașina lor. E cea mai amabilă persoană din lume, deși trecând pe lângă hambar mi-am amintit ce lipsit de amabilitate față de Rose fusese în ziua aceea. Poate nu ar trebui să ținem cont de lucrurile pe care le auzim trăgând cu urechea. Și în fond Simon a fost cel care spus că sunt de o naivitate căutată. Neil a zis că sunt o puștoaică drăguță. Nu e chiar felul în care mă văd eu, dar a zis-o cu bunătate.

În timp ce reveneam către castel, tata a comentat că erau cu toții foarte drăguți, apoi ne-a întrebat dacă avem

rochii pentru petrecere. Eu îmi făcusem griji din pricina asta, dar am zis:

— O, se descurcă Topaz.

— Poate fi modificat ceva de-al mătuşii Millicent? Dacă nu, fir-ar să fie, trebuie să mai fie ceva ce putem vinde...

Mi-a aruncat o privire umilă şi rugătoare. Mi-am trecut braţul pe după al lui şi am zis repede:

— O să ne descurcăm.

El s-a uitat întrebător către Rose. Ea zâmbea uşor, pentru sine. Nu cred că auzise un singur cuvânt din tot ce se vorbise.

Când am intrat, Topaz spăla serviciul de ceai.

— Mortmain, meriţi o medalie, a zis ea.

— Pentru ce? a întrebat tata. A, pentru că am stat de vorbă cu doamna Cotton? Mi-a plăcut foarte tare.

Topaz s-a mulţumit să-l privească.

— M-am obişnuit cu vitalitatea femeilor americane cât am fost acolo, i-a explicat el.

— Toate vorbesc aşa de mult? am întrebat eu.

— Nu, sigur că nu. Dar ea aparţine unui soi pe care l-am întâlnit frecvent, genul care ia parte la lecturi. Şi care e gazdă pe urmă, uneori reţinându-te peste noapte. Sunt extraordinar de ospitaliere.

Stătea pe masa din bucătărie, legănându-şi picioarele cu un aer copilăros.

— Au o energie uimitoare, a continuat el. Sunt perfect capabile să aibă trei sau patru copii, să conducă un menaj, să ţină pasul cu muzica, arta şi literatura – superficial, desigur, dar, Dumnezeule, tot e ceva – şi să mai ocupe şi o slujbă în timpul ăsta. Unele dintre ele mai schimbă şi doi-trei soţi ca să evite stagnarea.

— Nu cred că vreun soţ reuşeşte să ţină pasul cu ele mai mult de câţiva ani, a zis Topaz.

— Așa am simțit și eu la început, tirul vorbăriei lor mă epuiza. Dar după un timp m-am obișnuit. Sunt ca niște mingi de box: le lovești, ele lovesc înapoi și în general rezultatul e foarte stimulativ.

— Asta dacă nu te dărâmă de tot, a zis Topaz sec.

— Uneori au efectul ăsta, a recunoscut tata. Un număr considerabil de bărbați americani sunt remarcabil de tăcuți.

— Părea să fi știut o mulțime de lucruri despre *Iacob Luptătorul*, am zis eu.

— Probabil a citit-o înainte să vină. Așa fac americanii și e foarte frumos din partea lor. Curios ce multe dintre ele încărunțesc prematur. Le stă nemaipomenit de bine. Și trebuie să spun că e o plăcere să vezi o femeie atât de bine îmbrăcată.

A început să fredoneze absent și a plecat către clădirea porții ca și cum ne-ar fi uitat deodată. Mi-a venit să-l plesnesc din pricina remarcii despre femeile bine îmbrăcate, pentru că Topaz era departe de a fi așa. Purta rochia ei țesută de mână care e verișoară primară cu un sac, iar părul ei frumos, care avea mare nevoie să fie spălat, era prins cu o plasă veche și ruptă.

— Poate i s-ar părea stimulativ dacă aș vorbi și eu atât de mult, a zis Topaz.

— N-ar trebui să facem asta, am zis eu.

De fapt și mie mi se păruse că doamna Cotton era stimulativă, dar nu aveam de gând să fiu atât de lipsită de tact încât s-o spun cu glas tare.

— Topaz, crezi că sunt molii în hainele lui de seară? Nu le-a mai purtat de la petrecerile mătușii Millicent.

Dar ea mi-a zis că avusese grijă de ele.

— Însă va trebui să-i facem rost de niște butoni, pentru că pe cei buni și i-a vândut. O, Cassandra, e fantastic: un

geniu, un om despre care criticii americani scriu eseuri, şi nu are o pereche decentă de butoni!

I-am zis că multe genii nu au nici măcar o cămaşă la care să prindă butonii, apoi am început să discutăm despre propriile noastre ţinute.

— Eu sunt în regulă, mi-a zis Topaz. Rochia mea albă de şcoală este acceptabilă pentru cineva atât de tânăr.

Şi poate să-şi aranjeze una dintre rochiile ei vechi de seară pentru sine. Rose e problema.

— Nu pot să folosesc nimic de la mătuşa ta, a zis Topaz, şi nimic de-al meu nu i se potriveşte. Îi trebuie ceva cu dantele. Şi fiindcă nu o putem împiedica să emane un farmec tipic perioadei victoriene timpurii, ar trebui să îl accentuăm.

O auzeam pe Rose cântând la pian. Am închis uşa bucătăriei şi am zis:

— Ce crezi despre felul cum s-a purtat azi?

— Măcar a fost mai tăcută, deşi tot făcea ochi dulci. Dar nu mai contează acum.

Am privit-o uluită şi ea a continuat:

— Simon Cotton e atras de ea, cu adevărat atras, nu ţi-ai dat seama? Odată ce se întâmplă asta, fata poate să se comporte cât de prosteşte e în stare, bărbatul probabil va găsi prostiile ei seducătoare.

— Neil e atras şi el de ea?

— Mă îndoiesc, a zis Topaz. Am impresia că Neil o citeşte destul de bine, l-am văzut aruncându-i o privire foarte vicleană. O, Cassandra, cum o să o îmbrăcăm? Are o şansă cu Simon, chiar are o şansă, cunosc eu semnele!

Dintr-odată am văzut faţa lui Simon, palidă deasupra bărbii.

— Dar chiar ţi-ai dori ca ea să se mărite cu el, Topaz? am întrebat.

— Mi-ar plăcea să aibă şansa asta, a zis Topaz cu fermitate.

Tocmai atunci a sosit domnişoara Marcy, aducând o carte pentru tata. Ne-a povestit că vicarul fusese invitat în aceeaşi seară ca noi. Aflase asta de la menajera lui.

— Majoritatea oamenilor au fost invitaţi la prânz sau la ceai, a zis ea. Cina e o ocazie mult mai splendidă.

I-am povestit despre problema rochiei lui Rose.

— Ar trebui să fie roz şi să amintească puţin de o crinolină, a zis ea. E exact ce ne trebuie aici, în numărul de *Home Chat* de săptămâna asta.

Şi şi-a vârât mâna în săculeţ după revistă.

— Vai, da. Ar fi perfectă pentru ea, a oftat Topaz.

Domnişoara Marcy a roşit şi a clipit, apoi a zis:

— Poţi s-o faci, doamnă Mortmain? Dacă... dacă draga de Rose îmi permite să ofer eu materialul pentru rochie?

— Ţi-o permit eu, a zis Topaz. Mă simt îndreptăţită.

Domnişoara Marcy i-a aruncat o privire iute, iar Topaz i-a răspuns cu o înclinare discretă din cap. Abia mi-am ţinut râsul: erau atât de diferite între ele, domnişoara Marcy ca o mică pasăre trandafirie şi Topaz înaltă şi palidă, ca o zeiţă muribundă, dar în clipa aceea semănau nespus de bine în dorinţa lor absolută de a o mărita pe Rose.

— Poate îi putem oferi domnişoarei Marcy ceva din lucrurile mătuşii Millicent în schimb, am zis eu.

Ele s-au dus în sufragerie, unde sunt împrăştiate hainele, iar eu am rămas să-i servesc ceaiul lui Stephen. Topaz decisese că aceia dintre noi care băuseră ceai după-amiaza aveau să primească o cină cu cacao, dar mai târziu.

Stephen a fost îngrijorat aflând că aveam să port o rochie atât de veche în timpul vizitei la Scoatney.

— N-ai putea să ai o eşarfă nouă? a întrebat el. Am nişte bani puşi deoparte.

I-am mulţumit, dar i-am spus că eşarfa albastră pe care o purtasem la concursul de oratorie al şcolii era ca nouă.

— Atunci o panglică pentru păr, donşoară Cassandra?

— Dumnezeule, n-am mai purtat panglici în păr de când eram copil, i-am zis eu.

— Aveai fundiţe la capătul codiţelor înainte să te tunzi, a zis el. Erau drăguţe.

Apoi m-a întrebat cum mi se par fraţii Cotton acum că ajunsesem să-i cunosc mai bine.

— O, nu-l cunosc deloc pe Simon. A stat de vorbă cu Rose în majoritatea timpului. Dar Neil e foarte drăguţ.

— Ai zice că e chipeş?

Am zis că nu prea.

— Nu e cu adevărat chipeş. Nu cum eşti tu, Stephen.

Am vorbit fără să gândesc – noi toţi luăm frumuseţea lui ca pe ceva de la sine înţeles –, dar el a roşit atât de tare, că mi-am dorit să n-o fi spus.

— Vezi, tu ai trăsături clasice, i-am explicat pe un ton pragmatic.

— Pare o irosire având în vedere că nu-s un domn, a zis el zâmbind cam sarcastic.

— Nu vorbi aşa, am zis eu repede. Domn e oricine se poartă ca un domn. Şi tu în mod sigur o faci.

El a clătinat din cap.

— Nu poţi să fii un domn decât dacă te naşti aşa, donşoară Cassandra.

— Stephen, astea sunt aiureli demodate. Serios. Şi apropo de asta, te rog să încetezi să-mi mai zici „domnişoară" Cassandra.

El m-a privit uimit, apoi a zis:

— Am înţeles. Ar trebui să-ţi zic „domnişoara Mortmain", acum că ai vârsta să mergi la dineuri.

— Ba nu ar trebui deloc, am zis eu. Voiam să spun că ar trebui să-mi zici Cassandra, fără „domnișoară". Faci parte din familie. E absurd că mi-ai zis vreodată „domnișoară". Cine ți-a spus să faci așa ceva?

— Mama. Și a pus foarte mult preț pe asta, a zis el. Îmi amintesc prima zi când am venit aici. Tu și donșoara Rose vă jucați cu mingea în grădină și eu am dat fuga la ușa bucătăriei vrând să mă joc și eu. Mama m-a chemat înapoi și mi-a spus că erați două tinere domnișoare și că nu trebuia să mă joc cu voi niciodată dacă nu eram invitat. Și să vă spun „domnișoară" și să nu-mi iau niciodată nasul la purtare. I-a fost destul de greu să-mi explice ce înseamnă să-mi iau nasul la purtare.

— O, Stephen, ce groaznic! Și câți ani aveai?

— Cred că șapte. Dumneata aveai șase și donșoara Rose nouă. Thomas nu avea decât patru ani, dar mama mi-a zis să-i spun „domnișorul Thomas". Numai că el m-a rugat să n-o mai fac acum mult timp.

— Și eu ar fi trebuit să-ți cer același lucru acum mult timp.

Nu mă gândisem niciodată la asta. Mama lui fusese în serviciul nostru cu ani înainte să se mărite. Când rămăsese văduvă fusese silită să revină la noi și îl adusese și pe Stephen cu ea. Știu că îi fusese foarte recunoscătoare mamei pentru că o lăsase să-l aducă aici și probabil că asta o făcuse să se comporte și mai umil.

— Ei, în fine, ți-o cer acum, așa că te rog să nu uiți, am continuat eu.

— Și donșoarei Rose să-i zic „Rose" pur și simplu? a întrebat el.

Nu eram sigură ce părere ar fi avut Rose despre asta, așa că i-am zis:

— O, de ce-ți bați capul cu Rose? Asta e doar între noi doi.

— N-aș putea să-i spun ei „domnișoară" și dumitale nu, a zis el cu fermitate. Ar însemna s-o așez mai presus de dumneata.

I-am zis că o să discut cu Rose despre asta, apoi i-am cerut să-mi dea ceașca să-i mai torn ceai. Discuția începea să mă cam stânjenească. El a amestecat îndelung în cea de a doua ceașcă și apoi a întrebat:

— Chiar ai vorbit serios când ai zis că domn este oricine se poartă ca un domn?

— Sigur că da, Stephen. Chiar așa cred, jur.

Eram atât de dornică să-l fac să mă creadă că m-am aplecat peste masă, către el. El m-a privit în ochi. Expresia aia stranie, ascunsă, din ochii lui – cea pe care mă tem că am numit-o privirea lui neroadă – dispăruse deodată. Era ca și cum în ei se aprinsese o lumină și totuși nu-i văzusem niciodată atât de întunecați. Și erau atât de direcți... era ca o atingere, nu ca o privire. N-a durat decât o secundă, dar în clipa aia a fost o persoană cu totul diferită: mult mai interesantă, chiar incitantă.

Apoi Thomas a intrat și eu am sărit de la masă.

— De ce te-ai înroșit așa de tare la față, măi fată? a zis el spre enervarea mea.

Uneori înțeleg de ce lui Rose îi vine să-i tragă una. Din fericire, nu a așteptat un răspuns, ci ne-a spus că în ziarul din King's Crypt apăruse o știre care susținea că ursul fusese aruncat de apă la mal la vreo douăzeci de kilometri de aici. Am izbucnit în râs și i-am pus un ou la fiert. Stephen a ieșit în grădină.

Tot timpul cât i-am servit lui Thomas ceaiul am fost îngrijorată, pentru că mi-am dat seama subit că nu mai pot pretinde că Stephen îmi e devotat așa, la modul general, și

că asta nu contează. Nu mă mai gândisem la asta de săptămâni întregi și în mod sigur nu fusesem severă cu el, așa cum mă sfătuise tata. Mi-am spus că o să încep imediat, dar pe urmă am simțit că nu puteam, nu după ce tocmai îi cerusem să nu-mi mai zică „domnișoară". Nu știu cum se face, dar nu mă simțisem în viața mea mai puțin severă, fiindcă a fi privită așa cum m-a privit el te cam ametește.

M-am dus în grădină să cuget la toate astea. Era acel moment al înserării când florile palide par și mai palide: narcisele păreau aproape albe. Erau foarte nemișcate, totul era neclintit, amuțit. În locuința portarului era aprinsă lampa tatei, Topaz și domnișoara Marcy aprinseseră o lumânare în sufragerie, iar Rose încă mai cânta la pian în salon, pe întuneric. Nu mai eram amețită. Mă simțeam însuflețită, nerăbdătoare. Am străbătut tunelul porții și am ieșit pe alee, trecând pe lângă hambar. Stephen a ieșit afară. N-a zâmbit, cum face de obicei când mă vede. M-a privit întrebător, apoi a zis:

— Hai să ne plimbăm puțin!

Eu am zis:

— Bine. Apoi: Nu, nu cred că pot, Stephen. Vreau s-o văd pe domnișoara Marcy înainte să plece.

Nu voiam deloc s-o văd pe domnișoara Marcy. Chiar aveam chef să merg la plimbare. Dar deodată am știut că nu trebuia s-o fac.

Stephen a încuviințat. Apoi ne-am întors împreună către castel, fără să ne vorbim.

În timp ce eu și Rose ne pregăteam de culcare, am întrebat-o dacă o deranjează ca Stephen să nu-i mai spună „domnișoară".

— Mi-e indiferent cum îmi zice, a spus ea. În fond, mâncarea pe care o mănânc e plătită din banii lui.

Apoi eu am adus vorba despre fraţii Cotton, dar ea nu părea bucuroasă sau încântată în privinţa lor, părea îngândurată. Aşa că am tăcut şi eu şi m-am gândit la ale mele.

Azi-dimineaţă devreme l-am descoperit pe Stephen dând drumul găinilor din coteţ şi i-am zis că lui Rose i-ar plăcea să nu-i mai spună domnişoară. Am fost superb de severă. E uşor să fii severă dimineaţa devreme. El a zis: „În regulă" fără cine ştie ce sentiment. La micul dejun Rose şi Topaz au plănuit să meargă în King's Crypt ca să cumpere ce trebuie pentru rochia lui Rose. (Acolo sunt şi acum, am fost de capul meu mai toată ziua.) Stăteam lângă foc prăjind pâine când Stephen a venit lângă mine.

— Te rog, lasă-mă să-i zic doamnei Mortmain să îţi cumpere ceva pentru petrecere, a zis el.

I-am mulţumit, dar i-am zis că nu-mi trebuia nimic.

— Eşti sigură? a întrebat el, adăugând foarte încet şi cu dificultate: Cassandra?

Am roşit amândoi. Mă gândisem că, dacă renunţa totodată să-i zică „domnişoară" lui Rose, momentul va deveni unul oarecare, dar n-a mers.

— Vai de mine, dar ce frige focul ăsta! am zis eu. Nu, sincer, nu mă pot gândi la nimic ce mi-aş dori.

— Atunci o să continui să economisesc pentru... pentru ce mă apucasem să economisesc, a zis el şi a plecat la lucru.

Acum e ora patru. Tata s-a dus în vizită la vicar, aşa că am tot castelul doar pentru mine. E ciudat ce diferită pare o casă când eşti singură în ea. E mai uşor să te gândeşti la lucruri mai degrabă intime... o să mă gândesc la câteva acum...

N-am ajuns prea departe cu gânditul. E genul ăla de după-amiază liniştită şi aurie când e foarte uşor să cazi pradă visării dacă stai nemişcat. Am privit pătratul

luminos al ferestrei de la bucătărie preț de zece minute fără să-l văd. O să mă adun și o să mă gândesc cu sinceritate...

M-am gândit și am descoperit câteva lucruri:

1. Nu împărtășesc sentimentele lui Stephen.
2. Am vrut să mă plimb cu el ieri-seară și, întrucât le-am urât mereu pe eroinele din cărți care sunt mult prea inocente, consemnez aici: cred că mi-am zis că dacă aș fi mers cu el la plimbare m-ar fi sărutat.
3. În dimineața asta lângă cotețul găinilor nu am vrut să mă sărute.
4. În clipa asta nu *cred* că vreau să mă sărute...

M-am mai gândit ceva timp. Asta după ce m-am lăsat pradă visării. Am retrăit minutul când Stephen m-a privit de dincolo de masă. Până și amintindu-mi-l m-a luat amețeala. Mi-a plăcut să mă simt amețită. Apoi, în mintea mea, am fost cu el în plimbarea aceea pe care n-am făcut-o. Am străbătut aleea, am traversat drumul din Godsend și am intrat în pădurice de zadă. Clopoțeii nu au răsărit încă, dar eu am pus câțiva acolo. În pădure era aproape întuneric și o răcoare bruscă, aproape frig, și stăruia un sentiment de așteptare. Am inventat lucruri pe care să le spună Stephen și i-am auzit vocea rostindu-le. S-a făcut și mai întuneric, până ce numai cea mai vagă strălucire se întrezărea printre coroanele copacilor. Și atunci, în cele din urmă, m-a sărutat.

Dar partea asta n-am reușit să mi-o imaginez. N-am putut să-mi închipui ce aș fi simțit. Și deodată mi-am dorit să nu-mi fi imaginat nimic din toate astea. Eu...

Termin de scris în dormitor, fiindcă l-am auzit pe Stephen spălându-se la pompa din grădină, așa că am zbughit-o la

etaj. Tocmai l-am privit de la fereastră și mă simt vinovată că l-am luat la plimbare în mintea mea. Vinovată și rușinată și cu un sentiment de slăbiciune în piept. N-o să-mi mai imaginez niciodată asemenea lucruri. Și nu sunt chiar atât de sigură că nu vreau să mă sărute. Este extrem de chipeș acolo, la pompă, dar expresia aia neroadă a revenit. O, bietul Stephen, sunt o fiară, el nu e deloc nerod! Deși în mod sigur nu s-ar fi putut gândi la toate lucrurile pe care l-am făcut să mi le spună. Unele dintre ele erau chiar reușite!

N-o să mă mai gândesc la asta. Visele din timpul meu liber ar trebui să fie despre petrecerea de la Scoatney, care e mult mai interesantă, deși poate mai mult pentru Rose decât pentru mine. Mă întreb cum o fi să te sărute unul dintre frații Cotton.... NU! N-o să-mi imaginez așa ceva. Serios, sunt șocată de mine însămi! Și oricum nu am timp. Rose și Topaz trebuie să se întoarcă.

Cred că aș face mai bine să rup din caiet aceste ultime pagini. S-o fac? Nu, un jurnal nu ar trebui să trișeze. Și sunt convinsă că nimeni nu poate citi scrierea mea rapidă. Dar ar trebui să ascund caietul. Îl încui de fiecare dată în servieta de la școală și de data asta o să duc servieta în turnul Belmotte. Am acolo o ascunzătoare specială pe care nici măcar Rose n-o știe. O să ies pe ușa din față ca să evit să dau ochii cu Stephen... Chiar nu știu cum o să-l mai privesc în față după ce l-am folosit în felul ăsta. Pe viitor o să fiu severă cu el, jur că o să fiu!

Capitolul 8

Va trebui să descriu seara de la Scoatney bucată cu bucată, căci știu că voi fi întreruptă și voi vrea să fiu, fiindcă viața e prea palpitantă ca să stau mult timp liniștită. Pe lângă faptul că familia Cotton pare să ne placă, am dobândit și douăzeci de lire, fiindcă vicarul a cumpărat covorul care seamănă cu un câine collie. Mâine mergem la cumpărături în King's Crypt. O să am o rochie de vară. O, e minunat să te trezești dimineața având la ce să te aștepți!

Acum despre Scoatney. Toată săptămâna ne-am pregătit de petrecere. Topaz a cumpărat metri întregi de muselină roz pentru rochia lui Rose și i-a ieșit cum nu se poate mai frumoasă. (Cândva, înainte să ajungă model pentru artiști, Topaz a lucrat la o mare casă de croitorie, dar nu vrea să ne povestească nimic despre asta sau despre alte lucruri din trecutul ei, ceea ce mă surprinde, fiindcă e atât de deschisă din fire.)

Rose a avut o crinolină adevărată pe sub rochie. Numai una mică, dar care a schimbat totul. Am împrumutat-o de la bunica domnului Stebbins, care are nouăzeci și doi de ani. Când a fost gata rochia, el a adus-o să o vadă pe Rose îmbrăcată cu ea și ea ne-a spus că purtase crinolina la nunta ei, în biserica din Godsend, când avea șaisprezece

ani. M-am gândit la poezia lui Waller: „O, spune-i, trandafir frumos“:

> Cât de puţin timp au sub soare
> Să fie mândre şi ispititoare!

M-am abţinut însă s-o pomenesc, pentru că biata bătrână plângea şi aşa. Dar a zis că i-a făcut plăcere să iasă din casă.

Ne-am amuzat cosând cu toatele volanele rochiei. Eu m-am prefăcut că eram într-un roman din perioada victoriană. Rose era dispusă să-mi facă jocul, dar tăcea de fiecare dată când aduceam vorba despre fraţii Cotton. Şi nu am avut conversaţii plăcute despre ei la lumina lumânării. Nu era nervoasă sau bosumflată, dar părea preocupată, predispusă să stea întinsă în pat fără să citească, cu un zâmbet misterios pe chip. Dacă mă gândesc bine, şi eu am fost la fel de secretoasă cu privire la mine şi la Stephen şi aş fi fost cumplit de jenată dacă ar fi trebuit să-i vorbesc lui Rose despre sentimentele mele. Însă eu am fost dintotdeauna mai secretoasă decât ea. Şi ştiu că se gândeşte la Stephen ca la, ei bine, un băiat din altă clasă socială decât noi. (Aşa gândesc şi eu? Dacă da, mi-e ruşine de snobismul meu.) Sunt mulţumită să consemnez că am fost severă cu el, deşi probabil ar fi mai adevărat să zic că nu am fost ne-severă, cu excepţia clipei ăleia de noaptea trecută când l-am luat de mână.... Dar asta face parte din descrierea serii petrecute la Scoatney Hall.

A fost palpitant când ne-am apucat să ne îmbrăcăm. Mai era ceva lumină, dar am tras perdelele şi am adus lămpi şi lumânări, pentru că am citit cândva că femeile mondene se îmbracă *pentru* lumina lumânărilor *la* lumina lumânărilor. Rochiile noastre fuseseră aşezate pe patul cu baldachin. Topaz o spălase pe a mea şi îi decupase puţin

decolteul. Domnişoara Blossom era în extaz la vederea lui Rose, zicând:

— Pe onoarea mea, asta o să-l dea gata pe domnul. Şi n-am ştiut că ai nişte umeri atât de albi. Frumos din partea lui Dumnezeu că ţi-a dat aşa un păr, dar nu şi pistrui!

Rose a râs, însă era iritată că nu se putea vedea din cap până-n picioare. Unica noastră oglindă fusese vândută. I-am ţinut oglinjoara ca să se poată vedea pe bucăţi, dar era mai chinuitor aşa.

— E oglinda aia de deasupra căminului din salon. Poate dacă te-ai urca pe pian...

Ea a coborât la parter ca să încerce.

Tata a ieşit din baie şi a traversat camera mea în drum spre dormitorul lui. În clipa următoare l-am auzit strigând:

— Dumnezeule, ce ţi-ai făcut?

Suna atât de îngrozit, încât am crezut că Topaz avusese vreun accident. M-am repezit în Statul Tampon, dar m-am oprit în pragul dormitorului lor. O vedeam de acolo. Purta o rochie neagră de seară cu o croială foarte convenţională, care nu-i plăcuse niciodată. Avea părul prins în coc şi se machiase, dar nu mult, doar roşu în obraji şi ruj pe buze. Rezultatul era uimitor. Părea banală, oarecum drăguţă, dar nu cât să merite o a doua privire.

Niciunul dintre ei nu m-a văzut. Am auzit-o zicând:

— O, Mortmain, asta e seara lui Rose. Vreau ca toată atenţia să se concentreze asupra ei...

Am revenit în dormitorul meu în vârful picioarelor. O asemenea abnegaţie mă uluise, mai ales că Topaz petrecuse ore întregi cârpindu-şi cea mai bună rochie de seară. Ştiam ce voia să spună, desigur: în ipostaza ei cea mai izbitoare, poate face frumuseţea lui Rose să pară doar simplă drăgălăşenie. Deodată mi-am amintit cum încercase

să pară cât mai ştearsă în prima noapte în care Cottonii veniseră aici. O, nobilă Topaz!

L-am auzit pe tata răstindu-se:

— La dracu' cu asta! Dumnezeu ştie că nu prea am cu ce mă mândri. Măcar lasă-mă să fiu mândru de soţia mea!

Am auzit o exclamaţie înăbuşită din partea lui Topaz: „O, dragul meu!", apoi am coborât în grabă şi am ţinut-o pe Rose de vorbă în salon. Am simţit că se petrecea ceva la care nu trebuia să fim martore. Şi mă simţeam stânjenită, aşa cum mă simt de fiecare dată când chiar mă gândesc că tata şi Topaz sunt căsătoriţi.

Când au coborât, Topaz era palidă ca de obicei, iar părul ei argintiu, foarte curat, îi cădea liber pe spate. Îşi pusese rochia ei cea mai bună, care are o croială grecească, asemeni unui nor cenuşiu, cu o eşarfă mare, gri, pe care şi-o înfăşurase în jurul capului şi umerilor. Era foarte frumoasă şi arăta cum îmi imaginez eu că arată îngerul morţii.

Maşina Cottonilor a sosit condusă de un şofer în uniformă şi am pornit. Nu mi-a plăcut să-i las în urmă pe Stephen şi Thomas, dar Topaz le-a pregătit o cină de consolare cu cârnaţi.

Maşina era minunată şi imensă. Niciunul dintre noi n-a vorbit foarte mult. Eu una eram prea conştientă de prezenţa şoferului. Era atât de ţeapăn şi de corect şi avea nişte urechi extraordinare. Am stat în spate şi-am privit ogoarele învăluite în întuneric ce alunecau pe lângă noi, simţindu-mă fragilă şi voluptuoasă. Şi m-am gândit la noi toţi, întrebându-mă ce simţeau ceilalţi. Tata, foarte chipeş în hainele lui de seară, era amabil şi zâmbitor, dar eu îmi dădeam seama că era nervos. Sau cel puţin am crezut că-mi dădeam seama, dar pe urmă m-a izbit gândul că ştiam de fapt foarte puţine despre el sau despre Topaz sau

Rose sau despre oricine de pe lumea asta cu excepţia mea. Obişnuiam să mă flatez crezând că pot intui ce gândea o persoană la un moment dat, dar dacă reuşeam erau numai gânduri iuţi, superficiale. Au trecut atâţia ani şi tot n-am aflat de ce nu mai scrie tata! Şi nu ştiu ce simte cu adevărat Rose despre fraţii Cotton. Cât despre Topaz... dar în privinţa ei nu am avut niciodată intuiţii. Sigur, mi-am dat seama de mult că e cumsecade, dar n-aş fi crezut-o niciodată capabilă să facă un asemenea sacrificiu nobil pentru Rose. Şi tocmai când mă simţeam ruşinată că gândisem despre ea că e falsă, a zis cu o voce dulce ca o prăjitură:

— O, Mortmain, uite! O, nu tânjeşti să fii un om foarte-foarte bătrân într-un han luminat de o lampă?

— Da, mai ales unul cu reumatism, a zis tata. Draga mea, eşti o neroadă!

Am oprit să-l luăm şi pe vicar, ceea ce ne-a silit să ne cam înghesuim, mai ales cu crinolina lui Rose... Acesta e cel mai cumsecade om din lume, de vreo cincizeci de ani, dolofan, cu părul auriu şi cârlionţat, aducând cu un bebeluş îmbătrânit şi deloc înclinat spre cele sfinte. Odată tata i-a zis: „Dumnezeu ştie cum ai ajuns tu om al bisericii.“ Iar vicarul a răspuns: „Ei bine, asta-i treaba Lui.“

După ce s-a uitat la noi, a zis:

— Mortmain, femeile tale sunt spectaculoase.

— Eu nu, am zis eu.

— O, ba tu eşti genul insidios: Jane Eyre cu o notă de Becky Sharp[1]. O fată cu adevărat periculoasă. Îmi place colierul tău de coral.

---

[1] Jane Eyre, eroina romanului cu acelaşi nume de Charlotte Brontë, prototip al femeii modeste, dar independente. Becky Sharp, personajul negativ din romanul *Bâlciul deşertăciunilor* de W.M. Thackeray, tipul de femeie manipulatoare şi vicleană, dar în aparenţă dulce şi de treabă.

Apoi ne-a făcut să vorbim cu toţii, iar pe şofer chiar l-a făcut să râdă. E ciudat cum îi poate face pe oameni să râdă fără să zică lucruri nemaipomenit de amuzante. Presupun că asta se-ntâmplă fiindcă e un soi de om lângă care te simţi în largul tău.

Era întuneric când am ajuns la Scoatney Hall şi toate ferestrele erau luminate. E o scurtătură care taie prin parc şi adesea am trecut pe aici cu bicicleta întorcându-mă acasă de la şcoală, aşa că ştiam cum arăta casa pe dinafară: o clădire din secolul al şaisprezecelea, cu excepţia pavilionului din secolul al şaptesprezecelea din grădina cu plante acvatice. Dar tânjeam să văd cum e pe dinăuntru. Am urcat treptele nu foarte înalte, care se tociseră, având câte o adâncitură, şi uşa de la intrare s-a deschis înainte să sunăm. Nu mai întâlnisem niciodată un valet şi am fost stânjenită, dar vicarul îl cunoştea şi i-a adresat o remarcă oarecare.

Ne-am lăsat şalurile pe hol. Topaz ne împrumutase câte unul ca să ne scutească de ruşinea de a purta hainele noastre de iarnă. Înăuntru domnea o atmosferă minunată, amintind de nişte vremuri mai blânde, un miros de flori şi ceară de albine, suav şi totuşi cu o vagă notă acră, de mucegai, un miros care te face să te gândeşti la trecut cu tandreţe.

Am intrat într-un mic salon unde familia Cotton stătea lângă cămin împreună cu alte două persoane. Doamna Cotton vorbea când am intrat, apoi s-a întors către noi şi a amuţit preţ de o secundă. Cred că a fost uluită văzând cât de bine arătau Rose şi Topaz. L-am observat pe Simon privind-o pe Rose. Apoi ne-am dat cu toţii mâinile şi s-au făcut prezentările.

Erau un domn şi o doamnă Fox-Cotton, rude din Anglia ale Cottonilor, unele destul de îndepărtate cred. Imediat

ce am auzit că pe soţ îl cheamă Aubrey mi-am amintit că e arhitect. Am citit ceva despre munca lui într-o revistă. Este între două vârste, cu faţa pământie şi părul rar, incolor. Are o anumită eleganţă în ţinută şi o voce foarte frumoasă, deşi vorbeşte puţin cam afectat. Eram lângă el când ne-am băut cocteilurile (primul meu cocteil, şi ce gust oribil avea), aşa că l-am întrebat despre arhitectura casei. S-a pornit să turuie imediat.

— Ceea ce o face perfectă, a zis el, e faptul că-i un conac în *miniatură*. Are totul: sala mare, galeria cea lungă, curtea centrală, dar la o scală atât de mică încât pot fi gospodărite, până şi în zilele noastre. Tânjesc după el de ani de zile. Mi-aş dori să-l conving pe Simon să mi-l închirieze pe o perioadă mai lungă.

A zis asta atât pentru mine, cât şi ca să-l audă Simon. Simon a râs şi a zis:

— Nu cât o să trăieşti.

Apoi domnul Fox-Cotton a zis:

— Spune-mi, doamna aceea splendidă în cenuşiu e Topaz din tabloul lui Macmorris de la galeria Tate?

Şi după ce am discutat despre Topaz un minut sau două, s-a apropiat de ea. Am avut timp să remarc că Simon admira rochia lui Rose şi că ea îi povestea despre crinolină, ceea ce a părut să-l fascineze. A zis că va merge să o vadă şi el pe doamna Stebbins cea bătrână. Apoi vicarul s-a apropiat şi, cu amabilitate, mi-a terminat cocteilul. La puţin timp după asta ne-am aşezat la cină.

Masa era scăldată în lumina lumânărilor, atât de strălucitoare încât restul camerei părea aproape neagră, iar chipurile portretelor de familie pluteau în beznă.

Doamna Cotton l-a aşezat pe tata la dreapta ei şi pe vicar la stânga. Topaz era la dreapta lui Simon şi doamna

Fox-Cotton la stânga lui. Rose stătea între vicar şi domnul Fox-Cotton. Mi-aş fi dorit ca ea să fi stat lângă Simon, dar presupun că doamnele măritate trebuie să aibă întâietate. Cred că Neil a cerut să fiu aşezată lângă el, pentru că în timp ce intram în sufragerie mi-a spus că acolo voi sta. M-a făcut să îi nutresc sentimente foarte calde.

A fost o cină minunată, cu şampanie adevărată (minunată, cam ca berea foarte bună de ghimbir, dar fără ghimbir). Dar mi-aş fi dorit să am parte de mâncarea asta când nu eram la o petrecere, pentru că nu poţi să te bucuri pe deplin de mâncare când trebuie să fii politicoasă. Şi eram puţin cam nervoasă, căci cuţitele şi furculiţele erau aşa de complicate. Nu mă aşteptasem să mă descopăr atât de ignorantă în asemenea privinţe – întotdeauna când cinasem la mătuşa Millicent se serviseră mai multe feluri la masă –, dar nici nu reuşeam să recunosc toate tacâmurile. Şi nu avea rost să încerc să-l imit pe Neil, pentru că manierele lui la masă mi se păreau tare stranii. Mă tem că m-a observat holbându-mă, căci mi-a zis:

— Mama crede că ar trebui să mănânc în stilul englezesc, pe care ea şi Simon l-au deprins, dar să fiu afurisit dac-o s-o fac.

L-am rugat să-mi explice care era diferenţa. Se pare că în America e politicos să tai fiecare bucăţică, să laşi cuţitul în farfurie, să muţi furculiţa din stânga în dreapta, să o încarci, să mănânci conţinutul, apoi să muţi furculiţa din nou în stânga şi să iei iarăşi cuţitul. Şi trebuie să iei în furculiţă numai un soi de aliment odată, în loc să faci o combinaţie plăcută de carne şi legume la fiecare îmbucătură.

— Dar durează atât de mult! am zis eu.

— Ba nu, a zis Neil. Oricum, mie mi se pare îngrozitor cum vă agăţaţi voi de cuţite.

Ideea că ceva din ceea ce fac englezii ar putea fi îngrozitor m-a enervat cumplit, dar am tăcut.

— Să-ţi mai zic un lucru care e greşit aici, a continuat Neil fluturând uşor furculiţa prin aer. Uită-te cum fiecare fel îi e servit mai întâi mamei tale vitrege. Acasă mama ar fi servită prima.

— De ce, voi nu sunteţi politicoşi cu oaspeţii? am întrebat eu.

Vai de mine, ce înţepată trebuie să fi părut!

— Ba aşa e politicos, e o comportare mult mai atentă, în tot cazul. Pentru că aşa gazda poate să îţi arate ce să faci cu mâncarea: dacă trebuie să te serveşti cu supă, dacă trebuie să iei o bucată întreagă sau doar o felie. Înţelegi ce zic?

Am înţeles foarte bine şi mi s-a părut o idee minunată.

— Ei, poate m-aş putea obişnui chiar să mut furculiţa dintr-o mână într-alta, am zis şi am făcut o încercare.

Mi s-a părut foarte dificil.

Vicarul ne privea de dincolo de masă.

— Când a fost construită casa asta, oamenii se serveau cu ajutorul pumnalelor şi al propriilor degete, a zis el. Şi probabil va dăinui până când oamenii se vor hrăni cu capsule.

— Ar fi ciudat să-ţi inviţi prietenii să vină la o capsulă, am comentat eu.

— O, capsulele vor fi luate în intimitate, a zis tata. Până atunci, mâncatul va deveni o activitate despre care nu se vorbeşte. Fotografiile cu mâncare vor fi considerate nişte raritǎţi bizare, colecţionate numai de domni bătrâni şi bădărani.

Doamna Fox-Cotton i s-a adresat lui Neil şi el s-a răsucit să-i vorbească, aşa că am avut o şansă să privesc în jurul mesei. Tata şi vicarul o ascultau amândoi pe doamna Cotton. Aubrey Fox-Cotton o monopolizase pe Topaz. Pe

moment, nimeni nu vorbea nici cu Rose, nici cu Simon. L-am văzut privind-o. Ea i-a aruncat o uitătură printre gene şi, deşi ştiu că Topaz are dreptate când spune că aşa ceva e demodat, a fost o privire irezistibilă: poate că Rose a mai căpătat îndemânare. Oricum, am văzut că de data asta Simon nu a mai fost dezgustat. Şi-a ridicat paharul şi a privit-o peste masă de parcă ar fi băut în cinstea ei. Pe deasupra paharului ochii lui erau chiar frumoşi şi deodată am sperat că ea s-ar putea îndrăgosti cu adevărat de el, în ciuda bărbii. Dar, cerurilor, eu sigur n-aş putea!

Ea a zâmbit – un surâs vag, ca o străfulgerare – apoi s-a întors să discute cu vicarul. Mi-am zis în gând: „Rose învaţă" pentru că ar fi fost prea evident dacă ar fi continuat să-l privească pe Simon.

Am avut o senzaţie foarte stranie privindu-i şi ascultându-i: poate din cauza a ceea ce zisese tata cu câteva minute mai înainte. Deodată mi s-a părut uimitor că oamenii se întâlnesc special ca să mănânce împreună, pentru că mâncarea intră în gură şi vorbăria iese din ea. Şi dacă priveşti oamenii mâncând şi vorbind, dacă chiar te uiţi la ei cu atenţie, e o privelişte tare ciudată: mâinile ocupate, furculiţele ridicându-se şi coborând, înghiţituri, cuvinte rostite între două îmbucături, fălcile lucrând din greu. Cu cât priveşti mai mult un dineu, cu atât pare mai straniu: chipuri luminate de lumânări, mâini cu farfurii răsărindu-le de dincolo de umeri, stăpânii acestor mâini mişcându-se tăcuţi în jurul mesei, fără să ia parte la râsete şi conversaţie. Mi-am smuls gândurile de la masă şi am scrutat penumbra de dincolo de ea, până când treptat i-am văzut pe servitori ca pe nişte oameni în carne şi oase, urmărindu-ne, dându-şi indicaţii şoptite unii altora, schimbând priviri. Am recunoscut o fată din satul Godsend şi i-am făcut discret cu ochiul, dar pe urmă mi-a părut

rău fiindcă ea a lăsat să-i scape un chicotit şi apoi a aruncat o privire îngrozită către valet. În următorul minut, la urechea mea stângă a ajuns ceva ce a făcut să-mi îngheţe sângele-n vine (o expresie pe care am dispreţuit-o mereu, dar chiar am simţit un fior rece între omoplaţi): doamna Cotton îl întreba pe tata cât timp trecuse de când nu mai publicase nimic.

— Doisprezece ani în cap, a zis el cu tonul acela inexpresiv care în familia noastră înseamnă sfârşitul oricărei discuţii.

Asupra doamnei Cotton n-a avut efectul scontat.

— Aţi considerat că e mai bine să lăsaţi pârloagă o vreme, a zis ea. Ce puţini scriitori au înţelepciunea de a face asta!

Tonul ei era plin de înţelegere, aproape de veneraţie. Apoi a adăugat cu severitate:

— Dar a trecut suficient timp, nu credeţi?

Am văzut mâna tatei încleştându-se de masă. Preţ de o secundă m-am temut că avea să împingă scaunul, să se scoale şi să plece, aşa cum face adesea acasă când unul dintre noi îl scoate din sărite. Dar s-a mulţumit să spună foarte încet:

— Am renunţat la scris, doamnă Cotton. Şi acum haideţi să vorbim despre ceva cu adevărat interesant.

— Dar asta este interesant, a zis ea.

I-am aruncat o privire furişă. Stătea foarte dreaptă, îmbrăcată în catifea albastru-închis şi cu perle. Nu cred că am mai văzut femeie care să arate atât de curată.

— Şi vă previn că sunt aproape imposibil de intimidat, domnule Mortmain. Când un scriitor cu potenţialul dumneavoastră rămâne tăcut atâta timp, este de datoria cuiva să afle motivele. Automat, prima presupunere ar fi

băutura, dar e evident că nu asta e problema aici. Trebuie să fie ceva psihologic...

Chiar atunci Neil mi s-a adresat:

— Taci un minut, i-am şoptit, dar am ratat finalul frazei doamnei Cotton.

Tata a exclamat:

— Dumnezeule, nu-mi puteţi spune asemenea lucruri la masa dumneavoastră, la cină!

— O, când am de a face cu oamenii de geniu mereu aplic tactici-şoc, a spus doamna Cotton. Şi trebuie să le aplic în public, altfel omul de geniu dă bir cu fugiţii.

— Sunt perfect capabil să dau bir cu fugiţii şi cu public, şi fără, a zis tata.

Dar mi-am dat seama că nu avea de gând să plece nicăieri. Avea un ton uşuratic, amuzat, pe care nu-l mai auzisem de ani. A continuat, glumeţ:

— Spuneţi-mi, sunteţi un exemplar unic sau femeile americane literate au devenit mai ameninţătoare decât pe vremea mea?

Mi s-a părut o remarcă extrem de nepoliticoasă, fie şi ca glumă, dar doamna Cotton nu a părut să se supere. A zis zâmbind:

— Nu sunt ceea ce înţelegeţi dumneavoastră printr-o femeie literată. Şi cred că trebuie să vă vindecăm de obiceiul ăsta de a trage concluzii generale despre America pe baza a două turnee de lectură destul de scurte.

Aşa-i trebuia tatei, care mereu vorbise ca şi cum ar fi adus America acasă în buzunarul de la pantalon! Firește, voiam să continui să ascult, dar am văzut că doamna Cotton m-a observat, aşa că m-am întors repede către Neil.

— E-n regulă acum, am zis.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el. Ţi s-a părut că ţi-ai rupt un dinte?

Am râs şi i-am povestit conversaţia pe care tocmai o ascultasem.

— Ai tu răbdare şi o să-l facă să fabrice capodopere timp de opt ore pe zi, afară dacă nu se va repezi şi la ea cu cuţitul pentru prăjituri.

L-am privit uluită. El a continuat:

— O, mama l-a pus pe avocatul nostru să-i trimită toate detaliile cazului. Am murit de râs. Dar cred că ea a fost cam dezamăgită că nu a fost o adevărată tentativă de omor.

— Nu poţi să înţelegi că un accident ridicol ca ăsta l-a distras de la lucru? l-am întrebat.

— Păi eu n-am înţeles opera tatălui tău nici când se ocupa de ea, a zis Neil. Nu-s pasionat de cărţi.

După asta am discutat despre altele. Am simţit că ar fi fost politicos să mă interesez despre America. El mi-a povestit despre ferma din California a tatălui lui, unde trăise până când li se alăturase doamnei Cotton şi lui Simon. (E ciudat să-mi dau seama ce puţine legături a avut cu ei.) Am spus că mi se părea trist că tatăl lui murise înainte să moştenească Scoatney Hall.

— N-ar fi locuit aici oricum, a zis Neil. Nu s-ar fi aşezat niciodată altundeva decât în America, la fel ca mine.

Am fost cât pe ce să zic: „Dar fratele tău va locui aici, nu?“, însă m-am oprit. Neil păruse atât de iritat, încât m-am temut să nu fie un subiect delicat. Mai mult ca să schimb subiectul, l-am întrebat dacă îi place rochia lui Rose.

— Nu foarte tare, dacă vrei adevărul, a zis el. E prea înzorzonată pentru gustul meu. Dar e foarte drăguţă îmbrăcată cu ea. Şi ştie asta, nu-i aşa?

În ochii lui era o scânteiere care compensa pentru lipsa de amabilitate a remarcii. Şi trebuie să recunosc că Rose demonstra la tot pasul că se ştia drăguţă.

Apoi a sosit cea mai delicioasă îngheţată şi, în timp ce Neil se servea, am ciulit urechea ca să ascult din nou ce vorbeau tata şi doamna Cotton. Păreau să se înţeleagă de minune, deşi conversaţia suna mai mult ca o întrecere de strigături. Am văzut-o pe Topaz aruncându-le o privire îngrijorată, apoi înseninându-se: tata chicotea.

— O, vorbiţi şi cu vicarul şi daţi-mi un răgaz, a zis el.

— Dar o să-mi reiau atacul, a spus doamna Cotton.

Ochii ei scânteiau şi părea de două ori mai sănătoasă ca o persoană normală.

— Ei, cum îţi place primul tău dineu ca adult? m-a întrebat tata.

Erau primele cuvinte pe care mi le adresase de când ne aşezaserăm la masă, dar nu-i făceam o vină din asta. Era îmbujorat şi parcă mai impunător ca de obicei, cu o urmă din măreţia pe care o avusese în zilele de dinaintea cuţitului de prăjituri. Îi revenise pentru scurt timp când se însurase cu Topaz, dar nu durase. Mi-a venit ideea îngrozitoare că s-ar putea îndrăgosti de doamna Cotton. Peste două minute ea discuta din nou cu el. La puţin timp după asta, doamnele s-au ridicat de la masă.

În timp ce urcam la etaj, Topaz şi-a petrecut braţul pe sub al meu.

— Ai auzit? a şoptit ea. Chiar se simţea bine sau numai se prefăcea?

I-am spus că după părerea mea era sincer.

— E minunat să-l văd aşa, a zis ea, dar vocea îi suna fals.

Una dintre teoriile ei e că o femeie nu trebuie să fie niciodată geloasă şi nici să încerce să reţină un bărbat împotriva voinţei lui, dar mi-am dat seama că nu îi făcuse plăcere să vadă că o alta îl readusese pe tata la viaţă.

Dormitorul doamnei Cotton era frumos, cu multe flori şi cărţi noi peste tot, un şezlong plin de perniţe fascinante şi

un foc de lemne. Trebuie să fie divin să ai un foc în dormitor. Baia era incredibilă: pereţii erau îmbrăcaţi în oglinzi! Şi era o măsuţă de sticlă cu cel puţin o jumătate de duzină de recipiente cu parfumuri şi apă de toaletă. (Americanii spun „parfum“ în loc de „mireasmă“, ceea ce e mai corect de fapt. Nu ştiu de ce englezii consideră că e o fandoseală să zici „parfum“.)

— Simon spune că baia asta e scandalos de nepotrivită cu restul casei, dar n-am trebuinţă de antichităţi în sala de baie, a zis doamna Cotton.

— Nu e frumoasă? am întrebat-o eu pe Rose.

— Superbă, a zis ea pe un ton aproape tragic.

Îmi dădeam seama că îi plăcea atât de mult, încât îi făcea rău.

După ce ne-am aranjat ţinuta, am mers în galeria cea lungă care se întinde pe toată lungimea casei şi este atât de îngustă că pare mai lungă decât este. Are trei cămine şi în toate ardea focul, dar nu era deloc înăbuşitor. Eu şi Rose ne-am plimbat privind tablourile, statuile şi lucrurile interesante din vitrine, în timp ce doamna Cotton se întreţinea cu Topaz. Doamna Fox-Cotton dispăruse după cină. Am presupus că se retrăsese în camera ei.

Ne-am apropiat de căminul din capătul îndepărtat al galeriei şi ne-am oprit acolo privindu-le pe celelalte. Le auzeam vocile, dar nu înţelegeam un cuvinţel, aşa că am considerat că puteam vorbi în siguranţă.

— Cum te-ai simţit la cină? am întrebat-o.

Ea a spus că se plictisise. Nu-i plăcea domnul Fox-Cotton şi oricum el nu fusese interesat decât de Topaz.

— Aşa că m-am concentrat pe mâncare. Care a fost minunată. Tu despre ce ai discutat cu Neil?

— Printre altele a zis că arătai foarte drăguţă, i-am spus.

— Şi altceva?

— Despre America mai ales.

I-am reprodus cât am putut din conversaţie, mai ales partea despre ferma din California. Îmi plăcuse cum suna.

— Ce? Vaci şi alte de-astea? a zis ea scârbită. Se întoarce acolo?

— O, nu, a fost vândută când a murit tatăl lui. Dar a zis că i-ar plăcea să aibă şi el o fermă dacă şi-o va putea permite vreodată.

— Dar nu sunt foarte bogaţi?

— O, mai încet! i-am şoptit şi am aruncat o privire rapidă în direcţia doamnei Cotton, dar eram în deplină siguranţă. Nu cred că Neil e bogat şi probabil e nevoie de toţi banii lui Simon ca să ţină locul ăsta în funcţiune. Hai mai bine să ne întoarcem.

Când am ajuns lângă căminul din mijlocul galeriei, s-a ivit doamna Fox-Cotton. Era pentru prima oară că am putut-o privi cu atenţie. E micuţă, nu cu mult mai solidă ca mine, cu părul negru şi drept prins într-un coc enorm pe ceafă şi o piele foarte întunecată. Atât pielea, cât şi părul mi s-au părut unsuroase. Topaz spune că e frumos să pozezi ca model şi sunt de acord cu ea, dar nu văd ce ar avea pozatul de pierdut în cazul unei băi bune. Purta o rochie strâmtă, verde-închis, atât de lucioasă că părea acoperită de mâzgă, ducându-mă cu gândul la iarba de mare. Numele ei de botez, credeţi-mă sau nu, este Leda.

Eu şi Rose i-am ieşit în întâmpinare, dar ea s-a aşezat pe o sofa, şi-a pus picioarele pe ea şi a deschis o carte veche, legată în piele de viţel, pe care o adusese cu sine.

— Vă supăraţi? a zis. Vreau să o termin înainte să plecăm la Londra mâine.

— Despre ce este? am întrebat-o eu politicos.

— O, nu e o carte pentru fetiţe mici, a zis ea.

Are o voce stupidă, ca un soi de behăit anemic, şi abia binevoieşte să-şi deschidă gura. Cuvintele i se strecoară pur şi simplu printre dinţi. Având în vedere cele petrecute mai târziu, consemnez aici că acela a fost momentul când am decis că nu-mi place de ea.

Tocmai atunci au intrat şi bărbaţii. Am remarcat că de dragul *lor* s-a oprit imediat din citit. Tata şi Simon păreau să încheie o conversaţie pe teme literare. Speram că purtaseră o discuţie de calitate la parter. A fost interesant de observat încotro s-au îndreptat bărbaţii: tata şi vicarul vorbeau cu doamna Cotton, Aubrey Fox-Cotton s-a repezit la Topaz, iar Simon şi Neil au pornit către Rose şi către mine, numai că doamna Fox-Cotton s-a sculat de pe sofa şi l-a interceptat pe Simon.

— Ştiai că aici e un tablou care îţi seamănă? l-a întrebat ea, luându-l de braţ şi trăgându-l de-a lungul galeriei.

— O, l-am observat, am zis eu.

Rose, Neil şi cu mine am pornit după ei, ceea ce fac pariu că nu i-a plăcut deloc doamnei F-C.

Era una dintre picturile timpurii, elisabetană cred. Bărbatul purta un mic guler încreţit. Nu erau pictaţi decât umerii şi capul, pe un fundal întunecat.

— Probabil numai barba seamănă, a zis Simon.

— Nu, ochii, a spus doamna Fox-Cotton.

— Seamănă mai ales la sprâncene, am spus eu, cum se răsucesc la colţuri. Şi la păr, cum creşte pe frunte în formă de V.

Rose examina concentrată tabloul. Simon a întrebat-o ce părere avea. Ea s-a răsucit şi l-a privit cu atenţie, părând să-i studieze trăsăturile una câte una. Dar când în sfârşit a răspuns, s-a mulţumit să spună:

— O, da, parcă aduce puţin.

Am avut sentimentul că se gândise la cu totul altceva decât la tablou, ceva ce avea de a face cu Simon însuşi, şi că, revenind ca de departe, ne descoperise pe toţi aşteptându-i răspunsul.

Ne-am întors lângă ceilalţi. Topaz şi Aubrey Fox-Cotton se uitau şi ei la tablouri. Erau în compania Cottonilor din secolul al optsprezecelea.

— Mi-am dat seama, i-a zis el brusc lui Topaz. De fapt eşti un Blake[1]. Nu, Leda?

Doamna F-C a părut vag interesată de asta. A cântărit-o pe Topaz din priviri şi a zis:

— Da, dacă ar avea mai multă carne pe ea.

— Rose e un Romney, a zis Simon. Aduce puţin cu lady Hamilton.

Era pentru prima oară când îl auzeam spunându-i pe numele de botez.

— Şi Cassandra e un Reynolds[2], firește, fetiţa cu cursa de şoareci.

— Ba nu sunt! am exclamat eu indignată. Urăsc tabloul ăla. Şoarecele e îngrozit, pisica e flămândă, iar fata e o mică bestie crudă. Refuz să fiu ea.

— A, dar tu i-ai da drumul şoarecelui din cursă şi i-ai face rost pisicii de o sardea moartă şi delicioasă, a zis Simon şi parcă a început să-mi placă mai mult de el.

Ceilalţi erau ocupaţi să găsească un pictor pentru doamna Fox-Cotton. În cele din urmă au decis asupra unui suprarealist numit Dali.

— Cu şerpi ieşindu-i din urechi, a zis domnul Fox-Cotton.

---

[1] William Blake (1757-1827), poet, pictor şi gravor englez cunoscut prin nota sumbră şi mistică a creaţiilor sale.

[2] George Romney (1734-1802) şi Joshua Reynolds (1723-1792), portretişti englezi la modă.

N-am nici cea mai mică idee ce e suprarealismul, dar îmi pot imagina şerpi în urechile doamnei F-C şi în mod sigur nu-i învinovăţesc că vor să iasă de acolo.

După asta s-a decis că vom dansa.

— În hol, pentru că acolo e Victrola, a zis Neil.

— Avem cu un bărbat mai puţin, s-a plâns doamna Fox-Cotton în timp ce coboram.

I-am zis că nu cunoşteam dansurile moderne, aşa că aveam să stau să privesc. (Nici Rose nu se pricepe, dar măcar a încercat să danseze o dată sau de două ori la petrecerile mătuşii Millicent.)

— Dar ce dansuri ştii? m-a tachinat Simon. Sarabande, menuete, pavane?

— Valsuri şi polci, i-am răspuns. Mama ne-a arătat cum se dansează când eram mici.

— Te-nvăţ eu, a zis Neil.

A pus un disc la gramofon – mă aşteptasem ca o Victrola să fie ceva mai interesant –, apoi s-a întors la mine, dar eu am zis că preferam să privesc primele câteva dansuri.

— O, haide, Cassandra, a zis el, dar doamna Fox-Cotton a dat buzna:

— Lasă copilul să se uite dacă aşa vrea. Vino să dansezi cu mine!

Am pus capăt discuţiei refugiindu-mă pe scări.

M-am aşezat pe treapta de sus şi i-am privit. Rose dansa cu Simon, iar Topaz cu domnul Fox-Cotton. Trebuie să recunosc că doamna Fox-Cotton dansa foarte frumos, chiar dacă se tolănea de-a dreptul pe pieptul lui Neil. Rochia lui Rose arăta minunat, dar ea tot greşea paşii. Topaz se ţinea dreaptă ca un vătrai – găseşte dansurile moderne vulgare –, dar domnul Fox-Cotton era un dansator atât de bun, încât treptat a făcut-o să se relaxeze. Era fascinant

să-i urmăresc pe toţi de sus. Holul era puţin luminat, iar podeaua din lemn de stejar era neagră ca apa noaptea. Am remarcat din nou mirosul acela misterios de casă veche, dar amestecat cu mirosul parfumului doamnei Fox-Cotton: un miros bogat şi enigmatic, deloc floral. M-am rezemat de balustrada sculptată şi am ascultat muzica, simţindu-mă cum nu mă mai simţisem niciodată: mai moale, foarte frumoasă, ca şi cum o mulţime de bărbaţi ar fi fost îndrăgostiţi de mine şi eu aş fi putut foarte uşor să mă îndrăgostesc de ei. Aveam o senzaţie stranie în plexul solar; vulnerabilitate e cuvântul cu care aş descrie-o. Tocmai îl cercetam într-o stare de confuzie plăcută, privind în jos, către un bol mare plin cu lalele albe de pe pervazul ferestrei fără perdele, când, deodată, am îngheţat.

În sticla întunecată a ferestrei pluteau două feţe.

În clipa următoare dispăruseră. M-am chinuit să le zăresc din nou. Dansatorii tot treceau prin dreptul ferestrei, ascunzându-mi-le. Deodată au apărut, dar mai vagi. Apoi au devenit mai clare, şi tocmai atunci s-a terminat discul. Dansatorii s-au oprit şi feţele au dispărut.

Aubrey Fox-Cotton a strigat:

— Ai văzut, Simon? Doi săteni iar trag cu ochiul.

— Ăsta-i necazul când ai o pacoste de scurtătură în apropierea casei, i-a explicat Simon lui Rose.

— O, la naiba, ce contează? a zis Neil. Lasă-i să se uite dac-aşa au chef.

— Dar seara trecută mama s-a speriat rău de tot. Cred că o să le cer să n-o mai facă, dacă-i prind.

Simon s-a dus la uşă şi a deschis-o. Am coborât scările în goană şi am traversat holul către el. Deasupra uşii era o lumină care făcea curtea să pară neagră ca smoala.

— Nu-i prinde, i-am şoptit.

El m-a privit uimit şi mi-a zâmbit.

— Cerule, n-am de gând să le fac rău!

A coborât treptele şi a strigat:

— E cineva acolo?

Din apropiere s-a auzit un râs înăbuşit.

— Sunt ascunşi după cedru, a zis Simon pornind către ei.

M-am rugat ca ei s-o ia la fugă, dar nu s-a auzit niciun sunet. L-am apucat pe Simon de braţ şi i-am şoptit:

— Te rog, hai să ne întoarcem! Spune că nu i-ai putut găsi! Sunt Thomas şi Stephen!

Simon a izbucnit în râs.

— Probabil au venit cu bicicleta, am zis eu. Te rog, nu te supăra! Au vrut şi ei să vadă petrecerea.

El a strigat:

— Thomas, Stephen, unde sunteţi? Ieşiţi să stăm de vorbă!

N-au răspuns. Ne-am apropiat de cedru. Deodată ei au ţâşnit din ascunzătoare, rupând-o la fugă... şi Thomas s-a împiedicat imediat de ceva, căzând cât era de lung. Am strigat:

— Ieşiţi afară amândoi, totul e în regulă!

Simon s-a apropiat să-l ajute pe Thomas să se ridice. Mi-am dat seama că nu era rănit, fiindcă se prăpădea de râs. Ochii mei se obişnuiseră cu întunericul, aşa că l-am văzut pe Stephen la câţiva metri mai încolo. Se oprise, dar nu se apropia. M-am dus şi l-am luat de mână.

— Îmi pare foarte rău, mi-a şoptit el. Ştiu că a fost oribil ce-am făcut.

— Ce prostie, am zis eu. Nimeni nu se sinchiseşte.

Mâna lui era transpirată. Cred că se simţea groaznic.

Ceilalţi auziseră strigătele şi ieşiseră în uşă. Neil s-a apropiat în goană de noi, ţinând o lanternă.

— Ce, e vechiul meu prieten Stephen?! a exclamat el. Sunt urşi pe-aici în noaptea asta?

— Nu vreau să intru înăuntru, te rog! mi-a şoptit Stephen.

Dar eu şi Neil l-am luat de câte un braţ şi l-am silit să ne urmeze.

Thomas nu se sinchisea de nimic, el se prăpădea de râs în continuare.

— V-am văzut un pic la cină şi pe urmă aţi dispărut, mi-a zis el. Era să plecăm acasă nefericiţi când aţi coborât de la etaj.

În hol, când l-am văzut mai bine pe Stephen, mi-a părut rău că îl silisem să vină. Era roşu până la rădăcina părului şi atât de intimidat că nu era în stare să scoată o vorbă. Şi Rose a agravat şi mai mult lucrurile, spunând pe un ton afectat (probabil din cauza jenei):

— Îmi cer scuze pentru ei. Ar trebui să le fie ruşine.

— N-o luaţi în seamă pe strămătuşa Rose, băieţi, a zis Neil zâmbind larg. Haideţi să dăm iama-n frigider.

Am văzut o dată o scenă ca asta într-un film şi mi s-a părut minunată. Voiam să mă duc cu ei, dar doamna Fox-Cotton m-a chemat la ea.

— Cine e băiatul ăla înalt şi blond? a întrebat ea.

I-am povestit despre Stephen.

— Trebuie să-l fotografiez, a zis ea.

— Cum, aşa, noaptea?

Ea scos un mic râs ca un nechezat.

— Sigur că nu, copil prostuţ! Trebuie să vină la Londra. Sunt fotografă profesionistă. Uite, întreabă-l... Nu, nu te osteni!

S-a repezit în sus pe scări.

Neil şi băieţii dispăruseră deja. Mi-a părut rău, fiindcă îmi era cam foame, în ciuda cinei copioase. Presupun că

stomacul meu începuse să se înveţe cu mâncarea. M-am temut că dacă o să stau prin preajmă, Simon se va simţi obligat să mă invite la dans. El dansa din nou cu Rose şi voiam s-o facă în continuare. Aşa că am urcat la etaj.

A fost plăcut să umblu singură prin casă. Când eşti singur, poţi să o simţi mai bine. Am înaintat foarte încet, privind vechile gravuri de pe pereţii coridoarelor. La Scoatney, oriunde te-ai afla, eşti foarte conştient de trecut. E ca o prezenţă, ca o mângâiere stăruind în aer. La castel nu încerc prea des senzaţia asta. Probabil pentru că a fost modificat atât de mult şi părţile lui cele mai vechi par distante. Probabil şi mobila frumoasă, neschimbată contribuie la atmosfera de la Scoatney.

Mă aşteptam să aud voci după care să mă călăuzesc ca să revin în galerie, dar domnea liniştea. În cele din urmă am descoperit o fereastră deschisă ce dădea în curte şi, aplecându-mă, mi-am dat seama unde eram: am văzut ferestrele galeriei. Am văzut şi ferestrele bucătăriei şi pe Neil, Thomas şi Stephen stând la masă şi mâncând. Chiar părea amuzant.

Când am intrat în galerie, tata şi doamna Cotton se aflau în celălalt capăt, iar vicarul se tolănise pe sofaua de lângă căminul din mijloc, citind cartea doamnei Fox-Cotton. I-am povestit despre Thomas şi Stephen.

— Hai să mergem să stăm de vorbă cu ei, în afară doar dacă nu vrei să dansez cu tine. Dansez ca o minge de cauciuc.

I-am spus că mi-ar fi plăcut să văd bucătăria. El s-a ridicat şi a închis cartea.

— Doamna Fox-Cotton a spus că nu e o carte pentru fetiţe mici, i-am spus eu.

— Nu e nici pentru vicari mici, a zis el chicotind.

M-a condus pe scările din dos – cunoaşte casa bine, căci a fost prieten cu bătrânul domn Cotton. A fost interesant să remarcăm diferenţele odată ajunşi în dependinţele servitorilor: covoarele erau subţiri şi roase, lumina era aspră şi părea mult mai rece. Mirosul era şi el diferit: doar vechi, fără nimic care să-l îndulcească, un miros stătut, deprimant.

Dar când am ajuns în bucătărie, era o frumuseţe: vopsită toată în alb, cu o sobă albă, emailată şi un frigider uriaş. (Mătuşa Millicent avusese unul vechi, care picura.) Neil şi băieţii încă mai mâncau. Şi, aşezată la masă, vorbindu-i insistent lui Stephen, era doamna Fox-Cotton.

Când am intrat ea tocmai îi dădea o carte de vizită. Am auzit-o zicând:

— Tot ce trebuie să faci este să îi dai adresa taximetristului. O să-ţi plătesc eu cursa când ajungi... sau poate ar fi mai bine să-ţi dau nişte bani de acum.

Şi-a deschis poşeta de seară.

— Chiar o să te laşi fotografiat? am întrebat eu.

El a clătinat din cap şi mi-a întins cartea de vizită. Pe ea scria: LEDA, FOTOGRAF PROFESIONIST sub o mică lebădă frumos desenată şi o adresă din St John's Wood.

— Fii o copilă drăguţă şi ajută-mă să-l conving, a zis ea. Poate veni duminica. O să îi plătesc drumul şi o să-i dau două guinee. E exact ceea ce caut de luni de zile.

— Nu, mulţumesc, doamnă, a zis Stephen. M-aş simţi prost.

— Cerurilor, ce motive ai să te simţi prost? Nu vreau decât să-ţi fotografiez capul. Eşti de acord s-o faci pentru trei guinee?

— Ce, numai pentru o zi?

Ea i-a aruncat o privire vicleană, apoi a zis repede:

— Cinci guinee dacă vii duminica viitoare.

— N-o face dacă n-ai chef, Stephen, am zis eu.

El a înghiţit în sec îngândurat. În cele din urmă a zis:

— Trebuie să mă gândesc, doamnă. O să fie cinci guinee şi dacă vin ceva mai târziu?

— În orice duminică vrei. Pot să te folosesc oricând. Sau scrie-mi înainte ca să fiu sigură că sunt liberă. Scrie tu pentru el, mi-a zis ea mie.

— O să vă scrie singur dac-o să vrea, i-am replicat eu cu răceală, pentru că vorbise de parcă l-ar fi crezut analfabet.

— Ei, păi nu-l descuraja. Cinci guinee, Stephen. Şi probabil n-o să am nevoie de tine mai mult de două sau trei ore.

A înhăţat o aripă de pui şi s-a apucat s-o roadă. Neil mi-a oferit şi mie, dar îmi pierise pofta de mâncare.

Stephen a zis că se făcuse timpul ca el şi Thomas să pornească spre casă. Neil i-a poftit să rămână şi să danseze, dar nu a insistat când a văzut că Stephen nu vrea. Ne-am dus să-i conducem cu toţii, căci bicicletele erau undeva în spatele casei. Pe drum am trecut printr-o cămară unde erau atârnate jamboane imense.

— Bătrânul domn Cotton ne trimitea câte unul de-ăsta de fiecare Crăciun, a zis Thomas. Numai că de Crăciunul trecut murise.

Neil s-a întins şi a dat jos cel mai mare jambon.

— Poftim, Tommy, a zis el.

— Vai, Thomas, nu se poate, am început eu, dar nu voiam ca Neil să-mi spună „strămătuşa Cassandra", aşa că am încheiat: Ei, ba se pare că ai făcut-o.

Şi în mod sigur aş fi leşinat de disperare dacă Thomas ar fi refuzat jambonul. În cele din urmă am luat asupra mea aducerea jambonului acasă, căci Thomas nu avea cum să îl care pe bicicletă.

— Dar jură că n-o să te apuce fasoanele şi n-o să-l laşi aici, a şoptit el.

I-am jurat.

După ce au plecat băieţii, ne-am întors în hol şi i-am descoperit pe ceilalţi dansând în continuare.

— Haide, Cassandra, a zis Neil şi m-a luat pe sus.

Vai de mine, ciudat mai e să dansezi dacă stai să te gândeşti bine! Dacă un bărbat te ia de mână şi îţi înconjoară talia cu braţul în afara dansului, e un lucru important. Dacă o face în timpul dansului, nici nu observi. Ei bine, observi, dar numai puţin. Am reuşit să urmez paşii mai bine decât mă aşteptam, dar nu cu suficientă uşurinţă ca să mă simt bine. M-am bucurat când s-a terminat discul.

Atunci Neil a invitat-o pe Rose la dans şi eu am avut parte de un vals glorios cu vicarul. Am ameţit amândoi atât de tare că a trebuit să ne trântim pe o sofa. Nu cred că Rose l-a urmat pe Neil la fel de bine cum am făcut-o eu, căci în timp ce treceau pe lângă noi l-am auzit zicându-i:

— Nu mai face paşi aiurea!

M-am gândit că asta o va enerva şi aşa a fost, căci atunci când muzica s-a oprit şi el a invitat-o în grădină să ia puţin aer, ea i-a zis „Nu, mulţumesc“ pe un ton aproape nepoliticos.

După asta am revenit cu toţii în Galeria Portretelor, unde tata şi doamna Cotton discutau şi mai însufleţit. Când am intrat, doamna Cotton s-a întrerupt politicos şi conversaţia a fost generală pentru o vreme, dar doamna Fox-Cotton tot căsca şi-şi ducea mâna la gură zicând „Scuzaţi-mă“, ceea ce nu făcea decât să atragă şi mai multă atenţie asupra ei, şi până la urmă Topaz a zis că era timpul să plecăm. Doamna Cotton a protestat din politeţe, apoi a sunat cerând să fie pregătită maşina. Începuserăm deodată să simţim că era foarte târziu, aşa cum se întâmpla la petrecerile pentru copii (puţinele la care fusesem invitată) după ce venea cea dintâi dădacă să ia un copil acasă.

În timp ce traversam holul am luat jambonul și l-am ascuns cu tact sub șalul împrumutat de Topaz. Era un soi bizar de burnuz, dar în acea împrejurare s-a dovedit foarte util. Simon și Neil ne-au condus la mașină și au zis că vor veni să ne viziteze la întoarcerea de la Londra, unde plecau a doua zi pentru două săptămâni.

Și așa s-a terminat petrecerea.

— Cerurilor, Cassandra, de unde ai ăla? a exclamat tata când m-a văzut cu jambonul în brațe.

I-am povestit și i-am explicat că îl ascunsesem ca să nu mă silească el să-l refuz.

— Să-l refuzi? Cred că nu ești în toate mințile, copilă!

Mi l-a luat și a încercat să-și dea seama cât cântărea. Ne-am dat cu presupusul cu toții, ceea ce a fost o pierdere de vreme, dat fiind că oricum nu aveam cântar.

— Îl știi de parcă ar fi primul tău născut, a comentat tata când în cele din urmă jambonul a revenit la mine.

I-am zis că mă îndoiam că vreodată un prim-născut a fost mai bine-venit. După asta am amuțit cu toții, pentru că brusc ne amintiserăm de șofer.

Chiar și când am ajuns acasă nu ne-am grăbit să ne comparăm impresiile. Am avut senzația că fiecare dintre noi voia mai întâi să cugete puțin. Eu una sigur am făcut-o.

Am început imediat ce eu și Rose am suflat în lumânări. Nu mi-era somn deloc. Am revăzut în minte întreaga seară și aproape că a fost mai drăguț decât când chiar se întâmplase, până am ajuns la scena din bucătărie, cu doamna Fox-Cotton cerându-i lui Stephen să pozeze pentru ea. Am descoperit că eram furioasă din pricina asta. M-am întrebat de ce. De ce să nu câștige el cinci guinee pentru numai câteva ore de muncă? Cinci guinee înseamnă o groază de bani. Și un fotograf are dreptul să angajeze modele, nu?

Am decis că eram nerezonabilă... dar am continuat să mă simt furioasă.

În timp ce încă mă mai certam cu mine însămi, Rose s-a dat jos din patul cu baldachin şi a deschis fereastra mai larg, apoi s-a aşezat pe scaunul-pervaz.

— Nu poţi să dormi? am întrebat-o.

Mi-a răspuns că nici n-a încercat şi mi-am dat seama că şi ea revăzuse întâmplările serii, la fel ca mine. Mi-am dorit să putem face schimb de minţi pentru un timp şi să retrăiesc seara ei.

Am coborât din pat şi m-am aşezat lângă ea pe scaunul-pervaz. Era atât de întuneric că nu-i vedeam decât silueta. Deodată ea a zis:

— Mi-aş dori să ştiu mai multe despre bărbaţi!

— De ce tocmai acum? am întrebat-o pe un ton încurajator.

Ea a tăcut atâta vreme, încât am crezut că nu-mi va răspunde, apoi cuvintele au dat năvală:

— E atras de mine, ştiu că e. Dar probabil că a fost atras de multe fete, deci nu înseamnă neapărat că o să mă ceară de soţie. O, dacă aş şti care-i cel mai isteţ fel de a mă purta!

— O, Rose, te-ai gândit ce înseamnă cu adevărat căsătoria? am întrebat eu.

— Da, m-am gândit în seara asta, când m-am uitat la el ca să văd dacă semăna cu tabloul ăla vechi. Mi-am imaginat deodată cum ar fi să fiu în pat cu el!

— Ce moment ţi-ai ales! Am văzut că erai preocupată de ceva. Ei, cum a fost?

— Foarte ciudat, dar pot să fac faţă.

— E vorba numai de bani, Rose?

— Nu sunt sigură, cinstit vorbind, a zis ea. Chiar nu-s... nu mă înţeleg pe mine însămi. E teribil de palpitant să

simţi că bărbaţii sunt atraşi de tine. E... Dar tu n-ai cum să înţelegi!

— Ba cred că aş putea.

Pentru o clipă m-am gândit să-i povestesc despre Stephen, dar înainte să încep, ea a continuat:

— Îmi place de el, chiar îmi place. E atât de curtenitor, e prima persoană care m-a făcut să mă simt importantă. Şi e chipeş în felul lui, nu crezi? Are ochi frumoşi. Dacă m-aş putea obişnui cu barba....

— Eşti sigură că nu-l preferi mai degrabă pe Neil? E amabil şi are o faţă drăguţă şi fără barbă.

— O, Neil! a zis ea pe un ton atât de batjocoritor, încât mi-am dat seama că el o enervase chiar mai tare decât bănuiam eu. Nu, poţi să-l iei tu pe Neil!

Sincer vorbind, a fost prima oară când m-am gândit la asta. Sigur că nu am luat-o în serios, dar mi-am zis că merita să cuget la asta în linişte.

— Numai dacă l-aş putea convinge pe Simon să se radă, a zis Rose, apoi vocea i s-a înăsprit: Dar în fond ce contează? M-aş mărita cu el chiar dacă l-aş urî. Cassandra, ai văzut ceva mai frumos ca baia doamnei Cotton?

— Da, multe lucruri, am zis eu cu fermitate. Şi nicio baie din lume nu ar compensa faptul că te măriţi cu un bărbat bărbos, pe care-l urăşti.

— Dar nu-l urăsc. Ţi-am zis că-mi place. Aproape ca...

S-a întrerupt şi s-a întors în pat.

— Poate nu o să ştii ce simţi decât după ce-l vei lăsa să te sărute, i-am sugerat eu.

— Dar nu pot face asta înainte să mă ceară de soţie, căci atunci s-ar putea să nu mă mai ceară, a zis ea fermă. Ăsta e un lucru pe care-l ştiu sigur.

Bănuiam că atitudinea ei era cam demodată, dar mi-am ţinut părerea pentru mine.

— Ei, o să mă rog să te îndrăgostești cu adevărat de el, și el de tine, firește. Și o să mă rog în genunchi, nu în pat.

— Și eu, a zis ea sărind din nou jos.

Ne-am rugat amândouă cu ardoare, Rose mai mult decât mine. Încă mai era în genunchi când eu m-am făcut comodă, gata să adorm.

— E de ajuns, Rose, i-am zis în cele din urmă. E suficient să pomenești ce vrei, să știi. Rugăciunile lungi sunt ca cicăleala.

Dar a durat mult până să ne aflăm odihna. Am încercat să născocesc niște cuvinte liniștitoare ca din partea domnișoarei Blossom, însă nu aveam dispoziția necesară. După un timp am auzit țipătul unei bufnițe și m-am liniștit imaginându-mi-o cum zboară peste ogoarele întunecate, până mi-am amintit că probabil vâna șoareci. Îmi plac bufnițele, dar mi-aș dori ca Dumnezeu să le fi făcut vegetariene. Rose se tot răsucea în pat.

— O, nu te mai foi atâta, am zis eu. O să rupi și arcurile care au mai rămas.

Dar ori de câte ori eram pe punctul de a ațipi, o auzeam foindu-se. Clopotul bisericii din Godsend a anunțat ora două înainte s-o aud respirând liniștit. Atunci am putut și eu să adorm în sfârșit.

Capitolul 9

Mi-a luat trei zile să descriu petrecerea de la Scoatney. N-am semnalat întreruperile pentru că am vrut să pară un capitol întreg. Acum, că viaţa a devenit mult mai interesantă, mă gândesc la jurnalul ăsta ca la o poveste pe care o spun. Ieri s-a petrecut un nou capitol şi tânjesc să mă reped să-l scriu, dar o să rezist tentaţiei şi o să aduc mai întâi povestea la zi.

O tentaţie căreia n-am reuşit să-i rezist a fost să îmi las imaginaţia să o ia puţin înainte. Cum Rose a zis că îl pot lua eu pe Neil, mi-am permis să mă joc puţin cu ideea. M-am gândit la asta când m-am trezit a doua zi după petrecere şi mi l-am imaginat cerându-mă de soţie. Am făcut asta să se petreacă în grădina cu plante acvatice de la Scoatney. Eu am acceptat şi am aranjat împreună cu Rose o nuntă dublă, cumpărându-ne cele mai splendide trusouri. Apoi am aţipit din nou şi am visat că eram deja măritată cu Neil. Eram încuiaţi împreună în baia doamnei Cotton, într-o postură teribil de stânjenitoare, şi chipul lui Stephen tot apărea pe pereţii acoperiţi cu oglinzi. Am fost foarte bucuroasă când m-am trezit şi am constatat că nu era adevărat. Sigur că, acum că mi-am imaginat asta, Neil n-o să mă mai ceară niciodată de soţie. Nu că m-ar deranja.

Presupun că ar putea totuşi să mă ceară, dar în cu totul alt mod şi nu în grădina cu plante acvatice.

Topaz şi eu am tras o bârfă strașnică despre petrecere în timp ce făceam paturile. Ea era din ce în ce mai optimistă în privinţa lui Rose, dar deprimată în privinţa tatei, care o repezise când îl întrebase despre ce discutase cu doamna Cotton.

— Tot ce-am scos de la el a fost: „Nu fii prostuţă, dragă, cum poate cineva să repete o conversaţie în toate amănuntele? E o femeie foarte inteligentă şi poate să asculte la fel de bine cum vorbeşte.“ Şi ce crezi c-a zis? Că a catalogat-o greşit. Că de fapt cunoştinţele ei despre literatură nu sunt deloc superficiale. A citit într-adevăr foarte mult. „Asta demonstrează că nu trebuie să tragi concluzii generale despre un popor în baza unei cunoştinţe scurte“, mi-a zis. Şi după tonul lui ai fi crezut că eu am făcut generalizări.

— Ce enervant, am zis înghiţindu-mi râsul.

Mă amuza că tata pusese la inimă mustrarea doamnei Cotton despre tendinţa lui de a generaliza.

— Şi oricum, de ce cu ea discută literatură şi cu mine nu? Mereu încerc să discut cu el despre cărţi, dar nici nu vrea să audă!

Îl învinuiesc pe tata pentru multe, dar pentru asta nu, fiindcă e un chin să discuţi cu ea despre cărţi. Când am vrut şi eu să port o discuţie aşezată despre *Război şi pace* a lui Tolstoi, ea a zis: „O, cele mai minunate sunt dimensiunile lui întrepătrunse. Am încercat să îl pictez o dată pe o pânză circulară.“ Şi apoi n-a reuşit să-şi aducă aminte cine era Natașa!

I-am prezentat compătimirea mea faţă de comportarea tatei, dar la modul expeditiv, fiindcă voiam să scriu în jurnal. N-am reuşit decât o oră înainte de prânz, dar am

putut lucra toată după-amiaza sus, în mansardă. Stephen a urcat până la mine când s-a întors de la Patru Pietre. Văzându-l că-mi întinde o bucată de hârtie, am simţit un gol în stomac. Sperasem că depăşise etapa cu poeziile. El s-a aşezat şi m-a aşteptat să citesc.

După primul vers mi-am dat seama că de data asta era o creaţie proprie. Era despre mine stând pe scările de la Scoatney în timp ce toţi ceilalţi dansau. Tocmai mă întrebam ce să-i spun când mi-a smuls hârtia şi a rupt-o.

— Ştiu că e oribilă, a zis.

I-am spus că nu era deloc oribilă.

— Unele rime erau minunate, Stephen. Şi e munca ta. Îmi place mai mult decât cele pe care le-ai copiat.

Am simţit că era un bun prilej să-l împiedic să se apuce din nou de copiat.

— Nu le-am copiat chiar cuvânt cu cuvânt, a zis el fără să se uite la mine. Am mai schimbat câte ceva prin ele. N-am vrut să mint, Cassandra, dar pur şi simplu nimic din ce am scris eu nu mi s-a părut destul de bun.

Am zis că îl înţelegeam perfect, dar că pe viitor trebuia să scrie propriile lui poezii. Şi l-am sfătuit să nu încerce să imite stilul altcuiva.

— Ştiu că ai compus fiecare vers din asta, ultima, dar tot aducea puţin cu Herrick, partea aia cu trandafirii, crinii şi violetele, i-am zis eu. Nu le-ai văzut cu adevărat în hol noaptea trecută. Nu erau decât lalele albe.

— Fac pariu că nici Herrick n-a văzut toate florile despre care a scris, a zis Stephen cu gura până la urechi. Şi singurul cuvânt pe care l-am putut face să rimeze cu „lalele“ ar fi fost „belele“.

Am râs şi i-am spus că erau lucruri mai importante decât rimele.

— O mare parte din poezia bună nici nu mai are rimă. Important e să scrii ce simţi cu adevărat.

— O, n-aş putea face asta, a zis el. Ar fi necuviincios!

— De ce nu, Stephen? Sunt convinsă că ar fi cuviincios.

— Ba nu, n-ar fi, a zis el şi a zâmbit privind drept înainte, de parcă şi-ar fi amintit o glumă numai de el ştiută.

Mi-am reamintit de seara aceea de acum câteva luni, când puneam cratiţe sub acoperişul care picura: zâmbise în acelaşi fel secretos.

— Stephen, i-am zis, îţi aminteşti... era chiar în noaptea în care au venit Cottonii aici pentru prima oară. Îţi aduci aminte că te-ai uitat pe geam şi ai zis: „Toate începuturile sunt bune“?

El a încuviinţat.

— Dar nu mă aşteptam la Cottoni, a zis el mohorât. Ai dansat cu ei noaptea trecută?

— Am încercat o dată cu Neil.

— Oamenii arată groaznic când dansează. Mie mi-ar fi ruşine. N-o să dansezi niciodată ca femeia aia care îşi spune Leda, nu?

— Niciodată n-o să dansez la fel de bine ca ea, am zis eu. Dar am înţeles la ce te referi. Mai degrabă se înfăşoară în jurul partenerului, nu? N-o s-o laşi să te fotografieze, nu-i aşa?

Am zis-o cu nepăsare, ca şi cum nu m-ar fi interesat deloc. Spre surprinderea mea, el a arborat expresia lui lemnoasă, care e diferită de expresia lui neroadă. Privirea neroadă e ceţoasă şi visătoare. Cea lemnoasă e încăpăţânată, aproape supărată. E o privire pe care i-o aruncă uneori lui Rose, dar nu-mi amintesc că mi-o fi adresat vreodată mie.

— S-ar putea s-o fac, a zis el. Dacă oamenii au bani de aruncat...

— Dar, Stephen, sigur nu ţi-ar plăcea.

— Poate merită să îmi displacă preţ de cinci guinee. Cinci guinee ar fi aproape suficient...

Aici s-a întrerupt şi a pornit să coboare scările.

— Suficient pentru ce? am strigat după el.

— O, pentru... pentru o mulţime de lucruri, a răspuns el fără să se întoarcă. Cinci guinee sunt mai mult decât pot eu pune deoparte într-un an.

— Dar noaptea trecută erai convins că n-o s-o faci.

El m-a privit în timp ce cotea pe scara în spirală a mansardei, cu capul la nivelul podelei:

— Poate mă duc, poate nu mă duc, a zis el enervându-mă şi a continuat să coboare.

O voce din mintea mea a rostit: „Să fiu a naibii dac-o să pozezi pentru Leda Fox-Cotton!“ Apoi a sunat clopoţelul pentru ceai, aşa că l-am urmat la parter.

Topaz fiersese jumătate din jambon. A spus că avea să ţină mai mult dacă nu-l tăiam până nu se răcea, dar Thomas a insistat. E foarte posesiv cu jambonul ăsta. I-am făcut toţi vânt cu ziare până în ultima clipă. A fost delicios, firește. Jambonul cu muştar e o hrană demnă de zei.

Domnișoara Marcy a venit după ceai ca să-i povestim cum a fost la petrecere. Mi-a spus că fotografiile doamnei Fox-Cotton sunt faimoase şi că sunt reproduse în reviste. Îşi amintea mai ales una cu o fată care se ascundea în spatele unei cochilii uriașe, în timp ce umbra unui bărbat se apropia de ea.

— Şi aveai cumva impresia că el nu purta, ei bine, nimic, ceea ce m-a surprins, căci nu vezi prea multe fotografii la fel de artistice ca tablourile, nu? Dar probabil că de fapt a avut un costum de baie pe el... pe o umbră nu s-ar vedea, nu?

Am râs. O ador pe drăguța domnișoară Marcy. Dar eram cu atât mai hotărâtă ca Stephen să nu se apropie de femeia aia.

În dimineața următoare, Topaz, eu și Rose am mers la King's Crypt cu cele douăzeci de lire primite de la vicar pe covorul ca un collie și mi-am cumpărat prima mea rochie de adult, din olandă verde pal. Rose și-a luat una roz. Topaz a zis că ei nu-i trebuia nimic și oricum ea arată nefiresc în hainele de gata. Mi-am cumpărat niște pantofi albi și o pereche de ciorapi practici de mătase. Dacă m-ar fi invitat cineva la o petrecere în aer liber m-aș fi putut duce.

Când am revenit acasă am descoperit că tata nu mâncase prânzul pe care i-l lăsase Topaz și că nu era nicăieri în castel. A apărut pe la nouă și a zis că se dusese cu bicicleta la Scoatney. Se pare că Simon i-a oferit acces la biblioteca lor cât sunt plecați. L-am întrebat dacă citise ceva interesant.

— O, mai ales reviste americane și niște eseuri critice, a răspuns el. Am uitat ce avansată e critica americană.

Topaz s-a oferit să-i gătească ceva, dar el i-a zis că luase și prânzul, și cina.

— Se pare că doamna Cotton a dat ordin să fiu hrănit cât timp mă aflu acolo.

Și s-a retras în locuința portarului cu un aer plin de sine.

M-am refugiat în pod și am continuat să scriu în jurnal. Când am coborât iar în bucătărie, Stephen stătea la masă și scria pe o pungă goală de zahăr. La vederea mea s-a făcut stacojiu și a mototolit punga. Chiar atunci Topaz s-a ivit din grădină îmbrăcată în haina neagră a mătușii Millicent, fără ciorapi sau pantofi. Presupun că avusese una dintre ședințele ei de nudism.

— Slavă Domnului că natura măcar nu mă dezamăgeşte niciodată, a zis ea urcând scările cu paşi apăsaţi.

Când m-am întors, Stephen îndesa punga de zahăr pe foc.

— Era altă poezie? l-am întrebat eu, simţind că trebuia să-l încurajez acum că îşi scria propriile poeme. De ce ai ars-o?

— Pentru că nu era deloc cuviincioasă, a zis el continuând să roşească.

M-a privit o clipă, apoi pe neaşteptate s-a repezit în grădină. L-am aşteptat lângă foc cu Ab şi Hel, dar nu s-a întors.

Când am urcat la etaj, Rose stătea pe pat şi îşi dădea unghiile cu ojă. Oja este darul ei special din banii vicarului. Al meu a fost un săpun de lavandă.

— O foloseşti prea repede, i-am zis. Cottonii nu se întorc decât peste vreo douăsprezece zile.

Habar nu aveam că urma să-i vedem din nou peste numai patru.

Ieri a fost prima zi de mai. Îmi plac zilele speciale din an: Sfântul Valentin, Halloween şi mai ales Ajunul Miezului Verii. O zi de 1 Mai[1] care să fie aşa cum sună este lucru rar şi, când m-am aplecat pe fereastra dormitorului şi am văzut apa şanţului scânteind şi vălurind uşor mişcată de o adiere caldă, am fost mai fericită ca oricând. Am ştiut că urma să fie o zi fastă.

Care a început cu stângul chiar înainte de micul dejun.

Tata a coborât purtând costumul lui negru, bun, pe care nu l-a mai îmbrăcat de ani întregi. Eu şi Rose l-am

[1] În tradiţia occidentală, 1 Mai nu e ziua muncii, ci o sărbătoare a primăverii şi a fertilităţii, derivată din vechi tradiţii păgâne. Ea presupune cântece, dansuri, alegerea unei Regine de Mai (în Anglia), schimb de daruri între îndrăgostiţi etc.

privit cu gura căscată iar Topaz a încetat să mai amestece în porridge şi a zis:

— Mortmain, ce naiba...?

— Mă duc la Londra, a anunţat tata scurt.

— Pentru ce? am întrebat toate deodată, ceea ce a fost destul de zgomotos.

— Afaceri, a zis tata şi mai tare şi a ieşit din bucătărie trântind uşa.

— Nu-l sâcâiţi, nu puneţi întrebări, a zis Topaz, apoi s-a răsucit către mine, cu un aer nefericit: Crezi că s-a dus s-o vadă pe ea, pe doamna Cotton?

— Sigur că nu, nu fără să fie invitat, am zis eu.

— O, ba da, ar putea, a zis Rose. Uitaţi-vă la el, s-a dus la Scoatney trei zile la rând, silindu-i pe servitori să-l hrănească şi scormonind prin cărţi şi reviste. O să sfârşească prin a-i pune pe fugă pe Cottoni!

— Nu el i-a pus pe fugă data trecută, a zis Topaz furioasă.

Am văzut că urma o ceartă, aşa că m-am retras în salon. Tata stătea pe scaunul-pervaz lustruindu-şi pantofii cu draperia. Când s-a ridicat era plin de părul pe care-l lăsase Heloïse pe perna scaunului.

— Nu există niciun loc din casa asta unde poate sta un om într-un costum negru? a strigat el şi s-a dus în hol să ia peria de haine.

— Nu dacă n-o vopsim pe Hel neagră, am zis eu.

L-am periat, dar peria îşi pierduse mare parte din peri, haina lui îşi pierduse mare parte din puf şi Heloïse însăşi lepădase mai mult păr decât ai fi crezut, aşa că rezultatul nu a fost foarte fericit. Topaz a venit să anunţe că micul dejun era gata, dar el a zis că dacă îl aştepta avea să piardă trenul.

— Nu te agita, i-a zis când ea l-a rugat să guste ceva.

Apoi a trecut pe lângă ea într-o manieră extrem de nepoliticoasă și a luat bicicleta lui Rose, pentru că a lui avea un cauciuc dezumflat.

— Când te întorci? a strigat Topaz după el.

El i-a strigat peste umăr că nu avea nici cea mai vagă idee.

— Ce se întâmplă cu el? a zis Topaz în timp ce reveneam traversând grădina. Știu că a fost mereu capricios, dar niciodată n-a mai fost așa arțăgos. E din ce în ce mai rău de când am fost la Scoatney.

— Poate e mai bine arțăgos decât resemnat, am zis eu încercând s-o consolez. Era șocant de agresiv când eram noi mici și scria. Știi despre mama și cuțitul de prăjituri.

Pe chipul lui Topaz s-a ivit brusc speranța.

— Poate să mă facă bucăți dacă asta îi va fi de folos, a zis ea, apoi lumina din ochii ei a murit: Dar nu-s bună pentru el. Femeia aia l-a stârnit, nu eu.

— Dumnezeule, nu știm dacă l-a stârnit ceva, am zis eu. Am avut atâtea alarme false. De unde a avut bani să plece la Londra?

Ea a zis că îi dăduse cinci lire din banii primiți de la vicar pentru covor.

— Deși nu m-am gândit că-i va cheltui ca s-o vadă pe *ea*, a zis, adăugând apoi cu noblețe: Presupun că n-ar trebui să mă supere asta dacă ea îl stimulează.

Rose a ieșit din bucătărie cu o felie de pâine cu gem și a trecut pe lângă noi fără o vorbă, de unde am dedus că ea și Topaz avuseseră un schimb încins de cuvinte cât timp îl periasem eu pe tata. Apoi am descoperit că porridge-ul se arsese, și nu există fel mai neplăcut de mâncare când se arde. Cu asta și cu mohoreala lui Topaz, am avut parte de o

masă deprimantă. (Desigur, băieţii plecaseră mai devreme, după un mic dejun cu jambon.)

— O să ies să sap până îmi aflu pacea, a zis Topaz după ce am spălat vasele şi am făcut paturile.

M-am gândit că şi-ar fi aflat-o mai bine de una singură, mai ales că voiam să scriu în jurnal. Terminasem de descris seara de la Scoatney, dar mai aveam nişte cugetări despre viaţă pe care voiam să le consemnez. (N-am mai făcut-o şi am şi uitat în ce constau.) În timp ce mă instalam pe gorganul Belmotte, am văzut-o pe Rose traversând aleea cu crinolina doamnei Stebbins. Stephen ne adusese de veste că bătrâna doamnă se agita din pricina ei. Refuzase să o ducă el înapoi în locul lui Rose, zicând că s-ar fi simţit prost. Aşa că Rose o ducea pe umăr. Arăta foarte ciudat.

Am decis să mai cuget puţin înainte să încep să scriu şi m-am lungit pe spate, bucurându-mă de căldura soarelui şi privind marea tipsie albastră a cerului. Era minunat să simt căldura pământului sub mine şi iarba proaspăt răsărită sub palme, în timp ce mintea îmi era atrasă spre tării. Din păcate, nu puteam niciodată să rămân prea mult în această stare de exaltare, şi în curând mă gândeam încântată la noua mea rochie verde, întrebându-mă dacă mi-ar fi stat bine cu părul încreţit. Am închis ochii, aşa cum fac de obicei când gândesc intens. Treptat am început să mi-o imaginez pe Rose măritată cu Simon. Nu pare să conteze când te gândeşti la alţi oameni: numai când te gândeşti la tine lucrurile respective nu se mai întâmplă. I-am oferit lui Rose o nuntă splendidă şi am ajuns unde era singură cu Simon într-un hotel din Paris: era puţin speriată de el, dar am făcut-o să se bucure de asta. El o privea ca atunci, la cină, când ridicase paharul în cinstea ei...

Am deschis ochii. El era aici, adevăratul Simon Cotton, şi mă privea.

Nu auzisem un sunet. Într-o clipă îl văzusem în hotelul din Paris, extrem de clar şi totuşi micuţ şi îndepărtat, aşa cum vezi într-o oglindă convexă, iar în clipa următoare se apleca deasupra mea ca un gigant desenat pe cer. Stătusem cu soarele bătându-mi pe pleoape, aşa că preţ de un minut nimic nu a avut culoarea corectă: iarba şi cerul păreau decolorate, iar faţa lui – cenuşie. Numai barba îi rămăsese tot neagră.

— Te-am speriat? m-a întrebat el zâmbind. Am pariat cu mine însumi că o să urc dealul fără să mă auzi. O, nu dormeai, nu?

— Nu chiar atât de devreme, am zis ridicându-mă în capul oaselor şi clipind.

El s-a aşezat lângă mine. Era foarte straniu să-l înlocuiesc pe insul pe care mi-l imaginasem cu cel în carne şi oase. Îl făcusem atât de fascinant şi fireşte că el nu-i aşa, deşi e foarte, foarte amabil. Acum ştiu sigur.

El şi Neil veniseră cu maşina pentru o zi. Neil îl lăsase la capătul aleii noastre şi se dusese la Scoatney, ceea ce suna ca şi cum n-ar fi fost foarte interesat de noi.

— Îmi pare rău că n-am prins-o pe sora ta, dar doamna Mortmain spune că va reveni în curând, a zis Simon.

M-am declarat convinsă că aşa va fi, deşi de fapt credeam că avea să lipsească măcar o oră şi mă întrebam dacă pot fi suficient de interesantă ca să-l ţin de vorbă în tot timpul ăsta. L-am întrebat dacă se distrau la Londra.

— O, da, îmi place Londra. Dar mi se pare păcat să nu fii aici pe o vreme ca asta.

S-a lăsat într-un cot şi a privit în lungul câmpiilor.

— N-am ştiut că primăvara englezească poate fi aşa de uimitoare.

Am zis că pe mine mă uimea în fiecare an.

— Ei, peste o săptămână o să revenim şi o să petrecem ceva timp aici, eu şi Neil adică. Mama e absorbită de noul ei apartament... sau „flat", cum uit mereu că-i ziceţi voi. Leda şi Aubrey o ajută să aleagă mobila. O, asta îmi aminteşte – şi a scos în plic din buzunar – ar trebui să las asta la castel. E pentru băiatul acela de treabă, Stephen: biletul până la Londra, plătit de Leda.

— O să i-l dau eu, am zis.

Mă întrebam dacă Stephen îi scrisese spunându-i că vrea să se ducă sau dacă îi trimisese ea banii ca să-l ispitească.

Simon mi-a dat plicul.

— Mai povesteşte-mi despre el. Cum de vorbeşte aşa de diferit faţă de ceilalţi băieţi din sat?

Sigur că Stephen vorbeşte la fel ca noi, numai că alege cuvinte mai puţin pretenţioase. I-am explicat.

— Mă întreb ce o să facă el cu Leda, a zis Simon. Vrea să-l pozeze alături de nişte copii din ghips ale unor sculpturi greceşti. Dacă nu e atent o să-l fotografieze într-o tunică... sau fără. În mod cert are un cap splendid. Ar putea ajunge la Hollywood.

Am băgat plicul în jurnalul meu ca să nu-l ia vântul.

— Ce-s alea? Lecţii? a întrebat Simon.

— Doamne, nu! Nu mai merg de mult la şcoală!

— Îmi cer scuze, a zis el râzând. Încă mă mai gândesc la tine ca la copiliţa din baie. E o poveste? Citeşte-mi un fragment!

I-am spus că era jurnalul meu şi că tocmai terminasem de scris despre Scoatney.

— Apar şi eu în el? Îţi dau o cutie cu dulciuri dacă mă laşi să citesc o pagină.

— Bine, am zis eu.

El a înhăţat caietul. După o secundă sau două şi-a ridicat privirea.

— M-ai tras pe sfoară. E cifrul tău personal?

— Mai mult sau mai puţin, deşi a început ca stenografie. S-a schimbat treptat. Şi a devenit tot mai mic ca să nu irosesc hârtia.

El a răsfoit paginile şi a ghicit un cuvânt ici şi colo, dar mi-am dat seama că secretele mele erau în siguranţă. După un minut sau două, a zis:

— Ieri am recitit jurnalul din *Iacob Luptătorul*. Am dat peste prima ediţie. Ciudat să-mi amintesc ce obscură mi s-a părut partea aia când am citit-o la şaisprezece ani. Când am ajuns la colegiu mi se părea perfect inteligibilă.

— Singura parte care încă mă mai nedumereşte pe mine e capitolul cu scara. Ştii, unde e tipărit în aşa fel încât chiar aduce cu o scară cu propoziţii în loc de trepte. Tata nu vrea să dea lămuriri despre asta.

— E posibil să nu poată. Mereu am crezut că este descrierea unei experienţe mistice. Sigur ştii teoria că fiecare treaptă duce către următoarea, deşi propoziţiile par să nu aibă legătură între ele?

— Nu, n-o ştiu, am zis eu. E extraordinar să aflu că oamenii au teorii despre opera tatei şi că o studiază la facultate, la mii de kilometri de aici. Trebuie să fie mai importantă decât ne dăm noi seama.

— Ei, e unul din avangarda literaturii postbelice. Şi tatăl tău e o verigă din lanţul de autori obsedaţi de formă. Numai de şi-ar fi dus metodele mai departe!

— Dar n-ai zis tu că nu poate? Că *Iacob Luptătorul* este o operă completă care nu poate avea un succesor?

El mi-a aruncat o căutătură iute.

— Ce straniu că-ţi aminteşti asta! Ştii, recunosc cu ruşine că nu însemna cine ştie ce, era doar un efort de a mă retrage cu tact după ce dădusem cu bâta în baltă.

I-am spus că îmi dădusem seama, ceea ce l-a făcut să râdă.

— Copil nesuferit şi perspicace! Dar nu cred că tatăl tău m-a ghicit. Şi într-un sens chiar e adevărat ce am spus: nu poate să dezvolte metoda folosită în *Iacob Luptătorul,* fiindcă alţi scriitori au mers deja mult mai departe decât el, în stiluri similare, James Joyce de exemplu. Ar trebui să facă un salt imens peste ceea ce s-a scris între timp şi el nici nu s-a ţinut la curent. Mă întreb dacă asta l-o fi făcut să se oprească din scris, faptul că următoarea treaptă a scării – dacă tot vorbim de scări – a fost folosită de alţii. Ce zici de teoria mea? Sau încerc numai să-mi raţionalizez nesinceritatea din prima seară?

— Ei, e o schimbare plăcută faţă de teoria că nu poate scrie fiindcă a fost la închisoare, am zis eu.

— E fantastic, desigur. Ştirile despre caz au fost ca o chestie de Gilbert şi Sullivan[1]. Şi mama zice că descrierea vieţii din închisoare a fost şi mai nostimă.

— Vrei să zici că i-a povestit despre asta? am exclamat eu, căci nu-l auzisem niciodată spunând vreo vorbă despre perioada petrecută în închisoare.

— Ea l-a întrebat direct. Trebuie să recunosc că eu nu aş fi avut curajul. Ea a spus că pentru o clipă a avut aerul că o s-o lovească, apoi s-a avântat într-un monolog vesel de o jumătate de oră. O, sunt sigur că nu închisoarea e la rădăcina tuturor necazurilor lui.

Am zis că eu una nu crezusem asta niciodată.

— Dar e bizar că nu a mai scris nimic de când a ieşit.

[1] Autori de opere comice din perioada victoriană.

— Chiar că e. Ar trebui să facă psiho-analiză.

Presupun că orice persoană normală şi inteligentă din anii '30 are măcar o vagă idee despre ce e psiho-analiza, dar sunt puţine lucruri despre care eu să fiu atât de ignorantă. L-am rugat pe Simon să-mi explice în ce consta.

— Doamne, asta nu-i treabă uşoară, a zis el râzând. N-am eu însumi decât cea mai vagă idee, ca un profan ce sunt. Dar hai să vedem: un psiho-analist ar spune că problema se află mult în trecut, înaintea acelor luni de închisoare, dar că închisoarea a scos-o la suprafaţă. Ar explora perioada respectivă conştiincios, făcându-l pe tatăl tău să-şi amintească fiecare amănunt. Într-un fel, ar trebui să fie readus în închisoare.

— Nu fizic, vrei să zici.

— Nu, sigur că nu. Deşi lasă-mă să mă gândesc. Da, presupun că e logic ca, dacă problema s-a ivit în închisoare, o altă perioadă de încarcerare să o rezolve. Dar ideea e prea exagerată şi oricum de neaplicat, pentru că, dacă tatăl tău ar consimţi să fie încarcerat, nu s-ar simţi cu adevărat captiv. Şi niciun psiho-analist n-ar îndrăzni să-l închidă fără acordul lui.

— Niciun psiho-analist nu ar reuşi să se apropie la mai mult de câţiva kilometri de el. Până şi cuvântul psiho-analiză îl înfurie. Zice că e o grămadă de prostii.

— Păi uneori este, dar nu întotdeauna, a zis Simon. Faptul că are prejudecăţi împotriva ei s-ar putea să fie simptomatic. Apropo, presupun că eşti sigură că nu lucrează la ceva în secret.

— Nu văd cum ar putea. Putem vedea în locuinţa portarului, sunt ferestre şi în spate şi în faţă, şi rar se apropie de biroul lui. Stă şi citeşte romane poliţiste vechi. Acum câteva săptămâni ne-a dat speranţe. Topaz l-a văzut scriind. Dar s-a dovedit a fi un rebus.

— E el însuşi un roman poliţist, a zis Simon. „*Cazul talentului îngropat*“. Aş vrea să-l pot rezolva. Mi-ar plăcea atât de mult să scriu despre el.

Nu ştiam că scrie. L-am întrebat ce anume.

— O, în general eseuri critice. Ocupaţii de timp liber. N-am publicat decât vreo câteva. Tatăl tău ar fi un subiect splendid, dacă aş reuşi să descopăr care-i şurubul care i-a blocat mecanismul.

— Ar fi încă şi mai bine dacă ai putea scoate şurubul, am zis eu.

— Ei, primul pas este să-l găsesc.

S-a întins pe spate în iarbă, cu ochii închişi, gândind. Am profitat de prilej ca să-l studiez amănunţit. Era straniu ce tânără îi părea pielea în contrast cu barba. Îl plăcusem din ce mai mult pe măsură ce discutaserăm şi aveam de gând să-i spun lui Rose numai lucruri încurajatoare despre el. Am constatat cu bucurie că avea urechi frumoase, pentru că ea pune preţ pe urechi. Oamenii arată altfel cu ochii închişi şi trăsăturile lor par mai sculpturale. Gura lui Simon este foarte sculpturală, e o gură interesantă. M-am auzit zicându-i lui Rose: „Ştii că poate fi un bărbat foarte interesant?“

Chiar atunci el a deschis ochii şi a zis:

— Nu-ţi place, nu-i aşa?

Am simţit că roşesc.

— Ce să-mi placă? am întrebat.

— Barba mea, a zis Simon. Te întrebai cum poate un bărbat să poarte aşa ceva, asta dacă nu a trezit în tine fascinaţia care se naşte din oroare.

— De fapt, să ştii că am început să mă obişnuiesc cu ea.

El a râs şi a zis că asta era umilinţa finală: toată lumea se obişnuia.

— Mai puţin eu, a adăugat. Nu mă pot privi în oglindă fără să fiu uluit.

— Ar fi nepoliticos să te întreb de ce o porţi?

— Ar fi o întrebare firească, în tot cazul. Mi-am lăsat-o la douăzeci şi doi de ani, în urma unui pariu, şi pe urmă am păstrat-o din pură încăpăţânare. Era cum nu se poate mai nepotrivită cu un birou de pe Wall Street. Lucram acolo cu un văr al mamei şi antipatia era reciprocă. Şi cred că am simţit că barba mă va ţine în contact cu literatura. Dar probabil are implicaţii psihologice mai profunde: poate încerc să-mi ascund de lume firea infamă.

— Ei, e cea mai drăguţă barbă pe care am văzut-o, am zis eu. Crezi că o să ţi-o dai jos vreodată?

Nu ştiu de ce, asta l-a făcut să râdă. Apoi a zis:

— O, poate peste zece sau doisprezece ani, când voi avea patruzeci de ani, să zicem. O să fie plăcut să cobor la micul dejun într-o dimineaţă arătând cu douăzeci de ani mai tânăr. Surorii tale îi displace?

M-am întrebat dacă, în caz că ziceam „da", şi-ar fi ras-o ca să îi facă pe plac lui Rose. Şi brusc n-am fost sigură că voiam să-l văd fără ea.

— Trebuie s-o întrebi pe ea, am zis râzând.

El s-a uitat la ceas şi a spus că se temea că nu o mai putea aştepta.

— Neil trebuie să mă ia de la hanul din Godsend la douăsprezece şi un sfert. Fii un copil de treabă şi însoţeşte-mă până în sat.

S-a ridicat şi mi-a întins mâna ca să mă salt în picioare. Apoi a contemplat turnul Belmotte.

— Voiam să te rog să mi-l arăţi, dar nu avem timp acum, a zis el. De aproape e şi mai impresionant.

— Nu te-ai obişnuit cu ideea că îţi aparţine? l-am întrebat.

— Dar nu-mi aparţine. Sau cel puţin nu timp de un fleac de vreo treizeci de ani. Oricum, îmi ia tot timpul să-mi dau seama că Scoatney e al meu.

În timp ce coboram dâmbul i-am povestit cum îmi imaginam cea dintâi privire aruncată de el castelului Scoatney în noaptea aceea de martie.

— Mare cum e, s-a micşorat, a zis el.

— Vrei să zici că l-ai mai văzut?

— O, da, când aveam şapte ani. Tata m-a luat cu el când s-a împăcat cu bunicul, deşi din nefericire s-au certat din nou când tata a devenit cetăţean american.

— Atunci ştiai că Scoatney o să-ţi aparţină?

— Doamne, nu. Pe atunci erau şase persoane între mine şi el. Şi l-am iubit cu o pasiune precoce. Mi-aduc aminte că m-am oprit în capătul scării privind de sus la bunicul, tatăl şi unchii mei şi gândindu-mă: „Dacă ar muri toţi, Scoatney ar fi al meu." Şi pe urmă am fugit în camera copiilor plângând, şocat de cruzimea mea. Uneori mă gândesc că în clipa aia le-am menit de rău tuturor rudelor mele.

— Ar fi o dorinţă nemaipomenit de puternică pentru un copil de şapte ani, am zis eu.

Am încercat să mi-l închipui, foarte mic şi tenebros pe treptele de la Scoatney, unde stătusem eu urmărind dansul.

— Bunicul îmi zicea „micuţul yankeu", ceea ce mă enerva. Dar credeam că era minunat. Mi-aş dori să-l fi văzut din nou înainte să moară. Poate n-ar fi trebuit să aştept să accepte şi el, dar n-am vrut să mă impun cu forţa.

Apoi mi-a spus că fusese într-o poziţie destul de dificilă, pentru că nu ştiuse dacă domnul Cotton avea să-i lase destui bani ca să menţină Scoatney. Proprietatea era condiţionată să rămână în familie, dar banii nu, şi fără ei Simon ar fi trebuit să o închirieze şi să rămână în America.

— Trebuie să fi fost foarte confuz pentru tine, să nu ştii dacă să te aşezi acolo sau să-ţi aţinteşti gândurile asupra Angliei.

— Ai mare dreptate. Uneori cred că n-o să mai fiu niciodată ne-confuz. O, în cele din urmă o să-mi înfig rădăcinile aici, presupun. Dar mi-aş dori să fi ştiut asta când am stat în capul scărilor.

Am ajuns la gardul scund ce dădea către alee. El s-a aşezat pe scândura de sus pentru o clipă, privind hambarul.

— E magnific, a zis el. Minunate bârnele astea vechi. N-ar trebui să repar acoperişul? Aş vrea să fiu un proprietar de treabă.

Am zis că asta era treaba noastră, căci aveam castelul cu condiţia să-l reparăm. Apoi privirile ni s-au întâlnit şi ne-a bufnit râsul.

— Nu te aştepţi să o facem anul ăsta, nu? am adăugat eu.

El m-a ajutat să sar gardul continuând să râdă, apoi a zis:

— Uite, Cassandra, e ceva ce vreau ca tatăl tău să ştie şi nu îmi place să i-o spun eu. Poţi să-l faci să înţeleagă că nu mă interesează chiria şi nici n-o să mă intereseze, chiar dacă nu va plăti un cent pentru tot restul perioadei concesiunii? Vreau să ştie că sunt onorat să-l am drept chiriaş.

— Eu i-aş zice mai degrabă oaspete decât chiriaş, am zis şi am râs amândoi.

Apoi i-am mulţumit şi i-am promis să-i spun tatei.

— Fă-o cu tact, da? Nu mă face să par condescendent şi protector.

— Dar cred că eşti protector, în sensul bun al cuvântului. E un gen de protecţie care-i corect, să ştii. Poate tata o să îţi dedice următoarea lui carte drept „unicului său protectoriu“.

— Ce copilă drăguță ești, a zis el încet.

— Nu-s de o naivitate cam căutată?

Mă jur că am vorbit fără să gândesc, pur și simplu mi-au țâșnit cuvintele de pe buze. Mă uitam la hambar când am făcut-o și, în timp ce discutam, îmi reamintisem ziua aceea, mirându-mă cât se schimbaseră lucrurile.

El s-a întors brusc spre mine.

— Ce vrei să spui?

— O, nimic anume, am zis eu jalnic. Cred că unii oameni așa mă consideră.

Treceam pe lângă hambar. Și în clipa aceea Heloïse și-a scos capul prin deschizătura unde stătusem ascultând în ziua aceea și a dat drumul unei rafale de lătrături. Îi place să doarmă în fân cu urechea ciulită după șoareci.

— Erai acolo sus? a întrebat Simon.

Am încuviințat. Ne îmbujoraserăm extrem de tare amândoi.

— Cât ai auzit?

— Doar ce ai zis despre mine.

Heloïse s-a repezit afară din hambar continuând să latre, iar eu am sperat că asta va pune capăt conversației. M-am aplecat s-o mângâi, ceea ce mi-a oferit un bun prilej să-i evit privirea lui Simon. Dar ea s-a oprit imediat din lătrat și el s-a aplecat s-o mângâie la rândul lui, privindu-mă peste spinarea ei.

— Mi-e groaznic de rușine de mine, a zis el. Îmi cer cele mai umile scuze.

— Nu contează, mi-a prins bine, am zis eu.

— N-a fost tot ce-ai auzit, nu-i așa? Ai auzit și...

Nu l-am lăsat să termine:

— Haide, o să întârzii la întâlnirea cu fratele tău. Stai numai să mă descotorosesc de jurnal.

Am fugit şi l-am ascuns în hambar, trăgând de timp cât am putut, iar când am revenit lângă el am început să discut cu multă hotărâre despre vreme.

— E cel mai frumos 1 Mai pe care mi-l amintesc, am zis şi pe urmă am început s-o chem pe Heloïse, care dispăruse.

Ea şi-a scos capul din florile înspumate de hasmaţuchi, arătând ca o mireasă.

— Tot pământul parcă e îmbrăcat în dantele albe, am zis în timp ce străbăteam aleea.

El a tăcut atât de mult, încât am crezut că nu mă auzise. Apoi a zis brusc:

— Ce? O, da, scuze. Încercam să îmi amintesc ce m-ai putut auzi spunând despre Rose.

Am încercat să găsesc o cale cât mai convingătoare de a-l linişti.

— Ei, orice-o fi fost, ea n-a aflat, am zis eu în cele din urmă.

Când am timp să mă pregătesc, sunt o mincinoasă foarte sinceră. El m-a crezut imediat.

— Copil drăguţ, nu i-ai spus!

M-am auzit explicându-mă lui Dumnezeu, cum fac de fiecare dată după minciunile utile, spuse din bunătate. Simon a început să-mi explice de ce o înţeleseseră pe Rose „complet greşit".

— Pentru că e atât de originală, a zis el.

— Originală? Rose?

— Păi da, desigur. Până şi felul în care se îmbracă. Rochia aia roz cu volănaşe, şi să împrumute o crinolină adevărată!

— A fost...

Voiam să spun: „ A fost ideea lui Topaz", dar m-am oprit la mijlocul frazei.

— ...fermecătoare, nu-i aşa? am încheiat eu.

— La ea totul e fermecător.

A continuat să vorbească despre ea vreme de jumătate de kilometru: cât era de diferită de fetele din ziua de azi şi că din cauza asta el nu o înţelesese, o crezuse afectată, când de fapt ea era unică. Se pare că tot ce face Rose e original, inclusiv felul în care dansează, inventând mici paşi proprii. Şi e atât de inteligentă – a avut amabilitatea de a spune că şi eu eram, dar Rose e un geniu (fapt încă nedescoperit de familia ei). Cât despre frumuseţea ei, ar fi făcut ravagii în orice epocă istorică.

Cu privire la frumuseţe l-am putut aproba din toată inima. I-am spus că mi-o puteam imagina sosind la Bath în sunet de clopote şi întâmpinată de Beau Nash[1] ca regina frumuseţii. Asta i-a făcut mare plăcere.

Subiectul Rose a ţinut până am trecut pe lângă crângul cu zade, unde el s-a oprit şi a vorbit despre verdele lor.

— Nu mai e mult şi o să răsară clopoţeii. Se văd mlădiţele de acum, i-am zis eu.

El a stat un minut privind pierdut pădurea, apoi a spus:

— Ce anume are zona rurală a Angliei?... De ce frumuseţea ei trece cu mult dincolo de ceea ce vezi? De ce te mişcă atât de tare?

Părea puţin trist. Poate că frumuseţea îl întristează. Eu aşa păţesc uneori. Odată, când eram mică, l-am întrebat pe tata de ce se întâmplă una ca asta. Mi-a spus că e din cauză că suntem conştienţi de caracterul ei trecător, care ne reaminteşte că şi noi vom muri. Apoi a zis că probabil eram prea tânără ca să-l înţeleg, dar eu înţelesesem perfect.

În timp ce ne plimbam l-am întrebat pe Simon cum e la ţară în America şi el mi-a descris aşezările din Noua Anglie.

[1] Beau Nash, (1674-1761), arbitru al eleganţei în secolul al XVII-lea, Maestru de Ceremonii în staţiunea britanică la modă Bath.

Păreau drăguțe, foarte albe și îngrijite, mai spațioase decât satele noastre, cu străzi largi mărginite de copaci umbroși. Și mi-a povestit despre niște mici așezări de pe coasta lui Maine, unde și-a petrecut concediul. Spune „concediu" în timp ce noi am spune „vacanțe". Deși încă mai sunt de părere că accentul lui englezesc este foarte bun, acum îmi dau seama că aproape în fiecare propoziție pe care o rostește e câte un americănism – „presupun" în loc de „cred", „poate" când noi zicem „posibil", „deține" când noi zicem „am" – o, sunt zeci de cuvinte. Și e mult mai american cu mine decât cu tata, și mult mai tânăr. Cu tata își alege cuvintele cu o asemenea atenție, că pare un pedant între două vârste, dar cu mine e aproape ca un băietan.

— Ei, deja crengile s-au înverzit, am zis când am ajuns la răspântie.

Mugurii gardului viu erau închiși strâns, dar în copacul de lângă indicator se vedeau mulți deschiși. Pentru mine luna mai este foarte importantă: odată am petrecut ore în șir încercând să descriu o singură floare, dar n-am obținut decât: „Floricea cu ochi sinceri și mustăți de pisoi", ceea ce ți se oprește în gât ca un os de pește.

— „Cu crenguțe înverzite, casele par fericite"[1] a citat Simon. Cred că din cauza poeziei ăsteia am impresia că elisabetanii trăiau într-o primăvară perpetuă.

Apoi, împreună, ne-am amintit restul poeziei și când am ajuns la

> Iubiții se-ntâlnesc, bătrâne se soresc
> Și străzile urechea cu cântec ne-o vrăjesc:
> Cu-cu, cirip, pur-ruu și buhuhu!

eram deja în sat.

[1] Vers din poezia *Spring, Sweet Spring*, de Thomas Nashe.

— Auzi vreo pasăre care să scoată sunetele astea? am zis eu.

— Să ascultăm, a spus el.

Am ascultat. Am auzit:

pe cineva bătând cu ciocanul

o găină dând de veste că s-a ouat.

un radio dintr-o colibă anunțând că ascultam British Broadcasting Corporation

zăngănitul pompei de pe islazul satului.

Toate niște zgomote urâte, la drept vorbind, dar ceasul bisericii, bătând sfertul de oră, le-a făcut cumva să se contopească laolaltă într-un zgomot plăcut, rural, plutind în aerul ușor al primăverii. Apoi Heloïse a spulberat atmosfera scuturând din urechi după ce se tăvălise pe islaz.

— Și câte lucruri poți să miroși? l-am întrebat pe Simon.

Am numărat:

fum de lemn

un miros de fermă purtat de vânt (pe care l-am divizat în:

fân, paie, cai, vaci curate – bun

bălegar, porci, găini și varză veche – rele, dar nu chiar cumplite dacă nu trăgeai prea mult aer în piept.)

o plăcintă minunată cocându-se undeva.

Mirosul suav și proaspăt care nu e al florilor, al ierbii și nici nu-i vreun parfum, ci pur și simplu aerul curat de la țară, pe care nu-l mai remarci dacă nu ești atent.

— Mă întreb câte lucruri miroase Heloïse, a zis Simon.

— Păi să vedem: câinele lui Chesterton, Qoodle, câte putea mirosi? Apă și piatră, rouă și tunet...

— Și dimineața de duminică. Avea dreptate, are un miros aparte, a zis Simon.

O, ce plăcut e să fii cu cineva care ştie aceleaşi poezii ca tine! Sper că Simon va deveni cumnatul meu!

Am traversat islazul şi am apucat-o pe drumul scurt ce duce către cea mai frumoasă parte a Godsendului. Biserica normandă (deşi o parte din ea ar putea fi saxonă) se află pe o parte a aleii, între clădirea vicariatului, din perioada Reginei Anne, şi mica şcoală stil secolul optsprezece a domnişoarei Marcy. Hanul Cheile se află pe partea opusă, dar, fiindcă drumul coteşte chiar acolo, par a face parte toate dintr-un grup. Topaz spune că e o „compoziţie" foarte frumoasă. Cheile este vopsit în bej şi are frontoane foarte neregulate. Lângă el creşte un castan imens. Nu a înflorit încă, dar frunzele sunt în formă maximă, noi şi de un verde viu, cu câţiva muguraşi lipicioşi încă nedeschişi. În faţa hanului se află o bancă şi o masă lungă, umbrite parţial de castan, şi aşezaţi la ea, cu sticle de bere de ghimbir dinainte, erau Rose şi Neil.

Am aflat că ea traversase ogoarele dinspre Patru Pietre ca să cumpere o bucată de săpun aromat de la magazinul-oficiu poştal (Topaz ne dă un şiling de cheltuială pe săptămână până se vor termina cele douăzeci de lire ale vicarului) şi acolo se întâlnise cu Neil, care cumpăra ţigări.

— Şi când am zis că trebuie să vii în curând, a avut amabilitatea să te aştepte, i-a zis Neil lui Simon.

Poate mi s-a năzărit, dar mi s-a părut că vorbise cam ironic.

Ne-am aşezat şi noi, Simon lângă Rose. Neil m-a întrebat ce vreau să beau. Am vrut să spun limonadă, apoi mi-a venit o idee nebunească:

— Pot să iau un brandy de cireşe? Mereu am vrut să ştiu cum este.

— Nu poţi să bei lichioruri înainte de prânz, a zis Rose pe un ton foarte matur.

— Ba poate dacă vrea, a zis Neil intrând în crâşmă.

Rose a dat din umeri într-un mod teatral şi s-a întors să discute cu Simon. El unul părea încântat să o întâlnească. După câteva minute, a propus să prânzim cu toţii acolo şi i-a strigat lui Neil să facă aranjamentele necesare.

De regulă, doamna Jakes serveşte numai pâine cu brânză, dar a reuşit cumva să facă rost de cârnaţi reci, miere şi cozonac. Neil şi-a mâncat cârnatul cu miere, ceea ce m-a fascinat, dar pe mine aproape totul mă fascinează. Brandyul de cireşe e minunat!

Dar nu cred că toropeala mea mulţumită s-a datorat numai brandyului de cireşe. Paharele sunt atât de mici! (Am luat o limonadă ca să-mi potolesc setea.) Situaţia în totalitatea ei era plăcută: faptul că mâncam afară, soarele, cerul văzut prin frunzişul castanului, Neil comportându-se drăguţ cu mine şi Simon comportându-se mai mult decât drăguţ cu Rose şi, desigur, şi brandyul de cireşe a contribuit.

Când Neil s-a dus să-mi mai ia un pahar, am studiat-o cu atenţie pe Rose. Purta cea mai veche rochie a ei, din bumbac albastru, decolorat, dar părea exact ce trebuie să porţi când iei prânzul în curtea unui han. O creangă de castan cobora, întinzându-se pe la spatele ei, şi în timp ce o priveam o şuviţă din părul ei înflăcărat s-a agăţat de o frunză.

— Te deranjează creanga aia? a întrebat-o Simon. Vrei să facem schimb de locuri? Sper că nu, fiindcă părul tău arată minunat pe fundalul frunzelor.

M-am bucurat că observase.

Rose a spus că nu o deranja deloc creanga.

Când Neil s-a întors cu cel de-al doilea brandy de cireşe pentru mine, ea a zis:

— Ei, acum că am terminat prânzul o să iau şi eu unul.

Ştiam că tânjise după al meu. Dar pe urmă a strigat după Neil:

— Nu, vreau mai bine o crème de menthe.

M-am mirat, fiindcă amândouă gustaserăm aşa ceva o dată, la mătuşa Millicent, şi n-o putuserăm suferi. Dar am înţeles ce urmărea după ce a primit-o: o tot ţinea în aşa fel încât verdele să contrasteze cu părul ei, deşi desigur se cam bătea cap în cap cu frunzele castanului. Trebuie să consemnez că se fandosea mai rău ca oricând, dar Simon părea fermecat. Neil nu. Mi-a făcut cu ochiul şi mi-a zis:

— De la o clipă la alta sora ta se va trezi cu băutura aia pe post de pălărie.

Neil e foarte amuzant, deşi asta ţine mai degrabă de felul laconic în care spune lucrurile decât de ceea ce spune de fapt. Uneori e aproape sumbru, şi totuşi ştii că glumeşte. Cred că se cheamă umor sec. Rose a avut dreptate când a zis că pentru el Anglia este o glumă, un soi de jucărie amuzantă, dar, spre deosebire de ea, eu nu cred că o dispreţuieşte. Mai degrabă nu o ia în serios. Sunt chiar surprinsă că Rose îi poartă pică pentru asta, fiindcă ea nu se dă în vânt după Anglia ca mine. Nu mă refer la steagul Angliei, la Kipling şi avanposturile imperiului şi tot restul, ci la zona rurală, la Londra şi la case ca Scoatney. Să mănânci brânză cu pâine într-un han este ceva cum nu se poate mai englezesc, deşi lichiorurile au dat o notă elegantă întregii trebi. Doamna Jakes are sticlele astea două de când mă ţin eu minte, şi-s amândouă pline până-n vârf.

Am stat de vorbă până când ceasul bisericii a bătut ora două, apoi s-a întâmplat cel mai drăguţ lucru dintre toate: domnişoara Marcy a început ora de muzică. Ferestrele şcolii erau deschise şi vocile copiilor au plutit afară, limpezi şi pure. Cântau pe rând: mai întâi „*My dame has a*

lame, tame, crane" apoi, „*Now Robin lend to me thy Bow*" şi pe urmă „*Sumer is icumen in*", care-i melodia mea preferată. Când eram la şcoală, făcea parte din lecţia despre Chaucer şi Lagland şi era unul din prilejurile când mi se părea că m-am întors în trecut. Ascultându-i pe copiii domnişoarei Marcy cum cântă, mi s-a părut că văd totul simultan: Anglia medievală, eu însămi la zece ani, verile trecute şi vara ce urma să vină. Nu cred că m-am mai simţit vreodată atât de fericită ca în acele clipe şi în timp ce gândeam asta, Simon a zis:

— S-a mai întâmplat vreodată ceva atât de frumos?

— Hai să le luăm copiilor limonadă! a propus Neil.

Aşa că am cumpărat două duzini de sticle şi le-am dus la şcoală. Domnişoara Marcy aproape că a leşinat de încântare când l-a prezentat pe Simon copiilor drept „*squire*[1] de Godsend şi Scoatney".

— Haide, ţine un discurs, aşa se face, i-am şoptit eu.

El m-a luat în serios şi mi-a aruncat o privire chinuită. Apoi le-a spus cât de mult ne-a plăcut cum au cântat şi şi-a exprimat speranţa că vor veni la Scoatney să cânte pentru mama lui. Toată lumea a aplaudat, cu excepţia unei fetiţe foarte mici care a început să plângă şi s-a băgat sub bancă. Cred că se speriase de barba lui.

După asta am plecat şi cei doi Cotton au zis că ne vor conduce cu maşina acasă. Neil s-a dus să-i plătească doamnei Jakes şi eu s-o smulg pe Heloïse din bucătărie, unde se umflase cu cârnaţi. Când am revenit, Simon stătea rezemat de castan şi privea către şcoală.

— Ia uită-te la fereastra aia, a zis el.

---

[1] Termen care în Anglia desemna un proprietar de pământuri de la ţară, de obicei principalul moşier din regiunea respectivă.

M-am uitat. Era o fereastră înaltă, terminată cu o arcadă. Pe pervaz, înăuntru, se aflau o zambilă târzie ciufulită şi cu rădăcinile albe vârâte în apă, un borcan de dulceaţă plin cu mormoloci şi un arici.

— Ar fi un tablou drăguţ, am zis eu.

— La asta mă gândeam şi eu. Dacă aş fi pictor, cred că aş picta numai ferestre.

Am privit către han.

— Uite încă una atunci, i-am zis.

Lângă firma suspendată înfăţişând două chei aurii încrucişate era deschisă o fereastră cu panouri, dând la iveală o draperie roşu-închis şi un mic ulcior şi un lighenaş, dincolo de care se vedeau măciulia de alamă şi o parte din tăblia patului de fier. Era nespus de pictural.

— Oriunde te-ai întoarce...

S-a răsucit pe loc ca şi cum ar fi vrut să memoreze totul.

Menajera vicarului a tras obloanele împotriva soarelui şi clădirea vicariatului a părut să închidă ochii. (Doamna Jakes ne spusese că vicarul era plecat, altfel i-am fi făcut o vizită.) Copiii domnişoarei Marcy erau foarte tăcuţi; presupun că se delectau toţi cu limonadă. Era un moment perfect de pace şi linişte. Apoi ceasul a anunţat ora două şi jumătate, un porumbel a aterizat fâlfâind sonor din aripi pe acoperişul hanului, chiar deasupra ferestrei deschise, iar Neil a pornit maşina.

— Nu ţi se pare frumos? l-a întrebat Simon apropiindu-se.

— Da, frumos ca o poză, a zis Neil. Genul de poză de pe cutiile de puzzle.

— Eşti un caz incurabil, am zis eu râzând.

Nu ştiam la ce se referea, dar nicio cantitate de poze drăguţe nu poate distruge frumuseţea unor sate ca Godsend.

Rose s-a aşezat în spatele maşinii cu Simon. Heloïse şi cu mine ne-am instalat în faţă. O parte din timp Neil a condus cu un braţ în jurul ei.

— Măi să fie, ce sex appeal are! a zis el.

Apoi i-a declarat că e un câine drăguţ, dar n-ar dori totuşi să nu-l mai spele în urechi? Nu că asta ar fi oprit-o. Heloïse nu poate vedea o ureche umană la nivelul limbii ei fără să manifeste pentru ea o dragoste de mamă.

Când am ajuns la castel mi s-a părut politicos să-i invităm să intre, dar Neil îi programase lui Simon o întâlnire cu agentul care răspundea de Scoatney. Simon e foarte dornic să înţeleagă totul despre moşie, dar nu cred că are înclinaţii către agricultură. Neil da, ceea ce e păcat, când te gândeşti că nu va rămâne în Anglia.

— A stabilit Simon când o să ne mai vedem? am întrebat-o pe Rose în timp ce îi priveam îndepărtându-se.

— Nu-ţi face griji, o să apară ei.

A vorbit pe un ton batjocoritor care nu mi-a plăcut deloc, fiindcă fraţii Cotton se purtaseră atât de frumos cu noi.

— Eşti foarte sigură pe tine, nu? am zis eu şi pe urmă mi-a venit un gând: Vai, Rose, nu le porţi pică pentru ce i-am auzit spunând despre tine, nu?

— Îi port pică lui Neil. E duşmanul meu.

Şi-a azvârlit părul pe spate cu un aer dramatic.

I-am spus să nu fie idioată.

— Dar este duşmanul meu. Mi-a spus-o chiar el în dimineaţa asta, înainte să vii tu. A spus că tot mai speră că Simon va veni cu el în America.

— Păi asta nu-l face duşmanul tău, am zis eu.

Dar trebuie să recunosc că felul în care se comportă faţă de ea este cam neprietenos. Sigur, adevăratul motiv care l-ar putea reţine pe Simon în Anglia este faptul că-i

proprietarul de la Scoatney, dar presupun că a se însura cu o englezoaică ar atârna de asemenea în balanţă.

— Ba da, îl face, şi oricum, îl urăsc. Dar n-ar trebui să se amestece.

Era îmbujorată şi avea o privire disperată în ochi, o privire care m-a făcut să-mi fie ruşine în locul ei.

— O, Rose, nu mai da atâta greutate lucrurilor, am rugat-o eu. Poate că Simon nu are nici cea mai vagă intenţie să te ceară de nevastă. Bărbaţii americani sunt obişnuiţi să aibă relaţii pur prieteneşti cu fetele. Şi probabil ne cred pe toţi nespus de comici, cum crede Neil despre Anglia.

— O, la dracu' cu Neil! a exclamat ea furioasă.

Prefer să o văd furioasă decât disperată. Îmi aminteşte de ziua aceea când s-a întors să înfrunte un taur care ne fugărea. (S-a dovedit că nu era decât o vacă mai solid clădită.) Amintindu-mi asta am simţit că mi-e foarte dragă, aşa că i-am zis toate lucrurile drăguţe pe care le-a spus Simon despre ea pe drumul nostru către Godsend. Şi am făcut-o să promită că nu-i va spune niciodată că l-am minţit, chiar dacă se va mărita cu el. N-aş vrea să ştie, deşi am făcut-o din bunătate. O, văd din ce în ce mai clar că n-ar fi trebuit să o las să-mi smulgă secretul despre conversaţia pe care am auzit-o. Asta nu numai c-a determinat-o să-l urască pe Neil, dar a făcut-o şi mai neînduplecată în privinţa lui Simon: e decisă să se mărite cu el sau să moară.

Am găsit-o pe Topaz dormind pe scaunul-pervaz din salon. Părea să fi plâns, dar s-a deşteptat voioasă şi ne-a spus că prânzul nostru era în cuptor, acoperit cu o farfurie. L-am luat pe post de gustare la ceai. Când am terminat de povestit despre fraţii Cotton, ea a zis:

— Cum Dumnezeu o să le întoarcem ospitalitatea? Mă gândesc la asta de când am fost la Scoatney. E imposibil

să-i poftim la cină, nu avem mobilă în sufragerie. Să facem un soi de picnic cu gustări?

— Nu, nu se poate, a zis Rose, ar ieşi un dezastru. Lasă-i în pace. Lasă-i pe ei să alerge după noi.

S-a dus la etaj. Topaz a zis:

— Nu te supăra prea tare pe ea. Prima dată când o fată îşi simte puterea i se urcă la cap.

Apoi s-a pus pe căscat, aşa că am lăsat-o să termine somnul.

Mi-am luat jurnalul din hambar şi mi-am amintit de biletul Ledei Fox-Cotton către Stephen, care era vârât înăuntru. Mi-am spus că era ridicol să îi port pică şi că nici nu voi pomeni despre bilet, i-l voi lăsa pur şi simplu într-un loc unde sigur îl va găsi când va reveni de la muncă. M-am gândit că s-ar putea să nu vrea să-l vadă şi alţii – şi am bănuit că probabil Rose şi-ar fi bătut joc de el –, aşa că l-am dus în camera lui. Nu-mi amintesc să mai fi intrat acolo de când am explorat castelul pentru prima oară, când aceasta era porţiunea din bucătărie unde se aflau coteţele găinilor. Tata a transformat-o în două cămăruţe, ocupate de Stephen şi de mama lui. A ei e acum o debara.

Când am deschis uşa lui Stephen, m-au şocat bezna şi umezeala. Fereastra îngustă era aproape acoperită de iederă, iar tencuiala de pe pereţi se decolorase şi se cojea. Înăuntru se aflau un pat îngust, cu arcurile lăsate, dar făcut cu grijă, o comodă cândva albă, cu sertare din care se iţeau şuruburi indicând locul mânerelor căzute, şi trei cârlige pentru haine bătute în perete. Pe comodă, pieptenele lui era aşezat exact la jumătatea distanţei dintre o fotografie a mamei lui cu un copil în braţe şi un instantaneu al meu, ambele în rame de aluminiu mult prea mari. Lângă pat se afla o ladă veche de lemn pe care erau un

exemplar din *Iacob Luptătorul,* primit de la tata cu ani în urmă, alături de un volum de Swinburne. (O, Doamne, Stephen a făcut o pasiune pentru Swinburne?) Asta era tot: nu tu covor, nu tu scaune. În încăpere domnea un miros de pământ umed. Nu părea să-i aparţină castelului aşa cum e acum, ci bucătăriei aşa cum o văzuserăm prima oară în lumina apusului. M-am întrebat dacă fantomele găinilor de odinioară îl bântuiau pe Stephen.

Am privind îndelung fotografia doamnei Colly, amintindu-mi ce bună fusese cu noi în anii de după moartea mamei. Şi mi-am amintit cum fusesem s-o vizitez la spitalul sătesc şi cum îl ajutasem pe tata să-i spună lui Stephen că ea nu avea să se mai facă bine. El zisese: „Asta e rău. Vă mulţumesc, domnule. Asta e tot?" şi se retrăsese în camera lui. După moartea ei mă gândisem că el trebuia să se simtă cumplit de singur şi mă obişnuisem să-i citesc cu glas tare în bucătărie... deşi cred că mai degrabă mă îndrăgostisem de sunetul glasului meu citind. Atunci a dat el de gustul poeziei. În anul următor tata s-a însurat cu Topaz şi, cu toată agitaţia aia, serile mele cu Stephen s-au încheiat şi am uitat cu totul de ele până când m-am pomenit stând acolo şi uitându-mă la fotografia mamei sale. Mi-am închipuit că mă privea cu reproş pentru că nu fusesem mai bună cu fiul ei şi m-am întrebat dacă puteam face ceva ca să-i înfrumuseţez dormitorul. Puteam să-i fac nişte perdele, dacă Topaz mi-ar fi dat bani pentru ele. Dar fereastra năpădită de iederă este cel mai frumos lucru din încăpere şi ar fi păcat s-o acoperi. Şi oricum, în străfundul minţii mele ştiu că nu e bine să mă port frumos cu Stephen. E bine să fiu severă. Am privit-o pe doamna Colly în ochi şi i-am transmis mesajul meu: „Fac tot ce pot, pe cuvânt că da."

Apoi m-am gândit că n-ar fi bine să afle Stephen că am intrat în camera lui. Nu ştiu precis de ce, dar dormitoarele

sunt ceva foarte personal şi s-ar putea ca lui să nu-i convină că ştiu ce sărăcăcios e al lui. Am aruncat o ultimă privire. Soarele după-amiezii se furişa printre frunzele de iederă şi totul era scăldat într-o lumină verde. Hainele atârnate în cuier aveau un aer sfârşit, de parcă erau pe moarte.

Dacă i-aş fi lăsat scrisoarea ar fi ghicit că eu o pusesem acolo, aşa că în cele din urmă i-am înmânat-o imediat ce s-a întors de la lucru. I-am explicat cum sosise, cu o voce foarte degajată, apoi am fugit la etaj. El n-a făcut niciun comentariu, cu excepţia faptului că mi-a mulţumit. Tot nu ştiu ce planuri are în legătură cu Londra.

Seara, în timp ce scriam în jurnal în salon, a intrat tata. Fusesem atât de absorbită că nu îl auzisem sosind acasă.

— Bună seara. Ţi-au mers afacerile? m-am interesat politicoasă.

— Afaceri? Ce afaceri? a zis el. Am fost la British Museum.

Apoi s-a repezit la jurnalul meu. L-am tras mai departe de el şi l-am privit uluită.

— Dumnezeule, nu vreau să-mi bag nasul în secretele tale, a zis el. Vreau numai să-ţi văd scrierea rapidă. Dă-mi un exemplu! Scrie *God Save the King!*

M-am gândit că putea să vadă jurnalul. Am ales o pagină fără niciun secret, în caz că se dovedea mai priceput s-o descifreze decât Simon. El s-a uitat, a apropiat mai mult o lumânare şi mi-a cerut să îi arăt simbolurile pentru cuvinte.

— Nu sunt simboluri, sunt mai mult prescurtări, i-am zis eu.

— Nu-mi folosesc, nu-mi folosesc deloc, a zis el nerăbdător, împingând caietul în lături.

Apoi a pornit către poartă.

Am intrat în bucătărie şi am găsit-o pe Topaz pregătindu-i nişte sandvişuri cu jambon. Mi-a zis că el nu-i suflase un cuvânt despre felul în care îşi petrecuse ziua.

— Ei, n-a fost cu doamna Cotton, fiindcă s-a dus la British Museum, am zis eu.

— De parcă asta ar dovedi ceva, a spus mohorâtă Topaz. Oamenii se folosesc de acel loc pentru alte treburi. Eu însămi mi-am dat o întâlnire cu el acolo, în sala mumiilor.

S-a dus în locuinţa portarului cu sandvişurile. El îi ceruse să i le aducă. Când s-a întors a zis:

— Cassandra, a înnebunit. Are o foaie de hârtie milimetrică prinsă în pioneze pe birou şi mi-a zis să-i cer lui Thomas să-i împrumute compasul. Şi când i-am zis că Thomas dormea, a zis: „Atunci adu-mi o capră. O, du-te la culcare!" Cerule, chiar vrea o capră?

— Sigur că nu, am zis eu râzând. E doar o asociere idioată de cuvinte, ştii tu, Capra şi compasul. Uneori dai peste câte un han cu nume de-astea. L-am mai auzit făcând gluma asta şi am considerat-o stupidă de fiecare dată.

Ea a părut cam dezamăgită. Cred că se şi vedea răsărind din întuneric cu o capră de funie.

Câteva minute mai târziu, tata a năvălit în bucătărie şi a spus că îi trebuia neapărat un compas, chiar dacă avea să fie nevoit să-l trezească pe Thomas. Dar m-am furişat în camera lui şi am reuşit să i-l şterpelesc din sacul de şcoală fără să-l deranjez. Tata a plecat cu compasul. Era ora trei când a revenit în cele din urmă din locuinţa portarului. Am auzit ceasul bisericii bătând imediat după ce tata a trezit-o pe Heloïse, care a sculat casa în picioare. Ce ciudat să stai treaz până la trei dimineaţa şi să te joci cu hârtia şi compasul. Îmi vine să-l bat!

Capitolul 10

O, ard de nerăbdare să dau veştile încă din primul paragraf... dar n-am s-o fac! Am astfel şansa să deprind arta suspansului.

După prânzul din sat n-am mai primit nicio veste de la familia Cotton timp de două săptămâni, dar nici nu ne aşteptam la aşa ceva, fiindcă ei se aflau încă în Londra. Şi în vreme ce am descris acea zi a fost ca şi cum aş fi retrăit-o, aşa că am fost mulţumită, mai ales că asta mi-a luat mult timp din cauză că pe Topaz a cuprins-o mania spălatului, cârpitului şi curăţatului şi a avut nevoie de ajutorul meu. Am fost silită să scriu cea mai mare parte a relatării noaptea, în pat, ceea ce m-a împiedicat să o trag pe Rose de limbă. Nu că ea ar fi avut chef de vorbă, căci a căpătat obiceiul să facă plimbări lungi de una singură. Dorinţa de singurătate o copleşeşte adesea când vine momentul curăţeniei.

Am terminat de descris ziua de 1 Mai în cea de-a doua sâmbătă de după şi imediat am simţit că era timpul să se petreacă altceva. M-am uitat la Rose, care era în patul cu baldachin şi am întrebat-o dacă ştia exact când aveau să revină Cottonii.

— O, s-au întors deja, a zis ea cu nepăsare.

Auzise vestea în Godsend de dimineaţă şi o ţinuse pentru sine.

— Nu te aştepta să-i vezi prea curând, a adăugat ea. Neil o să-l ţină pe Simon departe de mine cât de mult va putea.

— Prostii, am exclamat eu, deşi chiar ajunsesem să cred că Neil o antipatiza.

Am încercat s-o mai trag de limbă – eram gata să mă bucur puţin cu anticipaţie – dar nu m-a încurajat. Şi o înţelegeam: când e vorba de un lucru foarte important pentru tine, nu-i sigur să te bucuri de el cu anticipaţie.

A doua zi, duminică, s-a petrecut ceva ce mi i-a scos din minte pe cei doi Cotton. Când am coborât, Topaz m-a anunţat că Stephen plecase la Londra. Nu spusese o vorbă nimănui până când ea nu coborâse să prepare micul dejun şi-l găsise gata de plecare.

— Era foarte calm şi senin, mi-a zis ea. L-am întrebat dacă nu se temea c-o să se rătăcească şi a zis că dacă avea să se întâmple asta va lua un taxi, dar că nu credea că va fi nevoie, căci domnişoara Marcy îi explicase exact ce autobuze să ia.

Deodată m-am simţit furioasă că el o întrebase pe domnişoara Marcy, în timp ce faţă de noi fusese aşa de secretos.

— O urăsc pe femeia aia, Fox-Cotton, am zis.

— Ei, eu l-am prevenit să deschidă bine ochii, a zis Topaz. Şi, sigur, e posibil ca interesul ei să fie strict profesional. Deşi trebuie să spun că mă îndoiesc.

— Vrei să spui că s-ar putea să facă dragoste cu el? am exclamat, dându-mi seama pentru prima oară de ce mă deranja că se dusese.

— Păi cineva o s-o facă mai devreme sau mai târziu. Dar aş prefera să fie o fată de treabă din sat. Nu mai arăta

așa oripilată, Cassandra. Nu trebuie să te porți precum câinele grădinarului.

Am spus că nu m-ar fi deranjat dacă ar fi fost o persoană destul de bună pentru el.

Ea m-a privit curioasă.

— Pe tine nu te atrage deloc? La vârsta ta nu i-aș fi putut rezista niciun minut, nu când arată așa. Și nu e vorba numai de aspect, desigur.

— O, știu că are un caracter excelent, am zis eu.

— Nu la asta mă gândeam, a zis Topaz râzând. Dar i-am promis tatălui tău să nu-ți bag în cap idei despre Stephen, deci hai s-o lăsăm așa.

Știam perfect la ce se gândea. Dar dacă Stephen e atrăgător fizic, de ce nu sunt și eu atrasă de el, atrasă cu adevărat? Sau sunt?

După micul dejun m-am dus la biserică. Vicarul m-a văzut din amvon și a părut uluit. După slujbă a venit să stea de vorbă cu mine, în timp ce o trezeam pe Heloïse, care trăsese un pui de somn pe unul dintre mormintele mai vechi.

— Această surpriză încântătoare înseamnă că ai o treabă personală cu Dumnezeu? s-a interesat el.

Nu aveam, desigur, deși profitasem de prilej ca să mă rog pentru Rose. Nu cred că rugăciunile la biserică sunt din cale-afară de eficiente, dar ar fi păcat să nu profiți dacă tot stai îngenuncheat atâta pe pernițele alea tari de rugăciune.

— Nu, am venit așa, în treacăt, am zis eu cam penibil.

— Ei, intră să bei un sherry și să vezi cum arată covorașul tău ca un collie pe canapeaua mea.

Dar i-am spus că trebuia să vorbesc cu domnișoara Marcy și m-am zorit pe urma ei. Căci s-o văd pe ea era adevăratul motiv al venirii mele.

Ea a trecut imediat la subiectul către care plănuisem să îndrept treptat discuţia.

— Nu e splendid ce se întâmplă cu Stephen? a întrebat ea încântată. Cinci guinee pentru o singură zi. Aproape şase dacă economiseşte banii care i s-au trimis pentru taxiuri. Ce atenţie! Ce persoană de treabă trebuie să fie doamna Fox-Cotton!

N-am aflat nimic interesant. Stephen venise să-i ceară un ghid al Londrei. Nu e niciunul în bibliotecă, dar ea îl ajutase cu câteva sfaturi. Când ne-am despărţit încă mai ciripea despre şansele lui minunate şi despre amabilitatea doamnei Fox-Cotton. Domnişoara Marcy nu e o femeie umblată prin lume, ca mine şi ca Topaz.

Stephen nu s-a întors până seara târziu.

— Ei, cum a fost? s-a interesat Topaz, spre marea mea uşurare, căci îmi propusesem să nu-l întreb nimic.

El a zis că nimerise autobuzul corect şi că nu se rătăcise decât câteva minute, când căutase casa. Doamna Fox-Cotton îl condusese cu maşina la gară, oferindu-i cu acest prilej şi un tur la Londrei.

— A fost drăguţă, a zis el, adăugând: Arăta complet diferit, foarte pusă pe treabă şi în pantaloni, ca un bărbat. N-ai văzut niciodată un aparat de fotografiat aşa mare ca al ei.

Topaz l-a întrebat cu ce se îmbrăcase pentru fotografii.

— Cu o cămaşă şi nişte pantaloni de catifea reiată care erau acolo. Dar ea a zis că arătau prea noi şi că, dacă o să-i port la muncă, data viitoare o să fie numai buni.

— Deci o să te mai duci, am zis eu încercând să par nepăsătoare.

El a zis că da, ea avea să trimită după el în următoarea ei duminică liberă, probabil peste o lună. Apoi ne-a povestit despre fragmentele de statui printre care fusese fotografiat

şi cât de mult durase expunerea şi cum luase prânzul cu domnul şi doamna Fox-Cotton.

— Studioul e în spatele curţii lor, a explicat el. Nu ţi-ar veni să crezi ce casă au. Covoarele sunt groase ca muşchiul şi pe hol podeaua e din marmură neagră. Domnul Fox-Cotton mi-a cerut să vă aduc aminte de el, doamnă Mortmain.

S-a dus să se spele cât timp Topaz îi pregătea ceva de mâncare.

— E în regulă, a zis ea. Am judecat-o greşit pe femeia aia.

Am discutat cu el când s-a întors şi totul a părut din nou natural şi firesc. Mi-a spus că vrusese să-mi cumpere un cadou, dar, desigur, toate magazinele erau închise.

— N-am putut decât să iau nişte ciocolată de la un automat de pe peronul gării şi nu cred că aia e ciocolată londoneză specială.

Era prea obosit ca să aibă poftă de mâncare. După ce s-a dus la culcare mi l-am imaginat adormind în cămăruţa lui umedă, cu imaginile casei luxoase a Fox-Cottonilor dansându-i pe dinaintea ochilor. A fost ciudat să mă gândesc că văzuse lucruri pe care eu nu le văzusem. Îl făcea să pară mai îndepărtat de mine şi parcă mai matur.

În dimineaţa următoare am avut altceva la care să mă gândesc. Au venit două pachete pentru mine! De când ne certaserăm cu mătuşa Millicent nimeni nu ne mai trimisese pachete. (Ultimul primit de la ea conţinuse şosete, hidoase, dar de nedispreţuit în nopţile reci de iarnă. Acum îşi încheie traiul ca suluri la ferestre.)

Nu mi-a venit să cred când mi-am văzut numele pe două etichete ale unor magazine de pe Bond Street, iar conţinutul era şi mai incredibil. Mai întâi am despachetat o cutie imensă şi rotundă cu bomboane de ciocolată, apoi un jurnal legat în piele albastru-deschis, aurită.

Paginile – două sute, le-am numărat – au margini poleite care-ţi iau ochii şi pe paginile de început şi sfârşit sunt stele albastre şi aurii. (Topaz spune că trebuie să fi costat cel puţin două guinee.) În niciun pachet nu era vreo carte de vizită, dar mi-am amintit că Simon îmi promisese o cutie cu „dulciuri“ dacă îl lăsam să-mi vadă jurnalul. Şi acum îmi trimisese şi un nou jurnal!

Pentru Rose nu era nimic.

— Poate să-mi trimită cadouri pentru că mă consideră copil, am subliniat eu. Probabil se teme că tu nu ai accepta cadouri de la el.

— Atunci e un pesimist, a zis ea zâmbind cu gura până la urechi.

— Ei, mănâncă până te saturi, i-am zis eu. Poţi să îmi plăteşti când o să te logodeşti. Atunci o să primeşti cutii de-astea cu duzinile.

Ea a luat una, dar îmi dădeam seama că pentru ea conta ideea de a le avea, nu bomboanele în sine. N-a mâncat nici jumătate din cât am mâncat eu şi Topaz. Rose nu s-a lăcomit niciodată la mâncare.

De-abia ne reveniserăm după agitaţia cu pachetele când a apărut maşina de la Scoatney. În ea era numai şoferul. Adusese o cutie cu flori de seră şi un bilet de la Simon care ne invita pe toţi la prânz a doua zi – până şi pe Stephen şi Thomas. Florile nu îi erau dedicate nimănui, iar biletul era pentru Topaz. Ea a zis că Simon era foarte corect, ceea ce era semn bun. I-a dat şoferului un bilet în care accepta în numele nostru, cu excepţia lui Thomas şi Stephen, zicând că nu era sigură în privinţa lor. Nu-i plăcea ideea de a refuza în numele lor fără să ştie ce credeau, ceea ce a fost foarte bine, căci Thomas a insistat să plece mai devreme de la şcoală ca să vină. Stephen a zis că mai bine moare.

Ar fi trebuit să povestesc despre cea de-a doua vizită la Scoatney imediat ce s-a petrecut, dar descrierea zilei de 1 Mai aproape că mi-a epuizat pofta de scris. Acum, când privesc în urmă, îmi amintesc cel mai bine verdele grădinilor unde ne-am petrecut după-amiaza, căci am rămas şi la ceai. A fost o petrecere liniştită, destinsă. Nu m-am simţit nervoasă nicio clipă, ca atunci când am fost la dineu. (Dar dineul a fost mai palpitant. Străluceşte în amintirea mea ca un tablou întunecat, cu excepţia centrului luminos: lumina lumânărilor, podelele lucioase, noaptea asaltând ferestrele negre.) Doamna Cotton era încă plecată şi Simon a jucat perfect rolul gazdei, cam prea serios şi oficial, vorbind mai ales cu tata şi cu Topaz. S-a purtat surprinzător de solemn până şi cu Rose, dar pe mine m-a tratat cu veselie. Neil şi-a dat o mulţime de osteneală cu Thomas, încurajându-l să mănânce pe săturate şi jucând tenis cu el. Neil ne invitase pe mine şi pe Rose să jucăm, dar ea nu a vrut fiindcă nu se mai antrenase de când terminase şcoala. Aşa că am pornit să ne plimbăm amândouă şi am ajuns în cea mai mare dintre sere. Era minunat să înaintăm prin atmosfera caldă, umedă şi încărcată de miresme şi locul părea nespus de intim, ca şi cum ne-am fi aflat într-o lume separată de ceilalţi. Rose a zis deodată:

— O, Cassandra, o să se întâmple, nu-i aşa?

Arăta ca în ajunul Crăciunului, când ne agăţam ciorăpeii de cămin.

— Chiar eşti sigură că vrei s-o faci? am întrebat-o, apoi am decis că întrebarea era inutilă, când hotărârea ei era atât de evidentă.

Spre surprinderea mea, ea s-a gândit mult înainte să răspundă, privind către partea opusă a pajiştii, unde Simon vorbea cu tata şi cu Topaz. O camelie roz a căzut cu un mic bufnet stins.

— Da, sunt foarte sigură, a zis ea în cele din urmă cu încordare în glas. Până acum a fost o poveste pe care mi-am spus-o. Acum e real. Şi o să se întâmple. Trebuie.

— Ei, eu mă simt ca şi cum se va întâmpla, i-am zis eu.

Şi aşa şi era. Dar serele întotdeauna îmi provoacă o senzaţie nedesluşită de aşteptare.

Neil i-a dat lui Thomas un alt jambon şi şase borcane cu dulceaţă. Tata a protestat, dar foarte anemic. Era într-o dispoziţie splendidă. A împrumutat o mulţime de cărţi de la Simon şi s-a retras în locuinţa portarului imediat ce am ajuns acasă.

Următoarea zi captivantă a fost când am ieşit la un picnic, după ce ei au sosit pe neaşteptate la noi acasă. Tata plecase din nou la Londra (fără nicio explicaţie), iar Topaz a găsit o scuză ca să nu vină, aşa că am mers numai Rose şi cu mine. Ne-am îndreptat către mare. Nu a fost un picnic englezesc obişnuit, fiindcă Neil a gătit o friptură pe foc, ceea ce se cheamă „barbecue". M-am tot întrebat ce e asta de când am citit *Br'er Rabbit*[1]. Carnea era arsă pe dinafară, dar crudă pe dinăuntru, ceea ce a fost minunat de romantic. Simon n-a părut niciodată mai tânăr şi mai american ca atunci. El şi Neil îşi tot aminteau despre un picnic la care fuseseră împreună când erau foarte mici, înainte să se despartă părinţii lor. Presupun că acum ajung să se cunoască treptat unul pe altul, dar sunt sigură că Neil ţine deja la Simon. Despre Simon e greu să spui, e mult mai rezervat. Sunt amândoi la fel de amabili, dar Neil este mult mai cald şi mai deschis din fire. În ziua aia a fost drăguţ până şi cu Rose, mă rog, în majoritatea timpului.

[1] Brother Rabbit, figură din basmele populare din Sudul SUA, culese de la foştii sclavi de pe plantaţii.

Nu ştiu cum ar fi putut altfel, pentru că ea era în formă maximă. Poate că au fost marea şi amuzamentul produs de friptul cărnii, dar ceva o schimbase într-o persoană minunată, reală. A râs şi a alergat şi chiar s-a lăsat să alunece pe burtă pe dunele de nisip. Nu ne-am scăldat fiindcă nu ne aduseserăm costumele, şi bine am făcut, fiindcă marea era rece ca gheaţa.

Simon părea mai fascinat ca oricând de Rose. După-amiaza târziu, când ea tocmai se comportase cum nu se poate mai băieţeşte, i-a zis lui Neil:

— Ai mai văzut o schimbare atât de mare la o fată?

— Nu. E o îmbunătăţire drastică, a zis Neil.

I-a zâmbit larg lui Rose şi ea s-a strâmbat la el şi am simţit că în acel minut nutreau sentimente prieteneşti unul faţă de altul.

— Tu crezi că e o îmbunătăţire? l-a întrebat ea pe Simon.

— Mă întreb. Oare ar fi corect să zicem că tu eşti perfectă pentru mare şi soare, iar cealaltă Rose e perfectă pentru lumina lumânărilor? Şi oare ar fi corect să presupunem faptul că sunt mai multe Rose?

O privea în ochi când a zis-o şi am văzut-o întorcându-i privirea. Dar nu ca atunci, la cina de la Scoatney. Privirea ei nu era cochetă. Pentru o clipă, ochii ei au fost mari şi lipsiţi de apărare, aproape rugători. Apoi a zâmbit dulce şi a zis:

— Mulţumesc, Simon.

— E vremea să strângem, a spus Neil.

Mi-am zis că şi el, ca şi mine, simţise că era un moment important şi nu voia să-l prelungească. După asta a fost mai stângaci ca oricând cu Rose, iar ea l-a ignorat. A fost trist, mai ales că se purtaseră prieteneşte toată ziua.

Neil condusese la venire, aşa că Simon a condus la întoarcere, cu Rose aşezată în faţă, lângă el. Nu i-am auzit

vorbind prea mult. Simon e un şofer foarte prudent şi drumurile şerpuite îl îngrijorau. Era mai amuzant în spate, cu Neil. Mi-a povestit tot soiul de lucruri interesante despre viaţa din America. Par să se distreze de minune acolo, mai ales fetele.

— Eu şi Rose părem foarte formale şi convenţionale în comparaţie cu fetele americane? am întrebat.

— Ei, cu greu se poate spune că sunteţi convenţionale, până şi madam cu aerele ei, a zis el smucind din cap către Rose. Nu, n-aş numi pe nimeni din familia ta convenţional, dar cred că pluteşte ceva formal în aerul de aici. Chiar şi sătenii sunt cam ţepeni. Până şi tu eşti, deşi eşti aşa drăguţă.

L-am întrebat ce înţelegea prin formal. El a avut dificultăţi în a-mi explica, dar am înţeles că înseamnă rezervat şi „cam încordat".

— Nu că ar conta, a adăugat el repede. Englezii sunt faini.

E tipic pentru Neil: glumeşte pe seama Angliei, dar e mereu atent să nu rănească sentimentele englezilor.

După asta am discutat din nou despre America şi el mi-a povestit cum a condus cinci mii de kilometri din California până la New York. Mi-a descris cum intra în câte un orăşel la apus, străbătând cartierele rezidenţiale cu copaci mari şi peluze verzi fără garduri, unde oamenii stăteau pe verandă cu ferestrele luminate în spatele lor. Şi apoi cum conducea pe strada principală, cu vitrinele prăvăliilor luminate şi cu firmele de neon strălucitoare pe albastrul-închis al cerului. Trebuie să recunosc că mie lumina de neon nu mi s-a părut niciodată romantică, dar el aşa a făcut-o să pară. Hotelurile trebuie să fie minunate, până şi în orăşelele cele mai mici găseşti unul în care aproape toate camerele

au baia lor şi poţi să mănânci o mâncare extraordinară în nişte localuri numite cafenele. Apoi mi-a descris peisajele din diferitele state prin care trecuse: livezile de portocali din California, cactuşii din deşert, imensitatea Texasului, vechile oraşe din Sud unde muşchiul verde atârnă de pe ramurile copacilor – asta mai ales mi-a plăcut foarte tare. A condus din vară în iarnă, de la livezile de portocali din California către viscolul din New York.

A spus că o asemenea călătorie te făcea să înţelegi cu adevărat cum este America şi, numai auzindu-l cum o descria, America a devenit mai reală pentru mine decât atunci când citisem despre ea sau o văzusem în filme. Pentru el era încă atât de vie că, ori de câte ori treceam prin câte un sătuc frumos, spunea: „Da, foarte drăguţ" şi eu îmi dădeam seama că se gândea încă la America. I-am spus că încercam să o văd şi eu. Că dacă uneori poţi să vezi crâmpeie din gândurile altora prin telepatie, atunci ar trebui să poţi vedea şi ce văd ei cu ochii minţii.

— Hai să ne concentrăm atunci, a zis el şi m-a luat de mână pe sub pătura de pe picioarele noastre.

Am închis ochii şi ne-am concentrat din răsputeri. Cred că imaginile pe care le-am văzut atunci au fost doar rodul minţii mele, dar am avut o senzaţie stranie de spaţiu larg şi libertate, aşa că atunci când am deschis ochii ogoarele, gardurile vii şi până şi cerul mi s-au părut atât de aproape de parcă m-ar fi asaltat. Neil a părut surprins când i-am povestit. A zis că el aşa se simţea mai tot timpul de când venise în Anglia.

Chiar şi când nu ne-am mai concentrat, el a continuat să mă ţină de mână, dar nu cred că a însemnat ceva. Cred mai degrabă că e un obicei din America. În general mi s-a părut un gest prietenos şi m-am simţit în largul meu, deşi o dată sau de două ori am încercat nişte fiori romantici.

Când am ajuns la castel se lăsase întunericul. I-am invitat înăuntru, dar o aşteptau pe doamna Cotton să revină în acea seară, aşa că au fost nevoiţi să se întoarcă.

Tata a sosit în timp ce îi descriam ziua lui Topaz. El n-a suflat o vorbă despre ceea ce făcuse la Londra. Venise cu acelaşi tren ca doamna Cotton şi o invitase la cină sâmbăta viitoare, desigur, împreună cu Simon şi Neil. O dată în viaţa ei, Topaz chiar s-a înfuriat.

— Cum ai putut, Mortmain? a ţipat ea. Ce-o să le dăm de mâncare şi din ce? Ştii că nu avem nici măcar o surcea de mobilier în sufragerie!

— O, dă-le ouă cu jambon în bucătărie, n-o să se supere. Şi oricum ne-au oferit destul jambon, a zis tata.

L-am privit copleşite de disperare. A fost bine că Rose nu era de faţă, căci probabil l-ar fi lovit, pentru că avea un aer înnebunitor de arogant. Deodată, s-a dezumflat.

— Am simţit că trebuia s-o fac, a zis el şi toată bravura îi pierise din voce. Ea ne-a invitat să cinăm din nou la Scoatney săptămâna viitoare şi... Dumnezeule, creierul meu e pe ducă... Am uitat complet că n-avem mobilă în sufragerie. Nu poţi să improvizezi ceva?

I-a aruncat lui Topaz o privire imploratoare. Nu pot îndura să-l văd umilit, e ca şi cum ai vedea un leu cerşind la masă (nu că aş fi văzut vreunul). Topaz s-a dovedit la înălţimea ocaziei.

— Nu-ţi face griji, ne descurcăm noi. Într-un fel e amuzant, o să fie o provocare...

A recurs la cea mai liniştitoare voce de contralto a ei, dar i-a tremurat puţin. Mi-a venit s-o îmbrăţişez.

— Hai să vedem sufrageria, mi-a şoptit ea în timp ce tata cina.

Aşa că am luat nişte lumânări şi ne-am dus. Nu-mi dau seama ce spera ea să găsească, dar oricum nu era acolo.

N-am găsit decât spaţiul gol. Până şi covorul fusese vândut odată cu mobila.

Ne-am retras în salon.

— Capacul pianului ar fi original, a zis Topaz.

— Cu tata la clape?

— Oare n-am putea să stăm pe podea, pe perniţe? În mod clar nu avem destule scaune.

— Nici perniţe nu avem destule. Singurul lucru de care dispunem în cantităţi îndestulătoare e podeaua.

Am râs până când ceara topită ne-a căzut pe mâini. După asta ne-am simţit mai bine.

În cele din urmă, Topaz l-a pus pe Stephen să scoată din balamale uşa de la coteţul găinilor şi să confecţioneze nişte capre rudimentare pe care s-o aşeze. Apoi am plasat-o aproape de scaunul-pervaz, ceea ce ne-a scutit de trei scaune. Am folosit ca faţă de masă draperiile din brocart cenuşiu din hol. Arătau magnific, deşi le cam călcam în picioare şi îmbinarea se vedea puţin. Argintăria şi porţelanurile noastre bune se duseseră de mult, dar vicarul ni le-a împrumutat pe ale lui, inclusiv sfeşnicele de argint. Firește că l-am invitat şi pe el la cină şi el a venit mai devreme şi a stat în bucătărie, lustruindu-şi încă o dată bunurile în timp ce noi ne îmbrăcam. (Rose purta rochia neagră a lui Topaz, căci descoperiserăm că ei nu-i dădea deloc un aer convenţional, ci îi venea de minune.)

Meniul nostru pentru cină consta în:

Supă limpede (din jumătate din osul celui de al doilea jambon)

Pui fiert cu şuncă

Piersici cu frişcă (piersicile au fost trimise de Cottoni şi chiar la timp)

Aperitiv: pastă picantă de şuncă.

Topaz a gătit totul şi Ivy Stebbins a servit la masă. Stephen şi Thomas au ajutat-o în bucătărie. Nu s-a întâmplat niciun incident nefericit, cu excepţia faptului că Ivy se tot uita la barba lui Simon. După ospăţ mi-a zis că o băgase în sperieţi.

Doamna Cotton a fost vorbăreaţă ca de obicei, dar foarte drăguţă şi degajată. Cred că ea e cea care ne-a făcut să simţim că cina a fost un succes. Americanii sunt minunat de adaptabili: Neil şi Simon ne-au ajutat la spălatul vaselor. (Ei numesc asta „a se ocupa de văsărie".) Mi-aş fi dorit ca ei să nu fi insistat, pentru că bucătăria arăta cum nu se poate mai ne-americănească. Domnea dezordinea, iar Thomas pusese toate farfuriile pe jos ca să le lingă Heloïse şi Abelard, lucru foarte greşit, căci oasele de pui sunt periculoase pentru animale.

Ivy a spălat vasele şi noi le-am şters. Apoi Stephen a condus-o pe Ivy acasă. Ea este de o vârstă cu mine, dar arătoasă şi solidă. E evident că a pus ochii pe Stephen. Nu-mi dădusem seama până acum. Presupun că ar fi excelent să o ia de nevastă, pentru că e unica fiică a Stebbinşilor şi va moşteni ferma. M-am întrebat dacă el o s-o sărute pe drumul către casă. M-am întrebat dacă a sărutat vreo fată. O parte din mintea mea l-a însoţit pe câmpurile întunecate, dar cea mai mare parte a rămas cu fraţii Cotton în bucătărie. Neil şedea la masă şi-l mângâia pe Ab aducându-l în culmea fericirii. Simon umbla de colo colo examinând lucrurile. Deodată în minte mi-a răsărit amintirea primei lui vizite. Sper că Rose a uitat cum adusese umbra lui Simon cu a Diavolului. Eu aproape că am uitat. Nu a existat niciodată un bărbat mai puţin diabolic.

La puţin timp după asta a urmat partea cea mai palpitantă a serii.

A început cu Simon întrebând dacă puteau vizita castelul. Mă aşteptasem s-o facă şi avusesem grijă ca dormitoarele să fie ordonate.

— Thomas, aprinde felinarul ca să putem urca pe metereze, am zis eu, simţind că, cu cât mai romantică era atmosfera, cu atât mai bine pentru Rose. O să începem din hol.

Am străbătut salonul unde ceilalţi stăteau de vorbă, adică tata şi doamna Cotton. Topaz asculta, iar vicarul a deschis ochii atât de larg când am intrat, încât am bănuit că aţipise. Părea să aibă chef să ni se alăture, dar am avut grijă să nu-l încurajez. Speram să subţiez rândurile grupului, nu să le îngroş.

— Clădirea porţii mai întâi, a zis Rose când am ajuns în hol şi s-a repezit pe uşa din faţă atât de iute, încât mi-am dat seama că voia să ocolim sufrageria.

Personal, eram de părere că pustietatea sa ar fi fost mai distinsă decât mobila din dormitorul nostru. De unde să ştiu cât de recunoscătoare avea să-i fie Rose celei mai umile dintre piesele sale?

În timp ce străbăteam grădina interioară, Simon a privit către gorgan.

— Ce înalt şi negru e turnul Belmotte pe cerul înstelat, a zis el.

Am văzut că îşi crea singur o dispoziţie romantică superbă. Era o noapte frumoasă, cu o adiere caldă şi blândă, o, era soiul de noapte cum nu se poate mai folositoare!

Nu urc niciodată în vârful turnului porţii fără să-mi amintesc cea dintâi ascensiune, din ziua când descoperiserăm castelul, când Rose mă tot împingea de la spate. Reamintindu-mi asta, reamintindu-mi de noi copii, mi-a fost deodată nespus de dragă şi m-am simţit şi mai decisă să fac tot ce pot pentru ea. În timp ce urmam lumina felinarului

şi Simon se minuna că treptele greoaie de piatră puteau alcătui o curbă atât de graţioasă, am încercat să-mi folosesc puterea voinţei ca să-l fac să fie atras de sora mea.

— E uimitor, a zis el ieşind sus în vârful turnului.

Nu mai fusesem niciodată sus noaptea şi chiar era palpitant, deşi nu puteam vedea nimic în afara stelelor şi a câtorva lumini scânteind în Godsend şi la ferma Patru Pietre. Sentimentul în sine era palpitant, ca şi cum noaptea ne-ar fi împresurat strâns.

Thomas a pus felinarul pe metereze, de unde strălucirea lui cădea pe părul şi faţa lui Rose. Restul trupului ei se pierdea în întuneric din pricina rochiei negre. Adierea blândă i-a fluturat micuţa capă de şifon de pe umeri, trimiţând-o în obrazul lui Simon.

— A fost ca atingerea aripilor nopţii, a zis el râzând.

Era fascinant să privesc capul lui alături de al ei în lumina felinarului, al lui atât de întunecat, al ei strălucitor. Am încercat să găsesc o cale să-i las singuri, dar şi imaginaţia umană are limitele ei.

După câteva minute am coborât, dar numai cât să ieşim pe coama zidului. Ne-a luat ceva timp să o străbatem pentru că Neil voia să ştie totul despre apărarea castelului, fiind cucerit de ideea trebuşetului care arunca peste zid un cal mort. Rose şi-a călcat pe rochie aproape din primul minut şi după asta Simon a ţinut-o tot timpul de braţ, aşa că prilejul nu era irosit. Nu i-a dat drumul până nu am pătruns în turnul ce ducea în baie.

L-am lăsat pe Thomas să le arate baia şi l-am auzit pe Neil râzând în hohote la vederea castelului Windsor. Rose şi eu am dat fuga în dormitorul nostru şi am aprins lumânări.

— E vreo cale să faci să rămânem singuri? mi-a şoptit ea.

I-am spus că asta speram încă de la cină.

— Dar e foarte dificil. Nu poţi să rămâi puţin în urmă pe undeva?

Ea a spus că rămăsese în urmă în vârful turnului porţii, dar că Simon nu rămăsese şi el cu ea.

— A zis numai: „Aşteaptă puţin cu felinarul, Thomas, altfel Rose n-o să vadă pe unde calcă." Aşa că a trebuit să cobor.

— Nu-ţi face griji. Jur că găsesc eu ceva! i-am promis.

I-am auzit traversând palierul.

— Cine doarme în patul cu baldachin? a întrebat Simon când au intrat.

— Rose, am zis eu repede.

De fapt, era săptămâna mea, dar mi s-a părut mai romantic să şi-o imagineze în el decât în patul de fier. Apoi a deschis uşa către turnul nostru şi a fost foarte amuzat când a descoperit rochia roz cu dantele a lui Rose atârnată înăuntru. (O ţine acolo pentru că în şifonier volanele s-ar turti.)

— E amuzant să îţi agăţi rochiile într-un turn vechi de şase sute de ani! a zis el.

Neil a cuprins-o cu braţul pe domnişoara Blossom şi a zis că e genul lui de fată, apoi a îngenuncheat pe scaunul din fereastră ca să vadă şanţul de dedesubt. M-a lovit inspiraţia.

— Ce zici de o scaldă? l-am întrebat eu.

— Mi-ar plăcea, a zis el imediat.

— Ce, să te scalzi acum, noaptea? a exclamat Thomas holbându-se la mine.

— Da, o să fie amuzant.

Slavă Domnului că a văzut cum i-am făcut cu ochiul şi a încetat să se mai holbeze.

— Împrumută-i lui Neil costumul tău de baie. Simon, mă tem că nu avem decât unul, dar poţi să ţi-l pui şi tu

pe urmă. Rose nu trebuie să se scalde fiindcă imediat o apucă frisoanele.

(Cerul să mă ierte! Rose e zdravănă ca un cal. Eu sunt cea care are frisoane.)

— Noi o să ne uităm de la fereastră, a zis Simon.

Mi-am dezgropat costumul de baie, apoi am fugit după Thomas, care striga din camera lui că nu găseşte pantalonii scurţi. Pentru un moment cumplit, m-am temut că şi-i uitase la şcoală.

— Care-i treaba? mi-a şoptit el. Nu ştii că apa o să fie rece ca gheaţa?

Ba ştiam. Niciodată nu ne scăldăm în şanţ înainte de iulie sau august şi chiar şi atunci, de cele mai multe ori, o regretăm.

— Îţi explic mai târziu, am zis. Să nu îndrăzneşti să-l faci pe Neil să se răzgândească.

Am găsit pantalonii scurţi în cele din urmă: erau folosiţi ca să astupe hornul lui Thomas, care cam trage. Noroc că sunt negri.

— Schimbă-te în baie şi coboară pe scările turnului, i-am strigat lui Neil. Thomas, condu-l tu şi pe urmă stai să ne faci lumină cu felinarul. Neil, ne întâlnim la şanţ.

I-am dat pantalonii scurţi şi m-am dus să mă schimb în Statul Tampon. În timp ce străbăteam în fugă dormitorul, Simon mi-a strigat: „Scaldă plăcută!“, apoi s-a întors către Rose. Stăteau amândoi pe scaunul din fereastră părând cum nu se poate mai mulţumiţi.

Abia în timp ce mă schimbam mi-am dat seama cu adevărat în ce mă băgasem, eu care urăsc apa rece atât de mult, încât mă trec fiorii numai îmbrăcând costumul de baie. Am coborât scările către bucătărie ca un eschimos condamnat la iadul lui îngheţat.

Nu aveam de gând să-mi fac apariţia în salon. Costumul meu de baie mi-a rămas atât de mic, încât motto-ul şcolii mi se întindea pe tot pieptul. Aşa că m-am îndreptat spre şanţ printre ruinele din spatele bucătăriei. În apropiere se află o punte de scânduri care duce către lanul de grâu. M-am aşezat pe ea, având grijă să nu ating apa cu picioarele. Neil nu coborâse încă: vedeam întreaga lungime a şanţului pentru că luna răsărise. Arunca o lumină nepământeană peste grâul verde, atât de frumos încât am uitat groaza provocată de faptul că urma să mă scald. Ce schimbătoare e luna! Ba e albă, ba aurie, iar cea de astă-seară era ca un disc luminos de cositor. N-am mai văzut în viaţa mea o lună care să pară atât de dură.

Apa şanţului era neagră, argintie şi aurie. Argintie unde scânteia lumina lunii pe ea, aurie sub ferestrele luminate de lumânări. Şi, sub ochii mei, o băltoacă de lumină aurie s-a răspândit în jurul turnului din colţ, căci Thomas a ieşit şi a pus felinarul pe prag. Apoi Neil a coborât, părând foarte înalt în costumul negru de baie şi a păşit din lumina felinarului în cea a lunii.

— Cassandra, unde eşti? m-a strigat el.

I-am strigat că vin şi mi-am vârât vârful piciorului în apă ca să ştiu la ce să mă aştept. A fost mult mai rău decât anticipasem, aşa că ideea bravă de a-mi trăi singură agonia intrării în apă şi de a înota apoi până la el a pierit pe loc. Am simţit că până şi o amânare de câteva clipe tot era bună. Aşa că am înaintat încet pe la marginea lanului, cu răceala apei gâdilându-mi gleznele, apoi m-am aşezat pe malul opus lui şi am început o conversaţie sclipitoare. Pe lângă faptul că în felul ăsta amânam momentul groaznic al intrării în apă, mă gândeam că era recomandabil să o mai lungesc ca să îi dau lui Rose mai mult timp, pentru

că eram convinsă că, odată intraţi în şanţ, aveam să ieşim foarte repede.

Am vorbit despre frumuseţea nopţii. I-am povestit cum încercasem să traversez şanţul într-un coş de rufe după ce auzisem pentru prima oară despre luntrile din nuiele. Apoi am abordat subiectul inepuizabil al Americii, dar el m-a întrerupt zicând:

— Cred că încerci să amâni scăldatul. Eu intru oricum. E destul de adânc încât să plonjez?

I-am spus că da, dacă era prudent.

— Fii atent la mâlul de pe fund, l-a prevenit Thomas.

A plonjat cu precauţie şi a ieşit la suprafaţă cu un aer surprins.

— Fir-ar să fie, ce rece a fost! a strigat el. Şi asta după tot soarele din ultimele zile!

De parcă şanţul nostru s-ar sinchisi de soare! E alimentat de un pârâu care, după toate aparenţele, vine direct din Groenlanda.

— Mă întreb dacă-i o idee bună să fac baie după cina aia săţioasă, am zis eu.

— Nu scapi aşa uşor, a spus Neil. Tu ai propus-o. Vino, altfel te trag în apă. E suportabilă.

I-am zis lui Dumnezeu: „Doamne, te rog, fac asta pentru sora mea. Încălzeşte puţin apa.“ Dar ştiam, firește, că El nu va face una ca asta. Ultimul meu gând dinainte să sar în apă a fost că aproape aş fi preferat să mor.

A fost o agonie, ca şi cum aş fi fost jupuită cu nişte cuţite din gheaţă. Am înotat frenetic, repetându-mi că-mi va fi mai bine într-un minut, dar devenind tot mai sigură că nu avea să fie cazul. Neil înota lângă mine. Probabil eram foarte încruntată, pentru că m-a întrebat deodată:

— Auzi, te simţi bine?

— Mai să nu, am gâfâit ridicându-mă din apă pe podul din scânduri.

— Vino-napoi în clipa asta şi continuă să înoţi, altfel trebuie să intri şi să te usuci! a zis el. O, haide, o să te obişnuieşti!

M-am lăsat din nou în apă şi de data asta nu mi s-a mai părut la fel de rea. Până când am ajuns să înot pe sub ferestrele salonului începuse să-mi placă. Topaz şi vicarul se uitau la noi, încadraţi în pătratul gălbui al ferestrei. La fereastra de deasupra nu se vedea nici urmă de Rose şi Simon. Speram că erau prea absorbiţi unul de altul ca să se uite la noi. Am înotat printr-un petic de lumină – era amuzant să fac vălurele argintii chiar în faţa ochilor mei – şi apoi către treptele turnului din colţ. Thomas dispăruse. Am sperat din toată inima că nu se întorsese la Rose şi Simon.

Când am cotit, ajungând în faţa castelului, lumina aurie a ferestrelor şi a felinarului a pierit şi a rămas numai lumina lunii. Am înotat amândoi pe spate, privind zidurile abrupte şi netede, care niciodată nu mi s-au părut mai înalte. Apa clipocea şi chicotea lovindu-se de ele şi emanau un miros misterios, ca atunci când începe o furtună într-o zi fierbinte, dar umed şi ierbos, un miros în mare măsură nocturn. L-am întrebat pe Neil cum l-ar descrie, dar el a zis:

— O, e doar piatră udă!

Am descoperit că el voia să se gândească de fapt la uleiul încins vărsat peste noi de pe metereze. Îl fascina orice lucru legat de războiul medieval. Când am ajuns la locuinţa portarului, a vrut să ştie cum funcţiona podul suspendat şi a fost foarte dezamăgit că al nostru nu era aşa. Îi zicem „podul suspendat“ numai ca să-l deosebim de podul

Belmotte. Apoi a vrut să știe ce se întâmplase cu zidurile ruinate pe lângă care înotam și a fost nespus de indignat aflând că le doborâseră puritanii lui Cromwell.

— Fir-ar să fie, ce păcat, a zis el privind marile pietre năruite.

I-am spus că, de când îl știam, era pentru prima oară când manifesta sentimente față de ceva vechi.

— O, nu mă-ncântă faptul că locul ăsta e vechi, a zis el. Dar cred că trebuie să fi fost al naibii de amuzant.

Odată ce am cotit pe porțiunea de șanț care dă către Belmotte, ne-am trezit într-o beznă completă, fiindcă luna nu se ridicase atât de sus încât să lumineze dincolo de casă. Deodată în fața noastră s-a ivit ceva alb și am auzit un șuierat și un fâlfâit de aripi. Dăduserăm peste lebedele adormite. Neil s-a amuzat, iar eu am râs, dar de fapt eram înfricoșată. Lebedele pot fi periculoase. Din fericire ale noastre nu ne-au purtat pică. S-au mulțumit să se dea din calea noastră și au zburat în stufăriș.

La puțin timp după asta am înotat pe sub podul Belmotte și am cotit din nou la lumina lunii, pe partea de sud a șanțului. Acolo nu sunt ruine și grădina coboară până pe malul apei. Covorul de micsandre albe mirosea divin. M-am gândit că nu mai văzusem niciodată flori crescând deasupra capului meu, în așa fel încât să le zăresc mai întâi tulpinile și apoi doar dedesubtul corolelor. A fost o schimbare nostimă.

Deja obosisem, așa că am făcut pluta și Neil la fel. Era plăcut să plutești pur și simplu privind stelele. Atunci l-am auzit pentru prima oară pe vicar cântând la pian „Aer" din *Muzica apelor* a lui Händel, una dintre cele mai frumoase bucăți. Am presupus că o alesese ca să ne acompanieze înotul, ceea ce mi s-a părut un gest foarte drăguț. Ajungea

până la noi încet, dar clar. Mi-am dorit să fi putut pluti aşa ore în şir, ascultând-o, dar în curând mi s-a făcut frig şi am fost silită să înot din nou mai repede.

— Uite, am făcut un tur complet, i-am zis lui Neil când am ajuns la podul de scânduri. Acum trebuie să mă odihnesc.

El m-a ajutat să ies şi am urcat ruinele, aşezându-ne cu spinările lipite de zidul bucătăriei. Soarele îl luminase toată ziua şi cărămizile lui erau calde încă. Lumina lunii cădea din plin asupra noastră. Neil avea petice verzi de mătasea-broaştei pe cap şi umeri. Arăta minunat.

M-am gândit că muzica, lumina lunii, mirosul micsandrelor şi partida de înot în jurul unui şanţ de apărare vechi de şase sute de ani erau condiţii splendide pentru o idilă, ceea ce era o irosire teribilă având în vedere că nu eram îndrăgostiţi unul de altul. M-am întrebat dacă nu ar fi trebuit să-i trimit pe Rose şi pe Simon să înoate în şanţ în locul nostru. În cele din urmă însă am decis că apa rece dăunează teribil manifestărilor afectuoase, pentru că, atunci când Neil m-a înconjurat în cele din urmă cu braţul, n-a fost nici pe departe la fel de palpitant ca atunci când îmi strânsese mâna pe sub pătură, în maşină. Poate că lucrurile s-ar fi îmbunătăţit, dar în clipa următoare am auzit-o pe Topaz chemându-mă. Nu mi-am dat seama unde era până când Thomas nu a făcut semn cu felinarul de pe podul Belmotte. Apoi tata ne-a strigat că îi conduceau pe doamna Cotton şi pe vicar să vadă gorganul şi turnul Belmotte.

— Ai grijă să nu răceşti, m-a prevenit Topaz.

— O s-o trimit imediat înăuntru, doamnă Mortmain, i-a strigat Neil.

— Dar nu mi-e frig, am zis eu repede, temându-mă că Rose nu avusese suficient timp.

— Ba da, îţi este, ai început să tremuri şi la fel şi eu, a zis el luându-şi braţul de după umerii mei. Haide, unde găsim nişte prosoape?

Niciodată o întrebare mai nevinovată nu m-a lovit atât de tare. Prosoape! Avem atât de puţine încât în ziua când se spală rufele trebuie să ne scuturăm ca să ne uscăm.

— O, îţi aduc unul imediat, am zis degajată.

Apoi am pornit foarte încet printre ruine, ca să-mi dau timp de gândire. Ştiam că aveam două prosoape roz pentru oaspeţi în baie. Prin asta vreau să spun că erau menite să fie prosoape pentru oaspeţi. În realitate erau nişte şerveţele micuţe pentru ceai, împrumutate prin amabilitatea domnişoarei Marcy. Puteam să i le ofer unui bărbat solid, ud leoarcă? Nu puteam. Apoi mi-a venit o idee.

Când am ajuns la uşa din spate am zis:

— Intră înăuntru. Lângă căminul din bucătărie trebuie să fie cald. Îţi aduc eu un prosop de la etaj.

— Dar hainele mele sunt în baie, a dat să spună Neil.

— Ţi le aduc tot eu, am strigat peste umăr.

Mă hotărâsem să iau prosopul meu sau pe al lui Rose, oricare avea să se dovedească mai uscat, şi să-l împăturesc ca pe un prosop curat. Apoi aveam să mă întorc la Neil ţinând prosopul lipit de piept şi să-mi cer scuze că îl umezisem un pic. În felul ăsta nici nu trebuia să tulbur *tête-à-tête*-ul dintre Rose şi Simon, fiindcă ambele prosoape erau pe scara turnului din dormitor. Le aruncasem acolo în timp ce făceam curat înainte de venirea Cottonilor şi puteam ajunge la ele intrând în turn prin salonul de la parter. Voiam să mă îmbrac mai iute ca fulgerul cât timp îşi punea Neil hainele, apoi să revin în bucătărie şi să-l ţin de vorbă încă o bună bucată de vreme.

Am deschis foarte încet uşa ce dădea din salon în turn şi am început să urc. După primul cot întunericul a devenit

aproape complet, aşa că am continuat în patru labe, pipăindu-mi drumul cu grijă. A fost un moment neplăcut când m-am încurcat în rochia roz a lui Rose, dar eliberându-mă din ea am văzut dâra de lumină de sub uşa dormitorului nostru. Ştiam că prosoapele se aflau la numai câteva trepte mai sus, aşa că m-am întins şi am început să pipăi în căutarea lor.

Şi chiar atunci, prin uşă, l-am auzit pe Simon spunând:

— Rose, vrei să fii soţia mea?

Am încremenit, abia îndrăznind să fac vreo mişcare de teamă să nu mă audă. Desigur, mă aşteptam s-o aud pe Rose răspunzând „da" pe loc, dar n-a făcut-o. Vreme de zece secunde a domnit o tăcere absolută. Apoi ea a zis, încet, dar clar:

— Sărută-mă, te rog, Simon!

A urmat o altă tăcere, una lungă, în timpul căreia am apucat să mă gândesc că nu mi-ar plăcea să mă sărut pentru prima oară cu un bărbat cu barbă, să mă întreb dacă Neil m-ar fi sărutat în caz că nu mă striga Topaz şi să remarc că din vârful turnului venea un curent foarte rece. Apoi Rose a rostit cu acel tremur de încântare pe care i-l ştiu atât de bine:

— Da, Simon.

Apoi au amuţit din nou. Am înhăţat prosopul – n-am putut găsi decât unul – şi am dat să cobor. Deodată m-am oprit. Oare nu era o idee mai bună să intru peste ei, în caz că... Nu ştiu exact ce înţelegeam prin „în caz că", doar nu-mi imaginam că Simon s-ar putea răzgândi? Nu ştiam decât că, cu cât logodna devenea oficială mai iute, cu atât mai bine. M-am întors.

Când am împins uşa turnului, ei încă mai stăteau îmbrăţişaţi. Simon şi-a întors capul iute şi, la vederea mea, a zâmbit.

Sper că i-am zâmbit şi eu. Sper că nu am părut atât de şocată pe cât mă simţeam. Pentru o secundă nici nu am crezut că era Simon. Barba îi dispăruse.

— Eşti de acord ca Rose să se mărite cu mine? a întrebat el.

Apoi am început să vorbim cu toţii deodată. Am îmbrăţişat-o pe Rose şi am dat mâna cu Simon.

— Copila mea, eşti rece ca gheaţa, a zis el când mi-a eliberat mâna. Grăbeşte-te şi schimbă-ţi costumul.

— Mai întâi trebuie să-i duc lui Neil un prosop şi hainele lui, am zis eu.

Am pornit către baie să le iau.

— Cum ţi se pare că-i stă lui Simon fără barbă? a strigat Rose după mine.

Ştiam că ar fi trebuit să zic ceva despre asta mai înainte, dar mă simţisem jenată.

— Minunat! am strigat.

Dar oare aşa era? Sigur, părea să fi întinerit cu o grămadă de ani şi am fost uluită să văd ce chipeş era. Dar chipul lui avea ceva vulnerabil, ca şi cum şi-ar fi pierdut forţa. O, nu, nu are bărbia retrasă, nu asta era. Doar că avea... un aer cumva pierdut.

Cum Dumnezeu îl făcuse Rose să se radă? m-am întrebat în timp ce adunam lucrurile lui Neil. Am presupus că îl provocase. Trebuie să spun că mă miram de Simon: mi se părea nedemn să foloseşti trusa de bărbierit a tatei şi micul meu lighean de email. (Dar Simon cel demn şi oficial părea să fi dispărut odată cu barba. Îmi venea greu să cred că îl putusem admira vreodată. Deşi acum că mă gândesc, nu cred că schimbarea are de a face foarte mult cu barba dispărută, ci cu faptul că e atât de îndrăgostit de Rose.)

Când am revenit în bucătărie Neil stătea atât de aproape de foc încât din pantalonii lui scurţi ieşeau aburi.

— Credeam că m-ai uitat, a zis el întorcându-se spre mine şi zâmbind.

— Nu e splendid? am exclamat eu. Rose şi Simon s-au logodit!

Zâmbetul lui a pierit ca şi cum cineva ar fi închis un comutator.

— Nu pari tocmai fericit, am zis eu.

— Fericit!

Pentru o secundă a încremenit locului privindu-mă furios, apoi a înhăţat prosopul.

— Pleacă şi lasă-mă să mă îmbrac, a zis el pe un ton departe de a fi politicos.

I-am trântit hainele pe podea şi m-am întors gata să plec, apoi m-am răzgândit.

— Neil, te rog, am zis încercând să adopt un ton prietenos şi rezonabil. De ce o urăşti atât de mult pe Rose? Ai urât-o de la început.

El a continuat să-şi şteargă umerii.

— Nu-i adevărat. La început mi-a plăcut foarte mult de ea.

— Dar nu şi acum? De ce, Neil?

El s-a oprit din şters şi m-a privit drept în ochi.

— Pentru că umblă după banii lui. Şi tu o ştii, Cassandra.

— Ba nu! am protestat eu indignată. Cum poţi să spui aşa ceva?

— Chiar poţi să afirmi cu toată sinceritatea că nu se măritã cu Simon pentru banii lui?

— Sigur că da! am exclamat cu toată convingerea...

Şi chiar am crezut-o pentru o secundă. După care m-am împurpurat la faţă fiindcă... ei bine...

— Mincinoasă mică şi afurisită! a zis Neil. Şi eu care credeam că eşti o fiinţă atât de onestă! M-ai luat la scăldat intenţionat?

Deodată m-am mâniat şi în numele meu, nu numai al lui Rose.

— Da, am strigat eu. Şi mă bucur c-am făcut-o. Rose mi-a spus că o să te amesteci dac-o să poţi, numai fiindcă vrei ca Simon să se întoarcă în America împreună cu tine. Vezi-ţi de treburile tale, Neil Cotton!

— Ieşi dracului afară de aici! a răcnit el, cu un aer atât de mânios încât am crezut c-o să mă lovească.

Am urcat scările bucătăriei ca fulgerul, dar m-am oprit în capătul lor şi i-am spus cu demnitate:

— Te-aş sfătui să-ţi vii în fire înainte să dai ochii cu Simon.

Apoi m-am repezit pe uşă şi am zăvorât-o. Îl credeam în stare să vină după mine.

Un lucru bun când te înfurii atât de tare e că te mai încălzeşti, dar m-am bucurat să ies din costumul meu de baie şi să mă şterg cu cuvertura lui Topaz. Tocmai terminam să mă îmbrac în Statul Tampon când am auzit grupul plecat către Belmotte traversând curtea. Simon, aflat lângă uşă, a zis:

— Rose, hai să le spunem.

Aşa că am intrat la ei şi am coborât împreună.

I-am întâlnit pe ceilalţi în hol. Doamna Cotton se afla lângă mica lampă de pe consolă, aşa că i-am văzut limpede expresia. A părut uluită văzând că barba lui Simon dispăruse, dar n-a apucat să rostească decât: „Simon", apoi el a întrerupt-o zicând: „Rose se va mărita cu mine" şi ea a rămas cu gura căscată. Eram aproape sigură că era consternată, nu doar surprinsă, dar asta nu a durat decât o clipă, după care a părut cu desăvârşire încântată. I-a sărutat pe Rose şi pe Simon şi i-a mulţumit surorii mele că îl convinsese să se bărbierească. A sărutat-o pe Topaz, apoi pe mine, şi am crezut că o să-l sărute şi pe tata! Şi ce mai vorbea! Am scris odată că vorbăria ei e ca un zid; de

data asta era mai degrabă o navă de război cu toate tunurile trăgând. Dar a fost foarte, foarte de treabă, şi de ce o cunoşti mai mult, de aia ajungi să o placi mai tare.

În toiul felicitărilor a intrat şi Neil. Am constatat cu bucurie că avea cămaşa destul de serios şifonată după ce i-o trântisem eu pe jos. Nimeni n-ar fi ghicit că-şi ieşise din fire cu numai câteva minute mai devreme. A zis:

— Felicitări, Simon, văd că barba a dispărut! Dragă Rose, sunt sigur că ştii ce-ţi doresc.

Trebuie să spun că mi s-a părut destul de abil. Rose însă n-a părut să simtă vreun sens ascuns. I-a zâmbit, i-a mulţumit foarte frumos şi s-a întors să o asculte pe doamna Cotton.

Vicarul a spus că avea şampanie la el în pivniţă şi Neil s-a oferit să conducă la vicariat după ea, ba chiar a avut tupeul să-mi ceară să-l însoţesc. L-am refuzat cât de rece era posibil fără să bată la ochi.

Dar ceva mai târziu, în timp ce discutam cu toţii în curte înainte ca familia Cotton să se îndrepte către maşină, m-a tras departe de ceilalţi cu o mână atât de fermă încât m-am lăsat dusă. M-a condus tocmai până la câmpul de micsandre de pe buza şanţului şi mi-a zis:

— Ne împăcăm?

— Nu cred că ard de nerăbdare, i-am zis. M-ai făcut mincinoasă.

— Să presupunem că-mi cer scuze?

— Adică vrei să zici că nu mă crezi mincinoasă?

— Nu poţi să te mulţumeşti cu nişte scuze şi gata?

Am simţit că în acele împrejurări m-aş fi putut mulţumi cu-atât, dar nu ştiam cum s-o spun fără să se reflecte asupra lui Rose. Aşa că n-am zis nimic. Neil a continuat:

— Să presupunem că aş adăuga că nu te învinuiesc că ai minţit, dac-ai făcut-o? Şi că te admir fiindcă îi iei

apărarea lui Rose. Nu trebuie să spui nimic, dar dacă mă ierţi strânge-mi mâna.

Şi-a lăsat mâna să alunece de pe cotul meu. I-am răspuns la strânsoare. El a zis: „Bine!“, apoi, cu o voce mai serioasă ca niciodată, a continuat:

— Cassandra, ideea nu e că vreau să se întoarcă în America împreună cu mine, chiar nu-i asta. Deşi, egoist vorbind, mi-ar plăcea...

— Nu trebuia să fi spus asta, l-am întrerupt eu. E rândul meu să îmi cer scuze.

— Se acceptă.

Mi-a strâns din nou mâna, apoi i-a dat drumul şi a lăsat să-i scape un suspin adânc.

— O, poate am înţeles-o eu greşit. Poate chiar s-a îndrăgostit de el. De ce nu? Orice fată în toate minţile ar face-o, cred eu.

Mi-am zis că părerea lui era greşită: mie mi se părea că o mulţime de fete nu ar fi fost atrase de Simon, în ciuda faptului că era de treabă, şi că multe dintre ele s-ar fi îndrăgostit în schimb de Neil. Luna îi poleia părul, care, uscându-se, era mai buclat ca niciodată. I-am spus că mai avea mătasea-broaştei în el şi el a râs şi a zis:

— Oricum, aia a fost o baie al naibii de bună!

Chiar atunci, doamna Cotton a strigat:

— Veniţi încoace, voi doi!

După ce i-am condus, noaptea a părut deodată foarte tăcută. Cred că eram cu toţii puţin stânjeniţi. Când am revenit înăuntru, tata a zis cu o nonşalanţă falsă:

— Ăăă, Rose dragă, eşti fericită?

— Da, foarte, a zis Rose laconic, dar sunt foarte obosită. O să mă duc direct la culcare.

— Haideţi să mergem toţi la culcare, a zis Topaz. Dacă spălăm paharele în noaptea asta o să-l trezim pe Stephen.

Stephen se întorsese de ceva vreme, deşi trebuie să spun că nu se grăbise să o conducă pe Ivy acasă. Îl invitasem să vină să bea în sănătatea lui Rose din şampania vicarului, dar refuzase. Când îi spusesem despre logodnă, zâmbise straniu şi zisese: „Ei, eu nu comentez nimic“ şi se dusese la culcare. Dumnezeu ştie ce-o fi vrut să spună!

Am avut senzaţia că se sărutase cu Ivy.

Ardeam de nerăbdare să o trag de limbă pe Rose, dar ştiam că nu va vorbi până nu se termina foiala către şi de la baie, iar tata şi Topaz păreau neobişnuit de meticuloşi cu spălatul. Când în cele din urmă s-au închis în camera lor, Rose a verificat dacă ambele uşi erau bine încuiate, apoi a sărit în pat şi a stins lumânarea.

— Ei? am zis eu...

Ea a început să vorbească repede, cu o voce abia ceva mai ridicată decât o şoaptă, şi mi-a povestit tot. S-a dovedit că am avut dreptate gândind că îl provocase pe Simon să se radă.

— Mai întâi a crezut că glumeam, a zis ea. Apoi a crezut că vreau să-mi bat joc de el şi a devenit foarte demn şi ţeapăn. Nu l-am luat în serios. Trebuia să-l văd fără barba aia, Cassandra. Căpătasem un fel de oroare în privinţa ei. M-am apropiat, mi-am ridicat ochii spre el şi am zis: „Ai o gură aşa frumoasă, de ce o ascunzi?“ şi i-am urmat conturul buzelor cu degetul. El a încercat să mă sărute, dar m-am ferit şi am zis: „Nu până nu te bărbiereşti“, iar el a zis: „Şi dacă mă bărbieresc mă laşi?“ Eu am zis: „Nu pot să ştiu până nu dispare“, după care am dat fuga să aduc trusa de bărbierit a tatei, forfecuţa de tăiat unghii a lui Topaz şi un ulcior cu apă fierbinte din baie. Am râs amândoi tot timpul şi a fost straniu şi palpitant şi a tot trebuit să-l împiedic să mă sărute. S-a chinuit foarte tare să se radă

şi deodată m-am simţit prost şi mi-am dorit să nu-l fi silit. Mi-am dat seama că se înfuriase. Şi cerule, ce privelişte era după ce îşi tăiase firele lungi cu forfecuţa. Cred că aveam un aer îngrozit, pentru că mi-a strigat: „Pleacă! Pleacă! Nu te mai uita la mine!“ M-am dus să mă aşez pe scaunul din fereastră şi m-am rugat – adică tot gândeam „Doamne, te rog! Doamne, te rog!“ fără să ajung mai departe de atât. Mi s-a părut că au trecut secole până ce Simon s-a şters pe faţă şi s-a întors către mine, zicând: „Ei, acum ştii cum e mai rău“, cu o voce ciudată, spăşită. Mi-am dat seama că nu mai era supărat pe mine. Părea umil şi... şi atât de chipeş? Nu crezi că e chipeş acum, Cassandra?

— Da, foarte. După aia ce s-a întâmplat?

— I-am zis: „Simon, e minunat. Îmi placi de o mie de ori mai mult aşa. Îţi mulţumesc foarte, foarte mult că ai făcut asta pentru mine.“ Şi atunci el m-a cerut de soţie.

Nu i-am spus că auzisem. Mie nu mi-ar plăcea să tragă cineva cu urechea când sunt cerută în căsătorie.

Ea a continuat:

— Şi atunci a fost straniu, cu adevărat straniu, pentru că, deşi nu cred că te-am auzit în turn, m-am gândit brusc la tine. Mi-am amintit când ai zis că nu pot să ştiu ce simt pentru el până nu îl las să mă sărute. Şi ai avut dreptate. O, ştiam că-mi plăcea şi că-l admiram, dar tot nu ştiam dacă îl iubesc sau nu. Şi asta era şansa mea să aflu: cu propunerea deja făcută! Aşa că l-am rugat să mă sărute. Şi a fost minunat, la fel de minunat ca...

A tăcut. Am presupus că retrăieşte totul şi i-am dat un minut.

— Ei, continuă, am îndemnat-o eu apoi. La fel de minunat ca...

— O, la fel de minunat cum mă aşteptam. Cerule! Nu-l pot descrie. Oricum, a fost în regulă: sunt îndrăgostită şi

teribil de fericită. Şi o să am grijă să-ţi fac şi ţie o situaţie minunată. O să vii să locuieşti cu noi şi o să te măriţi şi tu. Poate cu Neil!

— Credeam că-l urăşti.

— În noaptea asta nu urăsc pe nimeni. O, ce uşurare, ce uşurare să descopăr că-s îndrăgostită de Simon!

— Şi dacă ai fi descoperit că nu-l iubeşti? L-ai fi refuzat?

I-a luat mult până să răspundă şi când a făcut-o tonul ei a fost unul sfidător.

— Ba nu, nu l-aş fi refuzat. Chiar înainte să mă sărute mi-am spus în sinea mea: „Fată dragă, o să te măriţi cu el oricum." Şi ştii ce m-a făcut să-mi spun asta? În spatele lui, pe măsuţa de toaletă, îmi vedeam prosopul pe care i-l împrumutasem ca să se radă, ros şi deşirat şi oribil! Nu avem un prosop de rezervă în toată casa...

— Mie-mi spui? am întrerupt-o eu pătimaş.

— Nu vreau să trăiesc aşa. Nu vreau şi gata!

— Ei, acum o să poţi avea câte prosoape vrei, a zis vocea domnişoarei Blossom. Felicitări, Rose, drăguţo!

— Şi câte rochii vreau, a zis Rose. O să mă gândesc la ele până adorm.

— Vrei patul cu baldachin, ca să jubilezi pe deplin?

Dar ea a zis că nu avea chef să se mute.

În timp ce zăceam trează, înotând din nou în jurul şanţului în mintea mea, am observat lighenaşul şi ulciorul meu de email desenându-se pe fundalul ferestrei. Era ciudat să mă gândesc că jucaseră un rol în raderea bărbii lui Simon. Continuam să-l văd cu două feţe, cu barbă şi fără. Apoi mi-am amintit că era un personaj faimos care se bărbierise din pricina unei femei. Am încercat să-mi amintesc cine era, dar am adormit fără să reuşesc.

Dimineaţa devreme m-am trezit şi mi-am zis: „Samson şi Dalila." A fost ca şi cum cineva mi-ar fi şoptit cuvintele

la ureche. Desigur, lui Samson i se tăiase părul, nu barba, aşa că nu prea se potrivea. Dar cred că lui Rose i-ar fi plăcut rolul Dalilei.

M-am ridicat în capul oaselor şi am privit-o, întrebându-mă ce visa. În timp ce o contemplam, s-a luminat suficient ca să-i văd părul strălucitor răsfirat pe pernă şi îmbujorarea uşoară din obraji. Era nemaipomenit de frumoasă, deşi nimeni nu poate spune că arată trăsnet în cămaşa de noapte a mătuşii Millicent. E ciudat ce diferită pare Rose cu ochii închişi, mai copilăroasă şi mai senină. M-am simţit foarte ataşată de ea. Dormea un somn adânc şi liniştit, deşi într-o poziţie inconfortabilă, cu un braţ atârnându-i din patul de fier (căci trebuie să te culci pe marginea exterioară ca să eviţi cocoloaşele cele mai tari din saltea.) M-am gândit că în curând avea să doarmă într-un pat cu totul diferit. Îmi părea nemaipomenit de bine pentru ea.

III
Caietul de două guinee

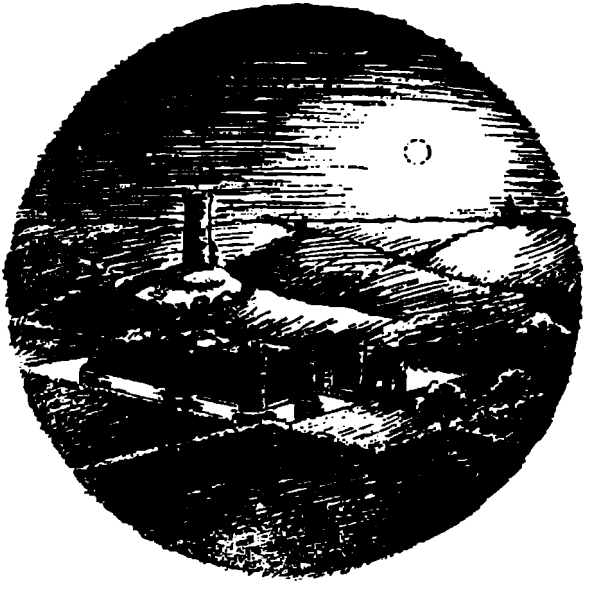

Iunie-octombrie

Capitolul 11

Sunt cocoţată pe ruinele din spatele bucătăriei, unde am stat cu Neil acum trei săptămâni fără o zi, după ce înotaserăm prin şanţ. Ce diferit este acum, în bătaia soarelui! Albinele zumzăie, o turturică gângureşte, şanţul s-a umplut de cer. Heloïse tocmai s-a dus să bea apă din el şi o lebădă îi aruncă o privire plină de dispreţ. Abelard a intrat în grâul verde şi înalt acum câteva minute, ca un leu care pătrunde în junglă.

E prima oară când folosesc frumosul jurnal primit de la Simon şi stiloul pe care tot el mi l-a trimis ieri. Un stilou stacojiu şi un jurnal legat în piele aurită... ce poate fi mai înălţător? Dar parcă mergea mai bine cu ciotul ăla de creion şi cu caietul gros de un şiling cumpărat de Stephen... Închid ochii şi mă lăfăi la soare... adică trupul mi se lăfăie, căci mintea nu-şi află liniştea. Se mişcă înapoi şi înainte, retrăind trecutul, gândindu-se la viitor şi, în mod cu totul nerezonabil, mă pomenesc tânjind după trecut mai mult ca după viitor. Îmi reamintesc cât de des ne era foame şi frig şi abia aveam o zdreanţă pe spinare, apoi număr binecuvântările care au pogorât în ultimul timp asupra noastră, dar tot mi se pare că trecutul îmi place mai mult. E ridicol. Şi e ridicol să am sentimentul ăsta apăsător, monoton, pe

care nu l-aş numi nefericire, dar... ei bine, un soi de lipsă a sentimentelor când ar trebui să fiu într-al nouălea cer de fericire. Poate dacă mă silesc să scriu o să descopăr ce e în neregulă cu mine.

A trecut doar o săptămână de când Rose şi Topaz au plecat la Londra. Doamna Cotton m-a invitat şi pe mine – ele locuiesc în apartamentul ei din Park Lane – dar cineva trebuia să stea aici ca să aibă grijă de tata, Thomas şi Stephen. În plus, dacă aş fi acceptat, ea s-ar fi simţit obligată să-mi cumpere şi mie rochii, pe lângă trusoul lui Rose. Este minunat de generoasă şi de plină de tact. În loc să ne dea bani de tren până acolo a insistat să cumpere haina cu blană de castor pentru două sute de lire. Cât despre trusou, i-a zis lui Rose: „Draga mea, mereu am tânjit după o fiică pe care s-o îmbrac. Lasă-mă să-ţi împărtăşesc fericirea!"

Am fost foarte surprinsă când Topaz a acceptat să plece la Londra, dar în noaptea de dinaintea plecării lor am avut o discuţie lămuritoare. Am urcat din bucătărie ca să-i duc nişte lucruri pe care i le călcasem şi am găsit-o stând pe pat, lângă o valiză pe jumătate plină, privind în gol.

— Nu mai plec, a zis ea cu vocea îngroşată de tragism până la bariton.

— Doamne Dumnezeule, de ce? am întrebat.

— Pentru că motivele mele sunt greşite. Mi-am spus că lui Mortmain o să-i prindă bine să stea un timp fără mine şi că ar trebui să-mi mai văd prietenii, să îmi reînnoiesc cunoştinţele artistice, să devin mai interesantă. Dar adevăratul motiv este că vreau să stau cu un ochi pe femeia aia, să mă asigur că nu se văd când vine el la Londra. Şi asta e josnic. Sigur că nu mai plec!

— Nu văd cum ai putea să mai dai îndărăt acum, am zis eu. Şi poţi oricând să îţi linişteşti conştiinţa nestând

cu ochii pe doamna Cotton. Topaz, chiar crezi că tata e îndrăgostit de ea? N-ai nicio dovadă.

— Am dovada ochilor şi urechilor mele. I-ai privit când sunt împreună? O ascultă ca şi cum i-ar face plăcere, şi nu numai că o ascultă, dar mai şi vorbeşte. Vorbeşte mai mult cu ea într-o seară decât a vorbit cu mine în ultimul an.

I-am atras atenţia că tata nu vorbea prea mult cu niciunul dintre noi.

— Păi şi de ce n-o face? Ce-i în neregulă cu noi? Începusem să cred că aşa e el, morocănos din fire, şi că nu are ce face în privinţa asta, dar după ce l-am văzut ce fermecător a devenit cu Cottonii...! Dumnezeu ştie că nu mă aşteptam să duc o viaţă uşoară când m-am măritat cu el. Eram pregătită până şi pentru violenţă! Dar urăsc morocănoşenia!

Nu era momentul să-i spun că nu există un asemenea cuvânt şi oricum îmi plăcea.

— Poate că doamna Cotton se va întoarce în America împreună cu Neil, i-am spus ca s-o liniştesc.

— Ea nu. A rezervat apartamentul pe trei ani. O, Doamne, ce proastă sunt! Cum s-o împiedic să se vadă cu el, chiar dacă mă duc? Sunt mii de locuri unde pot merge împreună. Poate o să i se redeştepte chiar interesul faţă de British Museum!

Trebuie să spun că toată treaba era cam suspectă: tata nu fusese deloc la Londra de când se întorsese doamna Cotton la Scoatney.

— Păi în cazul ăsta mai bine ai merge, i-am zis. Nu contează că te duci ca să-i spionezi, atâta timp cât ştii că n-ai cum s-o faci.

— E adevărat.

A scos un oftat care era aproape un geamăt şi care a sunat foarte teatral, apoi a început să-şi împacheteze cămăşile ei de noapte ca nişte giulgiuri. Deodată s-a

îndreptat către geam şi a privit fereastra luminată a tatei din locuinţa portarului.

— Mă întreb! a zis ea pe un ton sepulcral.

Am întrebat-o îndatoritoare ce anume.

— Dacă o să mă mai întorc vreodată. Am sentimentul unei răscruci. Nu l-am avut decât de trei-patru ori în viaţă. În noaptea aia din Café Royal când Everard l-a lovit pe chelner...

S-a oprit brusc.

— De ce a făcut asta? am întrebat-o eu cu cel mai sincer interes.

Everard fusese cel de-al doilea soţ al ei, un creator de modă. Cel dintâi soţ al ei se numise Carlo şi avea ceva de a face cu circul. Eu şi Rose mereu ne doriserăm să ştim mai multe despre ei.

Nu mi-a servit la nimic. S-a întors vag scandalizată către mine şi a murmurat:

— Morţii cu morţii, vii cu vii.

Din câte ştiu eu, Everard e cum nu se poate mai viu şi nu am înţeles niciodată la ce le foloseşte morţilor compania altor morţi.

Între noaptea logodnei şi plecarea lui Rose şi Topaz la Londra nu s-a mai întâmplat nimic important pentru mine. Sigur, am mers de câteva ori la Scoatney, dar Neil nu era acolo. Se dusese să vadă Derby-ul şi alte curse. Mi-a părut rău că trebuise să se ducă să le vadă singur. După ce m-am gândit o grămadă, i-am scris un bileţel. Mi-l amintesc cuvânt cu cuvânt.

DRAGĂ NEIL,

Sunt sigură că te vei bucura aflând că Rose chiar îl iubeşte pe Simon. Când am vorbit ultima oară cu tine, mă temeam că era posibil să nu fie aşa, deci ai avut

dreptate să mă faci mincinoasă, dar acum nu mai sunt. Rose mi-a povestit ea însăşi şi ea e foarte sinceră. Ca să îţi dovedesc asta, o să îţi spun că a recunoscut că s-ar fi măritat cu el şi dacă nu l-ar fi iubit. Eu nu prea cred, dar oricum nu-i purta pică pentru asta, căci e o fată care găseşte sărăcia greu de îndurat şi a trebuit s-o îndure ani de zile. Şi, întrucât s-a îndrăgostit de el în momentul psihologic, totul e în regulă.

Sper că te distrezi bine la Londra. Cu dragoste de la viitoarea ta cumnată,

CASSANDRA

M-am gândit că e în regulă să scriu „cu dragoste" în contextul unei relaţii de rudenie, deşi nu sunt chiar sigură că după căsătoria lui Rose o să devin cumnata lui. Poate că o să fiu numai cumnata lui Simon.

Trebuie să intru în casă, pentru că soarele arde prea tare, dar şi ca să copiez aici răspunsul lui Neil.

Iată-mă la fereastra dormitorului, cu un pahar de lapte şi o banană între timp mâncată.

Neil mi-a răspuns:

DRAGĂ CASSANDRA,

A fost drăguţ din partea ta să-mi scrii şi ceea ce spui e probabil adevărat. Cred că am fost foarte nerezonabil şi în mod sigur foarte prost-crescut. Îmi cer încă o dată scuze.

Apartamentul mamei e aşa de plin încât m-am mutat la hotel, aşa că nu i-am văzut prea des, dar i-am însoţit seara trecută la teatru şi toată lumea părea fericită. Era o premieră şi fotografii s-au repezit la doamna Mortmain, care arăta uimitor.

Sper să te revăd înainte să mă întorc acasă. Poate mai înotăm încă o dată în şanţ. Ce mai fac lebedele?

O să mă distreze nespus să te am de cumnată.

Cu dragoste de la
NEIL

Mi-aş dori să nu plece în America. Vrea să capete un parteneriat la o fermă, din câte mi-a zis Simon, undeva în deşertul californian. În America deşerturile nu par să fie deloc pustii.

În dimineaţa asta am primit de la Rose o scrisoare pe care o transcriu aici.

DRAGĂ CASSANDRA,

Îmi pare rău că nu ţi-am scris până acum, dar am fost foarte ocupaţi. E muncă grea să-ţi faci trusoul. Cred că ai să fii surprinsă aflând cum procedăm: nu mergem în magazine adevărate, ci în nişte case mari şi frumoase. Acolo sunt saloane cu candelabre de cristal şi scăunele aurite pe care te aşezi şi priveşti manikinele (nu ştiu cum se scrie cuvântul ăsta) care se plimbă îmbrăcate în diverse haine. Ai un carton şi un stilou ca să însemnezi ce îţi place. Preţurile sunt fabuloase – rochii absolut banale costă în jur de douăzeci şi cinci de lire. Costumul meu negru va costa treizeci şi cinci – de fapt mai mult, pentru că preţurile sunt în guinee, nu în lire. Mai întâi m-am îngrozit văzând atâţia bani cheltuiţi, dar acum mi se pare aproape firesc. Cred că întreg trusoul meu o să coste în jur de o mie de lire şi asta nu va însemna multe lucruri, nu la preţurile pe care le plătim. Dar hainele de blană şi bijuteriile o să vină după ce o să fiu măritată. Desigur, am primit deja inelul de logodnă, un smarald pătrat. E adorabil!

Mă aştept să-ţi doreşti să descriu fiecare lucru pe care l-am cumpărat, dar nu am timp şi mă şi simt prost să am atât de multe când tu ai aşa puţine. Dar o să ai cea mai frumoasă rochie de domnişoară de onoare – o să vii să o probezi ca să ţi-o ajusteze – şi cred că hainele de gata pe care le port acum pot fi ajustate pe măsura ta după ce îmi capăt trusoul. Iar când voi fi măritată o să te îngrop în cumpărături.

Uite nişte veşti care te vor interesa în mod special. Am cinat cu Fox-Cottonii şi am văzut fotografiile lui Stephen şi, vai mie, arată ca toţi zeii greci contopiţi într-unul singur. Leda e sigură că şi-ar putea găsi de lucru în filme. Am zis că ar fi culmea să-l vedem jucând şi ea a părut iritată. Mai bine ai grijă de proprietatea ta. Glumesc. Nu face nicio prostie. O să îţi găsesc pe cineva cu adevărat fascinant.

Nu prea-mi plac Fox-Cottonii. Aubrey se agită groaznic pe lângă Topaz şi a invitat-o de câteva ori în oraş. Ea e o persoană bătătoare la ochi. Se cunoştea cu câteva manachine de la o prezentare de modă. Am crezut că mor. Şi îi cunoştea pe fotografii de la o premieră la care am mers. Macmorris a fost şi el pe aici. Arată ca o maimuţă foarte palidă. Vrea să o picteze din nou. Hainele ei par extraordinar de excentrice printre oamenii bine îmbrăcaţi. Şi când te gândeşti că obişnuiam să o invidiez pentru ele!

M-am gândit la tine ieri. Ieşisem singură în oraş şi am intrat în magazinul ăla unde au fost depozitate blănurile noastre. După hainele pe care le-am văzut, cele de aici par greoaie, dar au mănuşi şi alte lucruri drăguţe. Am văzut rămurica aceea de coral care ţi-a furat inima şi m-am interesat dacă puteam să o cumpăr, dar era numai

de decor. Apoi m-am gândit să-ţi cumpăr o sticluţă de mireasmă despre care ai zis că miroase a clopoţei, dar preţul e ruinător şi nu aveam destui bani la mine. Unicii bani de buzunar pe care-i am sunt cei pe care mi-i dă Topaz cu ţârâita şi ea e remarcabil de prudentă cu banii de pe haina din blană de castor, deşi practic sunt banii mei şi ai tăi. Doamna Cotton cheltuieşte averi cu mine, desigur, dar nu mi-a oferit nimic ce să cheltuiesc singură. Poate crede că ar fi o lipsă de tact, dar eu nu m-aş supăra.

O, draga mea, îţi aminteşti cum am stat şi ne-am uitat la femeia aia care şi-a cumpărat o întreagă duzină de ciorapi de mătase şi tu ai zis că eram ca pisicile care miaună cu jind la vederea păsărilor? Cred că acela a fost momentul în care am decis că aş face orice, absolut orice, ca să nu mai fiu atât de cumplit de săracă. În seara aia i-am reîntâlnit pe fraţii Cotton. Crezi că cineva poate face un lucru să se întâmple? Eu da. Am avut acelaşi sentiment de disperare ca în noaptea în care mi-am pus o dorinţă în faţa îngerului, şi uite ce s-a întâmplat! E un înger, ştiu sigur, nu un diavol. E minunat că pe deasupra mai pot şi să îl iubesc pe Simon.

Dragă Cassandra, îţi promit că nu o să mai miauni niciodată cu jind după ce o să devin femeie măritată. Şi să ştii că mai sunt şi alte lucruri cu care te pot ajuta în afară de haine. Mă întreb dacă nu vrei să mergi la facultate. (Ştiai că Thomas va merge la Oxford?) Eu cred că va fi plicticos, dar ţie poate o să-ţi placă, eşti atât de inteligentă. Căsătoria mea o să ne ajute pe toţi, să ştii, chiar şi pe tata. Acum că mă aflu departe de el mă simt într-o dispoziţie mult mai tolerantă. Şi Simon şi doamna Cotton spun că e un scriitor cu adevărat mare. În fine, nu mai contează că nu poate câştiga bani. Transmite-i

dragostea mea, şi la fel lui Thomas şi lui Stephen. O să le trimit tuturor cărţi poştale. Scrisoarea asta e numai pentru ochii tăi, firește.

Mi-aş dori să fii aici, mi se face dor de tine de cel puţin o mie de ori pe zi. M-am întristat aşa de tare că am fost în magazinul ăla fără tine. O să mă întorc după ce o să-i smulg mai mulţi bani lui Topaz şi o să-ţi iau parfumul ăla. Se cheamă „Miezul Verii" şi o să îl ai la timp pentru practicile tale de pe Belmotte.

Cerule, consum pagini întregi din hârtia elegantă de scrisori a doamnei Cotton, dar mi se pare că e ca şi cum ţi-aş vorbi! Voiam să-ţi povestesc despre teatre, dar nu trebuie să mă pornesc acum, e mai târziu decât am crezut şi trebuie să mă îmbrac pentru cină.

Te iubesc şi te rog scrie-i mai des dragii tale

ROSE

P. S. Am o baie numai pentru mine, cu prosoape de culoarea piersicii care sunt schimbate zilnic. Când mă simt singură, mă duc şi stau acolo până mă înveselesc.

Asta e prima scrisoare primită vreodată de la ea, căci nu ne-am mai despărţit de când eram foarte mici şi Rose avea scarlatină. Nu prea sună ca ea. În primul rând e mult prea afectuoasă. Nu cred că mi-a mai spus vreodată „draga mea". Probabil îi e dor de mine. Este dovada unui caracter frumos dacă o fată îndrăgostită şi înconjurată de atâta splendoare mai are timp să-i fie dor de sora ei.

Imaginează-ţi, treizeci şi cinci de guinee pe un costum! Asta înseamnă treizeci şi şase de lire şi cincisprezece şilingi. Cred că magazinele sunt şmechere că pun preţul în guinee! Nu ştiam că hainele pot costa atât de mult. Rose are dreptate să spună că în cazul ăsta nu îţi poţi

cumpăra foarte multe cu o mie de lire, nu când te gândeşti la toate pălăriile alea şi la pantofi şi lenjerie. Mi-o imaginasem pe Rose având duzini de rochii; poţi să cumperi nişte minunăţii cu două-trei lire bucata. Dar poate încerci un sentiment măreţ când poţi purta costumaşe negre la preţuri fabuloase, cam ca şi cum ai purta nişte bijuterii rare. Eu şi Rose ne simţeam superbe pe vremea când purtam micile noastre lănţişoare de aur cu perle naturale. Am plâns cu hohote când au fost vândute.

O mie de lire pe haine! Când te gândeşti cât timp ar putea trăi săracii din banii ăştia! Când te gândeşti cât timp am putea trăi *noi* din banii ăştia! Ciudat, dar nu m-am gândit niciodată la noi ca fiind săraci... adică nu am simţit niciodată faţă de noi mila aceea teribilă pe care o încerc faţă de şomeri sau cerşetori, deşi în realitate situaţia noastră a fost chiar mai rea, fiind cu toţii imposibil de angajat şi neavând de la cine să cerşim.

Nu cred că aş mai putea privi un sărac în ochi dacă trusoul meu ar costa o mie de lire... O, haide! Dacă nu ar cheltui astea o mie de lire pe Rose, doamna Cotton nu le-ar da săracilor, deci Rose se poate bucura de ele. Şi eu voi fi încântată să accept rochiile dăruite de Rose. Ar trebui să-mi fie ruşine să mă bucur că bogăţiile astea n-o să-mi apese pe conştiinţă, dar în acelaşi timp să fiu atât de dispusă să le port.

Voiam să transcriu şi scrisoarea de la Topaz, dar e prinsă de perete în bucătărie, căci constă în cea mai mare parte în indicaţii legate de gătit, capitol la care sunt mai ignorantă decât credeam. Ne descurcam destul de bine când era plecată să pozeze pentru artişti, fiindcă pe atunci trăiam mai ales cu pâine, legume şi ouă. Dar acum că ne putem permite ceva carne şi chiar găini, am dat de necaz. Am spălat nişte cotlete ce păreau murdare cu un săpun

care s-a dovedit foarte greu de îndepărtat şi am lăsat în găină anumite lucruri pe care ar fi trebuit să le scot.

Până şi să păstrez curăţenia în casă s-a dovedit mai complicat decât m-am aşteptat. Mereu am dat o mână de ajutor, desigur, dar n-am fost niciodată organizatoarea. Îmi dau seama din ce în ce mai bine cât de mult muncea Topaz.

Scrisoarea ei arată ca şi când ar fi fost scrisă cu un băţ; foloseşte de fiecare dată o pană portocalie. Sunt şase greşeli de ortografie. După foarte utilele indicaţii culinare, pomeneşte despre premiera teatrală la care au fost şi spune că piesa nu a fost „semnificativă", un cuvânt pe care şi l-a însuşit de curând. Arhitectura lui Aubrey Fox-Cotton este semnificativă, dar fotografiile Ledei Fox-Cotton nu. Topaz se îndoieşte de motivaţia lor elementară. A scris elementară cu l în loc de r! Draga de Topaz! Scrisoarea e leit ea: trei sferturi bunătate şi simţ practic, un sfert cabotinism. Sper că asta înseamnă că se simte mai fericită. De când îşi face griji despre tata s-a simţit din ce în ce mai rar aşa. Au trecut luni de când nu a mai cântat la lăută şi nu a mai intrat în comuniune cu natura.

Încheie scrisoarea spunând că va veni acasă imediat dacă tata va da vreun semn că-i e dor de ea. Din păcate nu dă niciunul şi e mai puţin iritabil decât când era ea aici, deşi asta nu l-a făcut mai vorbăreţ. Nu ne vedem decât la masă. În restul zilei fie se plimbă, fie se închide în locuinţa portarului. (Acum, când pleacă, o încuie şi ia cheia cu el.) Regret să spun că re-reciteşte întregul teanc de romane poliţiste ale domnişoarei Marcy. Şi a petrecut o zi la Londra. Cât a fost plecat mi-am zis că e absurd felul în care ne-am lăsat hipnotizaţi de el, neîndrăznind să-i punem întrebări, aşa că atunci când s-a întors l-am întrebat veselă:

— Cum a fost la British Museum?

— O, n-am fost acolo, mi-a răspuns el foarte amabil. Azi am fost la...

S-a întrerupt brusc şi m-a privit ca pe un animal periculos pe care de-abia atunci îl remarcase, apoi a părăsit încăperea. Mi-a venit să strig după el: „Tată, ţi-o ia mintea razna?“, dar mi-am dat seama că dacă unui om i-o ia mintea razna, e ultima persoană căreia ar trebui să-i menţionezi asta.

Fraza asta m-a adus la realitate ca o lovitură de gong. Chiar cred că tata o ia razna? Nu, sigur că nu. Am o vagă speranţă că poate lucrează la ceva: a cerut de două ori cerneală. Dar mi se pare cam ciudat că mi-a luat cretele colorate, ce mai rămăsese din ele, şi un exemplar vechi din *Little Folks*[1], ca şi faptul că s-a dus la plimbare cu un ghid expirat al căilor ferate din Bradshaw.

De obicei se comportă normal. Şi a fost foarte politicos cu privire la gătitul meu, ceea ce e o dovadă de autocontrol.

Ce arogantă eram cândva! Îmi aduc aminte când am scris în jurnal că o să îl descriu pe tata mai târziu, că o să îi fac un portret strălucit. Să-l descriu pe tata! Când eu nu ştiu nimic despre nimeni! N-ar trebui să mă mir nici dacă aş afla că Thomas duce o viaţă dublă – deşi pare redus numai la teme şi poftă de mâncare. E drăguţ că pot în sfârşit să-i dau destulă hrană: îi umplu farfuria de fiecare dată.

Şi Stephen? Nu, nu-l pot descrie pe Stephen. Viaţa se dovedeşte a avea întorsături neaşteptate. Mă temusem că îmi va fi dificil să mă aflu atâta timp singură cu el, în serile lungi când tata stă închis în locuinţa portarului şi Thomas e ocupat cu lecţiile lui. Nici că m-aş fi putut înşela mai tare. După ceai mă ajută să spăl vasele, apoi ne ocupăm

[1] Publicaţie britanică anuală pentru copii scoasă de revista cu acelaşi nume.

de grădinărit, dar adesea în părți diferite ale grădinii, și oricum abia vorbește.

N-a mai fost la Londra și sunt sigură că nu și-a văzut fotografiile. Aș fi știut dacă i-ar fi fost trimise aici.

E foarte bine că pare să-și fi pierdut interesul față de mine pentru că, simțindu-mă cum mă simt, nu aș fi putut să fiu severă cu el.

Simțindu-te cum, Cassandra Mortmain? Fără viață? Deprimată? Pustie? Și dacă da, de ce, rogu-te?

Am crezut că dacă mă silesc să scriu o să descopăr ce e în neregulă cu mine, dar n-am reușit, până acum. Decât dacă... E posibil să fiu geloasă pe Rose?

Mă voi opri și îmi voi scruta în profunzime sufletul...

L-am scrutat vreme de cinci minute și jur că nu sunt geloasă pe Rose. Mai mult de atât, n-aș schimba locul cu ea. Asta în primul rând fiindcă nu vreau să mă mărit cu Simon. Dar presupunând că aș fi îndrăgostită de el, ca Rose? Și asta este greu de imaginat. Să presupunem că ar fi vorba de Neil, fiindcă de când a plecat m-am întrebat dacă nu sunt puțin îndrăgostită de el. Bine, deci sunt îndrăgostită de Neil și mă mărit cu el și el e cel cu bani. Se cheltuie o mie de lire pe trusoul meu, iar blănurile și bijuteriile vor veni mai târziu și ele. O să am o nuntă splendidă și toată lumea va spune: „Ce partidă strălucită a făcut copiliță aia tăcută." O să locuim la Scoatney Hall având tot ce ne-am putea dori și, probabil, o mulțime de copii frumoși. O să fim fericiți până la adânci bătrânețe, ca în povești...

Și tot nu mi-ar plăcea. O, aș adora hainele și nunta! Nu sunt sigură că mi-ar plăcea aspectele concrete ale vieții, dar am depășit dezamăgirea amară pe care am încercat-o când am auzit prima dată în ce constau și, mai devreme sau mai târziu, va trebui să mă confrunt cu ele. Ceea ce nu mi-ar plăcea ar fi sentimentul ăla de stabilitate, când

nu mi-ar mai rămâne nimic de aşteptat decât fericire şi iar fericire. Sigur, nu există viaţă perfect fericită: copiii lui Rose probabil se vor îmbolnăvi, servitorii vor fi dificili şi poate că draga doamnă Cotton se va dovedi proverbiala muscă din lapte. (Deşi aş vrea să ştiu de la ce muscă a pornit zicala asta şi-n laptele cui s-a băgat.) Sunt sute de griji şi chiar supărări ce s-ar putea ivi, dar... ceea ce vreau să spun este că probabil Rose nu îşi va dori să se întâmple lucruri. Îşi va dori ca ele să rămână neschimbate. Nu va trăi niciodată cu speranţa palpitantă că un lucru minunat şi excitant se poate afla chiar după colţ.

Cred că sunt cam prostuţă, dar asta e! NU O INVIDIEZ PE ROSE! Când îmi imaginez că schimb locul cu ea, am aceeaşi senzaţie ca atunci când termin un roman cu un final fericit, dar ca un zid de cărămizi: adică genul de sfârşit care te face să nu te mai gândeşti deloc la personaje...

Mi se pare că a trecut mult timp de când am scris aceste ultime cuvinte. Am stat aici privind-o pe domnişoara Blossom, fără s-o văd, fără să văd nimic. Acum înţeleg totul mult mai limpede ca de obicei, ceea ce se petrece adesea după ce m-a lovit inspiraţia. Mobila pare aproape însufleţită şi parcă se apleacă spre mine, ca scaunul din tabloul lui van Gogh. Cele două paturi, ulciorul şi lighenaşul meu, masa de toaletă din bambus... câţi ani le-am împărţit eu şi Rose! Eram atât de scrupuloase în a respecta fiecare jumătatea ei din masa de toaletă. Acum pe ea nu mai e niciun obiect de-al ei, cu excepţia unui suport pentru inele din porţelan roz, pentru care n-a avut niciun inel. Ei, acum are unul.

Acum mi-am dat seama ce m-a sâcâit toată săptămâna! Doamne, nu o invidiez pe Rose, mi-e dor de ea! Nu mi-e dor de ea pentru că e plecată – deşi m-am simţit cam singură – ci mi-e dor de acea Rose care s-a dus pentru totdeauna. Până acum am fost două, aşteptând ca viaţa să

înceapă, discutând cu domnişoara Blossom noaptea, întrebându-ne, sperând: două fete din romanele lui Brontë sau Austin, sărace, dar curajoase, cele două „Fete din castelul Godsend". Acum e numai una şi nimic nu va mai fi vreodată la fel de amuzant.

O, ce egoistă sunt când Rose e atât de fericită! Sigur că n-aş vrea ca lucrurile să stea altfel: chiar şi în ceea ce mă priveşte aştept cu nerăbdare cadourile, deşi... mă întreb dacă nu e o capcană să ai o groază de bani? Nu cumva în cele din urmă asta face lucrurile să-şi piardă farmecul? Când mă gândesc cât m-am bucurat de rochia mea verde de olandă după ce nu mai avusesem o rochie nouă de ani de zile! Oare Rose va mai putea să simtă aşa ceva după vreo câţiva ani?

Un lucru ştiu sigur: ador rochia mea de olandă verde, deşi a costat numai douăzeci şi cinci de şilingi. „Numai" douăzeci şi cinci de şilingi! Când am cumpărat rochia au părut o avere.

Ab tocmai a intrat mieunând. Probabil e ora ceaiului, motanul ăsta are un ceas în stomac. Da, îl aud pe Stephen vorbindu-i Heloïsei în curte şi pe tata strigându-l pe Thomas pe fereastra locuinţei portarului ca să-l întrebe dacă i-a adus exemplarul din *Scout*. (Serios, ce poate face un adult cu *Scout*?)

Mă întreb dacă Thomas şi-a adus aminte să ia scrumbie afumată...

Da, şi-a adus aminte – tocmai am strigat la el de la etaj. Acum ne aduce adesea peşte de la King's Crypt. Ei, se spune că e bun pentru creier, poate îl va ajuta pe tata. O, scrumbie afumată la ceai, două de fiecare! Trei, dacă vrea cineva.

Mă simt mai bine.

Trebuie să cobor să-mi hrănesc familia.

Capitolul 12

E Miezul Verii şi e o zi frumoasă ca numele ei.

Scriu în mansardă. Am ales locul ăsta pentru că de aici pot vedea Belmotte pe fereastră. Mai întâi am crezut că o să mă instalez pe gorgan, dar mi-am dat seama că ar fi prea mult, că acolo aş tot retrăi lucrurile în loc să le descriu. Şi trebuie să scriu astăzi, ca să am totul pe hârtie pentru totdeauna, intact şi minunat, neatins de tristeţea ce va veni – căci sigur va veni, creierul meu mi-o spune. Credeam că va veni în dimineaţa asta, dar n-a făcut-o... o, aproape cred că n-o va face niciodată.

Este greşit din partea mea să mă simt atât de fericită? Poate ar trebui chiar să mă simt vinovată? Nu, nu eu am făcut lucrurile să se întâmple şi ele nu pot răni pe nimeni în afară de mine. Nu am şi eu dreptul la bucurie? Atât cât va dura...

E ca şi cum mi-ar înflori ceva în inimă, ca un freamăt de aripi... o, dac-aş putea scrie poezie, cum făceam în copilărie! Am încercat, dar cuvintele erau ieftine ca un cântec dulceag. Aşa că am rupt totul. Trebuie să descriu tot ce s-a petrecut ieri, simplu, fără afectare şi figuri de stil. Dar mi-aş dori să fiu poet şi să-mi aduc tributul...

Frumoasa mea zi de ieri a început când a răsărit soarele. Mă trezesc adesea la ora aceea, dar de obicei adorm

din nou. Ieri mi-am amintit imediat că era Ajunul Miezului Verii, ziua mea favorită, şi am rămas trează, aşteptând nerăbdătoare şi plănuind ritualurile de pe gorgan. Păreau cu atât mai preţioase cu cât mă întrebam dacă nu va fi ultimul an în care le voi oficia; nu simţeam că era cazul, dar Rose se săturase de ele cam pe când avea vârsta mea de-acum. Şi am fost de acord cu ea că ar fi fost absurd să ia parte la ele numai aşa, ca să pozeze. A fost foarte ciudat anul trecut, când Topaz a avut amabilitatea de a mă însoţi şi totul a luat o turnură cum nu se poate mai păgână. Cele mai frumoase ocazii au fost cele când eu şi Rose eram destul de tinere ca să ne simţim uşor înfricoşate.

Am ţinut prima oară ceremonia când aveam nouă ani. Mi-a venit ideea după ce am citit o carte despre folclor. Mama a considerat-o nepotrivită pentru o fetiţă creştină (îmi amintesc ce uimită am fost să mi se spună creştină) şi s-a temut să nu ne ia foc rochiile în timp ce dansam în jurul rugului aprins. A murit în iarna următoare şi de următorul Ajun al Miezului Verii am avut un rug şi mai mare şi, în timp ce puneam lemne pe el, m-am gândit brusc la ea şi m-am întrebat dacă ne vede. M-am simţit vinovată, nu numai din pricina focului, ci pentru că nu-mi mai era dor de ea şi mă distram. Apoi a venit vremea prăjiturii şi m-am bucurat că pot să mănânc două bucăţi – ea nu-mi dădea voie să mănânc decât una – dar în final am luat una singură. Mama lui Stephen ne făcea întotdeauna o prăjitură cu fructe în cinstea Miezului Verii; toată familia mânca din ea, dar eu şi Rose nu lăsam pe nimeni să se alăture ceremoniei noastre de pe gorgan. Deşi, din anul în care am văzut Silueta, Stephen a început să se aţină în curte pentru cazul în care strigam după ajutor.

Ieri, stând întinsă în pat şi urmărind soarele care se ridica din lanul de grâu, am încercat să-mi amintesc toate

Ajunurile noastre în ordine cronologică. Am ajuns până la anul în care a plouat atât de tare că am încercat să aprindem focul sub o umbrelă. Apoi am aţipit din nou şi am avut parte de cel mai minunat somn, uşor şi ceţos. Am visat că eram în vârful turnului Belmotte la răsărit şi în jurul meu era un mare lac auriu, întins cât vedeai cu ochii. Din castel nu mai rămăsese nici urmă, dar asta nu părea să mă deranjeze deloc.

În timp ce pregăteam micul-dejun, Stephen mi-a spus că nu o să vină la prânz, aşa cum face de obicei sâmbetele, fiindcă se ducea la Londra să pozeze din nou pentru doamna Fox-Cotton.

— Vrea să înceapă lucrul mâine, la prima oră a dimineţii, aşa că o să plec de azi şi o să dorm acolo, mi-a explicat el.

L-am întrebat dacă avea în ce să-şi împacheteze hainele şi mi-a arătat o geantă de voiaj din covor[1], roasă de molii, care-i aparţinuse mamei sale.

— Vai de mine, nu poţi să pleci cu aia, i-am zis eu. O să-ţi dau servieta mea de la şcoală, dacă e destul de mare.

— O să fie, sunt convins, a zis el râzând larg.

Am descoperit că îşi luase numai cămaşa de noapte, lama de ras, pieptenele şi periuţa de dinţi.

— Nu poţi să-ţi cumperi un halat din alea cinci guinee pe care le-ai câştigat ultima dată? l-am întrebat.

El a zis că avea alte lucruri de făcut cu ele.

— Ei, din leafa ta atunci. Nu trebuie să ne-o mai dai acum că avem două sute de lire.

Dar el a spus că nu ar schimba nimic fără să discute cu Topaz.

---

[1] *Carpet bag*, geantă de voiaj confecţionată din covor oriental, mai uşoară decât cuferele de călătorie care necesitau ajutorul hamalilor.

— Poate că ea contează pe mine. Şi două sute de lire nu durează la nesfârşit. Nu începe să te simţi bogată. Nu e sigur.

În cele din urmă a acceptat să ia în calcul posibilitatea de a-şi cumpăra un halat, dar ştiam că a zis-o numai ca să-mi facă mie plăcere. Ba nu, cred că a zis-o ca să încheie discuţia. A renunţat să mai încerce să-mi facă toate voile. Şi fără îndoială asta e foarte bine.

De abia plecase Stephen când tata a coborât îmbrăcat în costumul lui cel mai bun. Şi el pleca la Londra, şi încă pentru două zile, nici mai mult, nici mai puţin!

— Unde o să stai, la Cottoni? m-am aventurat eu.

„Aventurat" însemnând felul în care îi pun întrebări zilele astea.

— Ce – unde? Da, probabil că da. E o idee bună. Ai vreun mesaj pentru fete? Nu vorbi un minut!

L-am privit uluită. Luase o farfurie de pe masă şi o examina cu atenţie... Era doar o farfurie crăpată cu un motiv chinezesc numit „crengi de salcie", pe care o găsisem în coteţul găinilor şi o recuperasem ca să compensez lipsa veselei.

— Interesant. Ce mai posibilitate, a zis el în cele din urmă, apoi a pornit către locuinţa portarului, luând şi farfuria cu el.

După câteva minute s-a întors fără ea şi s-a aşezat la micul dejun.

Observasem că era preocupat, dar voiam să ştiu ce avea de gând cu farfuria. L-am întrebat dacă era valoroasă.

— Poate că da, poate că nu, a zis el privind în gol.

— Ştii pe cineva care să vrea s-o cumpere?

— S-o cumpere? Nu fii prostuţă. Şi nu vorbi.

M-am dat bătută.

Apoi a urmat obişnuita agitaţie de a-l porni la drum la timp ca să prindă trenul. I-am scos bicicleta afară şi l-am aşteptat în curte.

— Unde ţi-s lucrurile de dormit? am întrebat când a ieşit şi s-a apropiat de mine cu mâinile goale.

El a părut vag surprins, apoi a zis:

— O, ei bine, n-aş reuşi să car o valiză pe bicicletă. Mă descurc eu fără. A...

Zărise geanta de voiaj a lui Stephen, pe care o aruncasem afară din bucătărie pentru că era plină de larve de molii.

— Ei, uite, cu asta m-aş descurca. Aş putea s-o agăţ de coarnele bicicletei. Repede, adu-mi lucrurile!

Am încercat să-i atrag atenţia că geanta era oribilă, dar el m-a împins în casă, strigând indicaţii în urma mea, aşa că am auzit „Pijamale!" în timp ce traversam bucătăria, „Trusa de bărbierit!" când goneam pe scări şi „Periuţă de dinţi, batiste şi o cămaşă curată, dacă am vreuna!" în timp ce cotrobăiam prin dormitorul lui. Când am ajuns în baie a răsunat un răcnet: „Destul! Coboară imediat că altfel pierd trenul!", dar când am coborât în fugă părea să fi uitat că se grăbeşte. Stătea pe treapta de la intrare studiind covorul din care era făcută geanta.

— Ce interesant: pseudopersan, a zis el, apoi a sărit în sus strigând: Cerule mare, dă-mi lucrurile alea! căci orologiul bisericii, anunţând jumătatea de oră, îl readusese cu picioarele pe pământ.

A îndesat totul în geantă, a agăţat-o de coarnele bicicletei şi a pornit cu toată viteza, distrugând colţul răsadului de flori. La poartă a frânat brusc, a sărit de pe bicicletă şi s-a repezit pe scările turnului, lăsând bicicleta într-o poziţie atât de nesigură încât a căzut. Când m-am apropiat

în fugă s-o ridic, el cobora ducând farfuria cu motiv chinezesc. A vârât-o în geanta de voiaj şi a pornit din nou, pedalând frenetic, cu bagajul lovindu-i-se de genunchi. La prima cotitură a aleii a întors brusc capul ca să-mi strige „La revedere!" şi puţin a lipsit să nu cadă de pe bicicletă. Apoi a dispărut. Niciodată nu l-am mai văzut purtându-se atât de smucit... sau poate că da? Nu era aşa în zilele când obişnuia să-şi iasă din fire?

În timp ce mă întorceam către casă mi-am dat seama că aveam să fiu singură pe parcursul nopţii, căci Thomas îşi petrecea weekendul cu Harry, prietenul lui de la şcoală. Pentru o clipă m-am simţit descumpănită şi părăsită, dar în curând m-am convins că nu aveam de ce mă teme: vagabonzii arareori se aventurează pe aleea noastră şi când o fac de obicei sunt foarte drăguţi. Şi oricum Heloïse e un excelent câine de pază.

Odată ce m-am obişnuit cu ideea de a fi singură atâta timp, chiar a început să-mi placă. Savurez de fiecare dată sentimentul cu totul diferit pe care îl încerci când eşti singur într-o casă şi gândul că voi putea savura sentimentul ăsta vreme de două zile l-a intensificat şi mai tare. Castelul părea să-mi aparţină într-un fel în care nu-mi aparţinuse până acum. Ziua părea să fie în întregime a mea. Am avut chiar sentimentul că eram mai stăpână pe propria-mi persoană decât de obicei. Am devenit foarte conştientă de toate mişcările mele: dacă îmi ridicam braţul îl priveam gândindu-mă: „E al meu!" Şi savuram fiecare mişcare, atât efortul fizic în sine, cât şi atingerea aerului; era ciudat cum părea să mă mângâie aerul chiar şi când stătea absolut nemişcat. Toată ziua m-am simţit uşoară ca o pasăre. Şi fericirea avea un gust straniu, ca şi cum aş mai fi trăit-o şi mi-o reaminteam. O, cum pot să-l recâştig,

sentimentul acela familiar ca o întoarcere acasă? Acum mi se pare că toată ziua a fost ca o stradă către o casă pe care am iubit-o cândva şi pe care am uitat-o, a cărei amintire revenea vag, treptat, pe măsură ce înaintam, în aşa fel încât numai când căminul meu mi s-a ivit în faţa ochilor am exclamat: „Acum ştiu de ce am fost fericită!"

Ce farmece ţes cuvintele! Când am scris despre stradă, a şi răsărit dinaintea ochilor mei. O văd şi acum, mărginită de copaci cu trunchiuri netede, ale căror coroane se întâlnesc mult deasupra mea. Văzduhul liniştit e plin de pace, dar cumva stăruie o aşteptare, aşa cum mi s-a părut odată când eram în catedrala din King's Crypt la apus. Colind la nesfârşit pe sub acoperişul boltit de crengi şi frunze... şi, în tot acest timp, strada asta e ziua de ieri, acea lungă apropiere de frumuseţe. Ce stranii sunt imaginile din mintea mea...

Tocmai am privit cerul: niciodată n-am văzut un albastru mai viu. Nori mari ca nişte perne de puf trec pe dinaintea soarelui şi marginile lor strălucesc ca argintul. Toată ziua e argintie, scânteietoare, păsările cântă strident... Ziua de ieri a fost aurie, chiar şi lumina dimineţii părea puţin somnoroasă, toate sunetele erau parcă înăbuşite.

Pe la ora zece îmi terminasem toate treburile şi mă întrebam ce voi face cu restul dimineţii. Am colindat prin grădină, am privit un sturz care asculta după viermii ascunşi în iarbă şi în cele din urmă am poposit pe malul ierbos al şanţului. Când mi-am vârât mâna în apa scânteietoare, era mai caldă decât mă aşteptasem, aşa că am decis să mă scald. Am ocolit castelul înot de două ori, auzind tot timpul în minte *Muzica apelor* a lui Händel.

Pe când îmi atârnam costumul de baie la uscat la fereastra dormitorului, mi-a venit deodată chef să mă lungesc la

soare fără nimic pe mine. Nu mai simţisem asta niciodată – la noi în casă, Topaz deţine monopolul asupra nudităţii – dar cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi-o doream mai tare. Şi mi-a venit ideea strălucită să-mi fac baia de soare în vârful turnului de deasupra dormitorului, unde nimeni, lucrând pe ogor sau apropiindu-se pe alee, nu m-ar fi putut vedea. M-am simţit foarte ciudat târându-mă goală pe scările reci şi aspre. Mi s-a părul palpitant într-un mod misterios, pe care nu mi l-am putut explica. Ieşirea în vârf a fost minunată: căldura şi lumina mi-au căzut pe umeri şi m-au învăluit ca o mantie imensă. Dalele erau atât de fierbinţi că mi-au ars tălpile. M-am bucurat că mă gândisem să-mi aduc o pătură pe care să mă întind.

Era minunat de intim. Turnul ăsta este cel mai bine conservat din toate: cercul crenelat e complet, deşi are câteva fisuri adânci. Într-una dintre ele a răsărit o gălbenea. Odată ce m-am lungit, nu mai puteam vedea meterezele fără să-mi întorc capul. Nu mai rămăsese decât bolta năpădită de soare a cerului senin.

Ce diferenţă între a purta până şi cel mai sumar costum de baie şi a nu purta nimic! După câteva minute mi s-a părut că trăiesc prin fiecare centimetru al trupului aşa cum trăiesc de obicei cu mintea, inima şi mâinile. Am a avut senzaţia fascinantă că puteam gândi la fel de bine cu membrele ca şi cu creierul, şi deodată întregul meu trup şi-a zis că nonsensurile lui Topaz despre comuniunea cu natura s-ar putea să nu fie chiar aiureli. Căldura soarelui era ca o mână gigantică apăsându-mă cu blândeţe, adierea vântului – ca atingerea unor degete delicate. Felul în care am adorat eu natura a avut dintotdeauna legătură cu magia şi folclorul, deşi uneori a luat o turnură sacră. N-a fost nici pe departe aşa. Cred că asta înţelege Topaz prin păgânism. Oricum, a fost palpitant.

Dar m-am încins foarte tare. Şi, când m-am întors pe burtă, am descoperit că spatele meu nu era interesat să comunice cu natura. Am început să gândesc numai cu creierul, aşa cum e normal, şi el se simţea cam claustrofobic, probabil pentru că nu avea altceva ce să privească decât acoperişul, ceea ce era foarte plicticos. Am început să ascult tăcerea, şi niciodată nu mai pomenisem o dimineaţă atât de liniştită. Nu lătra niciun câine, nu cotcodăcea nicio găină şi, cel mai straniu, nicio pasăre nu cânta. Păream să mă aflu într-un glob de căldură unde sunetele nu existau. Tocmai când mă gândeam că poate surzisem, am auzit un mic sunet ca o mărgică: tic, tic... nu-mi dădeam seama ce era. Plici, plici. Am rezolvat misterul: era costumul meu de baie picurând în apa şanţului. Apoi o albină a zumzăit în gălbenea, aproape de urechea mea, şi deodată ai fi zis că toate albinele verii bâzâiau în înaltul cerului. Am sărit în sus şi am văzut un aeroplan apropiindu-se tot mai tare, aşa că m-am refugiat pe scări şi am rămas acolo, numai cu capul afară. Aeroplanul a zburat atât de jos pe deasupra castelului, încât mi-a trecut prin minte ideea ridicolă că sunt o doamnă medievală din familia de Godys care vede, prin secole, un bărbat zburând şi poate speră că este un iubit venit s-o cucerească.

După asta doamna medievală a coborât atentă scările şi şi-a pus rochia. Tocmai terminam să mă îmbrac când poştaşul a intrat în curte şi a strigat:

— E cineva acasă?

Avea un pachet – pentru mine! Rose se întorsese şi comandase parfumul „Miezul Verii". Şi eu care credeam că uitase! O, fascinant cadou! Înăuntrul ambalajului exterior era un altul, alb cu flori colorate, şi sub el o cutie albastră din ceva catifelat la atingere, în care se afla o sticlă pe

care erau gravate luna şi stelele şi în ea un parfum verde palid. Dopul era fixat cu sârmă argintie şi sigilii argintii. La început m-am gândit să-l deschid imediat, apoi am decis să fac din asta un preludiu al ceremoniei, ceva ce să aştept cu nerăbdare toată ziua. Aşa că am pus sticluţa pe jumătatea măsuţei de toaletă ce îi aparţinuse Rosei şi i-am trimis valuri de mulţumiri. Voiam să-i scriu după „practicile mele de pe Belmotte", cum le zice ea. Şi să-i spun că m-am dat cu parfum în cinstea lor... O, de ce nu i-am scris imediat? Ce-o să-i spun acum?

Mi-era foame, dar nu aveam chef să gătesc, aşa că am luat un prânz minunat cu fasole rece – ce fericire că ne putem permite din nou conserve! Am mai mâncat pâine cu unt şi salată, budincă rece de orez, două felii de prăjitură (adevărată, de la prăvălie) şi lapte. Hel şi Ab au stat pe masă şi au căpătat gustări, deşi, desigur, fiecare avusese parte de propriul prânz. Amândoi au făcut o pasiune subită pentru fasolea la conservă, deşi sunt puţine mâncărurile pentru care nu fac o pasiune: Heloïse a acceptat chiar o frunză de salată sărată. (În perioada când familia noastră a flămânzit, a devenit practic vegetariană.) Apoi, cu burţile foarte pline, am tras un pui de somn în patul cu baldachin, cu Ab ghemuit la picioare şi Hel cu spatele lipit de pieptul meu, ceea ce făcea să-mi fie cam cald, dar îmi dă întotdeauna o senzaţie foarte plăcută.

Am dormit cu toţii ore în şir. Nu cred că am mai dormit atât în timpul zilei. M-am simţit cumplit de vinovată când m-am trezit şi am descoperit că era aproape ora patru. Hel a dat din coadă ca şi cum tocmai m-aş fi întors de undeva, iar Ab ne-a aruncat o privire de parcă nu ne mai văzuse în viaţa lui, după care a sărit din pat, şi-a ascuţit puţin ghearele pe unicul picior al domnişoarei Blossom şi a coborât

la parter. Peste câteva minute, când m-am uitat în curte, era cocoţat pe zidul de apărare cu un picior aţintit spre cer, spălându-se cu asiduitate. Asta mi-a dat ideea să mă spăl şi eu pe cap.

După asta a venit vremea să adun flori pentru ceremonie.

Trebuie să fie flori de câmp. Nu-mi mai aduc aminte dacă aşa cere tradiţia sau dacă eu şi Rose am născocit-o: nalbă, guşa-porumbelului şi clopoţei pentru ghirlandele pe care ni le atârnăm în jurul gâturilor, buchete de degetar în mâini şi mereu trandafiri sălbatici în păr. Chiar şi după ce Rose a renunţat la ceremonie, a mai luat uneori parte la culesul florilor pentru ghirlande. Ieri i-am tot vorbit şi o auzeam răspunzându-mi şi asta m-a făcut să-mi fie dor de ea mai mult ca niciodată, aşa că în schimb am vorbit cu Heloïse. Am avut parte de cea mai plăcută şi liniştită plimbare de-a lungul aleii şi pe câmp, cu Heloïse cărând din când în când coşul cu flori preţ de câteva secunde, cu toată jumătatea ei posterioară gudurându-se mândră. Una dintre cele mai frumoase privelişti pe care le ştiu e cea a lui Heloïse mirosind un clopoţel cu nasul ei lung, alb şi aparent golaş. Cum pot spune oamenii că bull-terierii sunt urâţi? Heloïse e superbă, deşi în aceste ultime săptămâni de opulenţă s-a cam îngrăşat.

Am pus florile în apă – cele sălbatice mor atât de repede fără apă, încât niciodată nu-mi fac ghirlanda înainte de ora şapte seara. Până atunci am adunat suficiente crenguţe ca să pornesc focul – Stephen îmi cară de fiecare dată buştenii – şi mi-am împachetat coşuleţul. Când mi-am terminat ghirlanda era aproape opt şi răsărea o lună palidă, deşi cerul era încă albastru. M-am schimbat în rochia mea verde de olandă, mi-am pus ghirlanda şi

trandafirii sălbatici şi apoi, în ultima clipă, am deschis parfumul de la Rose.

Am adulmecat adânc şi m-am pomenit înapoi în magazinul unde fuseseră depozitate blănurile. O, superb miros! Dar ce ciudat, nu-mi mai amintea deloc de clopoţei! Am turnat puţin pe o batistă şi am fluturat-o, reuşind astfel să-i recapturez pentru o clipă, dar în cea mai mare parte se simţea o dulceaţă misterioasă, nedefinită, un simbol al Londrei şi al luxului. Acoperea vagul parfum al florilor sălbatice şi am ştiut să va strica mirosul plăcut ce se ridică din iarba de pe Belmotte după o zi fierbinte. Aşa că am decis să nu mă dau cu el la ceremonie. L-am mai adulmecat odată şi pe urmă am fugit în bucătărie să iau sacul cu crenguţe şi coşul şi am pornit. M-am bucurat că Heloïse nu era prin preajmă ca să se ia după mine, fiindcă întotdeauna vrea să mănânce prăjitura ceremonială.

Când am urcat dâmbul nu se simţea nicio adiere de vânt. Soarele era jos pe linia orizontului. De obicei încep ceremonia privindu-l cum dispare, dar încercatul parfumului îmi luase mai mult decât mă aşteptasem. Cerul din spatele turnului Belmotte era galben apos, străbătut de o dâră de verde, un verde viu, magic de frumos. Dar s-a şters repede şi dispăruse de tot când am ajuns la pietrele pe care le folosim ca să izolăm focul. Am privit până s-a stins şi galbenul, apoi m-am întors spre luna care încă atârna jos deasupra lanurilor de grâu. Albastrul din jurul ei se adâncise atât de mult că nu mai părea palidă, aducând cu o grămadă de omăt luminos.

Domnea o pace atât de adâncă, încât am avut senzaţia că sunt înfăşurată în ceva moale şi gros care mă împiedica să mă mişc, dar când ceasul bisericii a bătut nouă m-am trezit în sfârşit din toropeală. Am golit sacul cu crenguţe în

interiorul cercului de pietre și am pus peste ele micii bușteni pe care mi-i lăsase Stephen. Îmi adusese și niște crengi lungi și suple pe care le-am pus deasupra bușteni lor ca pe stâlpii unui wigwam. Apoi m-am dus în turn pentru a face focul.

Adevăratul foc ceremonial din care ar trebui să aprindă rugurile Miezului Verii trebuie făcut frecând între ele două bucăți de lemn, dar când pregăteam prima noastră ceremonie eu și Rose am petrecut o oră cu această îndeletnicire fără să producem nici măcar o scânteie. Ca urmare, am decis că-i suficient de păgân să lăsăm în turn niște chibrituri și să aprindem o lumânare. Apoi Rose a ieșit afară cu ea și eu am urmat-o agitând buchetul de degețel. Mereu ne-a fascinat faptul că o flacără atât de plăpândă putea face amurgul să pară mai profund și mai albastru. Consideram că acesta era începutul magiei și era extrem de important ca lumânarea să nu se stingă în vreme ce coboram treptele turnului și traversam dâmbul. În serile cu vânt foloseam o sticlă de lampă ca să o apărăm. Noaptea trecută era atât de neclintită că abia dacă a fost nevoie s-o ocrotesc cu mâna.

Odată ce focul se aprinde, peisajul dispare în beznă, așa că am aruncat o ultimă privire către câmpurile liniștite, părându-mi rău să mă despart de ele. Apoi am aprins crenguțele. Au luat foc imediat. Îmi plac aceste prime minute ale unui foc, trosnetele și pocnetele, pâlpâitul delicat al flăcărilor, prima dâră de fum. Bușteni i s-au aprins mai greu, așa că mi-am aplecat capul la nivelul solului și am suflat. Deodată flăcările au gonit în sus pe crengile ca niște stâlpi de wigwam și am văzut luna înzăpezită printre gratiile unui cușt în flăcări. Apoi, în sfârșit, bușteni i s-au aprins și fumul lor mi-a ascuns-o. M-am ridicat repede în picioare și m-am tras mai îndărăt, ca să privesc flăcările înălțându-se tot mai sus. Toate gândurile mele păreau

atrase către foc, arzând odată cu el în cercul luminat de pietre. Lumea întreagă părea plină de şuierat, trosnet şi vuiet.

Apoi, de departe, din amurgul dat uitării, cineva m-a strigat pe nume.

— Cassandra?

Oare vocea venise dinspre alee sau dinspre castel? Şi a cui era? Complet nemişcată, am aşteptat să strige din nou, încercând să nu mai aud vuietul focului. Fusese o voce de bărbat sau de femeie? Când am încercat să-mi amintesc, n-am auzit decât focul. După câteva secunde am început să cred că mi-o imaginasem. Apoi Heloïse a început să latre aşa cum latră când se apropie cineva.

Am traversat în fugă gorganul şi am privit în jos. Mai întâi ochii mei atât de plini de strălucirea flăcărilor nu au văzut nimic, apoi, treptat, lumina palidă a amurgului s-a întins din nou în jurul meu. Nu puteam însă să zăresc curtea sau aleea pentru că din şanţul de apărare se ridica o ceaţă deasă. Heloïse părea atât de agitată, încât am decis să cobor. Chiar când porneam, ea a tăcut şi apoi, plutind prin ceaţă, vocea a răsunat din nou: „Cassandraaa?" O chemare lungă, tărăgănată. De data asta mi-am dat seama că era o voce de bărbat, dar nu am recunoscut-o. Eram sigur că nu-i aparţinea tatei, lui Stephen sau lui Thomas. Era o voce care nu mă mai strigase niciodată.

— Sunt aici! Cine e? am strigat eu ca răspuns.

Cineva înainta prin ceaţă, traversând podul. Heloïse a venit în goană înaintea lui, cu un aer foarte mulţumit.

„O, sigur, e Neil!" mi-am zis deodată şi am pornit să cobor gorganul în goană în întâmpinarea lui. Apoi, în sfârşit, am văzut limpede. Nu era Neil. Era Simon.

O, ce straniu e să-mi amintesc că vederea lui nu m-a bucurat! Dacă tot trebuia să sosească cineva tocmai când

începusem ceremonia, îmi doream să fie Neil. N-aş învinui pe nimeni care surprinde o fată în toată firea îndeletnicindu-se cu aşa ceva şi o crede „de o naivitate căutată".

În timp ce am dat mâna cu el, m-am decis să-l conduc în casă fără să spun o vorbă despre foc. Dar el l-a privit şi a zis:

— Am uitat că e Ajunul Miezului Verii. Rose mi-a povestit ce bine vă distraţi voi. Frumoasă ghirlandă!

Apoi, nu ştiu cum, am ajuns să urcăm gorganul împreună.

El condusese până aici ca să discute cu agentul de la Scoatney şi lucrase cu el toată ziua.

— După care m-am gândit să vin să vă fac o vizită ţie şi tatălui tău. El a ieşit? Nu se vede nicio lumină la castel.

I-am explicat despre tata şi i-am spus că era posibil să-şi fi făcut apariţia în apartamentul mamei lui.

— Atunci va trebui să doarmă în camera mea. Suntem ca sardelele în apartamentul ăla. Ce rug splendid!

În timp ce ne aşezam m-am întrebat cât îi povestise Rose despre ceremonie. Speram că nu ştia decât că aprindeam un rug. Apoi l-am văzut privind coşul.

— Ce face Rose? am întrebat repede ca să-i distrag atenţia de la el.

— O, e bine. Îţi trimite dragostea ei, desigur. La fel şi Topaz. Ăla e vinul de Porto al vicarului, despre care mi-a povestit Rose?

Sticla de medicamente se ţtea din coş.

— Da, îmi dă puţin în fiecare an, am zis stânjenită.

— Îl bem sau facem o libaţie?

— Noi?

— O, vreau să sărbătoresc şi eu. O s-o reprezint pe Rose, deşi se consideră prea matură pentru asta.

Deodată am încetat să mă mai simt jenată. Mi-am dat seama că Simon era unul dintre puţinii oameni capabili să găsească ceremonia Miezului Verii romantică, privind-o ca pe o legătură cu trecutul, şi că asta chiar l-ar fi putut ajuta să îşi regăsească rădăcinile englezeşti, aşa cum dorea.

— Bine, asta ar fi minunat, am zis eu şi am început să despachetez coşul.

El m-a urmărit cu interes.

— Rose nu mi-a spus despre pachetul ăsta de verdeţuri pentru gătit. La ce folosesc?

— Le ardem. Sunt un talisman împotriva vrăjitoriei. Sigur că n-ar trebui să fie ierburi cumpărate, ci adunate la lumina lunii. Dar nu ştiu unde să găsesc unele care să miroasă aşa frumos.

El a zis că pe viitor ar trebui să le culeg din grădina de verdeţuri de la Scoatney.

— Va fi recunoscătoare să se facă utilă după ce a dat greş în mod cumplit cu salatele. Asta albă ce e?

— Sare. Ţine ghinionul la distanţă. Şi le dă flăcărilor o frumoasă culoare albastră.

— Şi prăjitura?

— Ei, o arătăm focului înainte s-o mâncăm. Şi pe urmă bem vin şi aruncăm câteva picături în flăcări.

— Şi pe urmă dansezi în jurul focului?

I-am spus că eram prea mare pentru aşa ceva.

— Ba nici vorbă, nu eşti, a zis Simon. O să dansez cu tine.

Nu i-am povestit despre versurile pe care le recit de obicei, pentru că le-am compus când aveam nouă ani şi nu există cuvinte pentru cât sunt de ridicole.

Flăcările înalte se domoleau. Mi-am dat seama că ne mai trebuiau vreascuri dacă voiam un rug spectaculos.

Observasem în turn nişte lemne vechi, de pe vremea când obişnuiam să facem picnicuri dese pe gorgan. I-am cerut lui Simon să mă ajute să le iau.

Când am ajuns lângă turn, a rămas nemişcat un moment, privindu-i înălţimea desenată pe cer.

— Cât de înalt e? Trebuie să aibă douăzeci-douăzeci şi cinci de metri, a întrebat el.

— Optsprezece, i-am răspuns. Pare mai înalt fiindcă e aşa izolat.

— Îmi aminteşte de un tablou pe care l-am văzut cândva şi care se chema *Turnul vrăjitorului*. Se poate urca până în vârf?

— Thomas s-a urcat acum câţiva ani, dar a fost foarte periculos, iar de atunci partea de sus a scărilor s-a dărâmat şi mai rău. Oricum, chiar dacă ai ajunge în vârf, nu ai pe ce să ieşi, fiindcă acoperişul a căzut acum câteva sute de ani. Intră şi vezi!

Am urcat scara exterioară lungă până la intrare şi am coborât pe scara mobilă de lemn dinăuntru. Când ne-am uitat în sus, cercul de cer aflat mult deasupra noastră era încă albastru palid, deşi plin de stele. Mi s-a părut straniu să le zăresc de acolo, când afară abia fuseseră vizibile.

Pe uşa deschisă pătrundea suficientă lumină pentru ca Simon să poată privi în jur. I-am arătat piciorul scării spiralate, care este camuflat de un soi de cocoaşă. (Aici ascund jurnalul.) M-a întrebat ce era dincolo de arcada ce ducea către cealaltă cocoaşă.

— Acum nu mai e nimic, am zis eu. Acolo erau garderobele.

De fapt, ar fi trebuit să le zic private sau latrine, dar garderobele erau mai uşor de pomenit.

— Câte etaje a avut iniţial?

— Trei. Poţi să vezi palierele de pe casa scării. Era un etaj cu intrarea, o cameră deasupra şi o temniţă dedesubt, aici unde suntem noi.

— Fac pariu că le plăcea să se ospăteze în timp ce prizonierii îşi zăngăneau lanţurile sub ei.

I-am spus că probabil se ospătau altundeva. Castelul Belmotte trebuie să fi fost mai mare cândva, deşi nu a mai rămas nici urmă de el.

— Cel mai probabil acesta era unul dintre principalele turnuri de pază. Fii atent să nu te loveşti de cadrul ăsta de pat.

Cadrul se afla aici când am sosit pentru prima oară: unul dublu, destul de elegant, acum o masă de fier ruginit. Tata vrusese să pună să fie mutat, dar când l-a văzut împodobit cu flori de hasmaţuchi care se întindeau către lumină, i-a plăcut. Rose şi cu mine găseam că e folositor pentru că ne aşezam pe el, deşi mama se plângea că arcurile lui lăsau cercuri ruginii pe pantalonaşii noştri albi.

— E suprarealism pur, a zis Simon râzând. Nu reuşesc să înţeleg de ce în ţara asta zac peste tot paturi de fier abandonate.

Am zis că probabil fiindcă sunt atât de rezistente, în timp ce alte gunoaie mucegăiesc.

— Ce fată cu logică bună! Eu nu mi-aş fi dat seama de asta.

A tăcut un moment, privind înălţimile vag luminate ale turnului. O pasăre întârziată a traversat în zbor cercul înstelat şi s-a aşezat în cuibul ei dintr-o ambrazură.

— Poţi să îi simţi? Pe oamenii care chiar au trăit aici? a întrebat el.

Ştiam la ce se referea.

— Am încercat mai demult, dar de fiecare dată mi s-au părut nişte figuri dintr-o tapiserie, nu bărbaţi şi femei în

carne şi oase. E mult prea departe în timp. Dar pentru tine trebuie să însemne ceva că unul dintre strămoşii tăi a construit turnul ăsta. E păcat că numele de Godys a pierit.

— Mi-aş boteza fiul Etienne de Godys-Cotton dacă aş crede că ar putea supravieţui cu un asemenea nume în Anglia. Crezi că ar avea şanse? În America, un copil cu numele ăsta ar fi terminat.

I-am spus că mă temeam că orice copil, din orice ţară, ar fi fost terminat cu un asemenea nume. Apoi Heloïse s-a ivit deasupra, în cadrul uşii, reamintindu-ne astfel că treaba noastră era să facem rost de lemne.

Le-am târât afară de sub masa rustică şi i-am înmânat fiecare creangă lui Simon, care stătea la jumătatea scării – tehnică folosită de fiecare dată de mine şi de Rose. Când în cele din urmă am urcat scara, Simon m-a ajutat să ies şi mi-a zis:

— Ia uite, magie pentru tine!

Ceaţa dinspre şanţul cu apă se rostogolea către Belmotte. Deja vălul ei acoperise pantele mai joase.

— E ca în noaptea când am văzut Silueta, am zis eu.

— Ce?

I-am povestit despre ea în timp ce transportam ramurile către rug.

— S-a întâmplat în cel de-al treilea an când am ţinut ceremonia, după o zi foarte fierbinte şi fără vânt, cum a fost cea de azi. În timp ce ceaţa înainta către noi, s-a adunat dintr-odată într-o formă uriaşă la fel de înaltă, ba nu, chiar mai înaltă decât turnul. A rămas aşa, între noi şi castel. Părea să se prăbuşească peste noi. N-am mai fost atât de îngrozită în viaţa mea. Şi cel mai straniu lucru e că niciuna dintre noi n-a încercat să fugă. Am ţipat şi ne-am aruncat cu feţele la pământ dinaintea ei. Era un elemental, desigur. Tocmai spusesem o vrajă ca să invoc unul.

El a râs şi a zis că trebuie să fi fost vreun capriciu al ceţii.

— Bietele copile! Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

— M-am rugat lui Dumnezeu să îl ia de acolo şi El, în amabilitatea Lui, l-a luat. Rose a fost vitează şi şi-a ridicat ochii după un minut sau două şi dispăruse! După asta mi-a părut chiar rău pentru el: probabil că nu-l mai invocase nimeni de când cu britonii din vechime.

Simon a râs din nou, apoi m-a privit curios:

— Doar nu cumva, din întâmplare, încă mai crezi că a fost un elemental?

Oare mai credeam? Ştiu numai că mă uitam în jos, către ceaţa ce înainta – prima ei năvală se domolise şi acum se furişa încet – şi deodată amintirea acelei forme colosale a revenit atât de înspăimântătoare, încât puţin a lipsit să nu ţip. Am reuşit în schimb să râd neconvingător şi am început să arunc lemne pe foc ca să schimb subiectul.

Şi Rose crezuse că era un elemental şi ea avea aproape paisprezece ani pe atunci, nefiind deloc înclinată către plăsmuiri ale imaginaţiei.

Când focul a început din nou să ardă cu flăcări înalte, am simţit că era mai bine să terminăm odată ceremonia. Reîncepusem să mă simt puţin cam jenată, aşa că am fost cât mai practică posibil. Trebuie să recunosc că renunţarea la poezie a făcut totul cam plicticos. Am ars sarea şi ierburile şi am împărţit prăjitura cu Heloïse. Simon a mâncat doar o bucăţică foarte mică, fiindcă luase o cină copioasă. Apoi am băut vinul de Porto al vicarului. Aveam un singur pahar, aşa că Simon a fost nevoit să bea din sticlă, ceea ce, a zis el, i-a dat o savoare foarte interesantă. Apoi ne-am făcut libaţiile, plus încă una pentru Rose. Speram să ne mărginim la asta, dar Simon mi-a amintit cu fermitate despre dansul în jurul focului. În cele din urmă am alergat

de şapte ori în jurul rugului, cu Heloïse pe urmele noastre, lătrând ca nebuna. Era cumva ca şi cum Simon s-ar fi pus la mintea copiilor, dar ştiam că nu asta voia şi a fost atât de cumsecade, încât am simţit că era cazul să pretind că mă distram. Am reuşit chiar să fac câteva sărituri deosebite. Dacă vrei sărituri, Topaz e persoana potrivită: anul trecut a făcut să se zguduie gorganul.

— Şi acum ce facem? a întrebat Simon când, în cele din urmă, ne-am trântit pe iarbă. Nu trebuie s-o sacrificăm pe Heloïse?

În clipa aceea ea încerca de zor să ne spele pe faţă, încântată că reuşise să ne prindă după ce ne fugărise atât.

— Dacă o facem să sară peste tăciuni o s-o vindecăm de epizootie, de care de fapt nu suferă. Nu mai e nimic de făcut, cu excepţia faptului că de obicei stau aici până se stinge focul şi încerc să mă imaginez înapoi în trecut.

Sigur că asta s-a dovedit foarte pe gustul lui Simon, dar n-am ajuns prea departe în trecut pentru că nu ne opream din vorbit. Unul din lucrurile pe care le-a spus a fost că nu se va obişnui niciodată cu miracolul lungului amurg englezesc. Nu-mi dădusem seama până atunci că avem amurguri lungi: americanii par să aibă darul de a zice lucruri care-i fac pe englezi să remarce Anglia.

Un covor de ceaţă se târâse până la câţiva paşi de noi, dar pe urmă nu a mai înaintat. Simon a zis că probabil am fermecat-o eu. Jos, la nivelul şanţului, urcase până ce din castel nu se mai vedeau decât turnurile, răsărind deasupra ei. Focul s-a stins iute şi în curând nu a mai rămas decât un fum cenuşiu destrămându-se în amurgul cenuşiu. L-am întrebat pe Simon dacă vedeam cu ajutorul celei din urmă lumini a zilei sau al celei dintâi raze de lună, şi chiar era greu să-ţi dai seama. Apoi, treptat, lumina lunii a câştigat şi ceaţa ce învăluia castelul a devenit argintie.

— Poate cineva picta asta? a zis Simon. Debussy ar fi putut-o face prin muzică. Îţi place?

A trebuit să recunosc că nu auzisem o notă de Debussy.

— O, sigur nu l-ai auzit? Nici măcar la gramofon sau la radio?

Când i-am spus că nu aveam nici gramofon, nici radio, a părut şocat. Cred că americanilor le vine greu să creadă că există cineva pe lume care să nu le aibă.

Mi-a spus că la Scoatney există un aparat nou care îşi schimbă singur discurile. Am crezut că glumea până când mi-a explicat cum funcţiona. A sfârşit prin a spune:

— Ce-ar fi să te conduc chiar acum acolo ca să-l auzi? Am putea să ciugulim ceva.

— Dar ziceai că te-ai îmbuibat la cină, i-am reamintit.

— Ei, eu o să vorbesc şi tu o să mănânci. Iar Heloïse poate gusta un os la bucătărie. Uită-te cum încearcă să-şi cureţe roua de pe bot cu labele! Vino, iarba asta e foarte umedă!

M-a tras în picioare.

Am acceptat cu bucurie, fiindcă eram fabulos de flămândă. Simon a strivit în picioare tăciunii muribunzi, în timp ce eu m-am dus să închid uşa turnului. Am stat câteva clipe în vârful scărilor, încercând să regăsesc sentimentele pe care le trăiesc de obicei în Ajunul Miezului Verii, căci până atunci fusesem prea ocupată să-l distrez pe Simon ca să mă concentrez asupra lor. Şi deodată mi-am dat seama că avusesem dreptate să mă tem că putea fi ultimul an în care mai ţineam ceremonia şi că, dacă aş mai ţine-o vreodată, eu aş fi cea care s-ar pune la mintea copiilor. Am simţit doar o vagă tristeţe, pentru că înaintea mea se întindea glorioasă cina de la Scoatney. Dar mi-am zis că, Simon sau ne-Simon, o să lansez chemarea de adio, de

data asta unul pentru totdeauna, nu doar pentru un an. Chemarea e un strigăt straniu, fără cuvinte, compus din toate vocalele. Era senzaţională când eu şi Rose o lansam împreună, dar mă descurc bine şi singură. „Ayieou!“ am strigat şi zidurile castelului mi-au trimis înapoi ecoul, aşa cum ştiam că o vor face. Apoi Heloïse şi-a ridicat capul şi a urlat... şi urletul ei a avut şi el ecou. Simon era fascinat: a zis că a fost cel mai reuşit moment al ceremoniei.

Coborârea de pe Belmotte a fost tare stranie: fiecare pas ne cufunda tot mai mult în ceaţă, până când în cele din urmă aceasta ni s-a închis deasupra capetelor. Era ca şi cum te-ai fi înecat în fantoma unei ape.

— Mai bine ţi-ai lua o haină, pentru că maşina nu are acoperiş. Te aştept, a zis Simon când traversam podul către curte.

Am fugit la etaj să mă spăl pe mâini. Erau murdare după ce mânuisem lemnele. Şi mi-am dat cu puţin „Miez de Vară“ pe rochie şi pe batistă: părea numai potrivit pentru o cină târzie. Ghirlanda de flori era încă proaspătă, aşa că mi-am pus-o pe deasupra hainei, dar în timp ce coboram scările m-am gândit că puteam să par cam afectată şi că în mod sigur florile aveau nevoie de apă, aşa că în timp ce traversam podul suspendat am aruncat-o în şanţ.

Nu era maşina obişnuită de la Scoatney, ci una nouă, foarte lungă şi foarte joasă, atât de joasă, încât am avut senzaţia că o să dau cu fundul de drum.

— Cred că e puţin cam prea spectaculoasă, dar Rose s-a îndrăgostit de ea, a zis Simon.

Noaptea s-a dovedit minunat de senină odată ce ne-am îndepărtat de castel. Am privit înapoi de pe porţiunea mai înaltă a drumului din Godsend şi n-am putut vedea decât un deluşor de ceaţă ridicându-se din ogorul de grâu luminat de lună.

— Dacă mă întrebi pe mine, e o vrăjitorie la mijloc, a zis Simon. Poate când te aduc înapoi o să descoperim că a dispărut de-a binelea.

Era fascinant să mergi cu maşina cea nouă. Ochii noştri se aflau la acelaşi nivel cu taluzurile abrupte pe care creşte gardul viu şi fiecare fir de iarbă era nespus de verde în lumina farurilor, părând mai însufleţit decât în bătaia celui mai puternic soare. Trebuia să mergem încet din pricina iepurilor: Heloïse tot încerca să se repeadă la ei prin parbriz. O biată făptură a fugit în faţa noastră atâta timp, încât Simon a oprit în cele din urmă maşina şi a stins farurile, pentru ca fiinţa să îşi recapete suficientă judecată şi să sară într-un şanţ. În timp ce aşteptam şi-a aprins o ţigară şi apoi ne-am rezemat uitându-ne la stele şi discutând despre astronomie şi despre faptul că spaţiul se întindea la nesfârşit, ceea ce era îngrijorător.

— Şi, desigur, mai e şi eternitatea, am zis eu, apoi ceasul bisericii din Godsend a bătut ora zece şi Simon a zis că trebuia să recuperăm timpul pierdut.

La Scoatney erau puţine lumini aprinse şi m-am întrebat dacă nu cumva servitorii se duseseră cu toţii la culcare, dar valetul ne-a ieşit în întâmpinare. Ce extraordinar trebuie să fie să-i zici unui ins înalt şi impozant: „Adu o tavă cu ceva de mâncare pentru domnişoara Mortmain în pavilion, dacă eşti amabil", fără ca măcar să te scuzi că îi dai bătaie de cap la ora aia din noapte. I-am cerut eu scuze şi valetul a zis: „Niciun deranj, domnişoară!", dar pe un ton foarte distant. În timp ce a pornit pe urmele Heloïsei (care deja cunoaşte drumul către bucătărie), mi-am dat brusc seama că în curând va fi valetul lui Rose. M-am întrebat dacă ea se va obişnui vreodată cu el.

Am traversat holul slab luminat şi am ieşit în spatele casei.

— Uite și ierburile tale culese la lumina lunii, a zis Simon.

M-a condus printr-o grădină de legume destul de plictisitoare – ideea de ierburi e mult mai interesantă decât privitul lor – până în grădina cu plante acvatice și a pornit fântânile din centrul lacului oval. Ne-am așezat pe o bancă de piatră și le-am privit câteva minute, apoi am intrat în pavilion. Simon a aprins o singură lumânare.

— O s-o sting când o să pornesc fonograful, a zis el. Așa o să poți vedea fântânile cât timp o să-l asculți pe Debussy, merg bine împreună.

M-am așezat lângă una dintre cele trei ferestre înalte, boltite, și am privit în jur. Nu mai fusesem în pavilion de când fusese transformat în sală de muzică. Un pian mare sosise odată cu minunatul gramofon și pe rafturile a două dulapuri pictate erau așezate zeci de albume cu muzică. Simon înainta de-a lungul lor cu lumânarea, căutându-l pe Debussy.

— Presupun că ar trebui să încep chiar cu începutul, a zis el, dar nu cred că avem nimic din *Colțul copiilor*. O să încerc *Clair de lune* și fac pariu c-o să descoperi că o știai!

Avea dreptate. Imediat ce a început mi-am reamintit-o: o fată o interpretase la un concert al școlii. E frumoasă și gramofonul era fantastic. Ai fi zis că era cineva care cânta la pian, dar mai bine decât orice interpretare pe care o auzisem eu vreodată. Apoi discul s-a schimbat singur. Simon m-a chemat de la fereastră ca să văd și mi-a spus că următoarea piesă se chema *La Cathédrale Engloutie*. Auzi catedrala scufundată ridicându-se, cu clopotele bătând, apoi scufundându-se din nou în mare.

— Acum știi de ce am spus că Debussy ar fi putut compune castelul acela învăluit în ceață, a zis Simon.

Cel de-al treilea disc era *La Terrasse des Audiences au Clair de Lune*. A fost minunat să privesc fântânile cât am ascultat-o. Şi în melodie erau fântâni.

— Ei, e clar că Debussy te-a cucerit, deşi nu sunt sigur că la un moment dat n-o să te saturi de el, a zis Simon. Eşti genul de copil care va dezvolta o pasiune pentru Bach.

I-am spus că la şcoală n-o făcusem. Unica piesă de Bach pe care o învăţasem mă făcuse să mă simt ca şi cum aş fi fost lovită în mod repetat în cap cu o linguriţă. Dar niciodată nu ajunsesem foarte departe cu studiul muzicii: banii pentru lecţii se terminaseră când aveam doisprezece ani.

— O să-ţi găsesc nişte Bach pe placul tău, a zis Simon.

A aprins din nou lumânarea şi a început să scotocească printr-un album mare. Gramofonul nu mai cânta. M-am apropiat de dulapuri şi am studiat coperţile din spate ale albumelor. Până şi să citesc numele compozitorilor mi s-a părut palpitant.

— O să le asculţi pe toate cu timpul, a zis Simon. Mi-ar plăcea să încerc pe tine ceva cu adevărat modern. Păcat că lui Rose nu-i place muzica.

M-am întors către el uluită.

— Ba îi place! Cântă la pian mult mai bine ca mine. Şi cântă şi din gură.

— Şi cu toate astea, nu-i place cu adevărat, a zis el cu fermitate. Am dus-o la un concert şi părea distrusă de plictiseală. A, uite-ţi cina!

A sosit pe o tavă de argint şi valetul a întins o faţă de masă dantelată pe o mică măsuţă. Era supă cu gelatină, pui rece (numai piept), fructe şi vin şi limonadă în caz că nu-mi plăcea vinul, dar mi-a plăcut. Simon i-a cerut valetului să aprindă toate lumânările şi acesta a făcut turul aplicelor de cristal de pe pereţi, cu o lumânare într-un

suport lung. Am avut senzaţia că ajunsesem în secolul al optsprezecelea.

— Sunt decis să nu introduc electricitatea aici, a zis Simon.

După ce valetul ne-a turnat vin în pahare, Simon i-a spus că nu trebuia să ne servească şi m-am bucurat, pentru că altfel aş fi avut sentimentul că trebuie să mă grăbesc cu cina. Apropo, îl cheamă Graves, dar încă nu am reuşit să găsesc nonşalanţa necesară pentru a-i spune pe nume.

Simon găsise discul pe care-l voia.

— Dar trebuie să aştepte până după cină. N-o să te las să înfuleci pe Bach.

A pus un disc cu muzică de dans şi a dat gramofonul foarte încet, apoi s-a întors şi s-a aşezat cu mine la masă.

— Povesteşte-mi despre Rose, am zis, căci dintr-odată mi-am dat seama că mă interesasem foarte puţin de ea; chiar că fusesem egoistă.

El a vorbit despre trusou şi mi-a povestit cât de admirată era Rose oriunde mergea.

— Şi Topaz, desigur, iar mama e şi ea prezentabilă. Când ies toate trei împreună, ei, e o privelişte pe cinste!

Am spus că aveau nevoie de mine ca să echilibrez balanţa banalităţii şi mi-am dorit imediat să n-o fi făcut. Genul ăsta de remarcă pare să ceară complimente.

Simon a râs şi mi-a spus să nu umblu după laude.

— Eşti mult mai drăguţă decât ar avea dreptul să fie o fată inteligentă ca tine. De fapt – şi vocea îi părea uşor surprinsă – eşti chiar foarte frumuşică.

Am zis:

— Cred că arăt ceva mai bine când nu e Rose prin preajmă.

El a râs din nou.

— Ei, în seara asta eşti în mod cert foarte drăguţă.

Apoi şi-a ridicat paharul în cinstea mea, aşa cum l-am văzut odată ridicându-l în cinstea lui Rose. Am simţit că roşesc şi am schimbat repede subiectul.

— Ai scris ceva în ultimul timp?

El a spus că începuse un eseu critic despre tata, dar că nu îi venea să-l termine.

— Nu găsesc nicio cale să nu atrag atenţia asupra inactivităţii lui. Dacă aş putea face cea mai mică aluzie că pune ceva la cale...

O clipă m-am gândit să-i împărtăşesc speranţele mele, dar ar fi trebuit să descriu comportamentul recent al tatei, iar încercarea de a pune în cuvinte faptul că citea *Little Folks* sau studia modelele de pe farfurii m-a făcut să-mi dau seama cât de ciudate erau toate astea. Aşa că l-am lăsat pe Simon să vorbească în continuare despre eseul lui, deşi majoritatea lucrurilor pe care le-a spus mă depăşeau. Cred că e foarte deştept.

Când am terminat minunăţia de pui, el mi-a curăţat o piersică. M-am bucurat, pentru că eu întotdeauna fac o mizerie îngrozitoare. Simon s-a achitat splendid de sarcină. Am observat ce mâini fine are şi deodată mi-am dat seama ce voise să spună Topaz când afirmase că toate liniile lui sunt frumoase. Purta o cămaşă albă de mătase – îşi scosese haina – şi linia umerilor părea să se potrivească exact cu linia fălcii (ce deşteaptă a fost Rose că l-a făcut să se descotorosească de barba aia!). Am avut senzaţia stranie că îl desenam: ştiam exact cum aş fi făcut mica arcuire a sprâncenelor lui, linia buzelor lui strânse în timp ce se concentra asupra piersicii. Şi, trasând fiecare linie în mintea mea, le simţeam desenându-se delicat pe propriul meu chip, pe umeri, braţe şi mâini. Până şi cutele cămăşii lui

au părut să mă atingă când le-am desenat. Dar liniile nu alcătuiau un tablou înaintea ochilor mei. Încă îl vedeam așa cum era în lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

Mâncasem piersica și sorbeam ultima înghițitură de vin când gramofonul a început o melodie fascinantă. Am întrebat cum se numea.

— Asta? *Lover*, cred, a zis Simon. Vrei să dansăm? După aceea trebuie să te duc acasă.

S-a dus să dea gramofonul puțin mai tare, apoi s-a întors la mine. Nu mai dansasem cu el niciodată și eram nervoasă. Când dansasem cu Neil mi se păruse dificil. Spre surprinderea mea, cu Simon s-a dovedit mai ușor. Nu mă ținea la fel de strâns, părea mai relaxat și eu mă simțeam ușoară și sprintenă. După doar câteva clipe nu mi-am mai făcut griji că nu-i puteam urma pașii. Picioarele mele au început să se descurce singure. E ciudat că Neil te ajută mai mult să îl urmezi, aproape că te forțează. În brațele lui Simon n-a simțit nicio clipă acest soi de presiune.

Discul *Lover* era ultimul din teanc, așa că gramofonul s-a oprit când s-a terminat. Eram suficient de aproape pentru ca Simon să îl repornească fără să-și ia brațul din jurul taliei mele. Apoi am dansat din nou fără să rostim un cuvânt. De fapt, nu am vorbit deloc tot timpul cât am dansat. Nu-mi amintesc nici să fi gândit. Mi se părea că dansam cu o plăcere pură, irațională.

Când gramofonul s-a oprit din nou, Simon a zis „mulțumesc, Cassandra" ținându-mă în continuare în brațe și zâmbindu-mi. I-am zâmbit și eu și i-am zis:

— Și eu îți mulțumesc. A fost minunat.

Și atunci el s-a aplecat și m-a sărutat.

Am încercat să-mi amintesc ce am simțit. Trebuie să fi fost surprinsă, dar nimic din sentimentul ăsta nu-mi revine

acum în minte. Nu-mi amintesc decât fericirea, fericire în mintea şi în inima mea, curgându-mi prin întreg trupul la fel ca mantia de căldură şi lumină care îmi căzuse pe umeri în vârful turnului. Era şi un soi de întuneric, şi întunericul revine când încerc să retrăiesc momentul... şi apoi mă pomenesc privindu-l cu detaşare nu numai pe Simon, ci şi pe mine aşa cum am fost atunci. Siluetele pe care le văd în pavilionul luminat de lumânări mi se par străine.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc bine este râsul lui Simon. Era cel mai blând şi mai dulce râs, dar m-a şocat.

— O, copilă plină de surprize, a zis el.

L-am întrebat ce voia să spună cu asta.

— Doar că săruţi foarte bine, a zis el, adăugând glumeţ: Probabil că ai avut parte de mult antrenament.

— N-am mai sărutat un bărbat în viaţa mea...

Mi-am dorit imediat să n-o fi spus, căci mi-am dat seama că, odată ce el avea să afle că nu ştiam să fac asta şi totuşi îi întorsesem sărutul, putea să-şi dea seama ce mult însemnase pentru mine. M-am smuls de lângă el şi am fugit către uşă, fără să mă gândesc decât cum să-mi ascund sentimentele.

— Cassandra, stai!

M-a prins de braţ chiar când deschideam uşa.

— O, draga mea, îmi pare rău! Ar fi trebuit să ştiu că o să te superi.

Nu ghicise. Credea pur şi simplu că m-am înfuriat. Am reuşit să mă adun.

— Ce prostie, Simon. Sigur că nu m-am supărat.

— Ei, sigur ai dat impresia că da...

Părea foarte nedumerit.

— Dar de ce ai fugit aşa de mine? Cerule, doar nu te-am speriat!

— Sigur că nu.

— Atunci de ce...

Am încercat să mă gândesc la o afirmaţie care să sune rezonabil:

— Simon, nu m-am speriat de tine şi nu m-am supărat. Cum aş putea să mă supăr că am fost sărutată de cineva la care ţin atât de mult? Dar după asta, ei, pentru o secundă m-am înfuriat că ai considerat că poţi să mă săruţi aşa, cu uşurinţă.

El a părut întristat:

— Dar n-am luat-o cu uşurinţă... nu aşa cum crezi tu. Nu poţi să înţelegi că a fost un impuls subit? Pentru că ai fost atât de dulce toată seara şi pentru că mi-a plăcut dansul şi pentru că te plac foarte mult?

— Şi poate pentru că-ţi era dor de Rose, am încercat eu să-l ajut.

El a roşit şi a zis:

— Să fiu al naibii dac-o s-o las aşa: ar fi o insultă faţă de amândouă. Nu, a fost un sărut numai pentru tine, copilă.

— În fine, facem prea mult caz de el, i-am spus. Hai să uităm şi, te rog, iartă-mă că am fost aşa prostuţă. Pot să ascult discul cu Bach înainte să plec acasă?

Simţeam că asta ar mai fi detensionat puţin situaţia.

El mă privea în continuare cu îngrijorare. Cred că îşi căuta cuvintele cu care să se explice mai bine. Apoi s-a dat bătut.

— Foarte bine, o să-l ascultăm cât timp sting lumânările. Tu aşază-te afară ca să nu te deranjeze faptul că mă mişc de colo colo. O să opresc fântânile ca să poţi auzi.

M-am aşezat pe banca de piatră şi am privit apa biciuită de ace cum se linişteşte. Apoi în pavilion a început muzica, cea mai blândă şi liniştitoare melodie pe care am

auzit-o. Prin cele trei ferestre înalte îl vedeam pe Simon făcând ocolul fără grabă şi stingând fiecare flacără cu o mică mucarniţă[1] de metal. De fiecare dată îi vedeam chipul luminat pe dedesubt şi de fiecare dată ferestrele aurii mai păleau puţin, până s-au întunecat cu totul. Apoi discul s-a terminat şi s-a făcut atât de linişte încât am auzit micul plescăit al unui peşte sărind din apă în partea opusă a lacului.

— Ei, am mai găsit un admirator al lui Bach? mi-a strigat Simon în timp ce închidea după el uşa pavilionului.

— Da, într-adevăr. Aş fi putut să-l ascult la nesfârşit, am zis şi am întrebat cum se chema piesa.

Era *Oile pot paşte liniştite*. Am continuat să discutăm despre muzică în timp ce am luat-o pe Heloïse de la bucătărie şi pe parcursul drumului spre casă. Am descoperit că îmi era uşor să port o conversaţie indiferentă. Era ca şi cum adevăratele mele sentimente ar fi fost scufundate în abisurile minţii mele, iar ceea ce discutam – doar o jerbă fină de apă la suprafaţă.

Când am oprit în faţa porţii ceasul bisericii bătea ora douăsprezece.

— Ei, am adus-o pe Cenuşăreasa acasă la miezul nopţii, a zis Simon ajutându-mă să ies din maşină.

M-a condus în bucătărie, mi-a aprins o lumânare şi a râs văzând-o pe Heloïse cum se duce ţintă la coşul ei. I-am mulţumit pentru seara minunată şi el mi-a mulţumit că l-am lăsat să ia parte la ceremonia Miezului Verii. A zis că avea să şi-o amintească pentru totdeauna. Apoi, în timp ce dădeam mâna cu el, a întrebat:

— Sunt cu adevărat iertat?

L-am asigurat că da.

---

[1] Unealtă cu care se stingeau felinarele şi lumânările sau se rupeau mucurile acestora.

— Atâta agitaţie pentru nimic! Doamne, ce caraghioasă trebuie să mă crezi!

El mi-a zis deschis:

— Ai cuvântul meu că nu. Cred că eşti nemaipomenit de drăguţă şi îţi mulţumesc pentru tot.

Apoi mi-a strâns uşor mâna şi în clipa următoare uşa se închidea în urma lui.

Am rămas neclintită preţ de un minut sau mai bine, apoi m-am năpustit la etaj, am urcat în turnul de deasupra băii şi am ieşit pe ziduri. Ceaţa se risipise, aşa că am putut urmări farurile maşinii înaintând încet pe alee, apoi cotind pe drumul din Godsend. Chiar şi după ce au dispărut la marginea satului am continuat să privesc şi le-am întrezărit pentru ultima oară pe drumul către Scoatney.

Tot timpul cât am stat pe ziduri am fost într-un fel de plutire, abia conştientă de altceva decât de maşina care se îndepărta. Iar când mi-am venit în fire suficient cât să mă dezbrac, mi-am ţinut deliberat gândurile la distanţă. Numai când am rămas întinsă pe întuneric le-am lăsat să mi furişeze înapoi în minte. Şi odată cu ele a venit fericirea şi numai ea, ca fericirea pe care am simţit-o când m-a sărutat Simon, dar mai senină. O, mi-am spus că el era al lui Rose şi că nu puteam să i-l iau chiar dacă aş fi fost atât de ticăloasă încât să încerc, ceea ce n-aş face niciodată. Dar n-a contat. Simplul fapt de a fi îndrăgostită părea cel mai minunat lux de care avusesem parte. M-am gândit că poate ceea ce contează e să iubeşti, nu să fii iubit la rândul tău, că poate adevărata dragoste nu are cum să aducă altceva decât fericire. Pentru un moment am avut senzaţia că am descoperit un mare adevăr.

Şi apoi am dat cu ochii de silueta domnişoarei Blossom şi am auzit-o zicând:

— Ei, agaţă-te de gândul ăsta cât poţi, răţuşcă, pentru c-o să ai nevoie.

Şi, cumva straniu şi distant, mi-am dat seama că avea dreptate, dar tot n-a contat. Am adormit mai fericită ca niciodată în viaţă.

Capitolul 13

O, ce dureros e să recitesc ultimul rând pe care l-am scris cu mai puţin de trei săptămâni în urmă, acum, când nici nu-mi mai pot aminti cum este să te simţi fericit!

N-am citit mai departe. Mi-a fost teamă să nu pierd sentimentul de detaşare rece cu care mă studiez. M-am trezit cu el pentru prima oară în dimineaţa asta. Este nespus de sumbru, dar e mai bun decât nefericirea acută şi mi-a provocat o vagă dorinţă de a-mi deşerta sufletul în jurnalul ăsta, ceea ce mă va ţine ocupată câteva ore. Dar o să pot să descriu meschinăria pe care am săvârşit-o de ziua mea? Pot să mă descriu cu sinceritate aşa cum sunt? Poate dacă încerc voi reuşi.

Cerule, ce urâtă a fost vremea: ploi abundente, vânturi reci! Ziua mea de naştere a fost unica însorită. Ziua de azi este caldă, dar întunecată şi deprimantă. Sunt pe gorgan, aşezată pe treptele de piatră din exteriorul turnului Belmotte. Heloïse este cu mine: e una dintre acele zile când trebuie să se retragă din societate şi se plictiseşte dacă o las încuiată de una singură. I-am legat lesa zdravăn de cingătoarea mea pentru cazul în care-i vine cheful subit de vizite. Înveseleşte-te, dragă Heloïse, nu mai sunt decât câteva zile şi vei fi liberă!

Ploile au început imediat ce am terminat de scris însemnarea precedentă, în duminica aceea, la mansardă. Când mi-am ridicat ochii am văzut nori mari de furtună întinzându-se pe cerul înserării. Am fugit jos să închid toate ferestrele. Pe atunci încă mă mai simţeam complet fericită. Îmi amintesc că am remarcat asta.

Aplecându-mă să închid ferestrele dormitorului am observat că grâul părea să stea nemişcat, în aşteptare. Speram că era destul de tânăr ca să nu-l deranjeze răpăiala ce urma. Apoi, privind în jos, am văzut că ghirlanda mea lepădată plutise şi zăcea chiar dedesubtul ferestrei, în apa cenuşie şi netedă ca sticla a şanţului. În clipa următoare s-a pornit ploaia şi mii de şilingi proaspăt bătuţi au părut să ricoşeze de pe suprafaţa apei. M-am gândit să ies afară şi să încerc să salvez ghirlanda, dar chiar în clipa aceea s-a scufundat sub ochii mei.

Heloïse scâncea la uşa din spate şi, deşi am fugit imediat jos să-i dau drumul, era deja udă leoarcă. Am şters-o, apoi am reaprins focul din bucătărie, care se stinsese cât scrisesem eu în pod. Tocmai reuşisem, când a sosit Stephen de la Londra. L-am trimis să-şi schimbe hainele ude, apoi am băut ceai împreună, stând pe paravanul căminului. I-am povestit despre seara petrecută cu Simon – ţinând pentru mine bucăţile secrete, desigur – apoi el a vorbit pe larg despre călătoria sa. Părea că faptul de a fi fotografiat îi provoca mai puţină stânjeneală, deşi am dedus că fusese jenat de tunica grecească pe care Leda Fox-Cotton îl convinsese s-o îmbrace. Mi-a zis că luase toate mesele cu cei doi Fox-Cotton şi că dormise într-o cameră cu perdele aurii şi amoraşi poleiţi deasupra patului. Şi Aubrey Fox-Cotton îi dăduse un halat aproape nou. I l-am admirat şi am căzut de acord că probabil erau oameni foarte de treabă. Toată ciuda mea faţă de Leda Fox-Cotton părea să fi dispărut.

— Ţi-a arătat fotografiile pe care ţi le-a făcut data trecută? am întrebat eu.

— O, da, le-am văzut.

Nu părea entuziasmat.

— Şi eu când o să le văd? Nu ţi-a dat şi ţie vreuna?

— Mi-a spus că pot lua câteva, dar nu am vrut. Sunt prea mari şi, ei, prea... avantajoase. O să îi cer câteva data viitoare, dacă chiar vrei să le vezi.

— Deci o să te mai duci?

— Da, dar pentru ceva cu totul diferit, a zis el roşind. O, e o prostie!

Mi-am amintit de scrisoarea lui Rose.

— Vrea să joci în filme?

El a zis că era o prostie.

— Dar a fost un bărbat care a venit la cină seara trecută şi care avea de a face cu filmele şi el credea că m-aş descurca. M-a pus să citesc ceva cu voce tare. Trebuie numai să merg să dau o probă, aşa se zice. O, nu ştiu dac-o s-o fac!

— Ba firește că trebuie, Stephen, l-am încurajat eu.

El mi-a aruncat o căutătură iute şi m-a întrebat dacă mi-ar plăcea să joace în filme şi deodată mi-am dat seama că mă înşelasem crezând că nu mai era interesat de mine. (Deşi tot nu ştiam cât de tare mă înşelasem.) Îi pusesem întrebări doar din politeţe – căci pentru mine nu conta decât Simon şi nimic altceva –, dar am încercat să par entuziasmată:

— O, Stephen, ar fi splendid! Sigur că mi-ar face plăcere.

— Atunci o să încerc. Au zis că pot să mă înveţe.

Mi-am zis că probabil puteau: are o voce aşa de frumoasă, deşi devine înăbuşită şi puţin răguşită când e timid.

— Ei, e nemaipomenit, am zis eu cu veselie. Poate o să ajungi la Hollywood.

El a zâmbit larg şi a zis că n-ar conta pe asta.

După ce am terminat ceaiul m-a ajutat să spăl vasele şi s-a dus la ferma Patru Pietre. Familia Stebbins dă o petrecere. Fac pariu că Ivy a fost încântată să afle că el va juca în filme. (Nu că între timp s-ar mai fi întâmplat ceva în privinţa asta.) M-am dus devreme la culcare, simţindu-mă în continuare fericită. Până şi răpăitul ploii pe acoperiş mi-a făcut plăcere, pentru că mi-a reamintit că Simon pusese să se repare toate scurgerile din acoperiş. Tot ce are o cât de mică legătură cu el mi se pare preţios. Până şi dacă îi pomeneşte cineva numele pentru mine e un cadou. Şi tânjesc să îl pomenesc eu însămi, pornesc discuţii care să ducă într-acolo, apoi simt că roşesc până în vârful urechilor. Mereu jur să nu mai vorbesc niciodată de el şi apoi ocazia se iveşte şi eu mă reped să profit.

În dimineaţa următoare tata a venit de la Londra cu o carte de telefon iţindu-se din geanta de voiaj.

— Dumnezeule, o să avem telefon? am întrebat eu.

— Cerule mare, nu!

A trântit geanta pe un scaun din bucătărie... de unde aceasta a căzut imediat pe podea, aruncând afară cartea de telefon şi alte câteva volume. Tata le-a îndesat înapoi în geantă cât de iute a putut, dar am avut timp să remarc un mic exemplar elegant din *Limbajul florilor*, *Chineza pentru începători* şi o lucrare numită *Porumbelul Voiajor*.

— Unde e farfuria chinezească? am întrebat încercând să par nepăsătoare.

— Am scăpat-o pe jos în gara de pe Liverpool Street, dar şi-a servit scopul.

S-a întors să plece către locuinţa portarului, apoi a zis că ar fi vrut mai întâi un pahar cu lapte. Când i l-am adus l-am întrebat dacă stătuse în apartamentul familiei Cotton.

— O, da, a zis el. Am stat în camera lui Simon. Apropo, mi-a cerut să-ţi trimit salutări din partea lui, a zis că l-ai distrat de minune.

— Unde te-ai dus ieri, când a venit acasă?

— Am continuat să stau în camera lui. El s-a dus la hotelul unde stă Neil. Foarte amabil din partea lui. Simon are o fire minunată, din păcate.

— De ce din păcate? am întrebat oferindu-i laptele.

— Pentru că Rose profită de ea, a zis tata. Şi niciun bărbat nu ar trebui să fie îndrăgostit aşa cum este Simon... treaba asta te face să deteşti tot neamul femeiesc.

Am dus ulciorul cu lapte înapoi în cămară strigându-i peste umăr:

— Păi nu văd de ce, având în vedere că şi Rose îl iubeşte.

— Oare? a zis tata, şi când am rămas în cămară sperând că va abandona subiectul m-a chemat înapoi. Eşti sigură că îl iubeşte, Cassandra? Chiar aş vrea să ştiu.

— Păi mie aşa mi-a zis şi ştii că ea e sinceră, am spus eu.

El s-a gândit un minut, apoi a zis:

— Ai dreptate. Nu-mi amintesc ca Rose să fi spus vreo minciună. Dar sinceritatea şi lipsa de scrupule merg adesea mână-n mână. Da, da, dacă ea zice că-i îndrăgostită, atunci înseamnă că este şi comportarea ei de seara trecută e chiar compatibilă cu asta, având în vedere firea lui Rose.

A pus jos paharul gol, aşa că am putut, ducându-l la chiuvetă, să rămân cu spatele la el.

— Păi cum s-a comportat? am întrebat.

— Atât de nepăsătoare şi atât de sigură de puterea pe care o avea asupra lui! O, presupun că nu se poate abţine. E una dintre femeile acelea care n-ar trebui iubite cu prea multă delicateţe. Când sunt iubite aşa, o dorinţă primitivă de brutalitate le face să încerce să o provoace. Dar

dacă este cu adevărat îndrăgostită, atunci lucrurile se vor rezolva. Simon e atât de inteligent că, în cele din urmă, va reechilibra balanţa. Pentru că nu e slab, sunt sigur de asta, numai că un bărbat îndrăgostit atât de tare se află în dezavantaj.

— O, sunt sigură că totul se va rezolva, am îngăimat eu, apoi m-am concentrat asupra paharului.

Nu cred că am mai şters atât de conştiincios un pahar în viaţa mea. Spre uşurarea mea, tata a pornit din nou spre poartă. Trecând pe lângă mine, a zis:

— Mă bucur că am avut discuţia asta. Mi-a uşurat considerabil sufletul.

Nu şi pe al meu. Presupun că ar fi trebuit să fiu încântată auzindu-l că discută atât de raţional, dar eram mult prea absorbită de necazurile mele, căci acela a fost momentul când nefericirea m-a învăluit, aducând cu ea şi vina. Tot ce spusese el despre sentimentele lui Simon faţă de Rose îmi provocase o asemenea agonie, încât, dintr-odată, îmi dădusem seama că nu numai luxul de a fi îndrăgostită mă făcea să plutesc. Că în adâncul sufletului meu nutrisem speranţa vagă că Simon nu ţinea cu adevărat la ea, că pe mine mă iubea şi că sărutul acela îl făcuse să-şi dea seama de asta. „Eşti o proastă şi, mai rău, o posibilă hoaţă", mi-am zis. Apoi am izbucnit în plâns şi, când mi-am scos batista, mirosea a parfumul primit de la Rose şi asta mi-a amintit că nu-i scrisesem ca să-i mulţumesc. „Înainte s-o faci trebuie să ai o conştiinţă limpede şi ştii cum s-o dobândeşti", mi-am zis cu severitate. „Lucrurile pe care ţi le imaginezi nu se împlinesc niciodată, aşa că dă-i înainte, visează un vis frumos despre Simon care te iubeşte şi se căsătoreşte cu tine în locul lui Rose... şi el n-o va face niciodată. Vei renunţa la orice speranţă de a i-l smulge."

Asta m-a făcut să mă întreb dacă aş fi putut avea vreo şansă în faţa lui Rose în cele dintâi zile, când ar fi fost cinstit s-o fac. M-am gândit la şansa ratată din acea zi de 1 Mai când eu şi Simon merseserăm împreună către sat. Dacă aş fi putut fi mai fascinantă! Dar am decis că fascinaţia mea ar fi fost stânjenitoare. Ştiu că lui Simon nu i-a plăcut foarte tare fascinaţia lui Rose până când nu s-a îndrăgostit de frumuseţea ei. După asta, desigur că fascinaţia i s-a părut fascinantă.

Apoi mi-am reamintit-o pe domnişoara Marcy spunând: „Drăguţa de Rose o să joace bărbaţii pe degete" şi m-am gândit că tata cam tot asta vrusese să zică atunci când vorbise despre felul în care Rose îşi demonstra puterea asupra lui Simon. Deodată mi-am dorit să o bat zdravăn şi, dacă tot aveam de gând să-mi distrug orice şansă cu Simon visând la el, am decis să o şi bat pe Rose cu acelaşi prilej. Aşa că am aţâţat focul din bucătărie, am pus la fiert o tocană pentru prânz, apoi am tras fotoliul lângă vatră şi mi-am dat frâu liber imaginaţiei. Ceea ce şi tânjeam să fac oricum, dincolo de faptul că era un gest nobil.

Mi-am imaginat că totul se petrecea în apartamentul doamnei Cotton, căruia i-am ataşat un balcon dând către Hyde Park. Am început acolo, apoi ne-am mutat înăuntru. Rose a intrat în timp ce Simon mă săruta şi a fost turbată de furie... sau asta mi-am imaginat mai târziu? Am visat atâtea că treptat s-au amestecat. Nu cred că pot să descriu un singur vis în detaliu pentru că, deşi atunci au fost minunate, când mi le reamintesc mă încearcă o senzaţie de ruşine şi greaţă. Şi sunt ca un drog, ai nevoie de ele tot mai des şi trebuie să le faci tot mai palpitante, până când imaginaţia ta nu mai funcţionează. Dar revine ea după câteva zile. Dumnezeu ştie cum o să o mai privesc

pe Rose în ochi după toate lucrurile pe care mi-am imaginat că i le spun sau că i le fac... am ajuns odată până la a-i trage un şut. Sigur, de fiecare dată am pretins că nu îl iubea pe Simon, ci umbla după banii lui. Biata Rose! E extraordinar cât de mult ţin la ea de fapt, ca să nu mai spun cât de vinovată mă simt... şi totuşi în visele mele o urăsc de moarte.

Trezirea la realitate după primul vis de acest fel a fost îngrozitoare, fiindcă a fost cel în urma căruia am renunţat irevocabil la Simon. Celelalte nu mi-au mai creat aceeaşi senzaţie că mă joc cu soarta (dar e groaznic de fiecare dată când imaginile de dinaintea ochilor cuiva îşi pierd sensul). În mod sigur nu aveam dispoziţia necesară pentru a-i scrie lui Rose, dar după-amiază m-am silit s-o fac şi a fost ca şi cum aş fi născocit o scrisoare pe care să o scrie un personaj dintr-o carte. I-am spus cât de mulţumită am fost de sticluţa de parfum şi am adăugat câte ceva despre Hel şi Ab şi vremea oribilă. Ploaia a fost o introducere utilă către: *Ce noroc că Ajunul Miezului Verii a fost frumos. Şi a fost aşa de frumos că Simon a fost şi el aici. Spune-i că am savurat fiecare minut...* A fost minunat să scriu asta. Era aproape ca şi cum i-aş fi spus lui Simon că mă bucuram că mă sărutase. Dar după ce am pus scrisoarea la poştă m-am temut să nu ghicească ce voiam să zic. În timp ce mă întorceam de la oficiul poştal am avut cel mai chinuitor gând: dacă i-a povestit lui Rose că m-a sărutat şi au râs amândoi de mine?

M-a durut atât de rău, încât mi-a scăpat un geamăt. Voiam să mă arunc în noroi şi să îl trag peste mine. Am avut însă suficient bun-simţ ca să-mi dau seama cum aş fi arătat dacă aş fi încercat, aşa că am rămas în picioare, dar n-am putut să-mi continui drumul. M-am aşezat pe un gărduleţ şi am încercat să alung gândul acela din mintea

mea, şi apoi mi-au venit idei şi mai rele. M-am întrebat dacă nu era greşit faptul că Simon mă sărutase când el era îndrăgostit de Rose... dacă nu cumva era soiul de bărbat gata să sărute fiecare fată. Dintre toate chinurile, cel mai cumplit e când gândesc rău despre Simon, deşi niciodată nu o fac pentru multă vreme.

După ce am stat o vreme în ploaie, mi-am dat seama că nu era nimic îngrozitor în faptul că mă sărutase. Deşi îmi spusese că nu era din cauza dorului de Rose, probabil ăsta fusese motivul. Oricum, cred că americanii se sărută cu uşurinţă şi destul de des: domnişoara Marcy a avut nişte reviste americane la un moment dat şi pe fiecare pagină erau oameni care se sărutau, până şi în reclame. Presupun că aşa sunt ei ca popor, afectuoşi. În mod sigur n-aş fi fost surprinsă dacă m-ar fi sărutat Neil şi nu m-aş fi gândit că asta însemna că mă iubeşte. Cumva nu părea genul lui Simon, dar... Apoi m-am întrebat dacă nu cumva el crezuse că mă aşteptam la asta, dacă nu cumva provocasem sărutul. Asta m-a făcut să vreau să mor de ruşine şi totuşi era reconfortant fiindcă îl reabilita pe Simon, care nu o făcuse decât din amabilitate.

Deodată am vorbit de una singură în ploaie:

— N-o să-i spună lui Rose ca să râdă amândoi. Şi n-a făcut nimic greşit. Oricare or fi fost motivele lui, au fost corecte. Dacă iubeşti pe cineva, ai încredere în el.

Apoi m-am sculat de pe gărduleţ şi am pornit către casă. Şi, deşi m-am udat din nou până la piele, n-am simţit frigul.

Această mică bulă de confort a durat toată seara, dar dispăruse când m-am trezit a doua zi de dimineaţă. Trezirea este cel mai rău moment: o greutate imensă pare să mi se aşeze pe piept chiar dinainte să deschid ochii. De obicei reuşesc să o mai alung pe timpul zilei: mâncarea

e de mare ajutor, aşa lipsit de romantism cum o părea. Pe măsură ce am devenit mai nefericită, m-am făcut tot mai mâncăcioasă. Somnul e şi el minunat. Nu l-am considerat niciodată o plăcere, dar acum tânjesc după el. Cel mai bun moment este înainte să adorm noaptea, când pot să strâng la piept gândul la Simon şi să dau uitării nefericirea. Dorm adesea şi în timpul zilei. Totuşi, e normal pentru cineva atât de nefericit să mănânce şi să doarmă aşa de bine? Sunt o ciudăţenie a naturii? Nu ştiu decât că sunt nefericită, că sunt îndrăgostită, dar că nu mă satur de mâncare şi de somn.

Un alt mare lux este să plâng după pofta inimii: de fiecare dată după ce o fac trăiesc un sentiment de pace miraculoasă. Dar e greu să găsesc prilejuri pentru aşa ceva, căci feţei mele îi ia mult să-şi revină. Dimineţile nu sunt sigure, fiindcă la prânz dau ochii cu tata şi trebuie să arăt normal, iar după-amiezile nu sunt nici ele mai bune, căci Thomas se întoarce acasă la cinci. Ar fi în regulă s-o fac noaptea, în patul meu, dar pare aşa o irosire când astea sunt cele mai fericite momente din zi! Zilele când tata se duce să citească în biblioteca de la Scoatney sunt numai bune de plâns.

În miercurea acelei prime săptămâni noroioase şi nefericite m-am dus să-l văd pe vicar. Are o mulţime de muzică veche şi speram că aş putea găsi *Oile pot paşte liniştite*. În dimineaţa aceea ploaia se oprise pentru câteva ore, dar era frig şi umezeală şi peisajul de ţară răvăşit de ploi arăta la fel de rău pe cât mă simţeam eu. În timp ce plescăiam pe drumul către Godsend, plănuind cum să nu mă trădez faţă de vicar, m-am pomenit întrebându-mă dacă n-ar fi o uşurare să mă confesez cuiva, ca Lucy Snowe în *Villette*[1].

[1] Roman al autoarei Charlotte Brontë (n.tr.).

Vicarul nu este atât de rigid încât să îmi ceară o spovedanie şi oricum aş detesta să-i spun lui sau altcuiva fie şi o vorbuliţă, dar aveam sentimentul că o persoană nefericită ca mine ar fi trebuit să poată căpăta vreun ajutor de la Biserică. Apoi mi-am spus că nu mă gândisem deloc la Biserică atunci când fusesem fericită şi că în consecinţă nu mă puteam aştepta ca ea să facă ceva pentru mine acum, când nu eram. Nu poţi căpăta banii de asigurare fără să plăteşti un avans.

L-am găsit pe vicar începând să lucreze la o predică, înfăşurat în covoraşul ca un câine collie. Îmi place biroul lui. Are lambriuri vechi de culoare verde cu excepţia unui perete care e acoperit din podea până în tavan de rafturi cu cărţi. Menajera lui are grijă ca totul să strălucească de curăţenie.

— O, splendid! a zis el. O scuză să mă opresc din lucru şi să aprind focul!

L-a aprins. M-am înveselit numai privindu-l cum trosnea şi strălucea. A spus că nu credea că are *Oile pot paşte liniştite*, dar că puteam căuta printre partiturile lui. Cele mai multe sunt în volume legate în piele de viţel pe care le-a cumpărat la vânzarea dintr-o locuinţă de la ţară. Miros a mucegai şi literele de tipar arată altfel decât în albumele moderne: înaintea fiecăreia e o pagină cu o gravură complicată. Când întorci paginile te gândeşti la toţi cei care le-au răsfoit în trecut şi parcă te apropii mai mult de compozitor. M-am gândit la piesele lui Beethoven cântate la puţini ani după moartea sa.

Am dat în curând peste „Aer" din *Muzica apelor* de Händel – care nu mai era deosebit de preţioasă pentru mine –, dar n-am găsit *Oile pot paşte liniştite*. M-a liniştit însă răsfoitul volumelor vechi pentru că gândul la trecut a făcut prezentul să pară mai puţin real. Şi în timp ce căutam,

vicarul a adus biscuiţi şi vin de Madeira. N-am mai băut niciodată vin de Madeira şi a fost plăcut, ideea mai mult chiar ca gustul, pentru că mi-a dat senzaţia că eram într-un roman vechi, făcând o vizită matinală. Pentru un moment m-am detaşat de mine şi mi-am zis: „Biata Cassandra! Nu, nimic bun nu i se întâmplă. Declinul o aşteaptă."

Am discutat despre Cottoni şi Scoatney şi ce minunat era totul pentru toţi şi ce tare ne bucuram pentru Rose. A fost foarte interesat când a aflat că Simon a petrecut Ajunul Miezului Verii cu mine şi m-a întrebat o mulţime de lucruri despre asta. După care am început să discutăm despre religie, ceea ce m-a surprins foarte tare, pentru că vicarul arareori deschide subiectul. Cu familia noastră adică. În viaţa lui de zi cu zi probabil că îl pomeneşte mereu.

— Ar trebui să încerci într-o zi, a zis el. Cred că-ţi va plăcea.

— Dar am încercat, nu? am zis eu. Am mers la biserică. Nu pare să se prindă de mine.

El a râs şi a spus că ştia că mă expusesem uneori contaminării.

— Dar molipsirea depinde mult de sănătatea persoanei respective. Ar trebui să te apropii de biserică atunci când eşti la capătul rezervelor mentale.

Mi-am amintit ce gândisem pe drumul către sat.

— O, dar n-ar fi corect să dai buzna în biserică pentru că eşti nefericit, am zis eu având grijă să am un aer vesel.

— Ba ar fi incorect să n-o faci... i-ai răpi religiei cel mai bun prilej.

— Vreţi să spuneţi că extremele omului sunt şansa Domnului?

— Exact. Desigur, extreme sunt la ambele capete: fericirea extremă poate duce către religie la fel ca extrema nefericire.

I-am spus că nu mă gândisem la asta. M-a mai servit cu niște vin de Madeira, apoi a zis:

— În plus, cred că religia are o șansă ori de câte ori mintea caută consolare în muzică sau poezie, în orice formă de artă. Eu cred că e chiar o artă, cea mai măreață dintre toate: o prelungire a comuniunii pe care toate celelalte arte încearcă s-o obțină.

— Presupun că vă referiți la comuniunea cu Domnul.

El a pufnit în râs cu atâta forță că vinul i-a intrat pe unde nu trebuie.

— Ce a fost atât de nostim? am întrebat în timp ce el își ștergea ochii.

— Tonul tău complet neentuziast. De parcă Dumnezeu ar fi o săptămână lungă și ploioasă, ca asta cu care ne tratează El acum.

A privit către fereastră. Începuse din nou să plouă, atât de tare că grădina de dincolo de ferestrele aburite se vedea doar ca o vagă ceață verde.

— Cum se feresc tinerii inteligenți atunci când aud pomenindu-se de Dumnezeu! Îi face să se simtă în același timp plictisiți și superiori!

Am încercat să-i explic:

— Ei, odată ce încetezi să mai crezi într-un domn bătrân, cu barba albă... E numai cuvântul Dumnezeu, știți, e un zgomot atât de convențional.

— E numai o prescurtare desemnând locul de unde am venit, încotro ne îndreptăm și ce înseamnă totul.

— Și credincioșii află ce înseamnă? Chiar primesc răspunsul la ghicitoare?

— Primesc uneori ecoul unui răspuns.

Mi-a zâmbit și i-am zâmbit și eu și ne-am băut amândoi vinul. Apoi el a continuat:

— Presupun că și slujbele bisericești sunt un zgomot convențional pentru tine și te înțeleg prea bine. O, sunt bune pentru veteranii credinței și țin loc de socializare, dar uneori cred că adevăratul lor folos e să ajute bisericile să prindă o patină de vechi. Știi, ca pipele pe care trebuie să le fumezi ca să capete culoarea potrivită. Dacă, ei bine, o persoană nereligioasă ar avea nevoie de consolare din partea religiei, aș sfătui-o sau l-aș sfătui să stea într-o biserică goală. Să stea, nu să îngenuncheze. Și să asculte, nu să se roage. Rugăciunea e o afacere cu dus-întors.

— Da, nu-i așa?

— Ei, pentru cei neexperimentați așa se dovedește adesea. Vezi tu, ei pot ajunge să creadă că Dumnezeu e ca un aparat cu fise. Dacă nu iese nimic, ei zic: „Știam eu prea bine că e gol!“, când de fapt tot secretul rugăciunii este să știi că aparatul e plin.

— Și cum poți ști?

— Umplându-l chiar tu.

— Cu credință?

— Cu credință. Mă aștept ca și ăsta să ți se pară un cuvânt plicticos. Și te previn că metafora asta cu aparatul de jocuri mecanice riscă să își arate șubrezeala de la o clipă la alta. Dar dacă te simți vreodată foarte nefericită, ceea ce evident că nu e cazul în prezent, dat fiind norocul care a dat peste familia ta de curând, încearcă pur și simplu să stai într-o biserică goală.

— Și să ciulesc urechile după un ecou?

Am râs amândoi și el a zis că era la fel de rezonabil să vorbești despre a-L mirosi sau gusta pe Dumnezeu ca și despre a-L auzi sau a-L vedea.

— Dacă ai noroc, Îl vei experimenta cu toate simțurile și cu niciunul. Probabil o bună metodă de a descrie asta este că te ia cu ameteli.

— Dar nu vi s-a întâmplat deja?

El a oftat şi a zis că ecourile erau puţine şi rare.

— Dar amintirea lor dăinuie, a adăugat el încet.

Apoi am tăcut amândoi privind focul. Ploaia continua să cadă prin horn, scoţând mici şuierături. Mi-am zis că este un om de treabă şi niciodată enervant de bisericos. Şi m-am gândit pentru prima dată că, dacă un om atât de inteligent şi de educat ca el putea crede în religie, era aproape o neruşinare din partea uneia ca mine să se considere superioară şi plictisită, căci îmi dădusem seama că nu numai cuvântul „Dumnezeu" mă făcea să simt asta.

M-am întrebat dacă nu cumva eram atee. Nu mă considerasem niciodată ca atare şi uneori, în zilele foarte frumoase, fusesem aproape sigură că trebuie să existe cineva undeva. Şi mă rog în fiecare noapte, deşi cred că rugăciunile mele sunt mai mult ca dorinţele pe care ţi le pui când răsare luna nouă... ba nu, nu tocmai. Mă rog pentru cazul că există Dumnezeu. (Nu m-am rugat în toiul nefericirii mele legate de Simon pentru că nu trebuie să cer ca el să mă iubească şi nu vreau să cer să nu-l mai iubesc, mai bine mor.) În mod sigur nu simt niciun sentiment de comuniune cu Domnul când mă rog. Singura dată când am încercat o asemenea senzaţie a fost în cele câteva minute în care am ocolit catedrala din King's Crypt la apus şi s-a risipit când am auzit vocea directoarei şcolii noastre turuind despre rămăşiţele saxonilor. Alături de vicar am încercat să retrăiesc sentimentele din catedrală, dar ele s-au contopit cu amintirea străzii ca o catedrală pe care am văzut-o când am încercat să descriu Ajunul Miezului Verii. Şi atunci catedrala, strada, dragostea mea pentru Simon şi eu însămi scriind despre toate astea în mansardă s-au amestecat în mintea mea, fiecare învăluită în propria-i lumină şi fiecare

făcând parte din celelalte. Şi în tot acest timp priveam în focul din căminul vicarului.

N-am revenit cu picioarele pe pământ până când ceasul bisericii nu a anunţat jumătatea orei. Atunci am sărit în sus, gata să plec, şi am fost invitată să rămân la masă, dar am simţit că era cazul să mă întorc acasă şi să mă ocup de prânzul tatei.

În timp ce mă ajuta să-mi pun impermeabilul, vicarul m-a rugat să verific biserica în caz că uitase deschisă fereastra sacristiei şi intra ploaia înăuntru. De fapt, am descoperit că ploaia stătuse, dar el voia oricum să fie sigur că fereastra era închisă. A zis că în mod sigur avea să înceapă să toarne din nou, probabil tocmai când avea să încerce el să tragă un pui de somn după prânz. A stat în prag şi m-a privit cum traversez în fugă curtea bisericii. I-am făcut cu mâna înainte să intru în biserică pe uşiţa lăturalnică. Când s-a închis în urma mea mi s-a părut nostim că mă trimisese într-o biserică şi chiar mă sfătuise cum să obţin consolare din religie fără să aibă cea mai mică idee că aveam nevoie de aşa ceva.

S-a dovedit că fereastra nu era deschisă. Când am ieşit din sacristie, mi-am zis: „Ei, iată că te afli într-o biserică pustie, ai face bine să încerci". Eram aproape de altar, aşa că l-am putut privi cu atenţie. Vasele de alamă şi pânza de altar mi s-au părut lipsite de rost. Trandafirii albi erau proaspăt culeşi, dar ploaia îi biciuise cu necruţare. Aveau aerul încremenit pe care-l au întotdeauna florile din altar. Totul în legătură cu altarul părea nefiresc de liniştit. Auster, distant.

M-am gândit: „Nu simt deloc c-am primit ajutor sau alinare". Apoi mi-am amintit glasul cumsecade al vicarului spunând: „Stai – ascultă." Îmi spusese să nu mă rog

şi, pentru că ori de câte ori dau cu ochii de un altar îmi vine să mă rog, m-am aşezat pe trepte şi am privit naosul. Am ascultat.

Am auzit ploaia care încă se mai revărsa din jgheaburi şi o rămurică zgâriind una din ferestre, dar biserica părea complet detaşată de restul zilei de afară, la fel cum eu mă simţeam detaşată de biserică. M-am gândit: „Sunt neliniştе înăuntrul liniştii dinăuntrul neliniştii."

După un minut tăcerea apăsătoare a făcut să-mi ţiuie urechile. La început am crezut că era un semn bun, dar nu s-a petrecut nimic interesant. Apoi mi-am amintit ce spusese vicarul despre a-L cunoaşte pe Dumnezeu cu toate simţurile, aşa că le-am dat urechilor un răgaz şi mi-am pus la treabă nasul. Mirosea a lemn vechi, a vechi perniţe de rugăciune, a vechi cărţi de rugăciuni, un miros complex, mucegăit, prăfuit. Din trandafirii reci de pe altar nu se ridica niciun miros, dar am simţit că în jurul altarului stăruia o dulceaţă vagă, sufocantă. Am descoperit că se ridica din pânza acoperită de broderii. Am încercat apoi gustul, dar, firește, nu mi-a oferit decât un gust de vin de Madeira şi biscuiţi. Atingerea: numai treptele reci de piatră. Cât despre vedere, desigur, de văzut erau destule: paravanul sculptat al corului, marele mormânt al familiei de Godys, amvonul înalt, care reuşea să arate în acelaşi timp foarte pustiu şi vag mustrător. O, am remarcat zeci de lucruri, multe frumoase, dar nimic mai presus de ceea ce îţi pot dezvălui ochii. Aşa că i-am închis – vicarul zisese: „toate simţurile şi niciunul" – şi m-am gândit că poate, dacă mi-aş fi golit mintea...

Am încercat adesea să fac asta – odată îmi venise ideea că era un mod de a prevedea viitorul, dar n-am ajuns mai departe de a-mi imagina întunericul. Aşezată pe treptele

altarului am văzut un întuneric mai întunecat ca oricând şi l-am şi simţit la fel de bine cum l-am văzut: tone de întuneric ce păreau să mă apese. Deodată mi-am amintit un vers dintr-un poem de Vaughan: *E-n Dumnezeu (spun unii) o beznă orbitoare*[1] şi în clipa următoare bezna a explodat, devenind lumină. „A fost Dumnezeu, chiar s-a întâmplat?" m-am întrebat. Şi partea onestă a minţii mele a răspuns: „Nu. Ţi-ai imaginat doar." Apoi ceasul de deasupra a bătut trei sferturi de oră. Am deschis ochii şi m-am pomenit din nou într-o biserică frumoasă, rece şi sufocantă, căreia nu părea să-i pese de soarta mea.

Ceasul m-a făcut să-mi dau seama că aveam să întârzii cu prânzul tatei, aşa că am străbătut în fugă cea mai mare parte a drumului până acasă, numai ca să descopăr că se servise singur (carnea rece arăta ca şi cum ar fi tăiat-o cu mistria) şi ieşise. Întrucât şi bicicleta lui lipsea, am presupus că se dusese la Scoatney. Am profitat de şansa de a îmi pune faţa în ordine înainte de ora ceaiului şi am tras o porţie zdravănă de plâns, cu lapte şi chec după. Şi m-am simţit mult mai bine decât mă simt de obicei, chiar şi după ce am plâns, ceea ce m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva surprinsesem un mic ecou al lui Dumnezeu în biserică.

Dar în dimineaţa următoare greutatea de pe inima mea era mai mare ca oricând. Nu s-a uşurat deloc cât am pregătit micul-dejun şi, când Stephen şi Thomas au plecat, iar tata s-a închis în locuinţa portarului, eram într-o stare atât de jalnică, încât m-am pomenit că umblam sprijinindu-mă de ziduri. Nu ştiu de ce simt nevoia să mă sprijin de ziduri când sunt nefericită, dar aşa se întâmplă. De data asta nu-mi venea să plâng. Îmi venea să ţip. Aşa că am ieşit

[1] Vers din poezia *The Night* de Henry Vaughan.

în fugă în ploaie şi, în mijlocul unui ogor pustiu, departe de toate cele, am urlat ca nebuna, după care m-am simţit extraordinar de nătângă şi pe deasupra udă leoarcă. Mi-am dorit deodată să stau cu vicarul cel de treabă la gura căminului şi să beau din nou vin de Madeira, şi, întrucât în linie dreaptă eram aproape la jumătatea drumului către Godsend, mi-am continuat înaintarea trecând prin garduri vii şi sărind şanţuri. Încercam să găsesc o scuză pentru această a doua vizită. Cea mai bună pe care am putut-o născoci era că mă prinsese ploaia fără impermeabil şi mă temeam să nu răcesc, dar de fapt nu-mi păsa ce aveau să creadă despre mine vicarul sau oricine altcineva, atâta timp cât puteam să am parte de foc şi de un pahar de vin de Madeira.

Dar când am ajuns la vicariat nu era nimeni acasă.

Am sunat clopoţelul şi am bătut la uşă, simţind că puteam cumva să fac să fie cineva înăuntru, deşi ştiam în acelaşi timp că era imposibil.

„Să mă strecor în biserică şi să aştept?“ m-am întrebat în timp ce coboram pe cărarea şiroind de apă din grădină. Dar chiar atunci, doamna Jakes de la Cheile mi-a strigat că vicarul şi menajera erau la cumpărături în King's Crypt şi nu aveau să revină decât seara.

Am traversat strada în fugă şi am întrebat-o dacă nu vrea să-mi dea un pahar de vin de Porto, pe încredere. Ea a râs şi a spus că legal nu-mi putea vinde băutură înainte de miezul zilei, dar că putea să-mi dea una în dar.

— Şi, Doamne, câtă nevoie ai de ea, a zis în timp ce o urmam în cârciumă. Eşti udă toată. Scoate-ţi rochia şi o să o usuc la focul din bucătărie!

În bucătărie era un bărbat care repara chiuveta, aşa că n-am putut sta acolo fără rochie, dar ea a zăvorât uşa

crâşmei şi a zis că va avea grijă să nu intre nimeni prin bucătărie. I-am dat rochia de gimnastică şi m-am aşezat la bar în maiou şi pantalonii negri scurţi de la şcoală, bându-mi vinul de Porto.

Era bun şi m-a încălzit, dar nu cred că crâşmele vechi de ţară sunt locuri prea vesele: mirosul de bere stătută are ceva ciudat de deprimant. Dacă aş fi fost bine dispusă probabil mi-ar fi plăcut ideea că sătenii veneau să bea aici de trei sute de ani, dar aşa nu puteam să nu mă gândesc ce sumbre le vor fi fost vieţile şi că majoritatea lor muriseră. În spatele tejghelei era o oglindă şi în ea se vedeau reflectate pietrele ude de mormânt din curtea bisericii. Mi-am imaginat ploaia pătrunzând până la coşciugele îmbibate de apă. Şi în tot acest timp părul ud îmi picura pe spate, în interiorul maioului.

Chiar şi aşa, când am terminat vinul de Porto nu mai simţeam o nefericire atât de violentă. Mă simţeam greoaie şi ochii mei se tot agăţau de obiecte. M-am pomenit privind sticlele de crème de menthe şi brandy de cireşe din care fuseserăm servite eu şi Rose de 1 Mai. Şi deodată am simţit o ură înverşunată pe crema de mentă verde a lui Rose şi o afecţiune profundă pentru brandy-ul meu rubiniu.

M-am dus la uşa bucătăriei şi mi-am vârât capul pe ea.

— Vă rog, doamnă Jakes, pot să capăt un brandy de cireşe? i-am strigat. Bate ora douăsprezece acum, deci pot să vă rămân datoare fără să încalc legea.

Ea a venit şi mi-a adus unul, iar după ce a pus sticla la loc m-am putut mândri că din ea lipsea mai mult decât din cea de crème de menthe. „Acum toată lumea va crede că brandy-ul de cireşe e cel mai popular dintre ele două", mi-am zis. Apoi doi bătrâni au bătut la uşă, gata să-şi bea berile, şi doamna Jakes m-a expediat din crâşmă cu băutura mea cu tot.

— Poţi să aştepţi în camera domnişoarei Marcy, a zis ea. Rochia ta mai are până să se usuce.

Domnişoara Marcy ocupă o cameră la etajul hanului, departe de gălăgia barului. De când a venit în Godsend tot spune că o să-şi ia o căsuţă a ei, dar rămâne an după an la Cheile şi nu cred că se va mai muta. Doamna Jakes îi asigură tot confortul şi hanul e aproape de şcoală.

Urcând scările, am descoperit cu surprindere că picioarele îmi erau cam nesigure. Mi-am zis: „Biata de mine, cred că-s mai obosită decât mi-am dat seama." A fost o uşurare să mă aşez în balansoarul de răchită al domnişoarei Marcy... cu excepţia faptului că era mai scund decât mă aşteptasem şi am vărsat o mare cantitate de brandy. Am terminat restul cu o satisfacţie profundă. Ori de câte ori luam o înghiţitură îmi ziceam: „Încă un punct în defavoarea cremei de mentă!" Şi apoi mi-a venit gândul năucitor că verdele este culoarea mea şi rozul e a lui Rose, aşa că de fapt băuturile erau invers, ceea ce era o prostie. Apoi m-am întrebat dacă nu cumva mă cam îmbătasem. M-am privit în oglinda de pe măsuţa de toaletă a domnişoarei Marcy şi arătam groaznic: părul îmi atârna în şuviţe încâlcite, eram murdară pe faţă şi aveam o expresie pur şi simplu nefericită. Fără niciun motiv, mi-am adresat un zâmbet larg. Apoi am început să mă gândesc: „Cine sunt? Cine sunt?" Ori de câte ori fac asta am senzaţia că e de ajuns un singur brânci mai zdravăn ca să mă împingă dincolo de marginea nebuniei, aşa că am întors spatele oglinzii şi am încercat să nu mă mai gândesc la mine. Am făcut-o studiind cu interes odaia domnişoarei Marcy.

E chiar fascinant: toate lucrurile ei sunt foarte mici. În loc de tablouri are cărţi poştale cu reproduceri ale Marilor Clasici. Are o mulţime de animale de metal lungi de doi

centimetri şi jumătate, mici pantofiori de lemn, cutiuţe pictate, atât de mici că nu pot adăposti decât timbre. Şi lucrurile par şi mai micuţe pentru că încăperea e spaţioasă, cu grinzi mari de stejar, iar mobilierul doamnei Jakes este uriaş.

În timp ce examinam carafele miniaturale de Devon de pe poliţa căminului (cinci, fiecare cu câte o floare sălbatică în ea), căldura brandy-ului de cireşe s-a dus, probabil pentru că vântul sufla în jos pe horn trecând prin pantalonii mei. Aşa că m-am înfăşurat în cuvertură şi m-am întins pe pat. Eram pe punctul de a adormi când domnişoara Marcy a sosit acasă să ia prânzul.

— Biata, biata copilă! a exclamat ea punându-mi mâna pe frunte. Mă întreb dacă n-ar trebui să-ţi iau temperatura.

I-am spus că nu păţisem nimic, cu excepţia faptului că mă servisem dintr-o băutură tare. Ea a chicotit, a clipit, a zis: „Ei, nu zău!" şi deodată m-am simţit foarte versată într-ale lumii şi mai matură decât ea. Apoi ea mi-a dat rochia de gimnastică şi mi-a oferit nişte apă fierbinte. După ce m-am spălat m-am simţit aproape normală, cu excepţia faptului că amintirea întregii dimineţi îmi apăsa pe conştiinţă, făcându-mă să mă simt ruşinată.

— Trebuie să fug acasă, am zis. Am întârziat cu jumătate de oră cu prânzul tatei.

— O, tatăl tău este din nou la Scoatney, a zis domnişoara Marcy. O să capete o friptură de vită cât toate zilele.

Aflase asta de la doamna Jakes, care o aflase de la măcelar, care o aflase de la bucătăreasa de la Scoatney.

— Aşa că poţi să stai să prânzeşti cu mine. Doamna Jakes o să trimită destul pentru amândouă.

I se aduc mesele pe tavă de la bucătăria hanului, dar păstrează ceea ce ea numeşte extra-gustări în bufetul mare de mahon din colţ.

— Îmi place să-i ronţăi noaptea, a zis ea scoţând nişte biscuiţi. Mereu mă trezesc pe la ora două şi am chef să mănânc ceva.

Mi-am imaginat-o întinsă în patul ei mare, cu arcurile lăsate, privind pătratul luminat de lună al ferestrei zăbrelite şi ronţăind biscuiţi.

— Şi rămâneţi mult timp trează? am întrebat-o.

— O, în general aud ceasul bisericii anunţând sfertul de oră. Când se întâmplă asta, îmi spun că trebuie să fiu o fată cuminte şi să adorm la loc. De obicei născocesc poveşti frumoase până mă ia somnul.

— Ce fel de poveşti?

— O, nu poveşti adevărate, firește. Uneori încerc să-mi imaginez ce li se întâmplă personajelor din cărţi... după ce se termină cartea vreau să zic. Sau mă gândesc la oamenii interesanţi pe care-i cunosc: draga de Rose făcând cumpărături la Londra sau Stephen fotografiat de amabila doamnă Fox-Cotton. Îmi place să născocesc poveşti despre oameni.

— Inventaţi vreodată poveşti despre dumneavoastră?

Ea m-a privit uimită.

— Ştii ceva? Cred că n-am făcut-o niciodată. Probabil că nu mă consider foarte interesantă.

Cineva a ciocănit la uşă şi ea s-a dus şi a luat tava. Doamna Jakes ne trimisese tocană şi plăcintă de mere.

— O, ce bine! a zis domnişoara Marcy. Tocana e reconfortantă în zilele ploioase.

În timp ce ne aşezam la masă, i-am zis că mi se pare ciudat să nu te consideri interesantă.

— Nu v-aţi considerat niciodată interesantă, domnişoară Marcy?

Ea s-a gândit cât timp a mestecat o îmbucătură zdravănă.

— Ba cred că da, când eram tânără. Draga mea mamă mereu zicea că sunt prea egoistă. Şi tot timpul nemulţumită.

— Păi acum nu mai sunteţi. Ce v-a schimbat? am întrebat eu.

— Dumnezeu mi-a trimis o supărare adevărată, draga mea.

Apoi mi-a povestit că, atunci când împlinise şaptesprezece ani, părinţii ei muriseră unul după altul în interval de o lună şi că se simţise groaznic.

— Vai, nici nu puteam să cred că soarele va mai străluci vreodată. Apoi preotul nostru m-a rugat să-l ajut cu nişte copii pe care îi adusese la ţară şi ştii că pentru mine ăsta a fost un miracol? Cred că atunci am început să-i găsesc pe ceilalţi mai interesanţi decât pe mine.

— Pentru mine asta nu ar provoca niciun miracol, am zis eu. Dacă aş fi nefericită adică.

Ea a spus că, după părerea ei, era posibil în cele din urmă. Apoi m-a întrebat dacă mi-era tare dor de Rose. Mi-am dat seama că mă privea cu ochi cercetători, aşa că am zis: „O, da!" pe un ton cât mai degajat şi am început să vorbesc cu voioşie despre trusoul lui Rose şi cât de tare mă bucuram pentru ea, până am auzit pe sub ferestre vocile copiilor ce reveneau la şcoală. Atunci domnişoara Marcy a sărit în picioare şi şi-a pudrat nasul, albindu-şi-l foarte tare cu un mic puf de pudră pe care l-a scos dintr-o cutiuţă de carton.

— Avem cor în după-amiaza asta, a zis ea. De-abia aşteptăm de fiecare dată.

Mi-am amintit de corul din ziua de 1 Mai şi de Simon, stânjenit, dar atât de cumsecade, ţinându-le copiilor o cuvântare. O, minunată zi... de dinainte să o ceară de soţie pe Rose!

Am coborât la parter, unde eu i-am mulţumit doamnei Jakes pentru tot, inclusiv pentru împrumutul sub formă de brandy de cireşe. (Un şiling, şi asta la preţ redus. O, băutura chiar te ruinează!) Ploaia se oprise, dar era încă rece şi înnorat.

— Sper să se lumineze până duminică, pentru că vreau să fac un picnic pentru copii, a zis domnişoara Marcy în timp ce ne feream de picăturile din coroana castanului. Presupun că nu îţi poţi găsi timp să mă ajuţi, draga mea? Ai putea născoci cele mai splendide jocuri.

— Mă tem că sunt cam ocupată la castel, am zis repede, căci copiii ţipau pe terenul de joacă şi nu mă simţeam capabilă să îndur aşa ceva o după-amiază întreagă.

— Vai, cum de nu m-am gândit! Sigur că în weekenduri ai treabă până peste cap, căci băieţii sunt acasă şi trebuie să te ocupi şi de ei, nu numai de tatăl tău. Poate ai timp în serile astea lungi cu lumină. Unora dintre oamenii mai în vârstă le place să li se citească, să ştii.

Am privit-o uluită. Nici eu, nici Rose nu am participat vreodată la aşa ceva. Şi nici nu cred că sătenilor le place să aibă parte de acte de binefacere. Probabil că domnişoara Marcy îmi observase expresia, căci a adăugat zorită:

— O, era doar o idee. M-am gândit că ţi-ar putea lua gândul de la ale tale o vreme, dacă viaţa fără Rose ţi se pare plictisitoare.

— Nu chiar, am zis eu voioasă (şi numai Dumnezeu ştie că nu poţi numi nefericirea „plictisitoare").

Drăguţa de domnişoară Marcy, de unde să ştie ea că am pe cap şi altele decât dorul de Rose! Chiar atunci nişte copii s-au apropiat cu o broască într-o cutie de carton, aşa că ea şi-a luat rămas-bun şi s-a dus cu ei la heleşteu ca s-o vadă cum înoată.

Când am ajuns acasă, castelul era complet părăsit. Până şi Ab şi Hel erau plecaţi. M-am simţit vinovată că nu le servisem masa, aşa că i-am chemat insistent, dar nu au apărut. Glasul meu suna disperat şi deodată m-am simţit mai singură ca niciodată şi mult mai tristă. Oriunde priveam, totul era cenuşiu: apa cenuşie a şanţului, zidurile înalte şi cenuşii, cerul cenuşiu şi îndepărtat. Până şi grâul, de o culoare între verde şi auriu, părea incolor.

M-am aşezat pe scaunul din fereastra dormitorului, privind-o pe domnişoara Blossom fără s-o văd. Deodată i-am auzit vocea în mintea mea:

— Du-te la picnicul ăla, drăguţă!

M-am auzit întrebându-mă de ce.

— Pentru că micuţa donşoară Clipici are dreptate: ţi-ar mai lua gândul de la ale tale. Şi să-i ajuţi pe alţii îţi aduce bujori în obrăjori.

— La fel şi vinul de Porto, am remarcat eu cu cinism.

— Nu se vorbeşte aşa la vârsta ta, a zis domnişoara Blossom. Deşi trebuie să-ţi spun că şi o pisică ar fi murit de râs dacă te-ar fi văzut umblând de colo colo în indescriptibili şi cu brandy-ul de cireşe. Ce ciudat că ai dat de gustul băuturii!

— Ei, nu pot să-mi înec amarul în ea prea des, i-am zis. E mult prea scumpă. Faptele bune-s mai ieftine.

— Deci până la urmă rămâne religia, a zis domnişoara Blossom. Şi unii spun că-i cea mai bună dintre toate. Ai putea să reuşeşti dacă ai încerca, tu, care atâta iubeşti poezia.

E foarte ciudat, dar adesea mi-am spus prin intermediul domnişoarei Blossom lucruri pe care nu ştiam că le ştiu. Când a spus despre mine că devin credincioasă, mi-am dat seama că avea dreptate şi am fost atât de surprinsă

că m-am gândit: „Cerule, oare m-am convertit?“ Am decis însă că schimbarea nu era atât de drastică: ceea ce mi se întâmplase de fapt era că acum credeam în *posibilitatea* de a mă converti. Am înţeles deodată că religia, Dumnezeu – ceva de dincolo de viaţa de zi cu zi – putea fi aflat dacă voiai cu adevărat. Şi am mai înţeles că, deşi ceea ce simţisem în biserică fusese numai imaginaţia mea, era un pas pe acest drum, pentru că imaginaţia însăşi poate fi un fel de disponibilitate, un mod de a te preface că lucrurile sunt adevărate fiindcă tânjeşti ca ele să fie aşa. Mi-am dat seama că avea cumva legătură cu ce spusese vicarul despre religie, descriind-o ca pe o prelungire a artei, şi atunci am întrezărit modul în care religia te poate vindeca de tristeţi, cum se poate folosi de ele transformându-le în frumuseţe, la fel cum arta poate face lucrurile triste să pară frumoase.

M-am pomenit zicând:

— Secretul e sacrificiul. Trebuie să faci sacrificii pentru artă şi la fel şi pentru religie şi apoi sacrificiul se dovedeşte a fi un câştig.

După care m-am zăpăcit şi nu am putut să păstrez ceea ce tocmai înţelesesem, până când domnişoara Blossom nu a comentat:

— Prostii, răţuşcă, este cum nu se poate mai simplu: te pierzi în ceva mai mare decât tine şi acolo îţi afli minunata tihnă.

Am înţeles asta. Apoi mi-am zis: „Dar aşa şi-a vindecat şi domnişoara Marcy supărările, numai că ea s-a pierdut în ceilalţi, şi nu în religie.“ Care fel de viaţă era mai bun: al ei sau al vicarului? Am decis că el îl iubeşte pe Dumnezeu, iar pe săteni cel mult îi place, în timp ce ea îi iubeşte pe săteni, iar pe Dumnezeu numai îl place, după care m-am întrebat dacă nu aş putea face o combinaţie, în aşa fel

încât să-l iubesc şi pe Dumnezeu, şi pe vecinul meu. Oare chiar voiam?

Şi voiam! O, pentru o clipă chiar voiam! M-am văzut mergând regulat la biserică, făcând o micuţă capelă cu flori şi lumânări, fiind minunată cu toată lumea acasă şi în sat, spunându-le poveşti copiilor, citindu-le bătrânilor (presupun că dacă procedam cu tact nu şi-ar fi dat seama că făceam opere de caritate cu ei). Aş fi sinceră sau doar m-aş preface? Chiar dacă ar începe ca prefăcătorie, sigur că nu ar trece mult şi ar deveni adevărat, nu? Poate era deja adevărat: căci numai gândul singur îmi luase piatra nefericirii de pe inimă, alungând-o atât de departe încât, deşi o mai vedeam, nu o mai simţeam.

Şi apoi s-a petrecut cel mai straniu lucru: m-am descoperit privind drumul cel nou care ocoleşte King's Crypt: lat, drept, cu o mulţime de loc pentru trafic. Şi apoi am zărit partea cea mai aglomerată a oraşului, cu încâlceala ei de uliţe înguste, atât de groaznice pentru automobilişti în zilele de târg, dar atât de frumoase. Sigur, ceea ce încerca să-mi spună ochiul minţii era că vicarul şi domnişoara Marcy reuşiseră să ocolească suferinţele de care au parte cei mai mulţi oameni – el graţie religiei, ea prin bunătatea faţă de alţii. Şi mi-am dat seama că, dacă faci asta, rişti să ocoleşti mult prea multe altele, nu doar suferinţa, ci într-un fel poate chiar viaţa însăşi. Oare de aceea pare domnişoara Marcy tânără pentru vârsta ei, iar vicarul, cu toată inteligenţa lui, arată ca un bebeluş îmbătrânit?

— Nu vreau să pierd absolut nimic, am zis cu voce tare.

Şi atunci nefericirea a năvălit înapoi ca un râu scăpat din zăgazuri. Am încercat să-mi deschid inima către ea, s-o întâmpin cu braţele deschise ca pe o parte din experienţa vieţii mele şi la început asta a făcut-o mai uşor de îndurat.

Apoi a devenit mai rea decât până atunci – şi fizică, nu doar mentală. Mă dureau inima şi coastele, umerii şi pieptul, ba până şi braţele. Tânjeam cu atâta disperare după alinarea cuiva că m-am apropiat de domnişoara Blossom şi mi-am culcat capul pe bustul ei. Mi l-am închipuit moale şi matern, sub o bluză de satin albastru regal, şi mi-am imaginat-o spunând:

— Aşa-i: străbate-o, n-o ocoli, răţuşcă! Pentru cei mai mulţi dintre noi asta se dovedeşte în cele din urmă cea mai bună cale.

Apoi în mintea mea a glăsuit o altă voce, amară şi sarcastică, propria mea voce, cu cel mai nesuferit ton al ei:

— Jos ai mai căzut, fata mea, de-ai ajuns să te agăţi de un manechin de croitorie! Nu eşti puţin cam prea mare pentru toată prosteala asta cu domnişoara Blossom?

Apoi, pentru prima oară, am început să mă întreb cum o creasem pe domnişoara Blossom. Era oare ca mama lui Stephen, dar nu la fel de umilă, sau aducea mai mult cu vreuna dintre servitoarele cu ziua ale mătuşii Millicent? Sau mă inspirasem după vreun personaj dintr-o carte? Deodată am văzut-o mai limpede ca oricând, stând în dosul tejghelei unei crâşme demodate din Londra. Mi-a aruncat o privire plină de reproş, apoi şi-a pus o haină din piele de focă peste bluza ei albastră, a stins toate luminile şi a ieşit în noapte trăgând uşa după ea. În clipa următoare, bustul ei era tare ca scândura şi mirosea a clei vechi. Şi am ştiut că plecase pentru totdeauna.

Din fericire, în clipa aceea a intrat Heloïse, altfel aş fi plâns într-un asemenea hal că nu mi-aş fi putut reveni la timp pentru ceai. Nu poţi să plângi cu Heloïse în braţe: dă din coadă cu înţelegere, dar pare stânjenită şi se îndepărtează. Şi oricum trebuia să îi dau cina ei îndelung amânată.

De atunci nu am mai putut să o privesc pe domnișoara Blossom. Nu numai pentru că acum e doar un manechin de croitorie, ci pentru că mă face să mă gândesc la cadavrul unui manechin de croitorie.

Religia, faptele bune și băuturile tari... O, dar mai există o cale de evadare, una meschină, mai rea decât băutura. Am încercat-o de ziua mea, acum o săptămână.

Când m-am trezit în dimineața aceea, soarele strălucea pentru prima oară după două săptămâni. Abia apucasem să observ asta, când am auzit muzică în fața ușii dormitorului meu. Am sărit în sus și am țâșnit pe palier și acolo, pe podea, era un mic radio portabil, cu o carte de vizită pe care scria: „La mulți ani, de la Stephen!" Pentru asta economisea el bani! De asta pozase pentru Leda Fox-Cotton.

Am strigat:

— Stephen! Stephen!

Thomas mi-a strigat din vestibul:

— A plecat la lucru mai devreme. Cred că s-a simțit stânjenit la gândul că o să-i mulțumești. E un aparat foarte bun. Îmbracă-te repede și o să-l ascultăm la micul dejun.

A venit la etaj țopăind și nici nu am apucat să pornesc aparatul de radio, că și plecase cu el jos. Voiam să-i strig să-l aducă înapoi, când m-am gândit: „Doamne, dar ce contează?" Greutatea matinală coborâse din nou asupra mea. În timp ce mă îmbrăcam mi-am dat seama că, abia cu două săptămâni și două zile mai înainte, aș fi înnebunit de fericire dacă aș fi avut un radio, iar acum nici nu-mi păsa. Apoi mi-am dat seama că măcar puteam să sufăr pe muzică.

Când am coborât, am descoperit că Stephen pusese masa în locul meu și o împodobise cu flori.

— Și uite și cadoul de la mine, a zis Thomas. Nu l-am împachetat pentru că abia am ajuns aici.

Era o carte despre astronomie, subiect care îl interesează foarte tare. M-am bucurat că alesese ceva ce își dorea și el, pentru că, deși acum capătă ceva bani de buzunar, o să treacă mult până vor compensa toți anii în care n-a avut un penny.

Tata a coborât. Firește, el nu-și adusese aminte că era ziua mea.

— Dar o să-și aducă Topaz aminte, a zis el voios. O să-ți trimită ea ceva din partea mea.

A fost îngrozit la vederea aparatului de radio. Mereu susținuse că a nu deține așa ceva era una dintre plăcerile sărăciei. Dar în timpul micului dejun a devenit interesat. O, nu-i plăceau muzica sau vocile, pe el îl interesau pârâiturile.

— Presupun că nu vrei să mi-l împrumuți vreo oră-două? a întrebat el după ce Thomas a plecat la școală. Zgomotele astea sunt splendide!

L-am lăsat să-l ia. Tot ce conta pentru mine era dacă Simon avea să-mi trimită un cadou sau nu.

Pachetul a venit la ora unsprezece. În el erau un halat de la Topaz, o ediție de Shakespeare ca din partea tatei (ce drăguț din partea lui Topaz să-și aducă aminte că el nu suportă să-mi împrumute exemplarul lui!), o cămașă de noapte din mătase adevărată de la Rose, șase perechi de ciorapi de mătase de la doamna Cotton și o cutie mare cu ciocolată de la Neil. Nimic de la Simon.

Ce să zic, nimic de la Simon! Eram încă amorțită de dezamăgire când pe alee a răsunat claxonul unei mașini. În clipa următoare un camion a oprit și șoferul a depus o ladă pe podul mobil. I-am strigat tatei să coboare și împreună i-am desfăcut capacul. Înăuntru era un gramofon cu radio, o, ce minunăție! Închis, arată ca o valiză îndesată,

cu un mâner de care să o cari. Exteriorul e dintr-un material albastru frumos, ca olanda, dar mai lucios. Înăuntru era şi o cutie cu discuri. Nimeni n-a primit vreodată un cadou mai minunat.

Simon inclusese un bileţel care spunea:

DRAGĂ CASSANDRA,

Voiam să-ţi trimit unul electric, dar mi-am adus aminte că nu ai curent. Radioul merge cu baterii pe care poţi să le încarci în garajul de la Scoatney, dar fonograful e genul de modă veche la care trebuie să răsuceşti maneta. Totuşi, e mai bine decât nimic. Îţi trimit piesa de Debussy care ţi-a plăcut, dar nu am reuşit să găsesc discul cu Bach pe care ţi l-am pus. Împrumută ce vrei de la Scoatney până descoperi care sunt gusturile tale muzicale şi pe urmă o să-ţi cumpăr multe alte discuri.

Ei jură că pachetul va ajunge la tine în ziua potrivită şi sper să fie aşa. La mulţi, mulţi ani! Ne vedem în curând. Cu dragoste de la

SIMON

Era scris cu creionul, în magazin, aşa că nu mă puteam aştepta la un mesaj lung sau foarte personal. Şi spunea „cu dragoste" când ar fi putut să scrie „al tău" sau „în grabă" sau altceva. Sigur, ştiam că nu se referea la genul meu de dragoste, dar era nepreţuit chiar şi-aşa.

Am citit şi recitit biletul în timp ce tata îi smulgea radioului cele mai chinuitoare pârâituri.

— O, termină! am exclamat eu în cele din urmă. Nu poate fi bine pentru el să ţiuie aşa!

— Sună ca sufletele pierdute ale pescăruşilor, nu-i aşa? mi-a strigat tata peste toată hărmălaia.

Am trecut pe lângă el şi l-am închis. În liniştea subită, am auzit radioul de la Stephen cântând singur în locuinţa portarului. Tata a zis:

— Te-ai gândit ce o să spună drăguţul tău despre asta?

Nu simţeam decât ciudă faţă de Stephen pentru că avea să fie rănit şi asta avea să îmi tulbure plăcerea pe care mi-o provocase cadoul de la Simon. Dar nu foarte mult. Nimic nu putea face asta.

Din fericire, tata nu a aşteptat un răspuns:

— Radioul ăsta e mult mai puternic, a continuat el. O să-l împrumut puţin.

Am strigat atât de tare „Nu!", că m-a privit uluit.

— De-abia aştept să încerc gramofonul, am adăugat eu încercând să vorbesc pe un ton calm şi rezonabil.

El a zâmbit pe neaşteptate şi a zis „Foarte bine!" pe un ton aproape patern. Apoi a cărat aparatul înăuntru şi m-a lăsat singură cu el. Am scos discurile din hârtia cerată şi le-am pus unul după altul. Erau suite de Bach, Preludii şi Fugi şi albumul cu Debussy.

Simon nu trimisese discul cu *Lover*.

Până s-a întors Stephen acasă, firea mea bună preluase controlul şi eram teribil de îngrijorată să nu-i rănesc sentimentele. Adusesem radioul lui în bucătărie (tata se săturase deja de el) şi am avut grijă să fie pornit la maxim când a intrat. M-am dat peste cap să-i mulţumesc pentru el şi nu cred că l-am mai văzut vreodată atât de încântat. În timpul mesei de prânz îl întrebasem pe tata dacă nu era mai bine să ascund cadoul lui Simon o zi sau două, dar el zisese că pentru Stephen ar fi fost mai rău aşa.

— Spune-i pur şi simplu că te bucuri să ai un radio uşor pe care să-l iei cu tine şi că pe al lui Simon o să-l foloseşti numai pentru gramofon, mi-a propus el şi eu m-am gândit că era o idee foarte deşteaptă.

Dar în clipa următoare l-am văzut răsucind un disc pe față și pe dos de parcă ar fi vrut să-i citească șanțurile și un om care încearcă să citească un disc de gramofon sigur nu poate fi normal, nu?

M-am străduit să-i dau vestea lui Stephen cu cât mai mult tact. Am zis tot ce mă sfătuise tata și multe în plus.

— Al tău are o carcasă din lemn autentic și foarte frumos lăcuit, i-am zis.

Dar lumina din ochii lui s-a stins. M-a întrebat dacă putea vedea cadoul lui Simon, pe care îl dusesem în dormitor. După ce l-a privit câteva secunde a zis: „Da, e foarte frumos" și s-a răsucit gata să plece.

— Radioul nu e foarte bun, am strigat eu în urma lui, deși nu era adevărat.

El a coborât la parter.

O, ce rău mi-a părut pentru el! După toate lunile în care făcuse economii! Am fugit după el și, din vârful scărilor, l-am văzut privind micul lui radio cafeniu. L-a închis și a ieșit în grădină cu o expresie plină de amărăciune pe chip.

L-am ajuns din urmă când traversa podul mobil.

— Hai să ne plimbăm puțin, am zis eu.

— Sigur, dacă vrei, a zis el fără să se uite la mine.

Ne-am târât picioarele pe alee. A fost ca atunci când pe Rose o duruse foarte tare un dinte: simțeam că era o dovadă de egoism să nu simt și eu durerea, că uneori a-ți părea rău pentru cei care suferă nu e de ajuns. Dar când m-am întrebat dacă, de dragul lui Stephen, aș fi preferat să nu fi primit cadoul de la Simon, am știut că răspunsul era nu.

Am încercat să vorbesc degajat despre cele două aparate, explicând că puteam să îl iau pe cel micuț primit de la el dintr-o cameră în alta sau chiar să-l scot afară (deși știam că, dacă Stephen nu se afla prin preajmă, l-aș fi cărat

pe al lui Simon peste tot, chiar dacă mi-ar fi rupt spinarea). Presupun că am exagerat, pentru că el m-a întrerupt și mi-a zis:

— Să știi că e-n regulă.

I-am aruncat o privire. El mi-a oferit un surâs liniștitor, dar și-a ferit ochii de ai mei.

— O, Stephen! am exclamat eu. Din partea ta a fost un cadou mult mai generos. Simon n-a fost silit să economisească bani sau să muncească pentru al lui.

— Nu, ăsta a fost privilegiul meu, a zis el încet.

Mi s-a părut nespus de frumos felul în care a zis-o. M-a făcut să îmi pară mai rău ca oricând de el, atât de rău, încât mi-am dorit să mă fi îndrăgostit de el, și nu de Simon. Chiar atunci, el a adăugat foarte încet: „Draga mea." Și în acea clipă în mintea mea s-a născut o idee nesăbuită. O, de ce, de ce? Oare ceva din vocea lui a trezit în mine sentimentul acela? Sau s-a întâmplat pentru că treceam pe lângă pădurea de zadă și mi-am amintit cum visasem odată că pătrund în ea alături de el?

M-am oprit și l-am privit. Apusul îi aurea chipul. M-a întrebat dacă voiam să ne întoarcem.

— Nu, am zis eu. Hai să vedem dacă nu mai găsim niște clopoței întârziați în pădure.

El mi-a aruncat o căutătură iute și de data asta privirile ni s-au întâlnit.

— Haide, am zis eu.

În timp ce împingeam în lături primele ramuri înverzite, mi-am zis: „Ei, asta va contrazice teoria mea că lucrurile pe care ți le imaginezi nu se întâmplă niciodată." Dar n-a fost așa, pentru că totul era diferit de felul în care îmi imaginasem. Pădurea fusese rărită, așa că nu era întunecată și răcoroasă cum mă așteptasem. Aerul era cald încă,

iar razele soarelui ce cobora spre orizont ne luminau din spate. Trunchiurile copacilor erau învăluite într-o strălucire roşiatică. În aer stăruia un miros încins de răşină, în locul parfumului clopoţeilor, iar puţinii care rămăseseră erau ofiliţi şi năpădiţi de bălării. Şi în locul unei senzaţii de linişte şi de aşteptare stăruia un sentiment de nerăbdare sufocantă. Stephen n-a spus niciunul dintre cuvintele pe care mi le imaginasem pentru el. Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă. Mergând tot timpul prima, am ajuns în micul luminiş ierbos din centrul pădurii cu mult înaintea lui. Acolo m-am întors şi l-am aşteptat. El s-a apropiat tot mai mult de mine, apoi s-a oprit şi m-a privit întrebător. Am încuviinţat şi el m-a luat în braţe şi m-a sărutat cu multă blândeţe. N-a însemnat nimic pentru mine şi ştiu că nu i-am răspuns la sărut. Dar deodată el s-a schimbat şi a început să mă sărute iar şi iar, de data asta fără blândeţe, şi eu m-am schimbat la rândul meu şi mi-am dorit ca el să continue. Nici măcar nu l-am oprit când mi-a tras rochia în jos, dezgolindu-mi un umăr. Până la urmă, el a fost cel care s-a oprit.

— Nu-mi da voie, nu-mi da voie! a gâfâit el şi m-a împins atât de brutal că am fost cât pe ce să cad.

M-am împleticit îndărăt cuprinsă de o groază oarbă şi, în clipa în care mi-am recăpătat echilibrul, m-am repezit orbeşte printre copaci, înapoi de unde venisem.

El a strigat după mine:

— Ai grijă la ochi! E-n regulă! Nu vin după tine!

Dar eu am continuat să mă avânt la nimereală printre zade, apărându-mi faţa cu un braţ. Am alergat tot drumul până la castel şi m-am repezit pe scările bucătăriei cu gândul să mă încui în camera mea, dar pe la jumătatea treptelor am alunecat şi m-am lovit rău la genunchi, apoi

am izbucnit în plâns şi am rămas întinsă pe jos hohotind. Groaznic e că o parte din mine spera că, dacă stăteam aşa suficient timp, el avea să vină şi să vadă ce nefericită eram, deşi tot nu-mi pot da seama de ce voiam asta.

După puţin timp, l-am auzit la uşa bucătăriei.

— Cassandra, te rog, nu mai plânge! mi-a strigat el. Nu voiam să intru, dar te-am auzit. Te rog, te rog, nu mai plânge!

Dar eu am continuat. El a venit până la piciorul scării. Am început să mă târăsc ţinându-mă de stâlpii balustradei şi continuând să plâng.

— Dar e în regulă, chiar e, a zis el. Nu-i nimic greşit dacă ne iubim.

M-am întors furioasă către el:

— Nu te iubesc. Te urăsc!

Şi atunci i-am văzut expresia feţei şi mi-am dat seama ce groaznic era pentru el. Până atunci nu mă gândisem decât la propria-mi nefericire. Am exclamat:

— Nu, nu, n-am vorbit serios, dar... O, n-am să pot explica niciodată!

Apoi m-am repezit în camera mea şi am încuiat amândouă uşile. Tocmai voiam să mă arunc pe pat când am zărit cadoul lui Simon pe pervazul ferestrei. M-am apropiat, am închis capacul gramofonului şi mi-am culcat capul şi braţele pe el. Şi, pentru prima oară în viaţă, mi-am dorit să mor.

Când s-a întunecat complet mi-am venit în fire suficient ca să aprind o lumânare şi să mă pregătesc, nefericită, de culcare. Câteva minute mai târziu, la uşa dinspre coridor a răsunat un ciocănit şi Stephen mi-a strigat:

— Nu vreau să intru, dar te rog să citeşti biletul pe care-l strecor pe sub uşă!

— Bine! i-am strigat eu şi am văzut biletul.

În timp ce îl ridicam, i-am auzit paşii coborând scările şi uşa de la intrare trântindu-se. Stephen îmi scrisese:

DRAGA MEA CASSANDRA,

Te rog, nu fi nefericită. Totul va fi în regulă. Eşti foarte tânără, asta-i tot. Uneori uit asta, fiindcă eşti atât de deşteaptă. Nu pot să-ţi explic pentru că te-aş face să te simţi şi mai rău şi oricum nu ştiu cum s-o fac. Dar n-a fost nimic greşit în ceea ce s-a întâmplat. A fost numai vina mea. Dacă mă ierţi că te-am şocat, te rog scrie DA pe o bucată de hârtie şi vâr-o pe sub uşa mea. Eu o să ies şi nu mă întorc până nu se stinge lumina la fereastra ta, aşa că nu trebuie să te temi că mă vei întâlni. Şi o să plec la muncă înainte să te trezeşti tu. Nu o să vorbim despre asta, sau nu foarte curând. Să spui tu când. Crede-mă, totul e în regulă.

Cu dragoste de la
STEPHEN

XXXXXX, dar nu până nu le vrei.

Pe o foaie separată scrisese: *Poate asta te va ajuta să înţelegi. Desigur, numai după ce ne vom căsători*, apoi copiase patru versuri din *Filosofia dragostei:*

Nu-i nimic stingher în Fire.
Toate tind să se îmbine
Într-o tainică iubire –
De ce nu şi eu cu tine?[1]
De Percy Byshe Shelley.
(N. 1792, dec. 1822.)

[1] În traducerea lui Petre Solomon.

Am presupus că trecuse numele şi datele lui Shelley ca să nu cred că iar se apucase să fure versurile altora. O, Stephen, ştiu atât de bine de ce le furai! Tânjesc să-mi exprim dragostea pentru Simon şi nimic din ce scriu nu e pe măsură.

Am scris DA şi i-am vârât biletul pe sub uşă. N-aş fi putut să n-o fac şi, desigur, era adevărat într-un sens: îl iertasem. Dar îl lăsam să creadă o minciună: că eram supărată numai fiindcă purtarea lui mă şocase. De atunci n-am mai rămas singuri. De faţă cu ceilalţi vorbim cu un aer foarte natural, dar nu pot să-l privesc în ochi. Presupun că mă crede timidă.

Sigur, cinstit ar fi să-i spun că asta nu duce nicăieri, dar, chiar dacă aş avea inima să-l rănesc atât de tare, nu cred că aş reuşi să-l conving fără să recunosc că iubesc pe altcineva... pentru că am dat semne clare că mi-a plăcut când s-a drăgostit cu mine. O, de ce l-am lăsat! Lăsat?! L-ai încurajat, fata mea! Dar de ce, de ce? Când tânjeam din toată inima după Simon? Poate că m-aş fi putut înţelege mai bine dacă nu mi-ar fi fost atât de groază să-mi reamintesc totul. Nici acum nu am consemnat chiar tot ce s-a întâmplat.

Ştiu ceva: a fost o mârşăvie să-l îndemn să intre în pădure, o mârşăvie faţă de el şi faţă de mine însămi. Adevărat, faptul că-mi părea rău pentru el avusese o influenţă, dar fusese mai ales mârşăvie pură. Şi numai mulţumită lui Stephen mârşăvia nu mersese mai departe.

Chiar am păcătuit. O să mă opresc acum şi o să stau aici pe gorgan, copleşită de cea mai profundă căinţă...

O, Doamne, asta a fost o mare greşeală! Mintea a început să-mi hoinărească şi, în loc să mă căiesc, am început să-mi spun că nu ar fi fost niciun păcat dacă în locul lui

Stephen ar fi fost Simon. Şi schimbându-i între ei, am devenit conştientă că pângărisem amintirea primului sărut al lui Simon. O, ce voi face cu viitorul nefericit care mă aşteaptă? Va trebui să fiu domnişoara de onoare a lui Rose, să o văd locuind la Scoatney cu Simon an după an, să-l privesc adorând-o. Şi cum o să-mi ascund sentimentele când o să-i văd împreună?

Dac-aş putea pleca undeva! Dar nu trăiesc decât ca să-l revăd pe Simon.

Tocmai mi-am reamintit că am scris cândva că nu o invidiez pe Rose, că după părerea mea o căsnicie fericită e probabil plicticoasă. Cerule, ce proastă am fost...

Tata străbate aleea pe bicicletă după ce şi-a petrecut din nou toată ziua la Scoatney, iar băieţii trebuie să revină şi ei acasă dintr-un minut într-altul. Trebuie să cobor şi să pregătesc ceaiul. Cred că o conservă de somon mi-ar îmbunătăţi cel mai mult dispoziţia. E ciudat să revin în prezent după ce mi-am petrecut atâta timp cu jurnalul ăsta: am scris toată ziua cu o singură pauză, când am dus-o pe Heloïse în casă să-i dau de mâncare şi m-am servit şi eu cu nişte cârnaţi reci.

(Ora nouă, în pat.)

S-a întâmplat ceva. O, ştiu că nu ar trebui să îmi fac speranţe, dar îmi fac!

În timp ce ne luam ceaiul, Stephen a primit o telegramă de la Leda Fox-Cotton. Vrea ca el să se ducă la Londra în weekendul următor. Aşa că s-a întors la fermă ca să întrebe dacă se puteau lipsi de el sâmbătă dimineaţă. Imediat ce a ieşit am închis radioul lui şi m-am dus să-l deschid pe al lui Simon. (Nu-l pornesc niciodată când e Stephen acasă.) Thomas a venit şi el după mine şi m-a

rugat să pun *Preludiile* și *Fugile* lui Bach la gramofon. Îi plac în mod special. Ne-am întins fiecare pe un pat și am ascultat într-o tăcere plăcută. Mi se pare că în ultimul timp Thomas devine tot mai matur și mai inteligent. Mereu a fost strălucit la școală, dar niciodată conversația lui nu mi s-a părut interesantă. Acum mă uluiește adesea. Poate că toată mâncarea bună din ultima vreme i-a alimentat creierul.

După ce am ascultat discurile lui Bach, el a zis pe neașteptate:

— Îți aduci aminte cum și-a pus Rose o dorință pe capul de piatră?

L-am întrebat ce îl făcuse să se gândească tocmai la asta.

— Păi cred că faptul că ascultăm gramofonul de la Simon. E parte din schimbarea adusă de Cottoni în viețile noastre. Până acum nu mi-am dat seama că Rose a vrut să se vândă Diavolului, și-a pus o dorință și imediat și-au făcut ei apariția.

L-am privit lung.

— Dar Rose nu se vinde. E îndrăgostită de Simon. Mi-a zis-o chiar ea, și știi că nu minte niciodată.

— Așa e, a zis Thomas. Atunci înseamnă că a reușit să se păcălească pe sine, pentru că eu știu că nu e îndrăgostită. Și nu e deloc potrivită pentru Simon.

— Dar de unde știi tu că nu e îndrăgostită?

— Păi, în primul rând, abia dacă pomenește despre Simon. Sora lui Harry e îndrăgostită și nu vorbește decât de logodnicul ei. Eu și Harry am și făcut pariuri. În ultimul weekend când am stat la ei i-a pomenit numele de patruzeci și unu de ori.

— Ce prostie, am zis eu. Așa e Rose, mai reținută.

— Reţinută? Rose? Cum, păi ea nu se mai opreşte din vorbit când îi place ceva! Ştii că în scrisoarea pe care mi-a trimis-o nu zice o vorbă despre Simon?

— Când ai primit o scrisoare de la ea? Pot s-o văd? am întrebat.

El a spus că îl întâlnise pe poştaş pe aleea noastră cu câteva zile în urmă.

— Şi nu ţi-am arătat scrisoarea pentru că aşa mi-a cerut ea, dar dintr-un motiv atât de stupid, încât nu văd de ce nu ţi-aş arăta-o. Mă duc s-o aduc.

Era o scrisoare tare ciudată. Nu numai că în ea nu era nimic despre Simon, dar de fapt nu era în ea nimic despre nimic, nici măcar despre Rose. Era numai o listă imensă de lucruri care îi fuseseră cumpărate şi cât costa fiecare. La final scria: *Aş prefera să nu-i arăţi asta Cassandrei, pentru că mi se pare groaznic că eu am atâtea lucruri drăguţe, şi ea atât de puţine. Tu nu eşti fată, aşa că nu o să fii invidios. Şi e plăcut să-i poţi spune cuiva.*

— Şi pariez că ştiu de ce a făcut lista, a zis Thomas. A făcut-o ca să se convingă că merită să se mărite pentru bani. O, nu mi-aş face foarte multe griji în privinţa asta! Ştii bine, femeile dintotdeauna se mărită pentru bani. Şi oricum, e un dar ceresc pentru noi toţi, chiar dacă e cam diavolesc pentru Rose.

— Şi Simon? am întrebat eu.

— Simon? O, el nu mai poate fi ajutat. Îţi aminteşti ultima noastră vizită la Scoatney, înainte să plece toţi la Londra? În timp ce vizitam grajdurile a pomenit numele lui Rose de patruzeci şi două de ori. Am numărat. Cred că şi caii se săturaseră să-l audă.

I-am spus că nu avea nicio dovadă reală despre sentimentele lui Rose. Dar în inima mea se trezea o speranţă

nebunească, pentru că e într-adevăr ciudat că nu spune nimic despre Simon în scrisoarea ei şi sigur că vrei să scrii despre persoana pe care o iubeşti, nu? Păi eu scriu numele lui Simon pe bucăţi de hârtie. (Şi pe urmă fac crize de nervi de teamă că nu le-am rupt pe toate.)

După ce Thomas s-a dus să-şi facă temele, am scos unica scrisoare pe care mi-o scrisese Rose. La început asta mi-a înăbuşit speranţele, căci ce poate fi mai clar decât: *E minunat că pe deasupra mai pot şi să îl iubesc pe Simon.* Dar dacă chiar se păcăleşte singură, cum a zis Thomas? Spune atât de puţine *despre* Simon. Şi o parte din scrisoare e atât de tristă. Scrie că se simte singură şi că trebuie să stea în baie până se înveseleşte. Cerule, dacă l-aş avea pe Simon, eu nu m-aş simţi niciodată singură!

Am stat întinsă în pat încercând să-mi imaginez ce fel de scrisoare aş fi scris eu dacă aş fi fost Rose. Nu cred că aş fi spus foarte multe despre sentimentele mele cele mai profunde, aşa că pot să o înţeleg că păstrează totul pentru ea. Dar ştiu că aş fi spus ce rochii îi plăceau lui Simon, ce părere avea despre piesele de teatru...

Ştiu că el ar fi fost cel mai important subiect al scrisorii.

Oare născocesc totul, crezând ceea ce vreau să cred? Şi chiar dacă ea nu-l iubeşte, ştiu că el o iubeşte pe ea. Dar dacă ea ar renunţa la el...

O, ce cald e în camera asta! N-am îndrăznit să deschid fereastra ca să nu încerce Heloïse să sară. Unul dintre peţitorii ei, câinele ciobănesc de la Patru Pietre, dă târcoale castelului. Heloïse dragă, nu ar fi o partidă potrivită pentru tine! Mă întreb dacă o fi plecat... Nu, n-a plecat. Acum sunt doi câini de cealaltă parte a şanţului. Văd patru ochi scânteind în întuneric. Îmi pare nespus de rău pentru câinii nefericiţi în dragoste. Nu pot să zic că lui Heloïse îi pasă prea tare, are un aer foarte plin de sine...

Tocmai am decis ce voi face. Trebuie să aflu adevărul cumva. Dacă Rose chiar îl iubeşte nu o să încerc să i-l iau, nici măcar în visele mele. O să plec, poate la facultate, aşa cum mi-a propus ea. Dar trebuie să ştiu adevărul! Trebuie s-o văd!

Sâmbătă plec la Londra odată cu Stephen!

Capitolul 14

M-am întors. N-a slujit la nimic.

Între mine şi Rose lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

Ieri-dimineaţă, foarte devreme, în timp ce eu şi Stephen ne îndreptam pe biciclete către gara Scoatney, mi-am tot reamintit începutul ultimei mele călătorii la Londra, când ea mă însoţise. M-am pomenit vorbindu-i Rosei de atunci, ba chiar cerându-i sfatul cu privire la ceea ce aveam să-i spun noii Rose. Rose cea cu trusoul de o mie de lire părea complet diferită de acea Rose în costumul ei alb şi sărăcăcios, care pornise la drum cu mine în dimineaţa senină de aprilie. Ce proaspăt fusese ţinutul atunci! Şi ieri, după ploaie, era verde, dar îi lipsea senzaţia aceea de speranţă, de noi începuturi. Soarele ardea, şi, deşi m-am bucurat că vremea rea se terminase, mi s-a părut prea orbitor. Toiul verii poate fi nemilos cu cei nefericiţi.

Să mă aflu singură cu Stephen s-a dovedit mai puţin stânjenitor decât mă aşteptasem. Am vorbit foarte puţin şi numai despre lucruri banale. Mă simţeam vinovată faţă de el, şi, deşi era necinstit, asta-mi provoca o vagă enervare. N-aveam chef să-mi mai fac griji şi pentru el peste toate celelalte.

În timp ce aşteptam în gară, Heloïse şi-a făcut apariţia epuizată, după ce scăpase de Thomas şi gonise după

bicicletele noastre. Acum nu mai trebuie să stea în purdah[1] şi nu am vrut să o lăsăm pe peron, pentru că am făcut-o odată şi ea s-a urcat în următorul tren şi a ajuns la staţia de poliţie din King's Crypt. Aşa că Stephen i-a cumpărat un bilet pentru câini şi şeful gării i-a dat apă pe săturate şi a găsit pe undeva o sfoară din care să-i facem o lesă. Ea s-a purtat foarte frumos în timpul călătoriei, cu excepţia faptului că, după ce am schimbat trenul spre Londra, i-a furat prăjitura unui băieţel. I-am mulţumit repede că i-a dat-o şi el m-a crezut pe cuvânt că asta voise să facă.

Stephen a insistat să mă conducă până în Park Lane. Ne-am înţeles să ne telefonăm unul altuia pentru a stabili cu ce tren ne vom întoarce acasă, apoi el a dat fuga în St. John's Wood.

Am condus-o pe Heloïse în jurul blocului de apartamente, apoi am intrat. Era ca un palat, cu covoare groase, hamali în uniforme lucioase şi un lift în care trebuia să urci singur. E o senzaţie stranie, irevocabilă, când ai apăsat pe buton şi încep să urci. Heloïse a avut un acces de claustrofobie şi a încercat să se caţăre pe pereţii tapisaţi cu piele, ceea ce acestora nu le-a priit.

Nu mai văzusem niciodată un loc care să-şi păzească liniştea cu atâta încăpăţânare ca holul către apartament. Era greu să crezi că în spatele uşilor acelora strălucitoare locuia cineva. Când uşa apartamentului doamnei Cotton s-a deschis în faţa mea, am fost şocată.

Am întrebat de Rose şi i-am spus fetei în casă cine eram.

— Au ieşit cu toţii, a zis ea.

Mi-am dat brusc seama că ar fi trebuit să-i anunţ de venirea mea.

---

[1] Zonă specială rezervată femeilor în locuinţele hinduse şi musulmane.

— Când o să se întoarcă, te rog? am întrebat.

— Doamna a zis că la şase şi jumătate, ca să aibă timp să se schimbe pentru cină. Nu doriţi să intraţi, domnişoară?

S-a oferit să-i aducă apă Heloïsei, care gâfâia teatral, şi m-a întrebat dacă doream ceva. I-am spus că voiam nişte lapte şi am întrebat dacă-mi puteam pune ţinuta în ordine. M-a condus în dormitorul lui Rose. Era splendid: covorul era alb. Nici nu mi-a venit să calc pe el. Totul era alb sau crem, cu excepţia unui buchet mare de trandafiri roşii, puşi într-o vază de marmură pe noptieră. Lângă ea se afla o carte de vizită ce se iţea dintr-un pliculeţ pe care scria „Bună dimineaţa, iubito“ cu scrisul lui Simon. În timp ce priveam trandafirii, fata în casă a venit cu laptele meu şi cu apa pentru Heloïse, apoi ne-a lăsat singure.

Baia lui Rose arăta de parcă nu ar fi fost folosită niciodată. Până şi periuţa de dinţi era ascunsă. În scrisoarea ei îmi spusese că prosoapele se schimbau în fiecare zi, dar nu-mi imaginasem că erau atât de multe: de trei mărimi diferite, plus cele mai frumoase prosoape de faţă, cu monogramă.

După ce m-am spălat am revenit în dormitor şi am găsit-o pe Heloïse fericită şi tolănită pe cuvertura albă. Îi stătea bine acolo. Mi-am scos pantofii şi m-am lungit lângă ea, încercând să-mi dau seama cum era mai bine să procedez. Mirosul trandafirilor era superb.

Mi-am dat seama că nu aveam nicio speranţă să discut cu Rose dacă se întorcea atât de târziu. Trebuia să procedez cu tact şi fără grabă şi nu aveam timp pentru asta înainte sau după cină, chiar dacă aşteptam până la trenul de ora nouă şi jumătate. M-am întrebat dacă nu puteam să-i dau de urmă. Sigur s-ar fi întors dacă ar fi ştiut că mă aflam în apartament.

Am sunat ca să chem fata în casă, dar aceasta nu avea nicio idee unde s-au dus.

— Nimeni nu știe? am întrebat disperată.

— Păi l-am putea întreba pe domnul Neil, deși în ultimul timp nu prea l-am văzut.

A sunat la hotelul unde stătea el, dar Neil ieșise. Apoi m-am întrebat dacă Fox-Cottonii nu ne puteau fi de ajutor și am făcut rost de numărul lor.

Leda Fox-Cotton nu a părut deloc mulțumită să-mi vorbească.

— Copil prostuț, de ce nu i-ai prevenit? a zis ea. Nu, sigur că nu știu unde sunt. Stai puțin să-l întreb pe Aubrey. Poate că i-o fi zis Topaz ceva.

A revenit într-un minut.

— Știe numai că Topaz va fi acasă în seara asta, pentru că o s-o viziteze. Presupun că va trebui să vii să prânzești la noi, dar va trebui să aștepți până la ora două, fiindcă am o dimineață lungă de lucru cu Stephen. După-amiază trebuie să-l duc să se vadă cu niște oameni din industria filmului. Poți să te amuzi cumva o oră sau două, nu? Ia un taxi la unu și jumătate.

M-am gândit să refuz, dar voiam să le văd casa și studioul și să mă mai uit o dată la ea și la soțul ei. Părea că el și Topaz erau foarte apropiați. Așa că i-am mulțumit și am acceptat. După ce nu i-am mai auzit vocea behăitoare, mi-am zis că fusese foarte drăguț din partea ei să mă invite și că ar fi trebuit să îmi înving prejudecățile față de ea.

— O să fie foarte drăguț, deși, desigur, bucătăreasa v-ar fi servit ceva la prânz, a zis fata în casă. Să vedem, aveți o oră și jumătate la dispoziție. Presupun că vreți să mergeți să vă uitați prin magazine.

Dar nu aveam chef să trag de Heloïse pe străzile aglomerate, așa că am zis că o să mă plimb prin Hyde Park.

— Rochia dumneavoastră e șifonată, domnișoară, mi-a zis ea. Aș putea să v-o calc, dacă doriți.

Mă privisem în oglinda cea mare a lui Rose. E ciudat ce efect are mediul înconjurător asupra hainelor: îmi spălasem şi îmi călcasem rochia cea verde cu o zi înainte şi o consideram foarte drăguţă, dar în camera lui Rose părea ieftină şi banală. Şi faptul că mă întinsesem pe pat nu îi îmbunătăţise cu nimic aspectul. Dar nu voiam să o dezbrac ca să fie călcată pentru că lenjeria mea era veche şi cârpită, aşa că i-am mulţumit servitoarei şi i-am zis să nu se deranjeze.

În parc era cald, aşa că m-am aşezat pe iarbă, sub un pâlc de copaci. Heloïse s-a tăvălit prin ea, apoi şi-a agitat labele în aer ca să mă ademenească s-o scarpin pe burtă. Îmi era însă prea lene ca să mă achit bine de sarcină, aşa că s-a întors pe o parte şi a adormit. M-am rezemat de trunchiul unui copac şi am privit în jur.

Mi-am dat seama că mă aflam pentru prima oară singură în Londra. În mod normal aş fi încercat s-o simt – nu poţi face asta până nu ai fost singur într-un oraş – şi chiar şi în starea mea de agitaţie era plăcut să stau acolo în linişte, privind autobuzele stacojii din depărtare, casele vechi, vopsite în crem, din Park Lane şi noile blocuri de locuit cu jaluzelele lor în dungi. Şi parcul în sine era interesant. Am remarcat mai ales izolarea sa: părea zâmbitor şi amabil, dar cumva distant faţă de kilometrii de oraş din jurul lui. La început am pus asta pe seama faptului că aparţinea unei Londre mai vechi: victoriană, a secolului optsprezece, mai veche chiar. Apoi, în timp ce priveam oile păscând liniştite iarba[1], mi-am dat seama că Hyde Park nu-i aparţinuse niciodată Londrei, că mereu fusese, în spirit, o fâşie de ţinut rural şi că astfel leagă Londrele tutu-

[1] La începutul secolului trecut, oile erau folosite în Hyde Park pe post de maşini de tuns iarba, fiind considerate naturale şi mai benefice pentru starea gazonului.

ror acestor perioade ca prin magie: rămânând neschimbat pentru totdeauna în inima unui oraş în eternă schimbare.

Când am auzit un ceas sunând unu şi un sfert, m-am îndreptat către Oxford Street şi am găsit un taxi drăguţ, fără acoperiş. Pentru Heloïse a fost prima plimbare cu maşina prin Londra, aşa că a lătrat aproape încontinuu. Şoferul a spus că l-a scutit să mai claxoneze.

Nu mai fusesem niciodată în St. John's Wood. E un loc fascinant, cu drumuri liniştite, mărginite de copaci şi case misterioase, cele mai multe vechi, aşa că uşa stacojie a Fox-Cottonilor m-a şocat.

Aubrey Fox-Cotton m-a întâmpinat în hol.

— Leda e încă ocupată, a zis el cu vocea lui frumoasă şi afectată.

La lumina zilei faţa lui îngustă părea şi mai pământie decât în seara de la Scoatney. Este o persoană cum nu se poate mai vagă, dar ceva din eleganţa lui tenebroasă îl face de neuitat. Heloïse a făcut o pasiune pentru el, dar el s-a mărginit să spună:

— Comică făptură!

Şi a fluturat vag din mână în direcţia ei.

Mi-a servit un sherry şi a făcut conversaţie politicoasă, dar fără să mă ia cu adevărat în serios, până a trecut binişor de două. În cele din urmă a zis că o să „bage un ochi" şi o să-i scoată pe ceilalţi din bârlog.

Am străbătut grădina din spatele casei până la o clădire care părea să fi fost la origine un grajd. Odată intraţi, ne-am pomenit dinaintea unei draperii de catifea neagră întinsă de la un perete la altul. Într-un colţ era o mică scară în spirală.

— Urcă, mi-a şoptit el, dar în linişte, în caz că e vreun moment psihologic.

În vârful scărilor era o galerie de unde puteam să mă uit în jos, în studio. Era viu luminat, cu toate luminile îndreptate către o estradă de la capătul opus. Pe ea stătea Stephen într-o tunică grecească, pe un fundal pictat înfăţişând un templu în ruine. Arăta minunat. N-am zărit-o nicăieri pe Leda Fox-Cotton, dar am auzit-o.

— Ai gura prea rigidă, i-a strigat ea. Umezeşte-ţi buzele şi nu le închide de tot. Şi ridică puţin privirea.

Stephen i-a dat ascultare, apoi şi-a smucit capul şi a roşit violent.

— Ce naiba... a început Leda Fox-Cotton, apoi şi-a dat seama că el văzuse pe cineva la galerie şi a venit până într-un loc de unde ne putea vedea şi ea. Ei, asta e! Acum n-o să mai obţin nimic cu el. A fost stânjenit toată dimineaţa, presupun că tunica aia e de vină! Du-te să te schimbi, Stephen!

Era toată în negru – pantaloni negri, cămaşă neagră – foarte încinsă şi unsuroasă, dar avea aerul cuiva care muncise din greu, aşa că unsuroşenia ei nu mai părea la fel de dizgraţioasă ca la Scoatney. În timp ce îl aşteptam pe Stephen am întrebat dacă puteam să văd câteva dintre fotografiile ei şi m-a condus în ceea ce probabil fusese grajdul casei vecine. Era mobilat ca un salon, cu mari divane pline de perniţe. Totul era alb sau negru. Pe pereţi erau câteva dintre fotografiile ei mărite şi înrămate, inclusiv a unui negru magnific, gol-puşcă, mai mare decât în realitate. Ajungea de la podea la tavan şi era înspăimântător.

Un portret imens al lui Stephen aştepta să fie pus pe perete. L-am admirat, comentând cât de frumos ieşea în poze.

— E unicul băiat cu care am avut şansa să lucrez care e frumos fără să pară efeminat, a zis ea. Şi corpul e la fel

de reuşit precum capul. Aş vrea ca copilul ăsta prostuţ să se dezbrace pentru mine. Mi-ar plăcea să-l pun lângă negrul meu.

Apoi mi-a dat un teanc întreg de fotografii cu Stephen, toate minunate. Ce straniu: era leit el şi totuşi părea o cu totul altă persoană, mai definit, puternic, inteligent. În niciuna dintre ele nu apărea expresia aceea pe care eu o numesc „nătângă". În timp ce luam prânzul (pe o masă cu blatul din oglindă) m-am întrebat dacă nu cumva aceea dispăruse şi în realitate. Era în mod sigur mai matur şi surprinzător de în largul lui în prezenţa Fox-Cottonilor. Dar tot nu era... ei bine, o personalitate la fel de definită ca în pozele alea.

Mâncarea a fost minunată, la fel ca tot ce se găsea în casa aceea, totul într-un mod ultra-modern.

— Nu se potriveşte deloc cu vechea casă, a zis Aubrey (îmi ceruseră să le zic pe numele de botez) după ce am admirat mobilierul. Dar prefer mobila modernă când sunt în Londra şi Leda refuză să renunţe la studiouri şi să se instaleze într-un apartament. Modernitate în Londra, antichitate la ţară – aşa mi-ar plăcea. Ce păcat că Simon nu vrea să-mi închirieze Scoatney!

— Poate că Rose se va îndrăgosti de New York când vor merge în luna de miere, a zis Leda.

— Păi se duc? am întrebat eu cât mai nonşalant.

— O, Rose vorbea despre asta, a zis Leda vag. Dacă se căsătoresc în septembrie ar fi un moment minunat să se ducă. New Yorkul e minunat toamna.

M-a lovit un val de deprimare cruntă. Deodată mi-am dat seama că nimic nu va împiedica nunta şi că venisem la Londra după cai verzi pe pereţi. Cred că începusem să înţeleg asta de când văzusem trandafirii de la Simon.

Mi-am dorit să fiu înapoi la castel, să mă târăsc în patul cu baldachin şi să plâng.

Leda discuta cu Stephen despre cum îi va poza a doua zi de dimineaţă.

— Dar trebuie să ajungem acasă în seara asta, am intervenit eu repede.

— O, ce prostie! Poţi să dormi în apartament.

— Nu e loc, am zis eu. Şi oricum trebuie să mă întorc.

— Dar nu şi Stephen, nu? Poţi să te duci singură.

— Nu, nu poate la o oră atât de târzie, a zis Stephen. Sigur că te duc dacă vrei să pleci, Cassandra.

Leda i-a aruncat o uitătură rapidă şi vicleană, ca şi cum şi-ar fi dat brusc seama ce simţea el pentru mine şi n-ar fi fost încântată, dar nu intenţiona să se certe cu el.

— Ei, ce plictiseală, a zis ea întorcându-se iar către mine. Sunt sigură că pot aranja ceva în apartament pentru tine. De ce nu mai stai?

Mi-a venit să-i spun să-şi vadă de treburile ei. Dar pentru că era gazda mea, i-am răspuns politicos că tata şi Thomas aveau nevoie de mine.

— Dar, pentru Dumnezeu, a dat ea să spună, apoi, văzându-mi expresia hotărâtă, a ridicat din umeri şi a zis: Ei, dacă te răzgândeşti, sună!

Prânzul se terminase deja. Când am traversat holul, Heloïse stătea lungită pe podeaua de marmură neagră, cu burta plină de mâncare. Leda s-a oprit şi a privit-o.

— Drăguţ cum se reflectă imaginea ei în marmură. Mă întreb dacă s-o fotografiez? Nu, n-am timp să aduc luminile încoace.

Nici n-a zâmbit când Heloïse a dat din coadă. Mi-am dat seama că nu o văzusem niciodată zâmbind.

În timp ce se schimba ca să se ducă cu Stephen la studioul de film, m-am gândit că ar fi fost politicos să discut cu

Aubrey despre munca lui și să-i cer să-mi arate fotografii cu ea. Sigur că nu mă pricep la arhitectura modernă, dar după părerea mea arăta foarte bine. E ciudat că un bărbat atât de șters poate fi așa deștept și e ciudat că o persoană care vorbește atât de stupid ca Leda poate face poze așa de frumoase. Când a coborât, purta o rochie neagră și o pălărie frumoasă, cu mănuși roșu închis și un colier de rubin, deși tot mai arăta unsuroasă.

Mă hotărâsem să revin în apartament în caz că Rose se întorcea mai devreme decât se aștepta fata în casă, așa că Leda m-a lăsat acolo pe drumul către studiourile de film. Stephen a promis că o să mă sune la opt și jumătate.

Leda a avut o ultimă împunsătură pentru mine:

— Ești o copilă tare obositoare, obligându-l să te conducă acasă în seara asta. Dacă obține rolul va trebui să se întoarcă imediat la Londra.

— Nu trebuie să vină cu mine decât dacă vrea, i-am zis eu (și nu cred că am zis-o nepoliticos). Oricum, noroc la audiție, Stephen!

Ei au plecat și eu am pornit cu Heloïse de-a lungul blocului, dar n-am ajuns prea departe, când mașina s-a oprit și Stephen s-a întors în goană la mine.

— Ești sigură că vrei să iau rolul ăsta dacă-l capăt? a întrebat el.

L-am asigurat că da și i-am spus că o să fim cu toții foarte mândri de el.

— Bine, dacă ești convinsă...

Privindu-l cum fuge înapoi către mașină, am avut un sentiment de mândrie cu totul greșită: nu atât pentru că îmi era devotat mie, ci la gândul că Leda probabil își dăduse seama de asta.

Mi-am petrecut după-amiaza în salonul apartamentului. Am citit puțin – aveau niște reviste americane serioase,

nu ca acelea ale domnişoarei Marcy. Dar în cea mai mare parte a timpului am cugetat. Şi cel mai mult m-am gândit la lux. Nu-mi dădusem niciodată seama că însemna mai mult decât a avea lucruri. Aerul însuşi parcă era altfel. Şi respirând aerul acela şi eu m-am simţit altfel: relaxată, leneşă, încă tristă, dar parcă mai puţin. Poate că efectul se estompează cu timpul sau poate dacă aşa te naşti nici nu observi, dar mie mi se pare că o atmosferă de bogăţie îţi cam toceşte simţurile. Poate şi bucuria toceşte, nu numai tristeţea.

Deşi nu pot să spun cinstit că aş întoarce spatele oricărui lux în viaţa mea, simt că e ceva greşit la el. Poate asta te face să îl savurezi şi mai mult.

La ora cinci, camerista cea de treabă mi-a adus ceai cu gheaţă şi sandvişuri cu castraveţi. După asta am adormit pe sofa.

Şi deodată se întorseseră cu toţii. Camera era plină de râsetele şi vocile lor. Erau toate trei în negru – pesemne că femeile elegante din Londra poartă negru când e cald, ceea ce pare cam nepotrivit, dar le stătea bine. Şi au fost foarte fericite să mă vadă: Rose m-a strâns în braţe. Toate erau decise să mă facă să rămân în weekend. Rose a insistat că patul ei era mare cât pentru două şi când i-am zis că o să ne înghiontim una pe alta a spus:

— Bine, atunci o să dorm pe podea, dar de rămas trebuie să rămâi.

— Da, draga mea, stai, a zis şi doamna Cotton. Şi luni dimineaţă ne putem ocupa de rochia ta de domnişoară de onoare.

— Dacă ştiam că eşti aici aş fi venit mai repede acasă, a exclamat Rose. Am fost la un matineu plicticos.

Îşi făcea vânt cu programul. Acum trei luni niciun matineu nu i s-ar fi părut plicticos.

Topaz m-a îndemnat și ea să rămân, dar în aceeași frază m-a întrebat dacă tata se va descurca fără mine. I-am spus exact ce mâncăruri lăsasem pentru el și Thomas.

— O să sunăm la Scoatney Hall să li se trimită niște friptură rece de vită, a zis doamna Cotton. Pot să mănânce din ea până se satură.

Apoi a intrat Simon și simpla lui vedere a fost ceva atât de minunat, că m-am simțit din nou fericită.

— Da, sigur că trebuie să stea și să iasă cu noi în oraș în seara asta, a zis el.

Rose mi-a spus că îmi va împrumuta o rochie.

— Și tu, Simon, sună-l pe Neil și spune-i că trebuie să vină ca să fie partenerul ei de dans. Poți să faci baie la mine, Cassandra.

Și-a pus brațul pe după umerii mei și m-a condus la ea în dormitor. Apartamentul liniștit se însuflețise. Se deschideau uși și ferestre, fata în casă ridica obloanele, iar dinspre parc venea o adiere răcoroasă, aducând cu ea un miros de iarbă uscată și de petrol, un miros fascinant, londonez, care se contopea cu aroma divină a cinei ce se pregătea.

— Cred că cei de la bucătărie au uitat ușa deschisă, i-a zis doamna Cotton servitoarei, cam iritată.

Ca și cum mirosul unei mese delicioase ar putea deranja pe cineva!

Cât eram în baie, Rose a sunat acasă la Fox-Cottoni. Mă temusem că va răspunde Leda și nu avusesem chef să îi zic că m-am răzgândit. Apoi am simțit că ar fi fost nepoliticos să nu mă interesez cum mersese interviul lui Stephen, așa că i-am strigat Rosei că voiam să vorbesc cu el.

— E în studio cu Leda, mi-a strigat Rose la rândul ei. Aubrey spune că o să-i ceară să te sune mai târziu.

După ce a închis, mi-a spus că Stephen primise rolul.

— Aubrey spune că Leda e teribil de încântată: Stephen o să lucreze cel puţin cinci zile, cu zece lire pe zi. Nu trebuie să spună nimic, numai să plimbe de colo colo nişte capre. E simbolic, cică.

— Doamne, imaginează-ţi-l pe Stephen câştigând zece lire!

— O să câştige şi mai mult până termină Leda cu el, a zis Rose. E nebună după el.

Când am ieşit din baie, pe pat mă aştepta o rochie de seară. Din nou negrul cel la modă! Deşi s-a dovedit că Rose o alesese pentru mine pur şi simplu fiindcă era cea mai scurtă dintre rochiile ei. Îmi venea foarte bine, oprindu-se imediat deasupra solului, şi era minunată. Deşi Rose a zis:

— O, e una dintre cele de gata, cumpărată ca soluţie temporară.

În timp ce terminam de îmbrăcat, am auzit vocea lui Neil în hol.

— Să ştii că ăsta e un compliment faţă de tine, a zis Rose. Nu s-a mai apropiat de noi de săptămâni întregi. Vai de mine, sper să nu-mi toarne otravă în supă!

Mi-am exprimat regretul că ei doi nu se înţelegeau.

— Ei bine, nu e vina mea, a zis Rose. Sunt cum nu se poate mai dornică să fim prieteni, de dragul lui Simon. Am încercat iar şi iar şi în seara asta o să-ţi arăt să vezi şi tu. Dar n-o să servească la nimic.

Când a zis: „de dragul lui Simon“ mi-am spus în gând: „Sigur că-l iubeşte. Am fost o idioată să mă iau după Thomas.“ Dar am continuat să mă simt fericită. Îmi repetam: „L-am văzut şi într-un minut o să-l văd din nou. Asta aproape că-i de ajuns.“

Neil a ciocănit la uşa dormitorului şi a strigat:

— Unde e prietena mea, Cassandra?

Rose nu era gata, așa că i-am deschis numai eu. Aproape uitasem ce drăguț e. Am mers în salon și Simon a spus:

— Ia te uită, a crescut!

— Și s-a făcut foarte drăguță, a zis doamna Cotton. Săptămâna viitoare trebuie să mergem la cumpărături, draga mea.

Cred că arăt prezentabil în rochia neagră a lui Rose.

Toată lumea s-a purtat nespus de amabil cu mine, poate pentru că simțeau că fusesem puțin cam neglijată. Când a intrat, Rose m-a luat de braț și a zis:

— Trebuie să stea mult, mult timp cu noi, nu? Tata va trebui să se descurce singur.

Topaz n-ar fi acceptat niciodată una ca asta, dar ea tocmai ieșise cu Aubrey Fox-Cotton.

După cină – patru feluri; supa cu gelatină a fost minunată! – au hotărât unde să mergem să dansăm. Doamna Cotton nu voia să vină. A spus că o să stea acasă și o să-l recitească pe Proust.

— M-am apucat seara trecută și tânjesc să revin la el, i-a spus ea lui Simon. De data asta iau notițe, ca să țin evidența pasajelor mele favorite, cum ai făcut tu.

Apoi au început o conversație despre Proust pe care tânjeam s-o ascult, dar Rose m-a tras cu ea în dormitor ca să ne pregătim.

— Ce mai vorbesc ăia doi despre cărți! a exclamat ea. Și n-ar pomeni un autor din care să fi citit și eu un rând!

A fost fascinant să străbatem la pas Park Lane către hotelul unde se ținea dansul, cu bolta cerului albastră deasupra stâlpilor de iluminat. Dar după câțiva pași mi-am dat seama că aveam necazuri cu pantofii de satin ai lui Rose. Când îi încălțasem păruseră să mi se potrivească, dar am descoperit că îmi alunecau din picioare când mergeam,

cu excepţia cazului în care îmi ţineam picioarele foarte ţepene. Dansatul s-a dovedit chiar mai rău decât mersul: după o tură în jurul sălii mi-am dat seama că nu exista nicio speranţă.

— Va trebui să stau şi să mă uit, i-am zis lui Neil.

— Ba nici vorbă, a zis el şi m-a condus pe un coridor pustiu de lângă sala de dans.

Probabil fusese gândit ca un salon, pentru că în pereţii acoperiţi cu brocart roz erau mici alcovuri, dar Neil a zis că nu prea venea lumea aici.

— Acum scoate-ţi afurisiţii ăia de pantofi şi o să mi-i scot şi eu pe ai mei în caz că te calc pe picioare, m-a îndemnat el.

A fost tare ciudat să dansez pe covorul acela gros, dar mi-a plăcut. Când muzica s-a oprit ne-am aşezat într-unul dintre alcovuri şi am stat de vorbă.

— Mă bucur că ai venit la Londra, mi-a zis el. Dacă n-ai fi făcut-o, poate că nu te-aş mai fi revăzut. De azi într-o săptămână mă întorc acasă.

Am fost uluită:

— În California vrei să zici? Nu rămâi la nuntă? Credeam că o să fii cavalerul de onoare!

— Simon va trebui să găsească pe altcineva. E o şansă pe care nu pot s-o ratez. Mi s-a oferit un parteneriat la o fermă de vite, am primit telegrama azi. Au nevoie de mine imediat.

Chiar atunci i-am văzut pe Rose şi pe Simon ieşind din sala de dans, în mod evident în căutarea noastră.

— Nu pomeni de asta, da? a zis repede Neil. Vreau să-i dau vestea mamei înainte să le spun celorlalţi. N-o să fie prea mulţumită.

Muzica a început la puţin timp după ce Rose şi Simon ni s-au alăturat. Ea s-a întors către Neil şi i-a zis foarte amabil:

— Vrei să dansezi cu mine?

Atunci am văzut că avusese dreptate spunând că nu putea spera să fie prietenă cu el: pentru o clipă am crezut că o va refuza. Dar în cele din urmă s-a mulţumit să spună: „Sigur, dacă vrei tu", foarte politicos, dar fără urmă de zâmbet şi au plecat împreună lăsându-mă cu Simon.

Mai întâi am vorbit despre Rose. El era îngrijorat ca toate cumpărăturile să nu o obosească.

— Mi-aş dori să ne putem căsători pe loc şi să părăsim Londra, a zis el. Dar atât ea, cât şi mama insistă să aşteptăm trusoul.

Îmi zisesem eu că Rose părea mai puţin însufleţită, dar nici pe departe la fel de obosită ca el. Era mai palid ca de obicei şi purtarea lui era atât de liniştită. Asta mi l-a făcut mai drag ca niciodată şi mi-am dorit să fiu nespus de bună cu el.

O lungă bucată de timp am discutat cu mare interes despre Rose, apoi Simon a întrebat de tata şi am dezbătut posibilitatea ca el să lucreze la ceva, dar în secret.

— S-a purtat foarte ciudat acum câteva săptămâni, când a stat la noi în apartament, a zis Simon. Mama mi-a spus că s-a dus în bucătărie şi a împrumutat toate cărţile de bucate.

Am început să am senzaţia disperată că timpul trecea în goană şi noi nu vorbeam despre nimic ce să pot tezauriza în viitor. Era fermecător şi amabil ca de obicei, dar abia părea să mă observe pe mine ca persoană. Tânjeam să zic ceva amuzant, dar n-am găsit nimic, aşa că am încercat să spun ceva inteligent.

— Crezi că ar trebui să-l citesc pe Proust? am întrebat.

În aparenţă, remarca asta a fost mai mult amuzantă decât inteligentă, pentru că l-a făcut să râdă.

— Ei, n-aş zice că e o datorie, a zis el. Dar ai putea să încerci. O să îţi trimit *O iubire a lui Swann*.

Apoi i-am vorbit despre cadoul pe care mi-l trimisese de ziua mea şi el a zis că scrisoarea mea de mulţumire fusese foarte drăguţă.

— Sper că împrumuţi de la Scoatney toate discurile de care ai chef, mi-a zis el.

Când a zis asta am revăzut brusc pavilionul luminat de lună şi de lumânări, şi atunci, prin cea mai crudă dintre coincidenţe, formaţia care cântase un potpuriu de melodii a început să interpreteze *Lover*. Am simţit că roşesc violent. Nu mai fusesem niciodată atât de stânjenită. Am sărit în picioare şi m-am repezit către o oglindă aflată mai încolo pe coridor.

— Ce s-a întâmplat? a strigat Simon după mine.

— Mi-a intrat o geană în ochi, i-am strigat eu ca răspuns.

M-a întrebat dacă putea să mă ajute, dar i-am zis că mă descurc singură şi mi-am făcut de lucru cu batista până când roşeaţa mi-a pierit din obraji. Nici nu cred că a remarcat-o. Când m-am întors lângă el, mi-a zis:

— E straniu cum te schimbă rochia asta. Nu ştiu dacă sunt de acord să creşti. O, o să mă obişnuiesc eu!

Mi-a zâmbit:

— Dar erai perfectă aşa.

Copilița cea nostimă fusese cea care îi plăcuse, copilul amuzant şi ritualurile din Ajunul Miezului Verii. Ea fusese cea pe care o sărutase. Deşi nu cred că o să înţeleg vreodată de ce a făcut-o.

După asta am vorbit foarte degajată, făcându-l să râdă copios, şi am văzut că începea să mă placă din nou. Dar cea care vorbea nu eram eu cea de acum, ci o imitaţie a mea cea de odinioară. Am fost de o naivitate foarte căutată. Niciodată până atunci nu fusesem aşa cu el: oricum

vorbisem, o făcusem cu naturaleţe. Dar în timp ce îl amuzam, iar formaţia cânta *Lover*, am înţeles că multe lucruri care mi se păruseră naturale înainte să o aud pentru prima oară nu aveau să mi se mai pară niciodată aşa. Nu numai rochia cea neagră mă făcuse să mă maturizez.

Rose şi Neil s-au întors când s-a oprit muzica. Neil s-a dus să comande ceva de băut.

— Ultima melodie a fost chiar reuşită, a zis ea. Cum se cheamă?

— Mă tem că n-am remarcat-o, a zis Simon.

— Nici eu, am spus.

Rose s-a aşezat în alcovul din faţa noastră, ridicându-şi picioarele pe canapea.

— Obosită? a întrebat Simon traversând până la ea.

— Da, foarte, a zis ea şi nu s-a oferit să-i facă loc, aşa că el s-a aşezat alături, pe podea.

— Vrei să te duc acasă după ce ne terminăm băuturile? a întrebat-o el şi ea a zis că da.

Neil ar mai fi rămas cu mine, dar eu am zis că nu puteam să continuăm să dansăm pe coridor şi desculţi.

— Începi să te simţi ca într-o celulă capitonată, s-a arătat el de acord.

N-o s-o uit niciodată: covorul gros, pereţii acoperiţi cu brocart, luminile strălucitoare întorcându-ţi privirea din oglinzile cu rame aurite. Totul era atât de luxos, fără suflet şi lipsit de sens.

Când am ajuns la intrarea blocului, Neil a zis că nu va urca, dar ne-a condus până la lift şi a avut grijă să rămânem în urma celorlalţi.

— Ei, se pare că pentru noi a sosit momentul să ne luăm rămas-bun, a zis el.

Am simţit o tristeţe nouă, deosebită de nefericirea mea obişnuită.

— Dar o să ne întâlnim din nou, nu?

— Sigur că da. Trebuie să vii în America.

— Dar tu n-o să te mai întorci aici?

El a spus că se îndoia, apoi a râs și a adăugat:

— Ei, poate o s-o fac când voi fi un bogătaș bătrân.

— De ce ne detești atât de tare, Neil?

— Pe tine nu te detest, a zis el imediat. O, nu detest pe nimeni și nimic! Dar locul meu nu-i aici.

Apoi ceilalți au strigat că liftul mă aștepta, așa că ne-am strâns mâinile în grabă. Nu-mi plăcea gândul că puteau trece ani înainte să-l revăd.

Când am intrat în apartament mă aștepta un mesaj de la Stephen. Uitasem complet că trebuia să-mi telefoneze. Rose a citit cu glas tare: *Pentru domnișoara C. Mortmain de la domnul S. Colly. Domnul a cerut să vi se transmită că e în întregime la dispoziția dumneavoastră dacă e cazul.*

— Mi se pare un mesaj foarte frumos, a zis Simon. Nu ar trebui să-l suni?

— O, las-o pe mâine și hai la culcare, a zis Rose. Nici n-am avut șansa să stau de vorbă cu tine.

Chiar atunci, Topaz a apărut din dormitorul ei și a zis că vrea să-mi vorbească.

— Nu poate aștepta până mâine? a întrebat Rose.

Topaz a zis că nu vedea de ce să amâne.

— E abia trecut de zece și jumătate și m-am întors intenționat mai devreme.

— Ei, grăbește-te atunci, a zis Rose.

Topaz m-a condus în grădina de pe acoperiș.

— Niciodată nu știi când o să fii auzit în apartamentul ăsta, a zis ea.

Pe acoperiș era plăcut, erau o mulțime de copăcei în ghivece și un mobilier de grădină foarte drăguț. Nu eram

decât noi două. Ne-am aşezat într-un leagăn mare şi eu am aşteptat-o să spună ceva important, dar, după cum puteam să fi ghicit, Topaz nu voia să discute decât despre tata.

— Abia dacă am petrecut un minut cu el cât a stat aici, a zis ea. Camera mea e prea mică pentru amândoi. Şi în ambele nopţi doamna Cotton l-a ţinut de vorbă până târziu.

Am întrebat-o dacă mai era îngrijorată din pricina lui.

— O, nu în felul în care eram. Oricum, dinspre partea ei sigur nu se petrece nimic. Acum îmi dau seama că nu bărbatul o interesează pe ea, ci omul ilustru... cu condiţia ca el să-i facă plăcerea de a redeveni unul. Ea speră că aşa va fi şi vrea să contribuie la asta. La fel şi Simon.

— Păi şi ce-i în neregulă cu asta? Ştii că o fac cu toată bunăvoinţa.

— Simon da, pe el îl interesează pur şi simplu munca lui Mortmain şi soarta lui Mortmain. Dar cred că doamna Cotton e numai o colecţionară de celebrităţi. Acum că a văzut nişte tablouri în care apar, mă preţuieşte până şi pe mine.

— Te-a invitat să stai la ea *înainte* să le vadă, am zis eu.

Îmi place doamna Cotton şi generozitatea ei faţă de familia noastră a fost de-a dreptul fantastică.

— Haide, zi-mi că-s nedreaptă! Topaz a dat drumul unuia dintre oftaturile ei ca un geamăt, apoi a adăugat: Chiar ştiu că sunt. Dar mă calcă pe nervi de-mi vine să urlu. Cum de nu-l face pe Mortmain să-şi iasă din fire? E un mister pentru mine. Vorbeşte şi iar vorbeşte şi n-am mai pomenit în viaţa mea atâta vitalitate. Nu cred că e normal pentru o femeie de vârsta ei să fie atât de sănătoasă. Dacă vrei părerea mea, cred că-i ceva glandular.

Am izbucnit în râs, apoi mi-am dat seama că vorbea cum nu se poate mai serios. Lui Topaz mereu i-a plăcut cuvântul „glandular".

— Atunci întoarce-te la castel să te odihneşti, i-am zis.

— Asta voiam să te întreb. Mortmain a dat cel mai mic semn că ar avea nevoie de mine?

Am încercat să găsesc o metodă plină de tact de a-i spune „nu". Din fericire, ea a continuat:

— Trebuie să fiu necesară, Cassandra, aşa am fost mereu. Bărbaţii fie m-au pictat, fie m-au iubit, fie m-au tratat urât de-a dreptul. Unii bărbaţi trebuie să se poarte foarte urât, ştii, îi ajută în creaţia lor. Dar într-un fel sau altul mereu am fost necesară. Trebuie să inspir oamenii, Cassandra, ăsta e scopul meu în viaţă.

I-am spus că nutream o speranţă vagă că tata lucra la ceva.

— Vrei să zici că l-am inspirat pur şi simplu ţinându-mă departe de el?

Am izbucnit amândouă în hohote de râs. Topaz are un simţ al umorului care apare şi dispare, dar când îl are e foarte acut. Când ne-am calmat m-a întrebat:

— Ce zici de Aubrey Fox-Cotton?

— Nu cine ştie ce. Are nevoie să fie inspirat? Mi se pare că se descurcă de minune şi singur.

— Ar putea face ceva mai măreţ. El aşa simte.

— Adică dacă aţi divorţa amândoi şi v-aţi căsători?

— Ei, nu tocmai, a zis Topaz.

Deodată, am simţit că era un moment important şi m-am întrebat ce aş fi putut spune ca s-o influenţez. Nu avea rost să o mint că tata avea nevoie de ea, pentru că ştiam că şi-ar fi dat seama că nu era aşa în jumătate de oră după ce s-ar fi întors acasă.

— Presupun că nu ar fi de ajuns faptul că eu şi Thomas avem nevoie de tine?

Ea a părut mulţumită, apoi a scos un topazism îngrozitor:

— O, draga mea! Dar nu vezi că arta trebuie să primeze în faţa individului?

Atunci am avut un moment de inspiraţie:

— Atunci nu-l poţi părăsi pe tata. O, Topaz, nu îţi dai seama că, indiferent dacă ţi-a simţit lipsa sau nu, un asemenea şoc l-ar putea distruge complet? Imaginează-ţi-l pe biograful lui scriind: „Mortmain era pe punctul de a se lansa în cea de a doua etapă a carierei sale, când trădarea soţiei lui, artistă şi model, i-a destrămat ţesătura vieţii. Nu vom şti niciodată ce a pierdut lumea din pricina unei tinere nevrednice..." Şi nici tu nu o să ştii, Topaz, pentru că, dacă tata nu va mai scrie un rând după ce-l vei părăsi, vei trăi tot timpul cu gândul că ar putea să fi fost vina ta.

Ea mă privea fix. Mi-am dat seama că o impresionasem profund. Din fericire nu s-a prins că nimeni nu avea să scrie biografia tatei dacă el nu mai publica nicio carte.

— Nu vezi că posteritatea te va judeca greşit? am pus eu paie pe foc. În timp ce, dacă rămâi alături de el, vei fi „acea fată frumoasă ca un înger al lui Blake, care şi-a sacrificat multele ei talente ca să asigure renaşterea lui Mortmain".

M-am oprit cu sentimentul că exagerasem, dar ea a înghiţit tot.

— O, draga mea, ar trebui să-i scrii chiar tu biografia, a exclamat.

— Aşa o să fac, am asigurat-o eu, întrebându-mă dacă s-ar fi lăsat convinsă să rămână ca să mă inspire pe mine.

Cred însă că nu se consideră muză decât pentru bărbaţi. Oricum însă, nu trebuia să-mi fac griji, căci mi-a zis pe tonul ei cel mai jos:

— Cassandra, m-ai salvat de la o greşeală teribilă. Mulţumesc! Mulţumesc!

Apoi s-a lăsat pe umerii mei cu un asemenea elan că am zburat din leagăn.

O, draga de Topaz! Spune că doamna Cotton e o colecţionară de celebrităţi şi nu îşi dă seama că dorinţa ei de a-i inspira pe alţii nu este decât o altă faţă a aceleiaşi monede, şi una mai puţin sinceră. Căci principalul interes al doamnei Cotton este pur intelectual – ei, social şi intelectual – în timp ce intelectualitatea dragei şi frumoasei mele mame vitrege e un fals de sus până jos. Adevărata Topaz este cea care calcă, spală şi coase pentru noi toţi. Ce amestecaţi sunt oamenii – şi ce drăguţi!

În timp ce coboram de pe acoperiş, ea a zis că va reveni acasă peste zece sau paisprezece zile, imediat ce Macmorris va termina noul ei portret. I-am zis că mă bucuram foarte tare, deşi mi-am dat seama brusc ce greu îmi va fi să îmi ascund necazurile de ea. Cât vorbisem cu ea le dădusem uitării, dar când am intrat în apartament era ca şi cum acestea m-ar fi aşteptat la uşă.

Toată lumea se dusese la culcare. Pe sub uşa lui Simon se vedea o dâră de lumină. M-am gândit cât de aproape de mine va dormi şi, nu ştiu de ce, asta m-a făcut să mă simt mai nefericită ca oricând. Iar perspectiva de a-l revedea de dimineaţă nu mă reconforta: pe coridorul poleit de lângă sala de dans descoperisem că a fi cu el putea fi mai dureros decât a fi departe.

Rose stătea în capul oaselor în pat, aşteptându-mă. Îmi amintesc că am remarcat ce strălucitor părea părul ei pe fundalul tăbliei de catifea albă.

Ea mi-a zis:

— Ţi-am pregătit una dintre cămăşile de noapte din trusoul meu.

I-am mulţumit, sperând că nu aveam s-o rup. Părea foarte fragilă. Ea a zis că oricum mai avea o mulţime.

— Ei, acum putem sta de vorbă, am zis eu voioasă, înţelegând prin asta „tu poţi".

Nu mai aveam nicio intenţie să o întreb care-i erau sentimentele faţă de Simon: firește că-l iubea, firește că nimic nu avea să oprească nunta, iar venirea mea la Londra fusese o greşeală stupidă.

— Nu cred că am chef în seara asta, a zis ea.

Asta m-a surprins, pentru că păruse atât de nerăbdătoare să stăm de vorbă, dar am zis:

— Ei, o să avem destul timp mâine.

Ea a spus că probabil da, dar fără prea mare entuziasm, după care m-a rugat să duc trandafirii în baie pe timpul nopţii. Când m-am apropiat să-i iau, ea a privit cartea de vizită a lui Simon de pe noptieră şi a zis:

— Aruncă asta în coşul de hârtii, dacă eşti drăguţă.

N-a zis-o cu nepăsare, ci cu un fel de ciudă. Şi-atunci decizia mea de a rămâne tăcută s-a risipit şi am exclamat:

— Rose, tu nu-l iubeşti!

Ea mi-a aruncat un mic zâmbet trist şi ironic şi a zis:

— Nu. Nu-i păcat?

Iată-l, lucrul pe care îl sperasem! Dar în loc să mă bucur, în loc să simt speranţa pâlpâind, m-am simţit furioasă, atât de furioasă că nu am îndrăznit să vorbesc. Am rămas locului privind-o fix, până ce ea a zis:

— Ei, spune ceva!

Am reuşit să vorbesc calm:

— De ce m-ai minţit în noaptea când te-ai logodit?

— Nu te-am minţit. Chiar m-am crezut îndrăgostită. Când m-a sărutat... O, tu nu poţi să înţelegi! Eşti prea tânără!

Dar înţelegeam perfect. Dacă Stephen m-ar fi sărutat înainte să devin conştientă că-l iubeam pe Simon, poate aş fi făcut şi eu aceeaşi greşeală, mai ales dacă îmi şi doream s-o fac, ca Rose. Dar am continuat să fiu furioasă.

— De când ştii? am întrebat-o.

— De săptămâni întregi deja. Mi-am dat seama imediat ce am venit la Londra. Aici Simon îmi stă mult mai mult timp prin preajmă. O, numai de n-ar fi atât de îndrăgostit de mine! Înţelegi ce vreau să zic? Nu numai că vrea să ne drăgostim, dar în fiecare clipă când suntem împreună îl simt cerându-mi dragoste. Cumva o leagă de toate: dacă e o zi deosebit de frumoasă, dacă vedem ceva frumos sau ascultăm muzică împreună. Îmi vine să ţip. O, Doamne, n-am vrut să-ţi zic asta! Am tânjit s-o fac, ştiam că o să fie o uşurare, dar chiar acum câteva minute m-am hotărât să tac, pentru că ştiam că ar fi o dovadă de egoism. Îmi pare rău că mi-a scăpat, văd că te-am tulburat foarte tare.

— E în regulă, am zis. Vrei să-i spun eu în locul tău?

— Să-i spui? Rose m-a privit uluită. O, nu e de mirare că eşti supărată! Nu-ţi face griji, draga mea! O să mă mărit cu el oricum.

— Ba nu, n-ai s-o faci! i-am zis. N-ai să faci o asemenea ticăloşie!

— De ce, deodată, a devenit o ticăloşie? Mereu ai ştiut că o să mă mărit cu el indiferent dacă îl iubesc sau nu şi m-ai ajutat cât ai putut fără să fii sigură că eram îndrăgostită de el.

— Nu înţelesesem. Era numai o joacă, ceva ca dintr-un roman. Nu era real.

Dar în inima mea ştiam că de fapt conştiinţa mea mă mustrase dintotdeauna, numai că alesesem să n-o ascult. Toată nefericirea pe care o simţise fusese o judecată pe care o pronunţasem în cazul meu.

— Ei, acum e real, a zis Rose mohorâtă.

Propria mea vinovăţie m-a făcut să mă simt mai puţin mânioasă pe ea. M-am dus şi m-am aşezat pe pat şi am încercat să vorbesc rezonabil.

— Nu poţi s-o faci, Rose. Nu pentru haine şi bijuterii şi săli de baie...

— Vorbeşti de parcă aş face-o numai pentru mine, mi-a tăiat-o ea. Ştii care-i ultimul meu gând, noapte de noapte, în timp ce stau întinsă aici? „Ei, măcar cei de la castel au avut destulă mâncare azi.“ Păi până şi Heloïse s-a îngrăşat! Şi m-am gândit la tine mai mult ca la oricine, la toate lucrurile pe care le pot face pentru tine după ce mă mărit...

— Atunci poţi să nu te mai gândeşti, pentru că nu o să primesc nimic de la tine.

Deodată, mânia mi-a revenit şi cuvintele au început să mi se reverse de pe buze:

— Şi poţi să nu te mai prefaci că toate astea sunt pentru noi. O faci pentru propria ta plăcere, pentru că nu suporţi sărăcia. O să-i distrugi viaţa lui Simon pentru că eşti lacomă şi lașă.

Şi am continuat tot aşa, într-un fel de ţipăt şoptit. Eram în permanenţă conştientă că puteam fi auzită, aşa că am reuşit să nu ridic vocea, dar, în schimb, am pierdut controlul asupra spuselor mele. În mare parte nici nu mi le mai amintesc. Rose n-a încercat să mă întrerupă nici măcar o dată: s-a mulţumit să mă privească în tăcere. Apoi în ochii ei a scânteiat înţelegerea. Am amuţit.

— Eşti îndrăgostită de el, a zis ea. Asta-i tot ce mai lipsea!

Apoi a izbucnit într-un plâns cu hohote şi şi-a îngropat faţa într-o pernă ca să înăbuşe zgomotul.

— O, mai taci! am zis eu.

După un minut sau două a încetat să mai hohotească în pernă şi a început să bâjbâie după batistă. Nu poţi să vezi o persoană făcând asta fără să o ajuţi, oricât de furios ai fi, aşa că i-am dat-o. Căzuse pe podea. Ea şi-a tamponat ochii şi a zis:

— Cassandra, jur pe tot ce am mai sfânt că aș renunța la el dacă aș fi convinsă că te-ar lua pe tine de soție. Ba chiar aș sări în sus de bucurie: familia noastră ar avea bani fără ca eu să mai trebuiască să-l am pe el ca soț. Nu vreau Scoatney, nu vreau să mă scald în lux. Nu vreau decât să nu mai revin la viața aia de sărăcie oribilă. N-o să fac asta, nu vreau! Și va trebui s-o fac dacă renunț la el, pentru că știu că nu se va îndrăgosti de tine. Se gândește la tine ca la o copiliță.

— N-are nicio importanță cum se gândește la mine, am zis eu. La el mă gândesc acum, nu la mine. N-o să te măriți cu el fără să-l iubești.

— Nu știi că ar prefera să mă ia de soție și așa decât deloc? a zis ea.

Nu mă gândisem niciodată la asta, dar când am auzit-o mi-am dat seama că era adevărat. M-a făcut s-o urăsc mai mult ca oricând. Am început să smulg de pe mine rochia cea neagră.

— Așa, vino în pat! a zis ea. Hai să stingem lumina și să discutăm în liniște despre toate astea. Poate doar îți imaginezi că ești îndrăgostită de el, draga mea. N-ar putea fi ceea ce se numește „dragoste de vițeluș"? Nu poți ști cu adevărat dacă ești sau nu îndrăgostită până nu se drăgostește cineva cu tine. Oricum, o să-ți treacă imediat ce o să cunoști alți bărbați, și o să am eu grijă de asta. Hai să vorbim și să încercăm să ne ajutăm una pe alta. Vino în pat!

— Nu vin în pat, am zis eu aruncând cât colo rochia cu piciorul. Mă duc acasă.

— Dar nu poți, nu în seara asta! Nu sunt trenuri!

— Atunci o să stau în sala de așteptare a gării până dimineață.

— Dar de ce?

— Nu am de gând să stau în pat lângă tine.

Mă chinuiam să-mi pun rochia cea verde. Ea a sărit din pat şi a încercat să mă oprească.

— Cassandra, te rog, ascultă...

I-am spus să tacă din gură, ca să nu trezească toată casa.

— Şi te previn că, dacă încerci să mă împiedici să plec, o să-i trezesc eu şi o să le spun tot! Şi atunci chiar va trebui să rupi logodna!

— O, ba nu, n-o s-o fac! a zis ea şi pentru prima dată vocea îi era mânioasă. O să le spun că minţi fiindcă eşti îndrăgostită de Simon.

— Într-un fel sau altul, mai bine n-am trezi toată casa.

Îmi căutam peste tot pantofii, neştiind unde-i pusese camerista. Rose se ţinea după mine, pe jumătate furioasă, pe jumătate rugătoare.

— Dar ce o să le spun dacă pleci în noaptea asta? m-a întrebat.

— Nu le spune nimic până dimineaţa şi pe urmă zi-le că am avut o criză bruscă de conştiinţă pentru că l-am lăsat pe tata singur şi am plecat cu un tren de dimineaţă.

Mi-am găsit în cele din urmă pantofii şi i-am încălţat.

— O, zi-le orice naiba vrei! În tot cazul, eu plec!

— Mă laşi baltă tocmai când am atâta nevoie de tine!

— Da, ca să îţi ascult văicărelile cu compătimire şi să te bat pe spate. Scuze, dar n-ai să vezi!

Deja trăgeam sertar după sertar, căutându-mi geanta. După ce am descoperit-o am trecut pe lângă ea ca o furtună.

Ea a mai făcut o încercare de a mă face să mă răzgândesc.

— Cassandra, rămâi, te implor! Dac-ai şti ce nefericită sunt!

— O, du-te în baie și numără-ți prosoapele de culoarea piersicii! Astea sigur o să te înveselească, mincinoasă mică și agățătoare!

Apoi am ieșit, controlându-mă suficient ca să închid ușa fără zgomot. Pentru o secundă am crezut că mă va urma, dar n-a făcut-o. Probabil chiar a crezut că o să strig tot adevărul în gura mare. Și cred c-aș fi fost în stare, orbită de furie cum eram.

În hol, singura lumină era strălucirea de pe coridorul exterior, desenând chenarul ușii apartamentului. M-am apropiat de ea pe vârfuri. Chiar când ajunsesem, am auzit un scâncet stins. Heloïse! Uitasem complet de ea. În clipa următoare, era lângă mine în întuneric, dând din coadă. Am tras-o afară pe ușă și am alergat către lift. Am avut noroc: era acolo, în așteptare. Odată ce am început să coborâm m-am așezat pe podea și am lăsat-o să-și pună labele în jurul gâtului meu și să mă copleșească cu entuziasmul ei.

Avea zgarda la gât și mi-am folosit cureaua pe post de lesă. Era prea mult trafic ca s-o las liberă, chiar și când am cotit de pe Park Lane pe o stradă mai liniștită. Am respirat recunoscătoare aerul răcoros, dar după câteva minute de ușurare mintea mea a început să revadă scena cu Rose. Mă gândeam la lucruri mult mai rele pe care i le-aș fi putut spune și mă imaginam spunându-i-le. Albeața dormitorului încă mai stăruia înaintea ochilor mei, așa că abia vedeam pe unde umblu. Îmi amintesc vag că am trecut pe lângă niște case arătoase. Într-una dintre ele se dansa și oamenii se plimbau pe un balcon. Îmi amintesc ca prin ceață regretul meu că, fiind prea absorbită de mine, priveliștea nu-mi trezea interesul: cu câteva luni în urmă mi-ar fi pus imaginația la lucru. În străfundul minții mele eram convinsă că, mai devreme sau mai târziu, o să văd autobuze

sau o intrare la metrou şi că mă puteam întoarce în gară ca să stau în sala de aşteptare. Am revenit cu picioarele pe pământ abia când am ajuns pe Regent Street.

Am decis că trebuia să îmi adun minţile. Mi-am amintit că auzisem tot felul de lucruri despre Regent Street noaptea târziu. Dar cred că o confundasem cu altă stradă, căci nimic nu era cum mă aşteptasem. Îmi imaginasem un şuvoi de femei în haine viu colorate şi cu feţele vopsite, care umblau alene făcând cu ochiul, dar femeile pe care le-am văzut păreau cu toatele respectabile, îmbrăcate foarte elegant în negru şi ieşite la o plimbare târzie. Unele dintre ele îşi scoseseră căţeluşii la plimbare, ceea ce a stârnit interesul Heloïsei. Am remarcat însă că majoritatea doamnelor erau în cupluri, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că nu ar fi trebuit să umblu de una singură la ora aceea târzie. Imediat ce m-am gândit la asta, un bărbat s-a apropiat de mine şi m-a întrebat:

— Scuză-mă, dar eu şi câinele tău nu ne-am mai întâlnit?

Desigur, nu l-am băgat în seamă, dar din păcate Heloïse a început să dea din coadă. Am târât-o de acolo, însă el ne-a urmat, zicând idioţenii ca:

— Sigur că mă ştie... suntem vechi prieteni... am cunoscut-o la dans, la Hammersmith Palais.

Heloïse a devenit din ce în ce mai prietenoasă. Aproape descria cercuri cu coada şi m-am temut că mai avea puţin şi se urca pe bărbat ca să-l pupe. Aşa că am întrebat tăios: „Hel, cine-i *ăsta*?“ ceea ce spunem dacă vedem vreun vagabond prea bătător la ochi dând târcoale castelului. Ea a dat drumul unei rafale de lătrături care l-a făcut pe bărbat să sară îndărăt, dând peste două doamne. După asta nu a mai încercat să ne urmărească, dar n-am reuşit s-o opresc

pe Heloïse din lătrat. A ţinut-o tot aşa până în Picadilly Circus, făcându-ne să batem rău de tot la ochi.

Am fost recunoscătoare când am văzut în cele din urmă intrarea la metrou, dar nu pentru mult timp, căci am descoperit că nu permiteau accesul câinilor în trenuri. Poţi să-i iei la etajul autobuzelor, dar păreau să circule foarte puţine. Trecuse deja de mult de miezul nopţii. Începusem să-mi zic că mai bine luam un taxi, când mi-am amintit că aproape de Picadilly există un restaurant Corner House şi că Topaz îmi zisese odată că ţine deschis toată noaptea. Tânjeam după un ceai şi după părerea mea Heloïse ar fi avut şi ea nevoie să bea ceva: se oprise în sfârşit din lătrat şi părea epuizată. Aşa că am pornit într-acolo.

Era un local atât de impunător, încât m-am temut că n-o s-o lase pe Heloïse să intre, dar am ales un moment când bărbatul de la uşă era preocupat de altceva. Şi am luat o masă lipită de perete, în aşa fel încât să nu poată fi observată dedesubt. Chelneriţa a văzut-o, dar a zis: „Ei, dacă aţi reuşit să treceţi cu ea de uşă... Dar va trebui să fie tăcută", ceea ce, ca printr-un miracol, a şi fost. După ce i-am strecurat cât mai discret posibil trei farfuriuţe cu apă, a adormit buştean pe picioarele mele. Îmi era foarte cald, dar n-am îndrăznit să mă mişc ca să nu risc s-o trezesc.

Ceaiul a fost alinător şi în momentul ăla chiar aveam nevoie de alinare. Mă durea aproape tot trupul de oboseală şi aveam senzaţia că nu mai închisesem ochii de ani de zile. Dar mai rea decât asta, mai rea decât nefericirea mea pricinuită de Simon, cu care mă obişnuisem mai mult sau mai puţin, era realizarea treptată a faptului că greşisem îngrozitor faţă de Rose. Am înţeles că principalul motiv al ieşirii mele nu fusese o nobilă preocupare faţă de fericirea lui Simon, ci o gelozie pură, orbitoare. Şi ce putea fi

mai nedrept decât să o ajut să se logodească şi apoi să mă întorc împotriva ei? Avea dreptate să mă acuze că o lăsam baltă. Aş fi putut măcar să rămân şi să discutăm în linişte despre toate astea. Cel mai rău mă simţeam la gândul că în inima mea ştiam că ţinea la mine mai mult ca la oricine pe lume, aşa cum ţinusem şi eu la ea înainte să mă îndrăgostesc de Simon.

Dar n-ar fi trebuit să pomenească despre dragostea de viţeluş. „Cum îndrăzneşte?" mi-am zis în gând. „Cine e ea să decidă că eu simt o dragoste de viţeluş, care sună caraghios, şi nu cea dintâi dragoste, care e frumoasă? Ea, care n-a fost îndrăgostită niciodată!"

Şi am ţinut-o tot aşa, bând ceaşcă după ceaşcă de ceai. Ultima era atât de slabă că am văzut cubul de zahăr odihnindu-se pe fundul ei. Chelneriţa a venit şi a întrebat dacă mai voiam ceva. Nu-mi venea să plec, aşa că am studiat cu grijă meniul şi am comandat un cotlet de miel. Durează mult până se fac şi nici nu costă mai mult de şapte penny.

În timp ce aşteptam, am încercat să-mi alung nefericirea provocată de Rose gândindu-mă la nefericirea provocată de Simon, dar m-am pomenit gândindu-mă la amândouă nefericirile la un loc. „E fără speranţă", mi-am zis. „Toţi trei vom fi nefericiţi pentru restul vieţilor noastre." Apoi a sosit cotletul de miel, ca o insulă singuratică în mijlocul mării albe a farfuriei, părând mai mic decât aş fi crezut că poate fi un cotlet. Am mâncat cât mai încet cu putinţă. Am mâncat până şi firul de pătrunjel pe care ţi-l dau la şapte penny. Apoi chelneriţa mi-a pus nota pe masă şi mi-a luat farfuria cu un gest foarte final, aşa că după ce am băut pe îndelete apă, care e gratis, am simţit că era mai bine să plec. Mi-am deschis geanta să scot un bacşiş pentru chelneriţă şi...

N-o să uit momentul ăla câte zile oi trăi. Portofelul meu nu era în geantă.

L-am căutat disperată, dar fără mari speranţe. Pentru că ştiam că era încă în geanta de seară pe care mi-o dăduse Rose. Tot ce am găsit a fost un farthing prăfuit în buzunarul pentru pieptene.

Am simţit că îngheţ. Luminile păreau mai stridente, iar oamenii din jurul meu mai gălăgioşi şi în acelaşi timp ireali. O voce rostea în mintea mea: „Fii calmă, fii calmă. Poţi să-i explici directorului. Dă-i numele şi adresa ta şi lasă-i un obiect de valoare.“ Dar nu aveam nimic de valoare, cum ar fi un ceas sau nişte bijuterii, geanta era roasă, nu aveam nici măcar o haină sau o pălărie... Preţ de un minut am nutrit gândul nebunesc că puteam să las pantofii. „Dar o să vadă că eşti o persoană respectabilă. O să aibă încredere în tine“, am încercat să mă liniştesc... după care am început să mă întreb dacă păream o persoană respectabilă. Aveam părul ciufulit, rochia mea verde părea ţipătoare şi ieftină în comparaţie cu hainele londoneze, iar faptul că Heloïse avusese nevoie de cureaua mea nu îmbunătăţea lucrurile. „Dar nu pot să cheme poliţia numai pentru o porţie de ceai şi un cotlet“, mi-am zis. Apoi mi-am dat seama că nu aveam nevoie de bani numai pentru nota de plată. Cum să ajung la gară fără un taxi? Nu puteam să o fac pe Heloïse să meargă atâtea mile, chiar dacă eu însămi aş fi reuşit. Iar biletul meu de tren...

Şi el era în portofel.

„Am nevoie de ajutor“, m-am gândit cu disperare.

Dar de unde? În partea din faţă a restaurantului erau nişte cabine telefonice, dar dincolo de faptul că mai degrabă muream decât să sun la apartament, ştiam că Rose ar fi fost pusă în situaţia de a da nişte explicaţii imposibile.

Apoi mi-am amintit deodată de mesajul lui Stephen, care se pusese la dispoziţia mea... dar puteam să-i trezesc pe Fox-Cottoni la ora două dimineaţa? Încă mă mai contraziceam în sinea mea, când chelneriţa a revenit şi mi-a aruncat o privire foarte sugestivă, aşa că am simţit că trebuia să fac ceva.

M-am ridicat, lăsându-mi nota pe masă.

— Aştept pe cineva care întârzie. Va trebui să dau un telefon, am zis. Vrei, te rog, să-mi păstrezi masa?

Lui Heloïse nu-i place să fie trezită din somn, dar n-am îndrăznit să o las sub masă. Din fericire era prea somnoroasă ca să latre. Le-am explicat celor de la casă că trebuie să dau un telefon şi am observat că fata mă urmărea ca să vadă dacă intru sau nu într-o cabină telefonică. Înăuntru era groaznic de cald, mai ales cu Heloïse sprijinită de mine ca un cuptor îmblănit. Am deschis cartea de telefoane ca să caut numărul Fox-Cottonilor...

Şi atunci mi-am amintit. Ca să suni de la un telefon public ai nevoie de monede de un penny.

— Într-o zi o să râzi de momentul ăsta, mi-am zis. O să râzi cu lacrimi.

Apoi m-am rezemat de peretele cabinei telefonice şi am început să plâng, dar m-am oprit repede, pentru că mi-am adus aminte că batista mea era în geanta de seară de la Rose. M-am uitat la cutia unde se pun banii şi m-am gândit că aş fi jefuit-o bucuroasă dac-aş fi ştiut cum. „O, Doamne, te rog, fă ceva!“ am zis în gând.

Atunci, cineva care nu părea să fiu eu mi-a ridicat repede mâna şi a apăsat pe butonul B. Când au căzut banii, vocea mea interioară a zis: „Ştiam eu c-aşa o să se-ntâmple!“

Şi, în amintire, l-am auzit pe vicar vorbind despre rugăciune, credinţă şi aparatele de jocuri.

Oare credința poate funcționa în revers? E posibil ca faptul că aveam să mă rog să determine pe altcineva să uite să-și recupereze monedele? Și dacă rugăciunea fusese cea care mă ajutase, de ce butonul B nu-mi dăduse o liră, ca să nu fie nevoie să-l mai deranjez pe Stephen? „Deși, desigur, ar fi trebuit să fie o liră în monede de un penny", mi-am zis. M-am rugat din nou, apoi am apăsat butonul, întrebându-mă cum m-aș fi descurcat cu un duș de două sute patruzeci de monede de un penny, dar nu trebuia să mă fi îngrijorat. Așa că am continuat cu planul de a le telefona Fox-Cottonilor.

A răspuns Leda, chiar mai repede decât mă așteptam. Părea furioasă. I-am spus că îmi părea teribil de rău să o deranjez, dar nu aveam de ales. Apoi am rugat-o să-l cheme pe Stephen. Ea a zis:

— Nici să n-aud. Nu poți să vorbești cu el acum.

— Dar trebuie, i-am spus eu. Și știu că nu s-ar supăra dacă l-ai trezi. Chiar ar vrea dacă ar ști că sunt la ananghie.

— Poți să rămâi la ananghie până mâine dimineață, a zis ea. Nu te las să-l deranjezi pe Stephen acum. E dezgustător cum...

S-a întrerupt și preț de o secundă îngrozitoare am crezut că a închis. Apoi am auzit voci, deși nu am reușit să înțeleg niciun cuvânt, până când deodată ea a strigat:

— Să nu-ndrăznești să faci asta!

Apoi a scos un fel de chițăit strident și în clipa următoare Stephen îmi vorbea.

— Ce-ai pățit, ce s-a întâmplat? a strigat el.

I-am povestit cât de repede am putut, lăsând la o parte cearta cu Rose, firește. I-am spus că voiesem să mă duc acasă cu un tren de noapte.

— Dar nu e niciunul...

— Ba da, este, e unul despre care nu știai tu, am zis eu repede. O, îți explic eu mai târziu. Ceea ce contează acum e că sunt înțepenită aici și dacă nu vii repede o să fiu arestată.

— Plec imediat, a zis el, părând teribil de tulburat. Nu te teme. Întoarce-te la masă și comandă altceva. În felul ăsta nu o să te suspecteze. Și nu vorbi cu niciun bărbat. Și cu nicio femeie, mai ales cu o asistentă medicală.

— Bine, dar, te rog, vino cât de repede poți!

După asta mi-am dorit să nu fi spus că puteam fi arestată, pentru că știam că avea să mă creadă... așa cum eu una nu crezusem, sau nu *tocmai*. Dar să rămâi așa într-un restaurant londonez te poate face să te panichezi, mai ales în toiul nopții, și voiam să fiu sigură că va veni. Eram leoarcă de transpirație când am pus receptorul în furcă. Am fost silită să o rostogolesc pe Heloïse de pe picioarele mele și să o târăsc înapoi la masă. Ochii ei erau două crăpături trandafirii. Mergea aproape ca o somnambulă.

I-am spus chelneriței că prietenul meu va sosi în curând și am comandat o băutură cu ciocolată și gheață. Apoi m-am rezemat de spătar și m-a copleșit un val de ușurare, atât de mare că mi-am dat uitării nefericirea și am început să fiu interesată de ceea ce se afla în jurul meu. La o masă învecinată erau niște oameni care lucrau la o nouă piesă de teatru – unul dintre ei era autorul – și care așteptau să apară ziarele de dimineață cu cronicile despre ea. Ciudat cât de drăguți și interesanți păreau aproape toți odată ce panica mea se risipise, deși înainte nu fuseseră decât o mare de chipuri gălăgioase. În timp ce îmi consumam băutura cu gheață (splendidă), o soră medicală a venit și s-a așezat la masa de lângă mine. Am fost cât pe ce să mă înec cu paiul, pentru că știam la ce se referise bietul Stephen

mai devreme. Domnișoara Marcy ne spusese o poveste despre falsele asistente medicale care droghează fetele și le expediază cu vapoarele în Argentina, ca să devină ceea ce ea numește: „Ei bine, fiice ale bucuriei, draga mea." Deși, după părerea mea, Argentina are o mulțime de fiice ale ei, toate numai bucurie.

Stephen n-a sosit înainte de ora trei. Mi-a spus că fusese silit să meargă aproape o milă pe jos înainte să găsească un taxi. Avea un aer ciudat, încordat, pe care l-am pus pe seama faptului că se temuse pentru mine. L-am pus să-și ia o limonadă mare și rece.

— I-ai smuls Ledei telefonul din mână? l-am întrebat. Așa părea. Ce noroc pe mine că ai auzit-o vorbind! E un telefon pe palierul de la etaj?

— E unul în studio. Acolo eram, a zis el.

— Vrei să zici că încă îți mai făcea fotografii?

El a zis că nu, era vorba de celălalt studio.

— Cel cu fotografiile alea mari. Stăteam de vorbă.

— Ce, până la două dimineața?

Apoi am observat că îmi evita privirea și am continuat repede:

— Ei, povestește-mi despre interviurile tale cu oamenii din industria filmului.

El mi-a povestit, dar abia dacă am auzit vreun cuvânt. Eram prea preocupată să mi-l imaginez în studio cu Leda. Eram sigură că ea îi făcuse avansuri. Mi i-am imaginat așezați pe divan, cu un singur bec aprins și cu marele negru gol privind în jos către ei. Gândul era oribil, dar fascinant.

Am revenit la realitate chiar când Stephen spunea:

— O să te duc acasă și o să-mi împachetez hainele, deși Leda spune că va trebui să-mi cumpăr unele mai bune. Și

o să discut cu domnul Stebbins. A zis că nu va sta în calea carierei mele.

„Carieră" părea un cuvânt cam straniu pe buzele lui Stephen.

— Şi Ivy ce o să zică? am întrebat eu.

— O, Ivy...

A părut să şi-o amintească de foarte, foarte departe.

— Ivy e o fată bună.

Cineva le-a adus ziarele de dimineaţă oamenilor care le aşteptau. Toate cronicile păreau să fie foarte rele. Bietul autor repeta: „Nu de mine îmi pasă, desigur...", iar prietenii lui erau indignaţi pe critici şi spuneau că cronicile nu înseamnă nimic şi n-au însemnat niciodată.

— Presupun că tu o să ai parte în curând de cronici, i-am zis lui Stephen.

— Ei, nu chiar de cronici, dar o să-mi apară numele în ziare. O să fie un material despre mine cu o fotografie de-a Ledei, spunând că sunt un tânăr actor promiţător. După filmul ăsta unde mân caprele o să semnez un contract şi o să iau lecţii de actorie. Dar nu prea multe, fiindcă nu vor să mă strice, aşa zic ei.

Chiar am auzit o urmă de îngâmfare în vocea lui. Era ceva atât de necaracteristic lui, încât l-am privit uimită şi el trebuie să fi ghicit de ce am făcut-o, pentru că a roşit şi a adăugat:

— Ei, aşa au zis ei. Şi tu ai vrut s-o fac. O, hai să plecăm de aici!

M-am bucurat s-o fac. Uşurarea provocată de faptul că fusesem salvată se risipise şi restaurantul părea să aibă ceva stătut, epuizat, nefiresc: gândul că nu se închidea niciodată mă făcea să mă simt ostenită în locul lui. Majoritatea oamenilor mi s-au părut obosiţi şi îngrijoraţi. Bietul

autor tocmai pleca, părând foarte abătut. Însă sora medicală părea foarte veselă. Tocmai se servea cu o nouă porţie de ouă poşate.

Un timp am stat pe o bancă din Leicester Square, cu Heloïse tolănită pe genunchii noştri. Coatele ei mă apăsau dureros şi nu-mi plăcea deloc piaţa, care nu seamănă deloc cu majoritatea pieţelor londoneze, aşa că am zis:

— Hai să ne uităm la Tamisa acum că se luminează!

Am întrebat un poliţist încotro s-o luăm. El a zis:

— Nu vreţi să vă aruncaţi de pe pod, nu, domnişoară?

Ceea ce m-a făcut să râd.

Am avut ceva de mers şi lui Heloïse nu i-a plăcut, dar s-a înviorat după ce i-am cumpărat un cârnat cu chiflă de la un stand de cafea. Am ajuns pe podul Westminster chiar când zorii înroşeau cerul. M-am gândit la sonetul lui Wordsworth, dar nu se potrivea: oraşul nu era „strălucitor şi scânteind în aerul fără de fum". Peste toate plutea o pâclă lugubră. Şi nu puteam să mă scutur de sentimentul că până şi casele păreau să doarmă, asta pentru că în mintea mea încă mai stăruia amintirea lui Corner House, care nu doarme niciodată.

Am stat rezemaţi de balustrada podului privind în lungul apei. Era frumos, chiar dacă nu îţi inspira un sentiment de pace. O adiere blândă îmi mângâia obrazul, ca şi cum cuiva i-ar fi fost milă de mine. Lacrimi mi s-au prelins din ochi.

— Ce e, Cassandra? a întrebat Stephen. Are legătură cu mine?

Pentru o secundă, m-am gândit că iar revenise la scena sărutului nostru din pădure, dar i-am văzut expresia ruşinată.

— Nu, sigur că nu, am zis.

— Ar fi trebuit să știu, a zis el cu amărăciune. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nimic din ceea am făcut eu în seara asta nu putea conta pentru tine. De cine ești îndrăgostită, Cassandra? De Neil?

Ar fi trebuit să-i spun că vorbea prostii și că nu eram îndrăgostită de nimeni, dar eram prea obosită și nefericită ca să mă prefac. Am zis pur și simplu:

— Nu. Nu de Neil.

— Atunci e Simon. Asta-i rău, pentru că Rose n-o să-i dea niciodată drumul.

— Dar nu-l iubește, Stephen. A recunoscut chiar ea...

M-am pomenit povestindu-i despre cearta noastră cumplită și descriindu-i cum mă furișasem afară din apartament.

— Tu și trenurile tale de noapte! m-a întrerupt el. Am știut imediat că nu exista niciunul!

Am continuat, revărsând tot ce aveam pe inimă. Când i-am spus că mi-am dat seama ce urât mă purtasem cu Rose, el a zis:

— Nu-ți face griji în privința asta. Rose e rea.

— Nu e rea cu adevărat, am zis eu și am început să-i găsesc scuze, spunându-i că ea vrusese să-și ajute și familia, nu numai pe sine.

El mi-a tăiat-o:

— Ba chiar e rea cu adevărat. Multe femei sunt așa.

— Uneori suntem răi fără să vrem, am zis eu.

După care l-am întrebat dacă mă putea ierta vreodată pentru că îl lăsasem să mă sărute când știam că sunt îndrăgostită de altcineva.

— O, Stephen, ăla a fost un lucru rău! Și te-am lăsat să crezi în continuare că te-aș fi putut iubi.

— Ei, n-am crezut-o decât o zi sau două, dar mi-am dat seama destul de repede că mă făceam de râs. Dar nu

reuşeam să înţeleg de ce m-ai lăsat să te sărut. Acum înţeleg. Asemenea lucruri se întâmplă când eşti îndrăgostit de persoana nepotrivită. Lucruri chiar mai rele. Lucruri pe care n-o să ţi le ierţi niciodată.

Privea înaintea lui, părând teribil de nefericit. I-am zis:

— Eşti nefericit pentru că ai făcut dragoste cu Leda Fox-Cotton? A fost vina ei, nu? Nu trebuie să te învinovăţeşti.

— O să mă învinovăţesc cât oi trăi, a zis el, apoi s-a întors brusc spre mine: Pe tine te iubesc şi o să te iubesc mereu. O, Cassandra, eşti sigură că nu o să poţi niciodată să ţii la mine? Ţi-a plăcut când te-am sărutat... sau cel puţin a părut să-ţi placă. Dacă ne-am căsători...

Răsăritul soarelui îi lumina chipul, iar vântul îi flutura părul des şi blond. Era disperat şi magnific, mai frumos decât în oricare dintre fotografiile Ledei. Expresia aceea vagă din ochi îi pierise şi am avut senzaţia că era pentru totdeauna.

— O să lucrez pentru tine, Cassandra. Dacă mă pricep cât de cât la actorie o să putem locui în Londra, departe de... ceilalţi. N-aş putea să te ajut să treci peste asta, cumva, când Simon se va căsători cu Rose?

Când a rostit numele lui Simon, i-am văzut chipul. L-am văzut aşa cum arătase pe coridorul sălii de dans, obosit şi foarte palid. I-am văzut părul negru înaintându-i pe frunte în unghi ascuţit, sprâncenele ridicate la colţuri, micile riduri ce-i încadrau gura. Când îşi răsese barba îl găsisem foarte chipeş, dar asta numai pentru că părea mult mai tânăr şi mai puţin excentric. Acum ştiu că nu e chipeş, mai ales comparat cu Stephen.

Şi totuşi, când mi-am întors privirea de la Simon cel din bezna minţii mele către Stephen cu chipul luminat

de răsărit, a fost ca și cum Simon ar fi fost chipul real și Stephen cel imaginat sau o fotografie, un tablou, ceva frumos, dar nu real pentru mine. Inima îmi era atât de plină de Simon că nici măcar mila față de Stephen nu era reală: era ceva ce simțeam că ar fi trebuit să simt, mai mult cu mintea decât cu inima. Și am știut că ar fi trebuit să-mi fie și mai milă de el pentru că-l puteam compătimi atât de puțin.

— O, te rog, oprește-te! am exclamat. Țin atât de mult la tine și îți sunt profund recunoscătoare. Dar n-aș putea să mă mărit cu tine. O, Stephen dragă, îmi pare atât de rău!

— E în regulă, a zis el privind din nou drept înaintea lui.

— Ei, măcar suntem tovarăși de nefericire, am zis eu.

Apoi Heloïse s-a ridicat și și-a pus labele din față pe parapet, între noi, iar lacrimile mele au căzut, lăsând pete cenușii pe capul ei luminos de alb.

Capitolul 15

Scriu aceste rânduri aşezată la biroul tatei din locuinţa portarului. Dacă ar fi biroul regelui din Palatul Buckingham, nu aş putea fi mai surprinsă.

E trecut de nouă şi jumătate seara. (Acum o săptămână la ora asta vorbeam cu Simon pe coridorul de lângă sala de dans. Par să fi trecut ani de atunci.) Vreau să lucrez la jurnalul ăsta până la ora două, când o să-l trezesc pe Thomas. Noaptea trecută a făcut el de pază primul şi eu a doua. Şi m-am simţit groaznic în majoritatea timpului. În seara asta sunt mai puţin tulburată, dar din când în când tot mai simt câte un gol în stomac. O, oare am îndeplinit un miracol sau am făcut ceva atât de cumplit că nu îndrăznesc să mă gândesc la asta?

Nu mi-am terminat ultima însemnare. Amintirea lacrimilor mele căzând pe capul lui Heloïse m-a umplut de autocompătimire şi nu am mai fost în stare să continui. Dar oricum nu mai era mare lucru de spus despre călătoria la Londra. Ne-am întors cu primul tren. Am dormit majoritatea drumului şi m-am culcat din nou când am ajuns acasă.

M-am trezit pe la jumătatea după-amiezii şi m-am descoperit singură în castel. Stephen se dusese la Patru Pietre, tata la Scoatney, iar Thomas îşi petrecea weekendul

cu prietenul său, Harry. Stephen s-a întors pe la ora nouă şi s-a dus la culcare fără să mă deranjeze; eu eram în mansardă scriind în jurnalul ăsta. Când l-am auzit traversând curtea m-am întrebat dacă nu ar fi trebuit să cobor şi să-i vorbesc, dar am simţit că nu puteam să-i spun nimic care să fie de ajutor. Mai târziu m-am gândit că aş fi putut măcar să-i fac o cană de cacao şi să discutăm despre rolul lui, dar când am coborât în bucătărie lumina din camera lui era stinsă.

A plecat înapoi la Londra luni dimineaţă, foarte devreme, cu hainele într-un mic cufăr marinăresc cu armătură de fier pe care i l-a împrumutat bătrâna doamnă Stebbins. Îi aparţinuse fratelui ei, care fugise de acasă ca să se facă stewart. Nu m-am dus la gară pentru că Stephen mi-a spus că îl conducea domnul Stebbins şi am presupus că şi Ivy va fi acolo. Am simţit că Stephen trebuia să aibă şansa să-şi afle consolarea şi prefer să şi-o afle alături de Ivy, şi nu alături de Leda, fiindcă Ivy e o fată de treabă. Am ieşit să le vorbesc ei şi domnului Stebbins când au apărut, pentru că Stephen nu era încă gata. Ivy îşi pusese un costum gri-deschis, mănuşi albe şi strâmte şi cea mai albastră pălărie pe care am văzut-o şi care îi accentua obrajii îmbujoraţi. Chiar e o fată arătoasă. Deşi are picioare enorme.

Stephen întârzia să coboare, aşa că m-am dus să văd ce făcea. L-am zărit prin uşa deschisă a dormitorului, stând şi privind în jur. Fereastra e acum atât de năpădită de iederă că părea să se afle într-o peşteră verde.

— Poate când vei revedea din nou camera asta vei fi faimos, am zis eu. Dar nu aştepta prea mult înainte să revii la noi, da?

— N-o să mă mai întorc, chiar dacă dau greş ca actor, a zis el încet. Nu, n-o să mă mai întorc.

I-am zis că sigur o să se-ntoarcă, dar el a clătinat din cap. Apoi a aruncat o ultimă privire prin încăpere. Fotografia mea şi cea a mamei lui dispăruseră. Patul era dezgolit şi unica lui pătură era împăturită ordonat.

— Am măturat prin cameră ca să nu mai ai şi treaba asta de făcut, a zis el. Poţi să o încui şi să uiţi de ea. I-am înapoiat cărţile domnului Mortmain înainte să plece la Scoatney. O să duc dorul cărţilor.

— Dar acum poţi să-ţi cumperi singur cărţi, i-am zis eu.

El a spus că nu se gândise la asta.

— Nu ştiu cum, dar nu reuşesc să mă obişnuiesc cu gândul că o să am bani.

— Fii atent şi fă economii, că nu se ştie, i-am zis eu.

El a încuviinţat, zicând că probabil nu va trece mult şi va ajunge să dea din nou mâncare la porci. Apoi l-am auzit pe domnul Stebbins claxonând.

— O să te conduc, dar hai să ne luăm rămas-bun aici, între patru ochi, am zis eu.

I-am întins mâna şi am adăugat:

— Te rog, sărută-mă dacă vrei! Mi-ar face plăcere.

Pentru o secundă am crezut că o s-o facă. Dar a scuturat din cap şi abia mi-a strâns mâna. Am încercat să-l ajut să care micul cufăr marinăresc, dar şi l-a săltat pe umăr. Am coborât la maşină. Heloïse era acolo, cercetând roţile, şi, după ce a legat cufărul de suportul de bagaje, Stephen s-a aplecat şi a sărutat-o pe cap. În timp ce maşina se îndepărta de-a lungul aleii, n-a privit nicio clipă îndărăt.

În timp ce spălam vesela pentru micul dejun mi-am dat seama că nu aveam habar unde va sta. Avea să revină la Fox-Cottoni? Presupuneam că Rose avea să ştie. (Îi scrisesem în dimineaţa aceea, spunându-i că greşisem faţă de ea şi cerându-i să mă ierte. Trebuie să spun că nu s-a grăbit cu răspunsul, dar că în după-amiaza asta am primit o

telegramă de la ea, în care spunea că o să-mi scrie când va putea şi mă ruga să încerc să o înţeleg. Nu a scris nimic despre faptul că m-ar fi iertat, dar a semnat „Rose a ta cea iubitoare", aşa că presupun că m-a iertat.)

Am lucrat la jurnal în cea mai mare parte a zilei de luni, terminând cu şiroaie de lacrimi, prea târziu ca să-mi mai pot pune faţa în ordine înainte să vină Thomas, care mi-a zis:

— Ai bocit, aşa-i? Presupun că e deprimant la castel după ce ai fost la Londra.

Ceea ce mi-a uşurat situaţia. Am spus că da, aşa era, şi că mă întristase să-l văd pe Stephen plecând şi mă întrebam cum se va descurca.

— Nu mi-aş face griji în privinţa lui Stephen, a zis Thomas. O să dea lovitura în filme. Toate fetele din sat sunt îndrăgostite de el. Obişnuiau să îşi facă de lucru pe lângă drumul din Godsend încercând să-l acosteze. Într-una din zilele-astea o să-ţi dai seama ce-ai pierdut.

Am început să pregătesc ceaiul. Thomas adusese o scrumbie.

— Tata o să-şi ia ceaiul la Scoatney, aşa că nu trebuie să-l aşteptăm, am zis eu.

— Probabil servitorii s-au săturat să-i tot dea de mâncare, a zis Thomas. Ce face acolo, zi după zi? Oare citeşte numai de dragul de a citi sau pune ceva la cale?

— O, dacă am şti asta!

— Harry zice că tata ar trebui psiho-analizat.

M-am întors spre el uluită.

— Harry ştie despre psiho-analiză?

— Tatăl lui vorbeşte uneori despre asta. Ştii că el e medic.

— Crede în ea?

— Nu, îşi bate joc tot timpul. Dar Harry e captivat.

A trebuit să mă concentrez să gătesc scrumbia. Dar în timp ce mâncam am adus din nou în discuţie subiectul psiho-analizei şi i-am relatat lui Thomas discuţia pe care o avusesem cu Simon prima oară când ne întâlnirăm pe gorgan, deşi nu mi-o reaminteam foarte clar.

— Mi-aş dori să-l fi făcut pe Simon să-mi spună mai multe, am zis eu. Oare tatăl lui Harry ar putea avea nişte cărţi care să ne ajute?

Thomas a zis că o să se intereseze, deşi acum că Rose se mărita cu Simon nu prea mai conta dacă tata scria sau nu.

— O, Thomas, ba contează! am exclamat eu. Contează foarte tare pentru tata. Şi pentru noi, fiindcă, dacă toate excentricităţile lui din ultima vreme nu duc undeva, atunci înseamnă că înnebuneşte. Şi un tată nebun nu e o idee bună, dincolo de sentimentele noastre afectuoase faţă de el.

— Tu ai sentimente afectuoase faţă de el? Eu nu ştiu dacă am... nu că l-aş urî.

Chiar atunci a intrat tata. Abia a zis: „Bună" ca răspuns la salutul meu şi a pornit să urce scările către dormitorul său. La jumătatea drumului s-a oprit şi a privit în jos către noi, apoi a coborât grăbit.

— Îmi puteţi da mie ăsta? a întrebat el ridicând spinarea scrumbiei între degetul mare şi arătător.

Am crezut că era sarcastic, vrând să spună că nu îi oprisem şi lui peşte. I-am explicat că nu ne aşteptaserăm să vină la masă şi m-am oferit imediat să-i fac nişte ouă.

— O, am luat ceaiul, a zis el, apoi ţinând în mână spinarea de scrumbie din care picura lapte a ieşit pe uşa din spate şi s-a dus în locuinţa portarului.

Ab l-a urmat plin de speranţă. Când s-a întors cu un aer foarte dezamăgit, eu şi Thomas ne învârteam prin bucătărie ţinându-ne cu mâinile de burtă de atâta râs.

— O, bietul Ab! am gâfâit eu oferindu-i câteva resturi din farfuria mea. Nu mai râde, Thomas! Dacă tata chiar îşi pierde minţile ar trebui să ne fie ruşine de cruzimea noastră!

— Nu şi le pierde, dimpotrivă, şi le-a pus la treabă, a zis Thomas, apoi în ochii lui s-a ivit o privire înspăimântată şi mi-a zis: Încearcă să nu-i laşi cuţitele la îndemână! Mâine o să discut cu tatăl lui Harry.

Dar tatăl lui Harry nu s-a dovedit deloc de ajutor.

— A zis că, slavă Domnului, el nu e psiho-analist sau psihiatru sau psiho-nimic, mi-a povestit Thomas în seara următoare, când s-a întors. Şi că nu pricepe de ce vrem să-l facem pe tata să se apuce iar de scris, pentru că a răsfoit odată *Iacob Luptătorul* şi nu a înţeles o vorbă din ea. Harry a fost foarte jenat.

— Păi Harry o înţelege?

— Da, normal că o înţelege. Până acum nu am mai auzit că ar fi greu de înţeles. Oricum, ce e chineză pentru o generaţie se dovedeşte a fi „mâţa stă pe salteluţă“[1] pentru următoarea.

— Chiar şi capitolul cu scara?

— O, ăla, a zâmbit înţelegător Thomas. Acolo tata s-a distrat pur şi simplu. Şi cine spune că trebuie să înţelegi tot? Poate să-ţi placă un lucru şi fără să-l înţelegi. Mie uneori astea-mi plac chiar mai mult. Ar fi trebuit să ştiu că tatăl lui Harry nu ne va fi de ajutor. E genul de om care zice că îi place o istorisire gogonată.

E limpede că l-am subestimat pe Thomas: cu numai câteva săptămâni în urmă m-aş fi aşteptat ca şi lui să-i

[1] În original „The cat sat on the mat“, exerciţiu simplu de scriere şi citire, echivalent cu „Ana are mere“.

placă o istorisire gogonată. Şi acum descopăr că a citit o mulţime de poezie modernă complicată (i-a împrumutat-o un profesor de la şcoală) şi că i-a şi plăcut. Mi-aş dori să mi-o fi dat şi mie să o citesc, deşi ştiu foarte bine că mie nu-mi plac lucrurile pe care nu le înţeleg. Sunt uimită să descopăr ce gusturi rafinate are, mai rafinate ca ale mele. Şi e ciudat cum poate să aprecieze atât de mult toate formele de artă, dar în acelaşi timp să fie atât de pragmatic şi de puţin emoţionat de ea. Dar el aşa e cu privire la majoritatea lucrurilor: în această ultimă săptămână a fost atât de calm şi de sigur pe el, încât am avut adesea senzaţia că e mai vârstnic decât mine. Şi totuşi se poate pune pe chicotit, redevenind într-o clipă un şcolar ca toţi ceilalţi. Serios, complicaţi sunt oamenii!

După ce am discutat despre tatăl lui Harry, Thomas s-a apucat de teme, iar eu am ieşit să mă plimb pe alee. Era un apus imens şi roşu, plin de nori cu forme stranii, profetice şi sufla un vânt fierbinte către sud, un vânt palpitant, eu aşa-l consider. Nu avem parte prea des de el. Dar eram prea deprimată ca să mă intereseze înserarea. Toată ziua îmi făcusem speranţe legate de psiho-analiză şi îl aşteptasem pe Thomas să aducă acasă nişte cărţi pe care să ne putem baza. Şi nu aveam în minte numai binele tatei. În acea dimineaţă mă gândisem că, dacă tata ar reîncepe să scrie, Rose ar putea crede că vor veni suficienţi bani cât să-i facă viaţa suportabilă şi ar rupe logodna. Nu contam că îl voi câştiga pe Simon chiar dacă ea ar fi renunţat la el. Dar ştiam şi voi şti întotdeauna că Simon nu ar trebui să se însoare cu o fată care simte pentru el ceea ce simte Rose.

Am ajuns la capătul aleii şi am cotit pe drumul către Godsend, tot căutând o soluţie ca să îl ajut pe tata, dar şi pe mine. Când am ajuns pe porţiunea mai ridicată a

drumului am privit înapoi şi i-am văzut lampa aprinsă în locuinţa portarului. M-am gândit cât de des o văzusem strălucind dincolo de câmpuri în timpul plimbărilor mele din serile de vară şi cum mereu îmi readusese în minte imaginea lui: retras, îndepărtat, inabordabil. Mi-am zis: „În mod sigur, un om ar trebui să-şi cunoască tatăl puţin mai bine decât îl cunoaştem noi pe al nostru, nu?“ Şi pornind înapoi către castel m-am întrebat dacă nu cumva era şi vina noastră, nu numai a lui. Oare eu însămi încercasem să fiu în relaţii prieteneşti cu el? Eram sigură că în trecut încercasem, dar o mai făcusem în ultima vreme? Nu. M-am scuzat zicându-mi: „O, n-ai cum să ai relaţii prieteneşti cu oamenii care nu vorbesc niciodată despre ei.“ Apoi mi-am dat seama că unul dintre puţinele lucruri pe care le ştiu despre psiho-analiză este că oamenii trebuie siliţi să vorbească despre ei înşişi. Îmi dădusem eu suficientă silinţă cu tata? Nu mă lăsasem respinsă cu prea multă uşurinţă de fiecare dată? „Te temi de el?“ m-am întrebat. În inima mea ştiam că da. Dar de ce? „V-a lovit vreodată pe vreunul dintre voi?“ Niciodată. Singura lui armă fusese tăcerea şi uneori puţin sarcasm. „Atunci care e bariera insurmontabilă din jurul lui? Din ce e făcută? De unde s-a ivit?“

Era ca şi cum cineva din afara mea punea aceste întrebări, asaltându-mă cu ele. Am încercat să găsesc răspunsuri. M-am întrebat dacă nu cumva obiceiul inculcat de mama de a nu-l deranja şi de a-l feri de griji persistase şi după moartea ei şi dacă Topaz nu-l perpetuase din dorinţa de a-l proteja. M-am întrebat dacă nu am rămas cu o spaimă ascunsă din ziua când l-am văzut agitând cuţitul de prăjituri, dacă nu cumva credeam, chiar fără s-o recunosc, că într-adevăr voise s-o înjunghie pe mama. „Cerule, acum mă psiho-analizez pe mine. Numai de aş putea face asta şi cu tata!“ mi-am zis.

Dădusem cel din urmă cot al aleii şi îl vedeam pe fereastra luminată a locuinţei portarului. Ce făcea? Faptul că stătea la birou nu însemna neapărat că scria. Mereu stă acolo când citeşte Enciclopedia, pentru că e prea grea ca s-o ţină în mână. Citea acum? Avea capul aplecat, dar nu puteam vedea asupra a ce. Chiar atunci şi-a ridicat o mână şi şi-a dat părul din ochi. Ţinea un creion! În clipa aceea, vocea care mă asaltase pe drumul către casă a zis: „Şi dacă în tot timpul ăsta chiar a muncit? Şi dacă scrie o carte minunată, care îi va aduce bani, dar tu nu o să afli decât când va fi prea târziu ca să te salvezi pe tine şi pe Rose?"

Am pornit din nou către castel. Nu-mi amintesc să fi plănuit ceva, nici măcar să fi luat o decizie clară. Era ca şi cum mintea nu ar fi putut-o lua înaintea paşilor mei. Am pătruns în penumbra tunelului porţii, apoi în întunericul scării către turn. Am găsit pe bâjbâite drumul către uşa tatei şi am ciocănit.

— Pleacă, a răspuns el imediat.

Cheia era în broască pe dinafară, aşa că ştiam că nu se încuiase. Am deschis uşa.

Când am intrat, el s-a răsucit pe scaunul său de la birou cu un aer furios. Dar abia am apucat să-i remarc expresia că a fost ca şi cum o cortină s-ar fi lăsat peste ea, ascunzând furia.

— Ceva important? a întrebat cu o voce perfect calmă.

— Da. Foarte, am zis şi am închis uşa după mine.

El s-a ridicat privindu-mă cu atenţie.

— Ce s-a întâmplat, Cassandra? Eşti neobişnuit de palidă. Eşti bolnavă? Stai jos!

Dar nu m-am aşezat. Am rămas în picioare contemplând încăperea. Era ceva schimbat la ea. În faţa mea, în locul

lungilor şiruri de cărţi dintre fereastra de la nord şi cea de la sud, se afla o întindere de hârtie viu colorată.

— Cerule, ce ai făcut aici? am exclamat eu.

El a văzut la ce mă uitam.

— O, sunt numai benzi desenate americane, numite popular „comicsuri". Acum zi ce vrei, Cassandra.

M-am apropiat şi am văzut că ceea ce luasem drept tapet erau foi rupte din ziare, cu marginile de sus prinse în piuneze de rafturile bibliotecii. În lumina vagă a lămpii nu am deslușit bine desenele, dar păreau niște ilustraţii micuţe şi colorate, adunate laolaltă.

— De unde au apărut astea? am întrebat.

— Le-am adus ieri de la Scoatney. Sunt din ziarele americane de duminică. Sunt sigur că Neil poate trăi şi fără ele. Cerule, nu te apuca să le citeşti!

— Au legătură cu munca ta?

El a deschis gura să răspundă, apoi în ochii lui s-a ivit o privire secretoasă şi bănuitoare.

— De ce-ai venit aici? m-a întrebat el tăios. Nu-ţi bate tu capul cu munca mea.

— Dar de asta am şi venit. Tată, trebuie să ştiu ce faci!

S-a holbat la mine preţ de o secundă, apoi mi-a spus cu răceală:

— Şi ăsta e singurul motiv al vizitei tale, să mă iei la interogatoriu?

— Nu, nu, am început eu, apoi m-am oţelit. Ba da, exact ăsta-i motivul! Şi nu plec până nu capăt un răspuns!

— Afară cu tine, a zis tata.

M-a luat de braţ şi m-a condus către uşă. Eram atât de uluită, încât aproape că nu m-am opus. Dar în ultima clipă m-am smuls din mâna lui şi m-am năpustit spre birou. Nutream speranţa nesăbuită că aş fi putut vedea la ce

lucrează. S-a repezit imediat după mine, dar am apucat să întrezăresc pagini întregi de liste cu scrisul lui. Apoi tata m-a apucat de încheietură și m-a răsucit către el. N-am mai văzut furie ca aceea din ochii lui. M-a împins cu atâta forță de lângă birou, încât am traversat încăperea și m-am lovit de ușă. M-a durut atât de tare că am scos un strigăt și am izbucnit în lacrimi.

— O, Doamne, te-ai lovit la cot? a zis tata. E cumplit de dureros.

S-a apropiat și a pipăit încercând să-și dea seama dacă îmi rupsesem vreun os. În ciuda durerii, am observat iuțeala uimitoare cu care îi pierise mânia. Am continuat să plâng: durerea era cumplită, ajungând până la încheietură și mână. După un minut, tata a început să mă facă să umblu în sus și în jos, cu brațul pe după umerii mei.

— Mi-a mai trecut, i-am zis imediat ce am putut vorbi. Lasă-mă să mă așez puțin.

Ne-am așezat pe sofa și el mi-a dat batista lui să-mi șterg lacrimile. În curând, am putut să spun:

— Acum aproape mi-a trecut. Uite! N-a fost ceva serios.

Mi-am mișcat brațul și mâna ca să-i demonstrez.

— Putea să fi fost, a zis el pe un ton straniu, chinuit. Nu mi-am mai ieșit din fire în halul ăsta de când...

S-a oprit brusc, apoi s-a ridicat în picioare și a revenit la birou.

— De când te-ai repezit la mama cu cuțitul pentru prăjituri?

Am fost uluită să aud cuvintele ieșindu-mi din gură. Am adăugat în grabă:

— Sigur, știu că nu ai vrut cu adevărat să-i faci rău, a fost o neînțelegere, dar... ei bine, erai foarte furios pe ea. O, tată, crezi că asta e ceea ce ți s-a întâmplat? Faptul că

nu mai eşti violent? Oare faptul că-ţi reprimi adevărata fire te-a făcut cumva să-ţi reprimi şi talentul?

El a pufnit sarcastic fără să se ostenească să mă privească.

— Cine ţi-a vârât în cap ideea asta genială? Topaz?

— Nu, m-am gândit singură la ea. Chiar adineauri de fapt.

— Foarte ingenios din partea ta, dar se întâmplă să fie o prostie.

— Ei, nu e o prostie mai mare decât ideea că ţi-a secat inspiraţia fiindcă ai stat la închisoare. Unii aşa cred, să ştii, am zis uluindu-mă din nou pe mine însămi.

— Nişte idioţi! a zis tata. Doamne, cum ar putea să-mi dăuneze câteva luni de închisoare? M-am gândit adesea că mi-ar plăcea să mă întorc acolo. Măcar temnicerii nu se strângeau în jurul meu ca să-mi organizeze slujbe post-mortem. O, pacea micuţei celule!

Tonul lui era foarte sarcastic, dar nici pe departe atât de furios pe cât mă aşteptasem, aşa că mi-am adunat curajul şi am continuat.

— Ai idee ce te-a împiedicat să mai lucrezi? am zis eu pe un ton calm şi conversaţional. Simon crede că...

El s-a răsucit imediat întrerupându-mă:

— Simon? Aţi discutat voi doi despre mine?

— Păi ne interesezi pe amândoi...

— Şi ce teorie a avansat Simon?

Voiam să spun că Simon sugerase o psiho-analiză, dar tata părea din nou atât de furios că m-am intimidat şi mi-am scormonit creierii după ceva mai plin de tact. În cele din urmă am zis:

— Ei, a crezut că... pentru că erai un gânditor atât de original, încât nu puteai să evoluezi ca scriitorii de rând, trebuia să găseşti o nouă cale...

Începusem să mă bâlbâi, aşa că am încheiat repede:

— Ţi-a zis ceva de genul ăsta în prima seară când au venit aici, nu ţii minte?

— Da, îmi amintesc perfect, a zis tata relaxându-se. Am fost foarte impresionat. De atunci însă am ajuns la concluzia că a fost o mică şmecherie plină de tact din partea lui Simon, Domnul să-l binecuvânteze, dar în momentul ăla chiar m-a păcălit. Nu sunt sigur că nu asta m-a pornit...

S-a întrerupt.

— Ei bine, fuga la culcare, copila mea!

— O, tată! am exclamat eu. Vrei să spui că ai găsit un nou mod de a lucra? Toate nebuniile astea, rebusurile şi *Little Folk*s şi *Porumbelul Voiajor* şi toate celelalte – chiar înseamnă ceva?

— Cerule mare, drept ce mă iei?! Sigur că înseamnă ceva!

— Chiar şi farfuria chinezească şi încercarea de a citi discurile de gramofon? Ce palpitant! Deşi pur şi simplu nu-mi pot imagina...

— Nici nu trebuie, a zis tata cu fermitate. Tu vezi-ţi de treburile tale!

— Dar n-aş putea să te ajut? Sunt rezonabil de inteligentă, să ştii. Nu simţi niciodată nevoia să discuţi cu cineva?

— Nu, n-o simt, a zis tata. Vorbărie, vorbărie... eşti la fel de rea ca Topaz! De parcă ar avea vreuna dintre voi cea mai vagă idee către ce ţintesc. Dacă aş fi vorbit cu ea, i-ar fi povestit fiecărui pictor din Londra, iar tu i-ai spune lui Simon şi el ar scrie un articol drăguţ despre asta. Dumnezeule, cât timp ar mai putea o inovaţie să rămână inovaţie dacă s-ar vorbi despre ea? Şi oricum, în cazul meu secretul este însăşi esenţa creaţiei. Acum pleacă!

— O să plec dacă îmi răspunzi la o ultimă întrebare, am zis eu. Cât o să dureze până o să termini cartea?

— S-o termin? Dar nici n-am început-o! Încă mai adun material, deşi asta va dura la nesfârşit, desigur.

A început să se plimbe prin cameră, vorbind mai mult cu sine decât cu mine.

— Cred că aş putea s-o încep acum, dacă aş găsi un eşafodaj care să mă satisfacă. Am nevoie de o coloană vertebrală...

— De aia ai luat oasele scrumbiei? am întrebat fără să vreau.

El s-a răsucit imediat spre mine.

— Nu glumi cu lucrurile astea!

Apoi a citit probabil pe faţa mea că nu asta-mi fusese intenţia, pentru că a pufnit în râs şi a continuat:

— Nu, scrumbia se poate spune că s-a transformat într-un hering roşu[1], aşa cum se întâmplă cu multe lucruri. Dar nu ştiu ce să zic, modelul ăla în formă de scară era interesant. Trebuie să studiez peştii... şi balenele... şi înaintaşii balenelor...

Iar vorbea pentru sine, plimbându-se prin cameră. Am tăcut chitic. El a continuat:

— Primordial, antediluvian... arca lui Noe? Nu, nu tot Biblia. Preistoric, de la cel mai mic os de mamut? E ceva acolo?

S-a apropiat în grabă de birou şi şi-a notat ceva, apoi a rămas locului vorbind singur. Nu am reuşit să desluşesc decât fragmente şi cuvinte răzleţe, ca:

— Desen, deducţie, reconstrucţie, simbol, model, problemă, căutarea nesfârşită, enigma eternă...

[1] Hering roşu – expresie cu sensul de pistă falsă.

Vocea i-a scăzut din ce în ce până a amuţit.

Am stat locului privindu-i ceafa încadrată de stâlpii grei de piatră ai ferestrei de dincolo de el. Lampa de pe biroul lui făcea amurgul să pară albastru intens. Ticăitul micului ceas de călătorie al mamei suna incredibil de tare în tăcerea încăperii. M-am întrebat dacă nu cumva tocmai îi venise ideea pe care o căuta. M-am rugat să se fi întâmplat asta, de dragul lui. Deja nu mai speram că se va întâmpla la timp ca să ne fie de ajutor mie şi lui Rose.

După câteva minute am început să mă gândesc că era mai bine să mă strecor afară, dar m-am temut să nu fac zgomot deschizând uşa. „Şi dacă într-adevăr i-a venit o idee, aş putea să distrug totul deranjându-l acum", mi-am zis. Apoi m-am gândit că, odată ce se va obişnui cu prezenţa mea în încăpere, i-aş putea fi de un real ajutor. Mi-am amintit că îi plăcuse ca mama să stea cu el cât scria, cu condiţia să nu facă zgomot. N-o lăsa nici măcar să coasă. Îmi amintesc că ea îmi povestise cât de greu îi fusese la început, cum îşi spusese că o să mai reziste doar cinci minute, apoi alte cinci, până ce minutele se transformaseră în ore. Mi-am zis: „În zece minute ceasul ei o să anunţe ora nouă. O să stau nemişcată până atunci." Dar după două minute am început să simt mâncărimi înnebunitoare în tot trupul. Am privit faţa luminată de lampă a ceasului, aproape rugându-mă de el să se grăbească. Ticăitul lui a devenit tot mai sonor, până când aş fi jurat că îmi răsuna în interiorul capului. Tocmai când simţeam că nu o să mai rezist nici măcar o secundă, vântul a deschis una dintre ferestrele dinspre sud, ziarele americane prinse de rafturile bibliotecii au fâlfâit zgomotos şi tata s-a răsucit.

Ochii păreau să i se fi înfundat şi mai tare în orbite. A clipit şi mi-am dat seama că revenea de foarte departe. Mă

aşteptam să se înfurie descoperindu-mă încă acolo, dar el a zis: „Bună“ cu un soi de politeţe visătoare.

— A fost bună ideea? am îndrăznit eu.

Preţ de o secundă nu a părut să ştie despre ce vorbeam. Apoi a zis:

— Nu, nu, o altă lumină în mlaştină. Îmi ţineai pumnii, şoricelul meu? Mama ta obişnuia să stea aşa.

— Ştiu. M-am gândit la ea acum un minut.

— Adevărat? Şi eu. Probabil o fi telepatie.

Ziarele au fâlfâit din nou şi el s-a dus să închidă fereastra, apoi a rămas privind în jos, în curte. M-am gândit că o să mă dea iarăşi uitării, aşa că am zis repede:

— Mama te-a ajutat mult, nu?

— Da, în mod indirect.

S-a aşezat pe scaunul-pervaz, părând dispus să stea la taclale.

— Dumnezeu ştie că n-a avut niciodată vreo idee în cap, biata femeie, dar avea obiceiul extraordinar de a spune lucruri folositoare în mod accidental, cum ar fi să pomenească numele lui Iacob când eu căutam o idee centrală pentru *Iacob Luptătorul*. De fapt ea vorbea despre lăptar. Şi prezenţa ei în cameră părea să-mi dea încredere: atmosfera devenea îmbibată de rugăciunile ei. Ei, noapte bună, copila mea!

S-a ridicat şi s-a apropiat de mine.

— Te mai doare cotul?

— Nu, mulţumesc, am zis.

— Bine, data viitoare când mai vii o să încerc să te întâmpin mai bine, o să întind covorul roşu. Dar trebuie să aştepţi să fii invitată. Trebuie să spun că sunt curios ce te-a făcut să treci la atac în seara asta. Doamna Cotton nu face un pic de spionaj prin interpuşi, nu?

— Dumnezeule, nu! Numai că eram îngrijorată.

Sigur că nu aveam de gând să-i împărtășesc adevăratul motiv pentru care venisem. S-ar fi îngrijorat inutil și nici nu ar fi fost corect față de Rose.

— Dumnezeule, vrei să zici că-ți făceai griji pentru starea minții mele?

A chicotit, apoi a părut îngrijorat.

— Draga mea, chiar ai crezut că mi-am pierdut-o? Da, cred că par destul de excentric și când cartea asta va ieși mulți oameni vor crede că excentric e puțin zis. Dacă va ieși vreodată. De ce nu reușesc să încep? Numai ideea inițială îmi scapă. Mi-am pierdut încrederea, să știi. Nu e vorba de lene, jur!

În vocea lui era ceva umil, aproape rugător.

— Niciodată n-a fost vorba de lene, sper că mă crezi, draga mea. Doar că... ei, pur și simplu nu a fost posibil.

— Sigur că te cred. Și cred că o să te apuci de lucru foarte curând, i-am zis eu.

— Sper că da, a zis el și a râs, un râs mic și nervos. Pentru că, dacă nu încep curând, întreg elanul mi se va stinge și dacă asta se întâmplă... ei bine, o să iau în calcul o lungă cufundare în nebunie. Uneori abisul se cască foarte ispititor. Haide, haide, nu mă lua în serios!

— Sigur că nu, am zis eu pe un ton vesel. Uite, tată, de ce nu mă lași să stau aici cum făcea mama? O să mă rog ca ea, chiar mă pricep bine la asta. Și tu așază-te la birou și începe chiar în seara asta.

— Nu, nu, încă nu pot, a zis el părând din cale-afară de speriat. Știu că-mi vrei binele, draga mea, dar mă faci să fiu nervos. Acum fugi la culcare! Și eu o să fac la fel.

A ridicat ziarele americane și a scotocit dedesubt, prin raftul cu romane polițiste, apucând unul la întâmplare.

Apoi a stins lampa. Chiar când ieșeam din cameră cesulețul mamei a bătut ora nouă. Chiar și după ce tata a încuiat și am pornit să coborâm pe bâjbâite scările prin întunericul negru ca smoala, tot îi mai auzeam clinchetele subțiri.

— Trebuie să-mi aduc aminte să-mi iau chibrituri, acum că nu mai e Stephen care să-mi lase o lampă la ușă, a zis el.

I-am spus că o să am eu grijă de asta pe viitor. În tunelul porții nu era niciun felinar – altă însărcinare a lui Stephen. Descopăr tot felul de lucruri pe care le făcea fără ca eu să fi știut.

— Tată, hai să-ți fac niște cacao, i-am propus când am ajuns în bucătărie.

Dar el a zis că nu avea nevoie de nimic.

— Decât poate de un biscuit și de o lumânare care să mă lase să citesc vreo trei ore.

I-am dat o farfurie plină cu biscuiți și o lumânare neînceputã.

— Bogăția traiului nostru din aceste zile nu încetează să mă uimească, a zis el în timp ce se ducea la culcare.

Thomas era așezat la masa din bucătărie, cufundat în temele lui. Am așteptat până l-am auzit pe tata traversând până la castelul Windsor, apoi i-am zis încet:

— Vino afară, vreau să discut cu tine! Ia un felinar ca să mergem pe alee, nu vreau să ne audă tata prin vreo fereastră deschisă.

Ne-am dus până la gărduleț și ne-am așezat pe el cu felinarul agățat între noi. Apoi i-am povestit totul, mai puțin adevăratul meu motiv de a-i cere socoteală tatei. Am zis că fusese un impuls neașteptat.

— Ei, cum ți se pare? am încheiat.

— Îngrozitor, a zis Thomas. Mă tem că o ia razna de-adevăratelea.

Am fost uluită.

— Înseamnă că am făcut să pară mai rău decât este. Probabil ţi-am povestit totul prea repede. Numai la sfârşit de tot s-a comportat ciudat... şi poate puţin atunci când vorbea de unul singur despre balene şi mamuţi.

— Dar toate schimbările astea de comportament? Furios pe tine şi peste un minut cum nu se poate mai amabil? Şi când adaugi aici toate ciudăţeniile de care s-a interesat în ultima vreme... O, Doamne, când mă gândesc cum a luat oasele peştelui!

Şi a izbucnit în râs.

— Nu râde, Thomas! am zis eu. Eşti ca oamenii ăia din secolul al optsprezecelea care râdeau de nebunii din Bedlam[1].

— Păi fac pariu că şi eu aş fi râs de ei. Lucrurile pot fi amuzante şi groaznice în acelaşi timp, să ştii. Dar mă întreb, a zis el devenind brusc serios, oare nu suntem şi noi ca tatăl lui Harry când râde de *Iacob Luptătorul*? Poate chiar are ceva în mânecă. Deşi nu-mi place ideea listelor ălora pe care le face. E ca şi cum ai lua prea multe notiţe la şcoală: ai senzaţia că ai realizat o mulţime de lucruri, când de fapt n-ai realizat nimic.

— Vrei să zici că s-ar putea să nu se apuce niciodată de cartea propriu-zisă.

Am tăcut un minut privind fix felinarul, deşi în tot acest timp nu am văzut decât faţa tatei, cu aerul ei umil şi nervos.

— O, Thomas, dacă nu reuşeşte chiar cred că îşi va ieşi din minţi! A zis că nu vorbea serios despre cufundarea în

[1] Bethlem Royal Hospital, spital psihiatric din Londra, care există ca instituţie din 1247, fiind cel mai vechi spital de acest gen din Europa. Sub denumirea lui populară, Bedlam, a devenit sinonim cu tratamentele crude aplicate pacienţilor săi.

nebunie, dar mie mi s-a părut că era sincer. Poate e un caz la limită: nebunia și geniul se învecinează, nu-i așa? Numai dacă i-am putea da un brânci în direcția corectă!

— Ei, n-ai făcut cine știe ce progrese în seara asta, a zis Thomas. L-ai făcut doar să se retragă în pat cu un roman polițist. Oricum, eu intru în casă. Fie că tatei i-au sărit sau nu doagele, tot trebuie să-mi fac tema la algebră.

— Poți să-l transformi în x, cantitatea necunoscută, i-am zis eu. Cred că o să mai stau aici o vreme. Poți să te descurci fără felinar?

El a zis că da, fiindcă stelele erau luminoase.

— Deși n-o să-ți folosească la nimic să stai aici și să îți faci gânduri negre.

Dar nu plănuiam să-mi fac gânduri negre. Mă hotărâsem să recitesc discuția mea cu Simon despre psiho-analiză, în speranța puțin probabilă că voi descoperi ceva util, și n-aveam de gând să-i permit lui Thomas să afle unde îmi țineam ascuns jurnalul. Am așteptat până am fost sigură că trebuia să fi reintrat în castel, apoi am traversat pajiștea și am urcat gorganul. Un norișor de fluturi albi de noapte m-a urmat tot drumul, învârtindu-se în jurul felinarului.

A fost straniu să pătrund din noaptea caldă, cu micul ei zefir, în răcoarea și nemișcarea turnului Belmotte. În timp ce coboram scara de dinăuntru mi-am amintit – așa cum fac ori de câte ori ajung în turn – că fusesem aici în Ajunul Miezului Verii cu Simon. Apoi m-am adunat. „Asta poate fi ultima ta șansă de a-ți ține tatăl departe de o celulă capitonată", mi-am spus cu severitate. Și deja în mine se redeșteptase și o mică pâlpâire de speranță în ceea ce mă privea. Am simțit că, odată ce îl făceam să înceapă lucrul la o carte importantă, Rose s-ar fi putut lăsa convinsă să-și amâne căsătoria... și atunci orice se putea întâmpla.

Am urcat scara dărăpănată şi mi-am scos la iveală cutia pentru sandvişuri. O folosesc de la o vreme pentru că furnicile se tot încăpăţânează să intre în servietă. Mi-am răsfirat cele trei jurnale pe patul de fier şi am început să le răsfoiesc. Puteam citi foarte bine la lumina felinarului. Nu mi-a luat mult să găsesc însemnarea din ziua de 1 Mai, cu porţiunea despre psiho-analiză.

Mai întâi era partea în care Simon spunea că el nu credea că tata încetase să mai scrie numai fiindcă fusese la închisoare, că problema era de fapt mult mai departe în trecut, dar că închisoarea trebuie s-o fi adus la suprafaţă. Oricum, un psiho-analist l-ar fi întrebat cu siguranţă pe tata despre timpul petrecut acolo, încercând, într-un fel, să-l bage din nou la închisoare din punct de vedere mental. Şi mai era partea despre posibilitatea ca o nouă perioadă de încarcerare fizică să fie soluţia problemei. Dar Simon spusese că tratamentul era imposibil de aplicat, căci nu putea fi făcut fără consimţământul tatei, iar dacă şi l-ar fi dat, desigur, nu s-ar mai fi simţit închis.

Rândurile astea nu păreau să-mi ofere vreo soluţie. Am mai parcurs o pagină în caz că îmi scăpase ceva şi am dat peste o descriere a feţei lui Simon în timp ce stătea întins în iarbă cu ochii închişi. Mi-a provocat o tresărire în care fericirea şi nefericirea se contopeau una cu alta. Am închis jurnalul şi am început să privesc întunericul ce umplea turnul.

Şi atunci...! Deodată tot planul mi-a răsărit în minte, complet până la cel din urmă detaliu. Dar în mod sigur era o glumă, nu? Îmi amintesc că m-am gândit cum îl va face pe Thomas să râdă. Încă mai era o glumă când am ascuns jurnalele şi am început să mă caţăr către ieşirea din turn. A trebuit să urc scara foarte încet pentru că aveam felinarul în mână. Eram la jumătate când s-a petrecut ceva

extraordinar. Ceasul bisericii din Godsend a început să bată ora zece şi deodată, laolaltă cu clopotul acela îndepărtat, am auzit în amintire clinchetul ceasului mamei. Şi atunci chipul ei mi-a apărut în minte, nu o fotografie, cum se întâmplă ori de câte ori mă gândesc la ea, ci faţa ei aşa cum era. I-am văzut părul castaniu-deschis şi pistruii. Uitasem că avea pistrui. În aceeaşi clipă glasul ei mi-a răsunat în minte, după toţi anii aceştia în care nu i l-am putut auzi. O voce discretă, clară, cu un ton foarte practic. A zis: „Ştii ceva, draga mea? Cred că planul ăsta al tău s-ar putea să meargă de minune." Mi-am auzit propriul glas răspunzând: „Dar, mamă, sigur că nu am putea face una ca asta. E fantastic..." „Ei, tatăl tău e el însuşi un om fantastic", a zis glasul mamei.

În acea clipă o rafală de vânt a trântit uşa turnului chiar deasupra mea, speriindu-mă atât de tare, că era să-mi alunece piciorul de pe scară. Mi-am recăpătat echilibrul, apoi am ascultat din nou vocea mamei, i-am pus alte întrebări... dar tot ce am auzit a fost ultima bătaie a ceasului bisericii. Însă hotărârea mea era deja luată.

M-am zorit înapoi către castel şi l-am scos din nou pe Thomas afară. Spre surprinderea mea, lui planul nu i s-a părut la fel de nebunesc pe cât îl consideram eu. Imediat ce l-a auzit a fost nerăbdător să treacă la fapte şi a avut o abordare foarte pragmatică.

— Dă-mi mâine banii pentru gospodărie şi o să cumpăr tot ce ne trebuie, a zis el. Şi o s-o facem în ziua imediat următoare. Trebuie să acţionăm repede, pentru că Topaz s-ar putea întoarce acasă săptămâna viitoare.

Nu i-am suflat un cuvânt despre experienţa stranie de a fi fost sfătuită de mama. Poate aş fi făcut-o dacă s-ar fi împotrivit planului meu, dar lui nici prin gând nu i-a

trecut. Oare chiar cred că am luat legătura cu mama sau a fost ceva din adâncul minţii mele care a ales această manieră de a mă sfătui? Nu ştiu. Ştiu numai că s-a întâmplat.

A doua zi de dimineaţă tata a plecat la Scoatney, aşa că nu era niciun pericol să vadă ce puneam la cale. Până a revenit Thomas acasă aveam totul pregătit, cu excepţia câtorva lucruri prea grele ca să le pot cără singură. M-a ajutat cu ele şi am pus la punct ultimele detalii ale planului.

— Trebuie s-o facem imediat după micul dejun, altfel e posibil să plece iar la Scoatney, a zis Thomas.

Joi dimineaţa, când m-am trezit, mi-am zis: „Nu pot să duc la capăt treaba asta. E prea periculos. Se poate întâmpla ceva teribil." Apoi mi l-am amintit pe tata spunând că dacă nu începe să lucreze în curând elanul o să-i piară. Tot timpul cât m-am îmbrăcat mi-am repetat: „O, numai de aş fi sigură că aşa e corect!" Am încercat să mă mai sfătuiesc cu mama. Nu s-a întâmplat nimic. Am încercat să mă rog lui Dumnezeu. Nu s-a întâmplat nimic. M-am rugat – „Către oricine ascultă, vă rog..." – soarelui dimineţii, naturii prin intermediul ogorului de grâu... În cele din urmă am decis să dau cu banul şi chiar atunci Thomas a dat buzna să mă anunţe că tata nu avea de gând să aştepte până după micul dejun şi că urma să plece la Scoatney dintr-o clipă în alta. Şi atunci am ştiut pe loc că voiam să continuăm cu planul nostru, că nu aş fi putut îndura să n-o fac.

Sunetul cauciucurilor de bicicletă umflate cu pompa a pătruns prin fereastra deschisă.

— E prea târziu, a zis Thomas. Ziua de azi e pierdută.

— Nu încă, am zis eu. Ieşi din casă fără să te vadă tata. Ţine-o de-a lungul zidurilor şi coboară scările din turnul porţii. Apoi traversează gorganul şi ascunde-te după turn. Fii gata să mă ajuţi. Fugi – repede!

El a zbughit-o şi eu am traversat curtea, prefăcându-mă foarte îngrijorată că tata pleca fără să fi luat micul dejun.

— Ei, o să-mi dea ei ceva la Scoatney, a zis el distrat.

Atunci am adus vorba despre bicicletă, oferindu-mă să i-o curăţ şi spunându-i că are nevoie de cauciucuri noi.

— Stai să ţi-l mai umflu puţin pe cel din spate, am zis şi am pompat până am fost convinsă că Thomas avusese timp suficient. După care, dându-i bicicleta, am zis degajată: O, ai un minut să vii până în turnul Belmotte? Cred că o să vrei să anunţi pe cineva de la Scoatney despre ce se petrece acolo.

— O, Doamne, ploile astea au făcut stricăciuni? a întrebat tata.

— Ei, cred că o să vezi ceva schimbări, am zis eu cu deplină sinceritate.

Am traversat podul şi am început să urcăm gorganul.

— Nu vezi prea des cerul Angliei atât de albastru, a zis el. Mă întreb dacă agentul lui Simon are autoritatea de a face reparaţii.

Şi a continuat să discute pe un ton plăcut şi normal. Toate presimţirile mele rele m-au năpădit din nou, dar am simţit că zarurile fuseseră aruncate.

— Chiar ar trebui să petrec mai mult timp aici, a zis el în timp ce mă urma pe scara exterioară a turnului.

Am deschis uşa grea de stejar şi m-am dat în lături ca să treacă pe lângă mine. El a coborât pe scara de lemn şi s-a oprit clipind din ochi.

— Nu prea văd mare lucru după soarele de afară, mi-a strigat el privind în jur. Hei, ai făcut tabără aici jos?

— Unul dintre noi o va face, am zis eu, apoi am adăugat iute: Urcă puţin pe scara interioară, vrei?

— S-a sfârâmat şi mai tare, nu?

A trecut prin arcadă şi a început să urce scările.

Thomas deja se furişase dindărătul turnului. I-am făcut semn şi într-o clipă a fost lângă mine. Împreună, am tras scara de lemn şi am aruncat-o afară.

— Coboară şi arată-mi ce voiai, Cassandra! a strigat tata.

— Nu spune nimic până nu se întoarce, mi-a şoptit Thomas.

Tata m-a strigat din nou, dar eu tot nu i-am răspuns. După câteva secunde a revenit prin arcadă.

— Nu m-ai auzit strigându-te? a zis el privind în sus. Bună, Thomas, de ce nu te-ai dus la şcoală?

Noi l-am privit de sus. Acum că scara nu mai era, părea mult mai departe de noi. Zidul circular de piatră se ridica în jurul lui ca o temniţă. De unde stăteam, părea să nu aibă decât faţă, umeri şi picioare.

— Ce se-ntâmplă? De ce nu răspundeţi? a strigat el.

Mi-am scormonit creierii căutând maniera cea mai plină de tact de a-i spune ce se petrecea. În cele din urmă am îngăimat:

— Vrei să te uiţi în jur, tată? E o surpriză.

Puseserăm salteaua din patul cu baldachin pe cadrul de fier, acoperind-o cu pături şi perne. Coli de scris nou-nouţe erau împrăştiate ispititor pe masa rustică, având pietre pe post de prespapier. Îi aduseserăm până şi fotoliul din bucătărie.

— În garderobă ţi-am aranjat să te speli şi să bei apă, i-am strigat eu de sus.

Ligheanul şi ulciorul meu de email se dovediseră încă o dată folositoare.

— Credem că ai destulă lumină ca să lucrezi, acum că am curăţat iedera din ambrazurile mai joase. Pentru noapte o să-ţi dăm un felinar, firește. O să îţi coborâm nişte mâncare foarte bună într-un coş... am cumpărat un termos...

Aici n-am mai putut să continui. Expresia de pe chipul lui s-a dovedit prea mult pentru mine. Tocmai remarcase că scara de lemn nu mai era acolo.

— Dumnezeule din ceruri, a exclamat el, apoi s-a așezat pe pat și a izbucnit într-un hohot imens de râs.

Și a râs, și a râs, până m-am temut că o să se sufoce.

— O, Thomas! Oare l-am împins în direcția greșită? am șoptit eu.

Tata și-a șters ochii.

— Dragii mei copii! a zis el în cele din urmă. Cassandra, câți ani ai tu – șaptesprezece? Sau numai opt? Adu scara înapoi imediat!

— Zi și tu ceva, Thomas, am șoptit eu.

El și-a dres vocea și a zis tare și rar:

— Tată, credem că ar trebui să te apuci de lucru, nu atât de dragul nostru, cât mai ales de al tău. Și credem că, dacă o să fii închis aici, o să te ajute să te concentrezi mai bine și o să-ți facă bine și în alte privințe. Te asigur că ne-am gândit temeinic la asta și se înscrie în spiritul psiho-analizei...

— Adu scara înapoi! a răcnit tata.

Mi-am dat seama că purtarea solemnă a lui Thomas îl enervase.

— N-are sens să te opui, a zis Thomas cu calm. Te lăsăm să te instalezi. La prânz poți să ne spui dacă vrei să-ți aducem cărți sau ziare de care ai nevoie pentru munca ta.

— Să nu-ndrăzniți să plecați!

Vocea tatei s-a frânt jalnic, așa că eu am zis repede:

— Te rog, nu îți epuiza puterile strigând după ajutor, pentru că nu e nimeni în afară de noi preț de kilometri întregi. O, tată, e un experiment! Dă-i o șansă!

— Descreierată mică... a început tata furios.

Thomas mi-a şoptit:

— Te previn, în felul ăsta o să iasă scandal. Lasă-mă să încui uşa!

Deja, în ceea ce-l privea pe tata, era un scandal. M-am retras şi Thomas a încuiat uşa.

— Prânzul la ora unu, tată! am strigat eu pe un ton încurajator.

Am încuiat uşa şi am tras şi zăvorul. Tata nu avea nici cea mai mică şansă să urce până la ea, dar am simţit că efectul psihologic avea să fie bun. În timp ce coboram gorganul, strigătele tatei se auzeau surprinzător de slab. Când am ajuns la pod nu se mai auzeau deloc.

— Crezi că a leşinat? am întrebat el.

Thomas a urcat puţin movila.

— Nu, încă îl mai aud. Numai că turnul e o capcană de sunete.

Am privit turnul peste umăr.

— O, Thomas, e o nebunie ce-am făcut?

— Nici vorbă, a zis Thomas vesel. Să ştii, până şi schimbarea atmosferei ar putea fi de ajuns ca să-l ajute.

— Dar să-l încuiem! Şi aia a fost o temniţă! Să-ţi ţii captiv propriul tată!

— Păi tocmai asta-i ideea, nu? Nu că aş pune la fel de multă bază pe psiho-chestia aia ca tine. Personal, cred că e mai important să ştie că nu va fi lăsat să iasă până nu creează ceva.

— Asta e o prostie, am zis eu. Dacă nu iese cum trebuie din punct de vedere psihologic, n-o să iasă cum trebuie deloc. Nu poţi să prinzi mintea creativă în plasă.

— De ce nu? a zis Thomas. Mintea lui creativă a fost liberă ani de zile şi n-a realizat nimic. Hai să vedem ce efect are plasa.

Am intrat și am luat micul dejun. Părea groaznic că tata începea această aventură pe stomacul gol, dar știam că urma să compensăm asta în curând. Apoi am scris către școala lui Thomas anunțând că va fi indispus câteva zile și m-am dus să fac paturile. Thomas a avut amabilitatea să preia ștersul prafului.

— Hei, a exclamat el deodată. Ia uită-te!

Cheia locuinței portarului se afla pe noptiera tatei.

— Hai să mergem să ne uităm la listele alea despre care mi-ai povestit tu, a zis Thomas.

În timp ce urcam scările locuinței portarului, am spus:

— O, Thomas, asta nu e ca și cum am spiona?

— Ba sigur că este, a zis Thomas și a descuiat ușa.

Deodată m-am simțit nu numai vinovată, ci și speriată. Era ca și cum o parte a minții tatei ar fi fost încă în încăpere, furioasă pe intruși. Lumina soarelui pătrundea pe fereastra dinspre sud. Benzile desenate erau încă atârnate de rafturi, ceasul mamei ticăia pe birou. Dar listele nu mai erau acolo și biroul era încuiat.

M-am bucurat că n-am putut găsi nimic. Mă simțeam mai prost că îmi băgasem nasul în camera lui decât că îl încuiasem în turn.

Thomas a rămas să citească benzile desenate în timp ce eu i-am preparat prânzul tatei. La unu, am ieșit ducându-l într-un coș: supă în termos, salată cu pui, căpșune cu frișcă și un trabuc (de nouă penny).

— Mă întreb dacă facem bine răsfățându-l cu mâncarea asta bună, a zis Thomas în timp ce ne începeam urcușul. Apa și pâinea ar crea o atmosferă mai specifică unei temnițe.

Când am ajuns la poalele turnului, totul era tăcut. Am descuiat ușa și am privit înăuntru. Tata era lungit pe pat, privind în sus.

— Bună ziua, a zis el cu o amabilitate desăvârşită.

Am fost uluită şi uluirea mi-a sporit când el ne-a zâmbit. Desigur, i-am zâmbit şi eu şi am spus că speram să aibă poftă de mâncare.

Thomas a început să coboare coşul atârnat de o sfoară de rufe.

— E doar un prânz uşor, ca să nu te ia somnul, i-am explicat eu. Deseară o să fie o masă mai copioasă, cu vin.

Am observat că băuse nişte apă, ceea ce însemna că se liniştise un pic.

El i-a mulţumit foarte politicos lui Thomas pentru coş şi i-a răspândit conţinutul pe masă, apoi ne-a zâmbit.

— E superb, a zis el cu cea mai agreabilă voce a sa. Acuma ascultaţi-mă, caraghioşilor! Am avut la dispoziţie o dimineaţă lungă şi liniştită în care să cuget. A fost foarte plăcut să stau întins aici şi să privesc cerul. Vă spun cu toată sinceritatea că sunt mişcat de faptul că faceţi asta ca să mă ajutaţi. Şi nu sunt chiar convins că nu aţi reuşit. A fost stimulativ: chiar am avut una sau două idei splendide. A fost un succes, aţi înţeles? Dar acum farmecul noutăţii s-a dus şi dacă mă mai ţineţi aici o să stricaţi totul. O să mănânc acest prânz delicios şi apoi voi o să aduceţi înapoi scara, nu-i aşa?

Când a zis „nu-i aşa“ i-a tremurat vocea.

— Şi nu vor exista repercusiuni, a încheiat el.

M-am uitat la Thomas ca să văd ce credea despre asta. El a zis impasibil:

— Vrei ceva cărţi sau ziare, tată?

— Nu, nu vreau! a urlat tata şi bonomia lui l-a părăsit subit. Vreau doar să ies de aici!

Thomas a trântit uşa.

— Cina la şapte, i-am strigat eu, dar mă îndoiesc că m-a auzit, pentru că ţipa mai tare decât când îl încuiaserăm prima oară.

Am sperat că asta nu îi va strica pofta de mâncare.

Am petrecut prima parte a după-amiezii citind comicsurile: începi prin a le crede niște prostii, apoi te captivează. După aceea am pregătit totul pentru masa tatei. Trebuia să fie o cină completă, nu un simplu ceai: pepene galben, somon rece (pe care îl vârâserăm în fântână ca să fie cu adevărat rece), piersici din conservă, brânză și biscuiți, o sticlă de vin alb (trei șilingi), cafea și un alt trabuc de nouă penny. Și o ceșcuță din vinul de Porto pe care încă îl mai aveam în sticluța de medicamente.

Am cărat totul pe tăvi chiar în timp ce ceasul bisericii anunța ora șapte. Era o seară superbă și liniștită. Imediat după ce am traversat podul l-am auzit pe tata urlând.

— Te-ai epuizat țipând toată după-amiaza? l-am întrebat după ce Thomas a deschis ușa.

— Aproape, a zis tata, cu o voce foarte răgușită. Cineva trebuie să treacă pe câmpul ăla mai devreme sau mai târziu.

— Mă îndoiesc, a zis Thomas. Fânul a fost strâns deja și domnul Stebbins nu o să își secere grâul decât peste câteva săptămâni. Și oricum vocea ta nu ajunge nici la poalele gorganului. Dacă vrei să strângi coșul cu prânzul, o să îl ridic și o să îți cobor cina.

M-am așteptat ca tata să se dezlănțuie într-o tiradă, dar el n-a răspuns și s-a apucat imediat să facă ce îi ceruse Thomas. Mișcările îi erau stângace și smucite. Își scosese haina și gulerul și avea un aer patetic, de parcă urma să fie condus la eșafod dintr-o clipă într-alta.

— Trebuie să îi aducem pijamale și un halat pentru la noapte, i-am zis eu lui Thomas.

Tata ne-a auzit și și-a ridicat capul cu mișcări smucite.

— Dacă mă lăsați aici toată noaptea o să-mi ies din minți. Vorbesc serios, Cassandra! Asta, senzația asta de

a fi închis, uitasem cât e de şocantă. Nu ştii ce efect are asupra oamenilor să fie închişi în spaţii mici? N-ai auzit de claustrofobie?

— E suficient spaţiu deasupra, am zis eu cu toată fermitatea de care eram capabilă. Şi când te încui în locuinţa portarului nu ai niciodată claustrofobie.

— Dar e diferit când te încuie altcineva. Vocea i s-a frânt: Of, idioţi mici şi afurisiţi, lăsaţi-mă să ies! Daţi-mi drumul!

M-am simţit groaznic, dar Thomas nu părea îngrijorat. A ridicat coşul umplut de tata, a scos farfuriile şi tacâmurile şi a pus înăuntru cina. Cred că ştia că hotărârea mea începea să slăbească, pentru că mi-a şoptit:

— Trebuie să mergem până la capăt. Lasă-mă pe mine!

Apoi a coborât coşul şi a strigat cu fermitate:

— Te lăsăm să ieşi imediat ce o să scrii ceva. Să zicem cincizeci de pagini!

— Niciodată nu am scris cincizeci de pagini în mai puţin de trei luni, asta dacă aş putea scrie, a zis tata cu vocea mai tremurătoare ca oricând.

Apoi s-a trântit în fotoliu şi şi-a luat capul în mâini.

— Despachetează-ţi cina, ce zici? a spus Thomas. Cel mai bine ar fi să scoţi mai întâi oala cu cafea.

Tata a privit în sus şi chipul i s-a împurpurat subit. Apoi s-a repezit la coşul cu cina şi în clipa următoare o farfurie mi-a zburat pe deasupra capului. Apoi o furculiţă a zbârnâit prin uşă, chiar înainte să apucăm să o închidem. Apoi am auzit vesela spărgându-se de ea.

M-am aşezat pe scări şi am izbucnit în plâns. Tata a cârâit:

— O, Doamne, Cassandra, eşti teafără?

Mi-am lipit faţa de crăpătura de sub uşă şi i-am strigat:

— Sunt în regulă. Dar te rog, te rog, nu arunca toate farfuriile până nu ai mâncat ce e pe ele! O, de ce nu încerci să scrii ceva, tată! Scrie orice. Scrie „mâţa stă pe salteluţă“ dacă vrei! Orice, numai scrie!

Apoi am început să plâng şi mai tare. Thomas m-a tras în picioare şi m-a călăuzit pe scări în jos.

— N-ar fi trebuit să facem asta, am hohotit eu în timp ce el mă trăgea în josul gorganului. Îi dau drumul în seara asta chiar dacă o să ne omoare.

— Ba n-ai s-o faci. Adu-ţi aminte c-ai jurat. (Juraserăm că nu o să cedăm decât când vom fi amândoi de acord.) Mie nu mi-a slăbit hotărârea. O să vedem cum se simte după cină.

Imediat ce lumina zilei a început să pălească, Thomas a luat pijamalele şi halatul şi a aprins un felinar. Când ne-am apropiat de turn, nu se auzea niciun sunet.

— O, Thomas, dacă şi-a crăpat capul de zid! am şoptit eu.

Şi în aceeaşi clipă la nări ne-a ajuns un miros vag şi liniştitor de tutun.

Când am deschis uşa, tata stătea la masă cu spatele la noi. S-a răsucit cu o ţigară în mână şi un creion în cealaltă.

— Ideea voastră strălucită a funcţionat! a strigat el răguşit, dar fericit. Miracolul s-a petrecut! Am început!

— O, ce minunat! am exclamat eu.

Thomas a zis cu o voce calmă şi complet neentuziastă:

— E splendid, tată! Putem să vedem ce ai scris?

— Sigur că nu. Nu aţi înţelege nimic. Dar vă asigur că am început. Acum daţi-mi drumul!

— E o păcăleală, mi-a şoptit Thomas.

— Câte pagini ai scris, tată? am întrebat eu.

— Ei, nu prea multe. În ultima oră nu prea am avut lumină.

— O să te descurci cu felinarul, a zis Thomas începând să-l coboare.

Tata l-a luat şi a zis pe un ton perfect rezonabil:

— Thomas, îţi dau cuvântul meu că m-am apucat de lucru. Uite, vezi şi tu!

A apropiat de felinar o foaie de hârtie, dar a smucit-o repede îndărăt.

— Cassandra, şi tu scrii, aşa că o să înţelegi că prima variantă poate fi... ei, nu tocmai convingătoare. Fir-ar să fie, abia ce am început după cină! O cină excelentă, apropo. Vă mulţumesc mult. Acum grăbiţi-vă cu scara, vreau să revin în locuinţa portarului şi să lucrez toată noaptea!

— Dar te afli într-un loc ideal ca să lucrezi toată noaptea, a zis Thomas. Dacă te muţi în locuinţa portarului n-o să faci decât să te întrerupi. Uite pijamaua ta şi halatul! O să trec pe aici de dimineaţă devreme. Noapte bună, tată!

A aruncat hainele înăuntru, a închis uşa şi m-a apucat cu fermitate de cot.

— Hai, Cassandra!

L-am urmat fără împotrivire. Nu credeam că tata juca la cacealma. Eram convinsă că tratamentul nostru chiar începuse să lucreze, dar că mai era nevoie de timp ca să-şi facă pe deplin efectul. Şi văzându-l pe tata într-o dispoziţie calmă, controlată, eram dispusă să îl las acolo peste noapte.

— Dar trebuie să stăm de pază, în caz că dă foc la aşternuturi sau mai ştiu eu ce, am zis.

Am împărţit noaptea în ture. Eu am dormit – nu prea bine – până pe la două, apoi i-am luat locul lui Thomas. M-am dus pe gorgan din oră în oră, dar singurul lucru pe care l-am auzit a fost un sforăit stins pe la ora cinci.

L-am trezit pe Thomas la şapte, cu intenţia de a-l însoţi în cea dintâi vizită a zilei, dar el s-a strecurat singur cât

timp am vizitat eu Castelul Windsor. M-am încrucişat cu el pe pod, când se întorcea. A zis că totul era în regulă şi că tata fusese mulţumit de găleata de apă caldă pe care i-o dusese.

— Şi încep că cred că într-adevăr s-a apucat de lucru. În mod evident scria când am deschis uşa. E calm şi mult mai cooperant: strânsese deja toate vasele de la cină în coş. Şi spune că şi-ar dori micul dejun.

Azi, de fiecare dată când i-am dus de mâncare, scria ca posedatul. Tot mai cere să fie lăsat să iasă, dar nu iroseşte prea mult efort cu asta. Şi când i-am luat felinarul în dimineaţa asta a zis:

— Haideţi, haideţi, mă ţineţi din treabă!

Sigur nu ar prelungi cacealmaua atât de mult, nu? L-aş fi lăsat să iasă în seara asta, dar Thomas spune că trebuie mai întâi să ne arate ceva din ce a lucrat.

E aproape patru dimineaţa. Nu l-am trezit pe Thomas la ora două pentru că am vrut să aduc la zi însemnarea asta, iar bietul băiat e atât de epuizat! Doarme aici, pe sofa. El a fost de părere că nu mai trebuia să facem de pază şi în noaptea asta, dar eu am insistat: nu numai din teama că tata ar putea păţi ceva, ci şi pentru că barometrul e în coborâre. Putem să ne încăpăţânăm în hotărârea noastră chiar dacă o să toarne cu găleata?

Thomas e mult mai ferm ca mine. A trimis o umbrelă jos odată cu felinarul.

Privesc pe fereastra dinspre sud din oră în oră. Principalul motiv pentru care am ales locuinţa portarului ca să stăm de pază noaptea este că de aici putem vedea turnul Belmotte printr-una din ferestre şi putem supraveghea aleea prin cealaltă. Deşi cine ar putea veni la castel în toiul nopţii? Nimeni, nimeni. Şi totuşi mă simt ca o santinelă la post.

Acum şase sute de ani oamenii trebuie să fi făcut de pază în locul ăsta...

Am mai privit o dată turnul. Luna îl învăluie în strălucirea ei. Am avut senzaţia stranie că e mai mult decât o grămadă neînsufleţită de pietre. Oare ştie că joacă din nou un rol în vieţile unor oameni, că temniţa sa înconjoară din nou un prizonier adormit?

E cinci. Cesuleţul mamei începe să pară însufleţit de o viaţă proprie: o persoană micuţă, lătăreaţă, ocupată, la câţiva centimetri de mâna mea.

Ce greu e somnul lui Thomas! Când privesc oamenii adormiţi parcă mă simt mai izolată de ei ca oricând.

Heloïse vânează iepuri prin somn: scoate mici scâncete şi tot zvâcneşte din labe. Ab ne-a onorat cu prezenţa sa până la miezul nopţii. Acum vânează la lumina lunii.

Sigur trebuie să-i dăm drumul tatei mâine... chiar dacă tot nu ne va arăta ce a lucrat? Seara trecută, când a luat felinarul, chipul lui ridicat către noi părea atât de straniu... aproape ca un sfânt, ca şi cum ar fi avut viziuni.

Poate numai fiindcă avea mare nevoie să se bărbierească.

Să îl trezesc pe Thomas acum că jurnalul e la zi? Nu mi-e somn deloc. O să sting lumina şi o să stau la lumina lunii...

Văd încă destul de bine ca să pot scrie. Mi-am amintit că în noaptea când am început jurnalul am scris la lumina lunii. Câte s-au întâmplat de atunci!

Acum o să mă gândesc la Simon. Acum? Ca şi cum nu m-aş gândi la el tot timpul! Chiar şi în timp ce îmi făceam atâtea griji din pricina tatei, o voce în mintea mea repeta: „Dar pentru tine numai Simon contează cu adevărat.“ O,

dacă ar rupe Rose logodna, sigur că el se va întoarce către mine într-o bună zi?

Chiar a apărut o mașină pe drumul către Godsend! E ciudat să privești farurile și să te întrebi cine o fi conducând la ora asta din noapte.

Cerule! Mașina a cotit pe aleea noastră! O, ce mă fac?

Fii calmă, fii calmă, a cotit greșit atâta tot. O să dea înapoi sau în cel mai rău caz va întoarce când va ajunge la castel. Dar oamenii care ajung până la castel se opresc de obicei să-l privească și, dacă tata a auzit zgomotul mașinii, oare vocea lui va răzbate până la ei? E posibil, în noaptea asta liniștită. O, întoarceți-vă, întoarceți-vă!

Continuă să înainteze. Mă simt ca o persoană care ține un jurnal până în ultima clipă a unei catastrofe...

Catastrofa a avut loc. Din mașină coboară Simon și Topaz.

Capitolul 16

Am sosit amândoi în fugă în bucătărie, chiar în clipa în care Topaz scăpăra un chibrit ca să aprindă lampa. Am auzit vocea lui Simon înainte să-l văd.

— Rose e aici?

— Rose?

Cred că vocea mea era complet inexpresivă.

— O, Dumnezeule! a exclamat Simon.

Lampa s-a aprins şi i-am văzut nefericirea înscrisă pe chip.

— A dispărut, a zis Topaz. Nu te teme, nu e un accident sau altceva. I-a lăsat un bilet lui Simon. Dar...

I-a aruncat o privire rapidă şi a continuat:

— Biletul nu explică nimic. Se pare că a dispărut în dimineaţa asta. Simon era plecat, îşi conducea mama care s-a dus să stea la nişte prieteni, şi Rose a spus că nu avea chef să meargă cu ei. El a rămas la cină, aşa că nu s-a întors în apartament decât foarte târziu. Eu am fost plecată toată ziua să-i pozez lui Macmorris şi apoi am mers cu el la teatru, aşa că am ajuns acasă chiar când Simon citea biletul de la Rose. Am crezut că poate a venit aici să fie cu tine, aşa că am pornit imediat.

— Ei, oricum, e în siguranţă, i-am zis eu lui Simon. Am primit o telegramă de la ea, deşi spunea numai că va scrie în curând şi mă ruga s-o înţeleg.

Tocmai îmi dădusem seama că era posibil ca partea în care făcea apel la înţelegerea mea să nu se refere la cearta noastră, ci la fuga ei.

— De unde a fost trimisă telegrama? a întrebat Topaz.

— N-am observat. O să o iau să văd.

Era în dormitorul meu. În timp ce urcam în fugă scările am auzit-o pe Topaz zicând:

— Ce ciudat că Mortmain doarme cu tot zgomotul ăsta!

M-am temut că va vrea să urce şi să-l trezească înainte să revin, dar n-a făcut-o.

Am desfăcut telegrama în lumina lămpii.

— Păi e din locul ăla de pe malul mării unde am fost la picnic! i-am zis lui Simon.

— De ce Dumnezeu s-a dus acolo? a zis Thomas. Şi de ce prostuţa nu putea să spună asta în bilet?

— A explicat tot ce era de explicat, a zis Simon. Îţi mulţumesc că încerci să îmi cruţi sentimentele, Topaz, dar chiar nu are rost!

A scos biletul din buzunar şi l-a pus lângă telegramă.

— Puteţi să vedeţi şi voi ce spune.

Era mâzgălit cu creionul:

> Dragă Simon,
>
> Vreau să ştii că la început nu am minţit. Chiar am crezut că te iubesc. Acum nu mai pot decât să-ţi implor iertarea.
>
> Rose

— Ei, asta e, a zis Thomas, aruncându-mi o privire care spunea: „Ţi-am zis eu."

— Dar nu e ceva final, a intervenit repede Topaz. I-am spus lui Simon că e o criză de nervi ca înainte de nuntă.

Într-o zi sau două o să se răzgândească. E clar că s-a dus undeva să se gândească în liniște.

Simon și-a privit ceasul.

— Ești prea obosită ca să pornim imediat? a întrebat-o el pe Topaz.

— După ea vrei să zici? O, Simon, ești sigur că e o idee bună? Dacă vrea să fie singură un timp...

— N-o s-o deranjez. Nici n-o s-o văd dacă nu vrea. Poți să vorbești tu cu ea mai întâi. Dar trebuie să știu ceva mai multe decât știu acum.

— Atunci sigur că vin. Stai numai să-i zic un cuvințel lui Mortmain...

A pornit către scările din bucătărie, dar m-am pus în fața ei.

— N-are rost să urci, am zis.

— Ce, e din nou la Londra?

— Nu...

I-am aruncat o privire lui Thomas, sperând că mă va ajuta.

— Vezi tu, Topaz...

— Ce e? Ce anume nu-mi spuneți?

Era atât de speriată că a uitat să mai folosească vocea ei de contralto.

Am zis în grabă:

— E perfect sănătos, dar nu e la etaj. Sunt vești bune, Topaz, serios. O să fii foarte mulțumită.

Apoi Thomas a preluat discuția și a zis cu calm:

— Tata se află de două zile în turnul Belmotte. L-am încuiat acolo ca să-l facem să lucreze și, dacă e să-l credem, treaba asta a avut efect!

După părerea mea, înfățișase situația cu o claritate admirabilă, dar înainte să priceapă, Topaz a mai pus o

mulţime de întrebări isterice. Când în final a înţeles, furia ei a fost colosală.

— L-aţi omorât! a ţipat ea.

— Ba noaptea trecută era viu şi vioi, am zis eu. Nu-i aşa, Thomas?

— Ei, nu chiar vioi, a zis Thomas. S-a instalat confortabil. Dacă ai vreun pic de minte, Topaz, mai lasă-l câteva zile acolo!

Ea era deja lângă bufetul unde e atârnată de obicei cheia turnului.

— Unde e? Daţi-mi-o imediat! Dacă nu capăt cheia în două minute, o să dobor uşa cu toporul!

Şi ce i-ar mai fi plăcut asta! Mi-am dat seama că nu mai era cu adevărat speriată, pentru că vocea ei căpătase un ton de un tragism sepulcral.

— Va trebui să-l lăsăm să iasă, i-am zis eu lui Thomas. Oricum îi dădeam eu drumul mâine.

— Eu nu i-aş fi dat, a zis Thomas. O să se aleagă praful de tot experimentul.

Dar s-a dus să aducă felinarul.

Când am ieşit în curte luna apusese, dar stelele erau suficient de strălucitoare.

— Staţi să-mi iau lanterna din maşină, a zis Simon.

— Îmi cer scuze, i-am zis eu în timp ce traversam în şir indian podul Belmotte. Nu avem dreptul să te târâm în mijlocul problemelor noastre de familie când eşti atât de îngrijorat.

— Îngrijorat sau nu, n-aş rata asta pentru nimic în lume, mi-a răspuns el.

Când am urcat movila, din turn nu se auzea niciun zgomot.

— Nu te apuca să urli că ai venit să-l salvezi, i-am zis lui Topaz. Ştii cum e când îl trezeşti brusc din somn.

— Dacă se mai trezește!

Mi-a venit s-o iau la palme, pentru că purtarea ei melodramatică atinsese culmea și pentru că eram eu însămi nervoasă. Sigur, nu credeam că-l vom găsi pe tata mort, dar mă temeam puțin să nu-l fi făcut să-i sară o doagă, mai ales că starea doagelor lui era oarecum sub semnul întrebării încă dinainte să începem.

Am ajuns la picioarele scărilor și tot nu s-a auzit niciun sunet.

— Dă-mi cheia, i-a șoptit Topaz lui Thomas. Vreau să înfrunt totul singură.

— Dacă nu ești atentă o să înfrunți totul cu capul în jos preț de cinci metri, i-a zis el. Lasă-ne pe mine și pe Cassandra să deschidem ușa și să fixăm scara și pe urmă poți să cobori ca un înger păzitor.

Ideea îngerului păzitor a cucerit-o.

— Da, dar lăsați-mă să fiu eu cel dintâi chip pe care-l vede!

— Fă cât mai puțin zgomot, i-am șoptit eu lui Thomas. Vreau să arunc o privire înainte să se trezească. Am împrumutat lanterna lui Simon.

Am deschis ușa aproape fără zgomot, apoi eu am luminat bezna cu lanterna.

Tata era întins pe pat, atât de nemișcat că pentru o clipă am fost îngrozită. Apoi un mic sforăit mi-a luat o piatră de pe inimă. Acolo, jos, era un tablou straniu. În lumina lanternei bălăriile înalte și lipsite de soare erau albe ca niște frunze scheletice. Picioarele vechiului pat de fier formau unghiuri nefirești: era evident că de abia suportau greutatea tatei. Alături de el era umbrela, deschisă. Mi-am zis că, dacă era în stare de o asemenea prevedere, creierul lui era în regulă. Și mi s-a ridicat moralul și mai tare când

am abătut raza lanternei asupra mesei rustice. Alături de grămada uriașă de coli nefolosite se aflau patru teancuri mai mici, ținute locului cu pietre.

În liniște, Thomas și cu mine am lăsat scara. Topaz aștepta în spatele nostru, gâfâind practic de nerăbdarea de a coborî. Desigur, a trebuit să descindă cu spatele, ceea ce nu prea se potrivea cu imaginea unui înger salvator, dar a compensat pentru asta când a ajuns jos. Ținând felinarul cât mai sus cu putință, a strigat:

— Mortmain, am venit să te salvez! Sunt Topaz, Mortmain! Ești în siguranță!

Tata s-a ridicat brusc în șezut, icnind:

— Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat?

Apoi ea s-a aruncat asupra lui și patul s-a năruit, cu căpătâiul și picioarele aproape unindu-i-se deasupra celor doi.

Înecându-ne de râs, eu și Thomas ne-am retras neobservați și am coborât scara exterioară. De unde eram auzeam perfect toată hărmălaia: tata reușea să înjure, să caște și să râdă în același timp, iar Topaz gângurea pe două voci de bas.

— N-ar fi mai bine să-i lăsăm un timp singuri? a întrebat Simon.

— Da, s-o lăsăm să-și epuizeze melodrama, i-am zis eu lui Thomas.

Am așteptat în curte până când am văzut felinarul coborând gorganul. Atunci Simon, plin de tact, a decis că nu voia fie văzut și s-a dus să aștepte în mașină.

— Să dispărem și noi? a întrebat Thomas.

— Nu, mai bine să terminăm odată.

Am alergat în întâmpinarea lor în timp ce traversau podul. Topaz se agăța de brațul tatei și am auzit-o spunând: „Sprijină-te pe mine, Mortmain, sprijină-te pe mine!" ca micuțul lord Fauntleroy către bunicul lui.

— Te simţi bine, tată? i-am strigat eu cu voioşie.

— Dragii mei temniceri, a zis tata ostenit. Da, cred că voi supravieţui, dacă Topaz va înceta să mă mai trateze ca şi cum aş fi cei doi prinţişori din Turn[1] într-o singură persoană.

Când el a intrat în bucătărie Topaz a rămas în urmă şi, într-una dintre adorabilele ei schimbări de dispoziţie, m-a prins de braţ.

— Duceţi-vă înapoi şi vedeţi ce a scris! mi-a şoptit ea.

Am urcat în fugă movila. Din fericire, păstrasem lanterna lui Simon.

— Doamne, ce moment emoţionant, am zis când ne-am oprit în faţa mesei rustice. Poate într-o zi o să-l descriu în biografia tatei.

Thomas a luat piatra de pe primul teanc de hârtii:

— Uite, ăsta-i începutul, a zis el când lumina lanternei a scos la iveală, scris mare: „Secţiunea A". A înhăţat prima pagină şi a scos o exclamaţie de uimire.

Pagina de dedesubt era plină toată cu litere mari de tipar, scrise cu stângăcie, ca de un copil care abia învăţa să scrie. Mi-am deplasat lanterna de-a lungul rândurilor şi am citit: MÂŢA STĂ PE SALTELUŢĂ. MÂŢA STĂ PE SALTELUŢĂ. MÂŢA STĂ PE SALTELUŢĂ... şi tot aşa până la sfârşitul paginii.

— O, Thomas, am exclamat eu. L-am făcut s-o ia razna.

— Prostii! N-ai auzit ce sănătos părea...

— Ei, poate că îşi revine, dar... nu pricepi ce s-a întâmplat? (Îmi amintisem brusc.) Mai ţii minte ce i-am strigat

[1] Edward al VI-lea, rege al Angliei, şi fratele său mai mic, unul de 12, celălalt de 9 ani, au fost închişi în Turnul Londrei de unchiul lor uzurpator, Richard al III-lea. Până astăzi nu se ştie precis ce soartă au avut, dar se presupune că au fost ucişi în captivitate.

pe sub uşă când mă supărasem? „Scrie orice, atâta timp cât scrii ceva. Scrie „Mâţa stă pe salteluţă"". Şi el asta a scris!

Thomas a mai întors câteva pagini. Am citit: MÂŢA PAPĂ ŞOARECELE GRAS, tot cu litere mari de tipar.

— E a doua copilărie, m-am văicărit eu. Am declanşat-o prematur!

— Uite, aici e mai bine, a zis Thomas. Creşte.

În sfârşit, am văzut scrisul normal de mână al tatei, în varianta lui cea mai ordonată şi mai elegantă.

— Dar ce naiba... Dumnezeule, a compus ghicitori!

Am văzut un acrostih uşor, un rebus, nişte versuri cu nume de animale ascunse în ele şi toate soiurile de ghicitori copilăreşti din volumul nostru broşat din *Little Folks*. Apoi o pagină cu ghicitori simple. Pe ultima pagină tata scrisese:

De investigat:
Vechi caiete de caligrafie
Ghidul copilului către cunoaştere
Jocuri de puzzle
Jucăriile din Muzeul Londrei

— Mie mi se pare destul de sănătos, a zis Thomas. Ascultă ce-ţi spun, chestiile astea înseamnă ceva!

Dar nu l-am crezut. O, scăpasem de teama mea iniţială că tata înnebunise, dar mi se părea că prostioarele astea erau un mod de a-şi trece timpul, cam ca jocurile pe care le jucase cu Enciclopedia.

Thomas luase piatra de pe Secţiunea B.

— Ei, aici nu-i nimic copilăresc, a zis el după câteva secunde. Nu c-aş pricepe ceva.

Erau multe propoziţii numerotate, fiecare lungă de două-trei rânduri. La început am crezut că era poezie. Erau

niște combinații frumoase de cuvinte și, deși erau misterioase, simțeam că în spatele lor se ascundea un înțeles. Apoi noua mea speranță a murit subit:

— Sunt rezolvări de cuvinte încrucișate, am zis eu scârbită. S-a amuzat pur și simplu. Nu vreau să citesc mai departe.

Tocmai îmi dădusem seama că, dacă nu mă zoream înapoi către castel, era posibil să nu-l mai văd pe Simon înainte de plecare.

— Hei, întoarce-te cu lanterna aia! mi-a strigat Thomas când am început să urc scara. Nu plec până nu mă uit peste tot ce a scris.

Nu m-am oprit, așa că mi-a smuls lanterna din mână. Când am ajuns în vârful scării a strigat după mine:

— Ar trebui să vezi Secțiunea C: e numai diagrame care arată distanțele dintre locuri. Și a desenat o pasăre căreia îi ies cuvinte din gură.

— E un porumbel voiajor, i-am strigat eu batjocoritor. Probabil n-o să treacă mult și o să dai și peste sacul de voiaj și peste farfuria chinezească.

El mi-a strigat că eram la fel ca tatăl lui Harry care își bătea joc de *Iacob Luptătorul*.

— E ceva în toate astea, sunt convins!

Dar eu tot nu l-am crezut. Și pe moment nici nu-mi păsa foarte tare. Mintea mea revenise la Simon.

Când am intrat în bucătărie, Topaz a ieșit din dormitor și a coborât scările în fugă.

— Poți vorbi. Mortmain s-a dus să facă baie, a zis ea. O, nu e minunat că a reînceput să lucreze? Ce-ai găsit?

Nevrând să o dezamăgesc, i-am spus că era posibil ca Thomas să aibă dreptate și eu să mă înșel. Dar când am pomenit despre rebus i s-au înecat toate corăbiile.

— Deşi sunt convinsă că el crede că scrie, a zis ea îngrijorată. Probabil mintea lui e confuză după toate prin câte a trecut. Ai merita să-ţi spun vreo două, măi fată... Dar nu avem vreme acum. Trebuie să facem ceva cu Simon. Cassandra, vrei să te duci tu cu el în locul meu? Astfel, eu pot să stau cu Mortmain. Nu vreau să afle despre Rose până nu se reface puţin. Nici nu ştie că Simon este aici.

Inima a dat să-mi sară din piept.

— Da, sigur că mă duc eu.

— Şi pentru numele lui Dumnezeu, încearcă să-o faci pe Rose să îşi bage minţile-n cap. I-am spus lui Simon că aş prefera să mergi tu, că ai mai multă influenţă asupra ei. Te aşteaptă în maşină.

Am fugit la etaj să mă pregătesc. A fost cel mai meschin moment din viaţa mea, pentru că, în ciuda convingerii mele că dădusem greş cu tata şi în ciuda nefericirii de pe chipul lui Simon, eram nespus de fericită. Rose renunţase la el şi urma să ne pierdem împreună în lumina zorilor.

Era încă beznă când m-am apropiat în fugă de maşină, dar cerul avea un aspect scămos şi stelele păleau. Când am traversat podul mobil am auzit-o pe Heloïse urlând în locuinţa portarului, unde o încuiasem. Era cocoţată pe biroul tatei, cu faţa ei lungă lipită de fereastra întunecată. La vederea ei mi-am amintit că jurnalul meu încă mai era pe birou, dar, din fericire, Topaz, care a venit după mine cu nişte sandvişuri, a promis să îl pună bine fără să încerce să îmi descifreze scrierea rapidă.

— Transmite-i tatei dragostea mea şi spune-i că nu i-am vrut decât binele, am zis eu.

Eram fericită şi voiam să fiu bună cu toată lumea. Apoi am pornit, pe lângă hambarul de unde îl spionasem odată pe Simon, pe lângă răspântia unde stătuserăm recitând

poezii de 1 Mai, pe lângă pajiștea satului unde număraserăm mirosuri și sunete. Când mașina a trecut pe sub castanul din fața hanului mi-a fost milă de Simon: oare își amintea părul lui Rose pe fundalul frunzelor lui? „Oh, o să compensez eu", mi-am zis. „Jur că pot, acum că sunt liberă să încerc."

După ce porniserăm la drum, discutaserăm puțin despre tata. Simon a refuzat să creadă că ceea ce găsiserăm eu și Thomas erau prostioare fără sens. A zis că vrea să vadă cu ochii lui.

— Deși recunosc că sună bizar, a adăugat el.

După asta a amuțit. Eram deja la câteva mile depărtare de Godsend când m-a întrebat:

— Știai ce simte Rose în privința mea?

M-am gândit atât de mult ce să spun, încât el a continuat:

— Las-o baltă. N-a fost cinstit să te întreb.

— Simon, am început eu.

El m-a întrerupt:

— Cred că aș prefera să nu discut deloc despre asta, nu până nu mă conving că vorbea serios.

Apoi m-a întrebat dacă îmi era suficient de cald sau era cazul să închidă mașina. Fusese cald când plecaseră de la Londra și Topaz o vrusese deschisă. Am zis că și eu la fel. Aerul era proaspăt și răcoros, dar nu rece cu adevărat.

Era straniu să trecem prin satele adormite: mașina părea brusc mai zgomotoasă, farurile mai puternice. Am observat că Simon încetinea de fiecare dată. Fac pariu că mulți bărbați, simțind ce simțea el atunci, ar fi condus prin sate ca vijelia. Într-o căsuță se vedea lumină în spatele unei ferestre de la etaj și o mașină era oprită la ușă.

— Poate aici e un doctor, am zis.

— Poate cineva moare sau se naște, a zis Simon.

Treptat, cerul întunecat a pălit până a început să semene cu un fum îndepărtat. Totul era golit de culoare. Căsuţele păreau nişte desene făcute cu creta pe hârtie cenuşie. Aducea mai degrabă a amurg decât a zori, dar nu părea a fi un moment care să aparţină zilei sau nopţii. Când i-am spus asta lui Simon, mi-a răspuns că el întotdeauna s-a gândit la lumina stranie dinaintea zorilor ca la lumina din Purgatoriu.

La puţin timp după asta s-a oprit să consulte o hartă. Pretutindeni în jur, dincolo de şanţurile fără garduri vii, se vedeau lunci ceţoase, presărate ici, colo cu sălcii cu coroanele tunse. Foarte departe cânta un cocoş.

— Păcat că nu avem un răsărit frumos pentru tine, a zis Simon.

Dar niciun răsărit pe care l-am văzut vreodată n-a fost atât de frumos ca momentul când ceaţa groasă şi cenuşie s-a transformat treptat într-o pâclă aurie.

— E uluitor, a zis Simon privind-o. Şi soarele nu se vede deloc.

Mi-am spus că era simbolic: că încă nu putea vedea ce fericit aveam să-l fac într-o zi.

— Ţi-ar plăcea un sandviş? l-am întrebat.

Cred că a luat unul numai ca să-mi ţină companie, dar a vorbit destul de firesc în timp ce mâncam, subliniind că era greu să găseşti cuvinte care să descrie ceaţa aceea luminoasă şi întrebându-se de ce nutresc oamenii dorinţa de a descrie frumuseţea.

— Poate e o încercare de a o lua în stăpânire, am zis eu.

— Sau de a fi posedat de ea. Sau poate că de fapt e acelaşi lucru, o încercare de a se identifica total cu frumuseţea.

Ceaţa a devenit tot mai luminoasă. Aş fi putut să stau aşa s-o privesc pentru totdeauna, dar Simon a aruncat hârtia sandvişului în şanţ şi am pornit.

N-a trecut mult şi în aer a început să se simtă mirosul mării. Ceaţa de deasupra mlaştinilor sărate era prea groasă ca să o străbată lumina răsăritului, dar albeaţa ei era orbitoare. Era ca şi cum ai fi călătorit printr-un tunel din nori.

— Eşti sigură că aici am venit la picnic? m-a întrebat Simon în timp ce conducea de-a lungul străzii principale. Pare cumva diferit.

I-am spus că din cauza atmosferei de vacanţă. În mai satul păruse ca orice sat din interior. Acum în faţa uşilor stăteau copii cu găletuşe, lopăţele şi plase de prins creveţi, iar pe pervazurile ferestrelor atârnau costume de baie. Mi-am dorit deodată să fiu un copil care se trezeşte într-un dormitor străin, având înaintea lui o zi de joacă în nisip, deşi Dumnezeu ştie că în clipa aceea nu mi-aş fi schimbat locul cu nimeni.

N-am văzut ţipenie de om pe strada principală, dar uşa din faţă a unicului hotel era deschisă şi o femeie de serviciu spăla podelele din hol. Ne-a lăsat să ne uităm în registru.

Nici urmă de numele lui Rose.

— Poate că este la Lebăda? a zis femeia. Nu e chiar un hotel, dar uneori găzduieşte una-două persoane.

Mi l-am amintit din ziua picnicului, un hănuleţ de la malul mării, aflat la distanţă de un kilometru, dar nu mi-a venit să cred că Rose ar fi stat acolo.

— Totuşi, putem încerca până se trezeşte satul, a zis Simon.

Am mers de-a lungul drumului de coastă. Deasupra mării nu era ceaţă. Apa era de un auriu palid, scânteietor, atât de calmă că valurile de-abia păreau capabile să se târască până pe mal, acoperind nisipul cu o peliculă dantelată.

— Uite! Acolo am făcut grătarul, am exclamat eu.

Simon s-a mulţumit să încuviinţeze şi eu mi-am dorit să nu fi vorbit. Nu era momentul să-i reamintesc de ziua aceea atât de fericită.

Am văzut de departe Lebăda. Era singura clădire dinaintea noastră. Un han vechi, asemănător cu Cheile din Godsend, dar mai mic şi mai simplu. Ferestrele scânteiau reflectând soarele matinal.

Simon a oprit maşina chiar în faţa uşii.

— Cineva s-a trezit, a zis el privind în sus.

O fereastră era deschisă la mansardă, genul de fereastră extraordinar de asemănătoare cu cea de la Cheile, inclusiv ligheanul şi ulciorul care se zăreau. Către noi a coborât sunetul vocii unei fete care cânta *Early One Morning*.

— E Rose! am şoptit eu.

Simon părea uluit.

— Eşti sigură?

— Foarte.

— N-am ştiut că poate cânta aşa.

Ochii i s-au luminat brusc şi a rămas ascultând-o. După câteva secunde ea a încetat să mai cânte versurile, mulţumindu-se să fredoneze melodia. Am auzit-o mişcându-se de colo colo, apoi deschizând şi închizând un sertar.

— Sigur n-ar putea cânta aşa dacă ar fi nefericită, nu? a zis Simon.

M-am silit să vorbesc:

— Poate e în regulă. Poate sunt doar nervii, cum a zis Topaz. S-o strig?

Înainte să apuce el să-mi răspundă, cineva a ciocănit la o uşă din interiorul hanului. Apoi o voce de bărbat a rostit:

— Bună dimineaţa! Eşti gata să mergem la scăldat?

L-am auzit pe Simon icnind. În clipa următoare, a pornit maşina şi am ţâşnit înainte.

— Dar ce înseamnă asta? Era Neil! am exclamat eu.

Simon a încuviinţat.

— Taci puţin.

După câteva minute, a oprit maşina şi şi-a aprins o ţigară.

— E în regulă, renunţă la aerul ăsta chinuit. Am senzaţia că am ştiut dintotdeauna, a zis el.

— Dar, Simon, ei doi nu se pot suferi!

— Aşa s-ar părea, nu? a zis Simon mohorât.

Am mers cu maşina până am găsit un alt drum de întoarcere, ca să evităm să trecem din nou pe lângă han. Simon n-a vorbit foarte mult, dar mi-a spus că ştia că la început Neil fusese atras de Rose.

— Pe urmă însă a decis că era prefăcută şi interesată numai de bani, sau cel puţin aşa a zis. M-am păcălit spunându-mi că era iritat pentru că ea mă preferase pe mine, la fel cum m-am păcălit spunându-mi că ea mă iubea cu adevărat. Cel puţin aşa am făcut la început. De câteva săptămâni am început să am îndoieli, dar am sperat că după ce ne vom căsători lucrurile se vor îndrepta. Dumnezeu ştie că n-am avut nici cea mai vagă idee că ea e îndrăgostită de Neil sau Neil de ea. Ar fi trebuit să mi-o zică direct. Nu aşa se poartă Neil.

— N-aş fi crezut că aşa se poartă Rose, am zis eu nefericită.

Ne-am întors acasă în lumina glorioasă a dimineţii. Toate satele se deşteptau şi în ele lătrau o mulţime de câini voioşi. Vreo câteva fuioare de ceaţă încă mai pluteau pe deasupra luncilor unde urmăriserăm răsăritul acela ascuns. Trecând pe lângă ele, mi-am amintit cum îmi spusesem că îl voi face fericit pe Simon. Nu mă mai simţeam aceeaşi persoană. Căci acum ştiam că mă încântasem cu un

basm stupid şi că nu puteam niciodată să însemn pentru el ceea ce însemnase Rose. Cred că am ştiut-o din clipa în care i-am văzut chipul în vreme ce o asculta cântând şi am înţeles-o tot mai limpede în timp ce îl ascultam vorbind despre această afacere nefericită, nu cu mânie sau pică, ci încet şi fără să spună un cuvânt împotriva lui Rose. Dar mai ales am ştiut-o din cauza schimbării care se petrecuse înăuntrul meu. Poate că privind cum suferă o persoană pe care o iubeşti poţi învăţa mai mult decât atunci când suferi tu însăţi.

Cu mult înainte să ne întoarcem la castel, i-aş fi dat-o înapoi dacă aş fi putut, din toată inima şi spre uşurarea mea, nu numai a lui.

Acum e octombrie.

Sunt pe gorgan, aproape de cercul de pietre. Încă se mai văd bucăţi de lemn carbonizat rămase de la rugul meu din Ajunul Miezului Verii.

E o după-amiază minunată, aurie şi fără vânt, destul de răcoroasă, e adevărat, dar port jacheţica din piele de focă a mătuşii Millicent, care e minunat de călduroasă, şi am luat vechiul pled de călătorie al tatei ca să stau pe el. El foloseşte acum haina din blană de urs. Într-un fel sau altul, toate blănurile mătuşii Millicent şi-au împlinit menirea.

Acum câmpurile de grâu sunt o mirişte palidă. Singura culoare vie pe care o văd este tufişul de salbă-moale de lângă alee. Undeva pe lângă Patru Pietre, domnul Stebbins şi calul lui ară. În curând vom fi înconjuraţi de ceea ce Rose numea cândva o mare de noroi.

Am primit o scrisoare de la ea în dimineaţa asta.

Ea şi Neil au traversat America cu maşina şi acum sunt în deşertul californian, care pare tot mai diferit de ideea

mea de deşert. Rose spune că acolo nu sunt cămile şi că ferma are trei băi. E foarte fericită, mai puţin cu privire la trusoul ei, care a devenit ca aurul spiriduşilor. Acum nu-i trebuie decât pantaloni, ceea ce acesta nu conţine. Dar Neil o s-o ducă în Beverly Hills ca să poată dansa în rochiile ei de seară.

Mi-aş dori să nu mai fiu şi acum supărată pe ea. E greşit să simt aşa ceva dat fiind că, oficial, am iertat-o. Şi de fapt ea şi Neil nu au fugit fără să-i dea nicio explicaţie lui Simon. Neil scrisese una şi o lăsase alături de scrisoarea lui Rose pe măsuţa din hol, dar se amestecase cu scrisorile sosite cu poşta de după-amiază. Iar după ce citise mesajul de la Rose, Simon nu se gândise să mai deschidă vreo altă scrisoare.

N-am mai văzut-o decât o dată între patru ochi înainte să plece în America. A fost în ziua oribilă în care ne-am adunat cu toţii în apartamentul din Londra ca să peticim lucrurile. Mai întâi, doamna Cotton a avut o discuţie cu Neil şi cu Rose şi i-a iertat, apoi Simon a discutat separat cu fiecare dintre ei, ca să continue cu iertatul. După asta doamna Cotton l-a întrebat pe tata dacă vrea să o vadă pe Rose între patru ochi şi el a zis:

— Nu, Dumnezeule mare! Nu înţeleg de ce îndură Simon o asemenea oroare.

Doamna Cotton a zis:

— Trebuie să fim civilizaţi.

La care tata a pufnit cu atâta furie, că Topaz l-a strâns de braţ. După asta am luat cu toţii un prânz cu şampanie, lipsit de sinceritate.

A venit şi Stephen, într-un costum bine croit şi arătând devastator de chipeş. Rose a dat mâna cu el şi i-a zis:

— O să-ţi fiu recunoscătoare pentru tot restul vieţii mele.

N-am ştiut ce-a vrut să zică până nu am rămas singură cu ea, ajutând-o să-şi facă bagajele. Atunci mi-a povestit că Stephen s-a dus la Neil la hotel şi i-a spus de-a dreptul că ea nu îl iubea pe Simon. Cred că Neil mă crezuse când îi scrisesem ceea ce îi scrisesem. Oricum, a văzut-o arareori cât au fost la Londra. Dar după ce a discutat cu Stephen s-a dus la ea în apartament şi a cerut-o pe loc de soţie.

— Şi ştii cum a fost? a zis ea. Îţi aduci aminte când m-am întors acasă după ce am avut scarlatină şi ne-am îmbrăţişat şi ne-am tot îmbrăţişat fără să spunem o vorbă? Tot aşa, dar înmulţit cu un milion. Credeam că n-o să ne mai dăm drumul. M-aş fi măritat cu el şi dacă n-ar fi avut un penny... şi aş fi făcut-o cu săptămâni în urmă dacă mi-ar fi dat cel mai mic semn. Vezi tu, nu ştiam că ţine la mine.

— Dar, Rose, Stephen de unde a ştiut? am întrebat eu.

— Ei, a avut un mic indiciu că Neil era, ăăă, interesat de mine, a zis ea şi s-a pus pe chicotit în felul ei adorabil. Îţi aminteşti noaptea aceea când m-au luat drept urs şi eu i-am tras o palmă lui Neil? După ce m-a cărat peste liniile de cale ferată până pe câmpia din spatele gării, m-a pus jos şi mi-a zis: „Asta-i pentru că m-ai plesnit". Şi m-a sărutat. Şi Stephen a văzut.

Deci asta avusese ea în mânecă în noaptea aceea, când stătuserăm de vorbă în pat! Simţisem că ascundea ceva, dar uitasem cu totul de asta.

— Dar numai fiindcă Stephen l-a văzut pe Neil că te-a sărutat o dată... am zis eu.

— N-a fost numai o dată, a fost de mai multe ori. Şi a fost minunat. Dar am crezut că merita pedepsit pentru lucrurile pe care l-ai auzit spunându-le despre mine şi pentru că îndrăznise să mă sărute aşa, chiar dacă îmi plăcuse. În plus, nu el era cel cu bani. Deşi, sincer, Cassandra, nu

cred că aş fi lăsat asta să-mi stea în cale dacă ar fi dat vreun semn că mă place. Dar n-a făcut-o: nu s-a mai purtat niciodată drăguţ cu mine, ci nepoliticos şi oribil, pentru că el credea că umblu după banii lui Simon, ceea ce şi făceam. Şi când m-a sărutat Simon a fost de asemenea minunat – chiar nu poţi să judeci după săruturi! –, aşa că m-am zăpăcit. Dar nu pentru multă vreme.

O, câte lucruri am văzut atunci într-o altă lumină! Mi-am dat seama cum se străduise să-l urască pe Neil: mereu mi se păruse exagerată antipatia ei. Mi-am amintit cum se grăbise să-i ceară lui Simon să-l cheme pe Neil în seara când fusesem eu la Londra, cum îl invitase la dans şi ce deprimată păruse când reveniseră pe coridorul cel sclipicios. Şi, desigur, o mare parte din furia lui Neil în noaptea logodnei fusese de fapt gelozie!

Părăsiseră apartamentul în acea dimineaţă decişi să se căsătorească imediat.

— Neil spune că în America poţi face asta, dar am descoperit că aici nu se poate. Aşa că ne-am dus la han să aşteptăm până era posibil. L-am ales pentru că Neil a zis că era ultimul loc unde mă văzuse comportându-mă omeneşte. Şi, desigur, draga mea, ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru toate, pentru că sunt sigură că Stephen s-a dus la Neil de dragul tău. I-a spus lui Neil că tu erai cea potrivită pentru Simon. Presupun că ghicise că eşti îndrăgostită de el şi încerca să te ajute.

O, dragul meu Stephen, cum o să te pot răsplăti pentru abnegaţia ta? Dar fericirea pe care ai sperat să mi-o oferi nu va fi a mea niciodată.

— Şi sigur că acum totul se va rezolva, a zis Rose. Imediat ce Simon îşi va reveni puţin după mine, o să poţi să pui mâna pe el.

— Credem că ai depăşit ideea asta de a pune mâna pe un bărbat, i-am zis cu răceală.

Ea a roşit.

— N-am vrut să sune aşa, ştii că nu. Sper că se va îndrăgosti cu adevărat de tine. Te place deja atât de mult... Mi-a zis-o chiar azi.

Mi-a trecut prin minte un gând cumplit.

— Rose! Vai, Rose! am exclamat eu. Nu cumva i-ai spus că sunt îndrăgostită de el?

Ea s-a jurat că nu.

Dar mă tem că a făcut-o. De atunci el se poartă nespus de amabil cu mine. Mereu a fost amabil, dar acum amabilitatea lui pare deliberată. Sau poate îmi imaginez eu? Ştiu că din pricina asta abia suport să-l văd şi îmi trebuie toată voinţa mea ca să n-o fac, mai ales că vine zilnic să stea de vorbă cu tata. Chiar acum sunt în locuinţa portarului.

Se pare că m-am înşelat complet cu privire la tata. Se pare că e o treabă deşteaptă să începi o carte scriind MÂŢA STĂ PE SALTELUŢĂ de nouăsprezece ori.

Ei, încetează, Cassandra Mortmain! Încă-ţi mai e ciudă fiindcă Thomas a fost primul care şi-a dat seama că hârtiile găsite în turn nu erau nişte aiureli. Încerci să îţi justifici prostia – şi a fost prostie, având în vedere că tata îţi zisese deschis că toate excentricităţile lui duceau către ceva. Şi nu e adevărat că începe cu nouăsprezece pisici pe saltele, căci în versiunea revizuită sunt numai şapte. Şi există o explicaţie perfect logică dacă e să îl asculţi pe inteligentul de Thomas. Se presupune că toate şapte sunt în mintea unui copil care învaţă să citească şi să scrie.

Sunt eu proastă? Sunt demodată? Sunt ca tatăl lui Harry, care şi-a bătut joc de *Iacob Luptătorul*? O, îmi dau seama că în sine ghicitorile şi problemele tatei sunt isteţe,

că limbajul în care le înfăţişează e plin de imagini frumoase, dar de ce se presupune că sunt mai mult decât nişte simple ghicitori şi probleme?

Thomas şi cu mine am fost folosiţi pe post de cobai pentru primele patru secţiuni după ce tata le-a terminat de revizuit. Acum în ele sunt mai multe decât ce am descoperit noi acum două luni. Chiar mi-am dat osteneala. Am rezolvat ghicitorile pentru copii cu uşurinţă. Am reuşit să rezolv rebusul şi nu pot spune că mi-a făcut plăcere, căci cuvintele au toate de a face cu coşmaruri şi cu spaime. Am tratat porumbelul voiajor cu tot respectul (este eroul unei serii de bandă desenată cu titlul *Călătoria porumbelului*[1]). M-am luptat chiar să parcurg cea mai mare parte a secţiunii D, un nou gen de puzzle inventat de tata, în parte cuvinte, în parte tipare, cu fiecare soluţie ducându-te tot mai departe în trecut. Dar mie toate astea nu mi-au spus nimic, spre deosebire de Thomas, deşi şi el a recunoscut că nu putea exprima în cuvinte ceea ce simţea.

— Dacă ai fi putut, fiule, m-aş fi înecat în şanţ, a zis tata, apoi a izbucnit într-un râs homeric când Topaz a spus că Secţiunea A are „tonuri de eternitate".

După părerea mea, are tonuri de nebunie. NU. Iar îmi bat joc. Sunt GREA DE CAP. Dacă Simon spune că Enigmatismul tatei e minunat, atunci înseamnă că aşa este. (Simon a fost cel care l-a botezat Enigmatism, un nume foarte potrivit.) Şi editurile, atât din Anglia, cât şi din America, i-au plătit tatei un avans, chiar dacă în întregimea ei cartea s-ar putea să nu fie terminată decât peste câţiva ani. Iar primele patru secţiuni vor fi publicate în curând într-o revistă din America. Aşa că poate o să încetez să mai fiu sarcastică?

[1] Trimitere la *Călătoria pelerinului*, roman alegoric creştin de John Bunyan.

Numai dacă tata ar răspunde şi el la câteva întrebări! Dacă Thomas ar mai da glas unora dintre ideile lui strălucite! (După ce mi-a spus că Secţiunea A era un copil care învăţa să scrie şi să citească a decis că nu eram „pregătită" să-mi spună mai multe.) Topaz, firește, e încântată să-şi comunice părerile, dar nu mi se pare de mare ajutor. Ultimele ei contribuţii sunt: „importanţă cosmică" şi „profunditate sferică".

Unica persoană care m-ar putea ajuta este Simon, firește, dar nu-mi place să-l rog să vorbim între patru ochi, ca să nu creadă că alerg după el. Încerc să evit să-l întâlnesc dacă nu mai este şi altcineva prezent. Adesea mă ţin deoparte până când ştiu că a plecat la Scoatney.

Să-mi dau azi voie să-l văd? Să cobor movila în fugă când o să iasă din locuinţa portarului şi să-i spun că vreau să-l întreb despre opera tatei? Chiar vreau asta, dar mai mult decât orice vreau să fiu cu el. Numai de-aş putea fi sigură că Rose nu i-a spus despre mine!

O să aştept până mâine. Promit că mâine îi voi vorbi.

Nu mai depinde de mine. Am privit în jos şi l-am văzut în curte... mi-a făcut cu mâna... a pornit către pod... urcă! O, n-o să-mi dau voie să fiu stânjenită! O să fie de ajutor să vorbesc despre tata...

Câte poţi afla într-o singură oră!

Nu-mi doresc decât să scriu ce s-a petrecut chiar înainte să plece. Dar dacă încep cu asta risc să uit vreunul dintre lucrurile care s-au petrecut înainte. Şi fiecare cuvânt pe care l-a rostit e nespus de valoros pentru mine.

Ne-am aşezat unul lângă altul pe pătura tatei. Venise să-şi ia rămas-bun: în câteva zile va pleca în America, în parte pentru că doamna Cotton îşi doreşte să ierneze la New

York şi în parte pentru că aşa poate fi acolo când opera tatei va fi publicată în reviste. O să scrie nişte articole despre ea.

— Tatăl tău spune că sunt ca un terier care scutură un şoarece, mi-a zis el. Dar cred că e fericit să fie scuturat. Şi e important să fie depus la picioarele cui trebuie.

— Simon, am zis eu, ca dar de despărţire, poţi să-mi spui ceva care să mă ajute să înţeleg ce urmăreşte tata?

Spre surprinderea mea, el chiar se hotărâse s-o facă.

— Vezi tu, când o să fiu plecat, tu o să rămâi singura persoană apropiată de el care-i capabilă să-l înţeleagă. O, Thomas e deştept, dar interesul lui e detaşat. Într-un fel, e încă interesul unui copil. Oricum sunt sigur că tatăl tău după înţelegerea ta tânjeşte.

Am fost uluită şi flatată.

— Ei, asta-mi şi doresc. Dar nu vrea să-mi explice... De ce nu vrea, Simon?

— Pentru că esenţa unei enigme este că trebuie să o rezolvi singur.

— Dar măcar îţi e permis să ştii... regulile de dezlegare a ghicitorilor.

El a spus că era de acord cu mine şi că de aceea îl convinsese pe tata să îi dea voie să-mi vorbească despre asta.

— Vrei să mă întrebi ceva?

— Sigur că da. Prima întrebare: de ce opera lui trebuie neapărat să fie o enigmă?

Simon a râs:

— Ai început cu una dificilă. Nimeni nu ştie de ce un creator creează aşa şi nu altfel. Oricum, tatăl tău a avut un predecesor foarte distins: Dumnezeu a făcut universul ca pe o enigmă.

— Şi asta i-a zăpăcit pe toţi, am zis eu. Nu văd de ce tata trebuie să urmeze exemplul Lui.

Simon a spus că după părerea lui așa făcea fiecare artist creativ și că poate fiecare ființă umană avea potențial creativ.

— Cred că unul dintre lucrurile urmărite de tatăl tău e să stimuleze acest potențial. Să-i facă pe cei care îi studiază munca părtași la actul de creație. Desigur, el vede creația ca pe un proces de descoperire. Cu alte cuvinte, totul e deja creat de cauza primară – Dumnezeu dacă vrei –, totul e deja acolo ca să fie descoperit.

Cred că aveam un aer cam năuc, pentru că s-a oprit și a zis:

— Nu reușesc să mă exprim clar. Dă-mi un minut!

A închis ochii gândindu-se, cum făcuse în ziua aceea de 1 Mai, dar de data asta nu am îndrăznit să-i arunc decât o privire furișă. Mă străduiam să-mi ascund sentimentele. Nici nu-mi dădusem voie să mă gândesc că urma să plece. Aveam tot timpul să mă gândesc la asta după plecarea lui.

În cele din urmă, el a zis:

— Cred că tatăl tău e convins că interesul pe care oamenii îl arată față de ghicitori și probleme – și care adesea începe încă din copilăria timpurie – reprezintă mai mult decât simpla dorință de a se recrea. Că poate să derive din curiozitatea eternă a omului cu privire la originile sale. Oricum, face uz de niște capacități de căutare progresivă, cumulativă, cum nu o face niciun alt exercițiu mental. Tatăl tău vrea să-și comunice ideile prin intermediul acestor capacități.

L-am rugat să repete mai rar. Și deodată am înțeles, o, am înțeles totul!

— Dar cum anume funcționează? am exclamat.

El mi-a spus să mă gândesc la un rebus, la sutele de imagini care îmi trec prin minte în timp ce îl rezolv.

— În rebusul tatălui tău, totalul acestor imagini contribuie la sensul pe care vrea să-l transmită. Și totalul secțiunilor cărții sale, toate ghicitorile, problemele, tiparele, progresiile – cred că va exista și o secțiune polițistă – se vor adăuga filosofiei sale despre căutare-creație.

— Și unde intervin pisicile de pe salteluțe? am comentat eu caustic.

El a spus că probabil erau menite să inducă o anumită stare de spirit.

— Imaginează-ți că ești un copil care se confruntă cu primele simboluri enigmatice din viața sa: literele alfabetului. Gândește-te la litere înainte să le înțelegi, apoi la literele care devin cuvinte, apoi la cuvintele care devin imagini în minte... De ce ai aerul ăsta preocupat? Te-am zăpăcit mai tare?

— Nicidecum, am zis. Am înțeles tot ce ai zis. Dar, o, Simon, mi-e atât de ciudă! De ce trebuie tata să facă toate lucrurile atât de dificile? De ce nu poate spune direct ce vrea să spună?

— Pentru că sunt atât de multe lucruri care nu pot fi spuse direct. Încearcă să descrii frumusețea – în cuvinte simple – și o să vezi ce vreau să spun.

Apoi a zis că arta putea declara foarte puține în mod ferm... că datoria ei era să evoce reacții. Și că fără inovații și experimente ca ale tatei arta întreagă ar stagna.

— De aceea nu trebuie să le purtăm pică, deși cred că e un instinct firesc, probabil datorat fricii subconștiente de ceea ce nu înțelegem.

Apoi a vorbit despre unele dintre cele mai mari inovații care fuseseră primite prost la început: ultimele cvartete ale lui Beethoven și multă muzică modernă și creațiile unor mari pictori pe care acum toată lumea îi admiră. În

literatură nu sunt la fel de multe inovaţii ca în alte domenii, a zis Simon, şi ăsta e un motiv în plus ca tata să fie încurajat.

— Ei, o să-l încurajez din răsputeri, am zis eu. Încă îmi mai e puţin ciudă pe el, dar o să încerc să i-o ascund.

— N-o să poţi, a zis Simon. Şi ciuda îţi va paraliza capacitatea de percepţie. O, Doamne, cum să te aduc de partea lui? Uite: în jurnalul tău reuşeşti întotdeauna să exprimi ceea ce vrei? Totul se aranjează în cuvinte drăguţe şi ordonate? Nu te pomeneşti în mod constant atrasă către metaforă? Cel dintâi om care a folosit o metaforă a fost un inovator colosal şi acum noi le folosim în mod constant fără să ne dăm seama. Într-un sens munca tatălui tău e o extensie a acestei metafore.

Când a zis asta mi-am amintit brusc ce dificil îmi fusese să descriu senzaţia pe care o încercasem în seara Ajunului Miezului Verii şi cum descrisesem întreaga zi ca pe o stradă aducând cu o catedrală. De atunci, imaginile acelea au fost legate de acea zi şi de Simon. Dar nu aş fi putut explica niciodată cum se contopeau imaginea şi realitatea şi cum se extindeau şi se înfrumuseţau reciproc. Oare tata încerca să exprime ceva la fel de inexprimabil?

— În mintea ta s-au potrivit nişte piese, a zis Simon. Poţi să exprimi asta în cuvinte?

— În mod sigur nu într-unele drăguţe şi ordonate.

Am încercat să vorbesc degajat, căci, amintindu-mi de seara Ajunului Miezului Verii, devenisem nespus de conştientă că îl iubeam.

— Dar nu îi mai port pică. O să fie în regulă. Sunt de partea lui acum.

După asta am discutat despre motivele care îl făcuseră pe tata să reînceapă să scrie. Presupun că nu vom şti

niciodată dacă i-a făcut vreun bine faptul că l-am încuiat în turn.

Simon era de părere că mai degrabă fiecare lucru avusese contribuţia sa:

— Venirea noastră aici – mama, după cum ştii, e foarte stimulativă. Şi lecturile lui din biblioteca de la Scoatney e posibil să-l fi ajutat: am presărat locul cu chestii care credeam că l-ar fi putut interesa. Cred că simte că faptul de a fi închis în turn i-a provocat un soi de eliberare emoţională. În mod sigur ţie îţi atribuie tot meritul pentru că i-ai spus să scrie „Mâţa stă pe salteluţă". Asta i-a dat impulsul să pornească, i-a dat ideea despre copilul care învaţă să citească.

Eu una cred că pe tata l-a ajutat cel mai tare faptul că şi-a ieşit din fire. Sunt din ce în ce mai sigură că şi-a însuşit mult prea bine lecţia după incidentul cu cuţitul de prăjituri, că asta cumva l-a legat din punct de vedere mental. Simon a fost de părere că e o teorie foarte bună.

— Şi cum e firea lui acum? a întrebat el.

— În majoritatea timpului e mai drăguţ ca oricând. Dar uneori e teribil. Topaz adoră viaţa asta.

— Draga de Topaz, a zis Simon zâmbind. Acum că el s-a apucat din nou să scrie ea e soţia perfectă pentru el şi el o ştie. Dar nu cred că viaţa la castel va fi prea distractivă pentru tine iarna asta. În apartament se află tot timpul o fată în casă, dacă ai chef să stai acolo din când în când. Eşti sigură că nu vrei să mergi la facultate?

— Foarte sigură. Nu vreau decât să scriu. Şi pentru asta nu există altă facultate decât viaţa însăşi.

El a râs şi a spus că eram o încântare pentru el, uneori mult prea matură pentru anii mei şi alteori atât de tânără.

— Aş vrea mai degrabă să învăţ să bat la maşină şi să stenografiez, i-am spus eu. Atunci aş putea fi secretara

unui scriitor, în aşteptarea momentului când o să devin şi eu unul.

El a spus că Topaz se va ocupa de aranjamentele necesare. Ştiu că îi lasă bani pentru noi toţi, după ce a convins-o că trebuie s-o facă pentru a-l ţine pe tata la adăpost de griji. O, e un patron al artelor atât de amabil şi generos!

— Şi dacă vrei ceva nu trebuie decât să-mi scrii, a zis el. Oricum, să ştii că o să revin în curând.

— Mă întreb...

El mi-a aruncat o privire rapidă şi m-a întrebat ce voiam să zic. Mi-am dorit să fi tăcut. În ultimele săptămâni m-am temut că, rănit atât de tare de Rose, s-ar putea să renunţe la traiul în Anglia.

— Mă gândeam că America n-o să-ţi mai dea drumul, am zis.

El a tăcut atâta timp, încât mi l-am imaginat dus pentru totdeauna şi pe Fox-Cottoni instalaţi la Scoatney după pofta inimii lor. „Poate că n-o să-l mai văd niciodată", mi-am zis şi deodată mi s-a făcut atât de frig, că m-am înfiorat. Simon a observat şi s-a tras mai aproape, strângând pledul în jurul nostru. Apoi a zis:

— Ba o să mă întorc. N-aş putea să părăsesc Scoatney.

Am zis că ştiam că îl iubea nespus.

— Nespus şi cu tristeţe. Într-un fel, e ca şi cum ai iubi o femeie frumoasă care-i pe moarte. Ştim bine că spiritul acestor case nu va mai supravieţui foarte mult.

Apoi a vorbit despre toamnă. Spera să ajungă în Noua Anglie la timp ca s-o mai prindă.

— E mai frumoasă ca aici? am întrebat eu.

— Nu, dar e mai puţin melancolică. Atât de multe lucruri frumoase din Anglia sunt melancolice!

A privit în lungul câmpurilor şi a adăugat repede:

— Nu că aş fi melancolic în după-amiaza asta. Niciodată nu-s melancolic când sunt cu tine. Ştii că asta e a treia oară când stăm de vorbă pe gorganul Belmotte?

O ştiam prea bine.

— Da. Cred că aşa e, am rostit eu încercând să vorbesc cât mai degajat.

Nu cred că am reuşit, pentru că deodată şi-a strecurat braţul în jurul meu. După-amiaza liniştită a părut şi mai tăcută. Lumina târzie a soarelui era ca o binecuvântare. O să-mi amintesc minutul ăla de tăcere cât o să trăiesc.

În cele din urmă, el a zis:

— Mi-aş dori să te pot lua cu mine în America. Ţi-ar plăcea să vii?

Pentru o secundă am crezut că era o glumă, dar el a adăugat „Ai vrea, Cassandra?" şi ceva din felul în care mi-a rostit numele m-a făcut să-mi dau seama că, dacă aş fi zis da, mi-ar fi cerut să mă mărit cu el. Şi n-am putut s-o fac, deşi cred că abia acum mi-am dat seama cu adevărat de ce.

Am zis cu cel mai firesc ton de care am fost în stare:

— Dacă aş fi pregătită deja, aş veni cu tine ca secretară. Deşi nu ştiu dacă mi-ar plăcea să fiu atât de mult timp departe de tata anul ăsta.

M-am gândit că vorbisem în aşa fel încât să nu-şi dea seama ce era cu adevărat în mintea mea. Dar cred că a înţeles, căci a zis foarte încet:

— O, micuţa mea înţeleaptă!

După care am vorbit pe un ton liniştit despre o maşină pe care a pus-o la dispoziţia tatei şi despre faptul că ne puteam duce cu toţii la Scoatney ori de câte ori doream. Eu n-am mai avut foarte multe de spus, fiindcă mintea mea era preocupată de gândul că poate făcusem o greşeală îngrozitoare.

Când s-a ridicat să plece a înfăşurat strâns pledul în jurul meu, apoi mi-a spus să strecor afară o mână.

— De data asta nu mai e verde, a zis el luând-o într-a lui.

— Simon, să ştii că mi-ar plăcea să văd America dacă împrejurările vor fi... favorabile, i-am zis.

El mi-a răsucit mâna ca să-mi sărute palma şi a spus:

— Când mă întorc o să-ţi dau raportul în privinţa lor.

Apoi a coborât iute gorganul. În timp ce maşina lui se îndepărta pe alee, s-a stârnit o adiere neaşteptată de vânt, ridicând frunze uscate din gardul viu şi din copaci, astfel încât un nor de frunze părea să-l urmeze.

N-am făcut nicio greşeală. Ştiu că atunci când a fost pe punctul de a mă cere de soţie a acţionat pe baza unui impuls asemănător celui din Ajunul Miezului Verii, când m-a sărutat: un amestec de simpatie faţă de mine şi dor de Rose. E parte din jocul de-a „alege locul doi" pe care l-am jucat cu toţii, Rose cu Simon, Simon cu mine, eu cu Stephen şi Stephen, presupun, cu detestabila de Leda Fox-Cotton. Nu e un joc foarte frumos: oamenii cu care te joci riscă să sufere. Poate chiar şi Leda, deşi nu pot spune că-mi pare foarte rău.

Dar de ce, o, de ce e Simon în continuare îndrăgostit de Rose, când ea are atât de puţine în comun cu el, iar eu atât de multe? O parte din mine tânjeşte să alerge până la Scoatney şi să-i strige: „Da, da, da!" Acum câteva ore, când am scris că nu puteam însemna nimic pentru el, o asemenea şansă mi s-ar fi părut raiul de pe pământ. Şi sigur i-aş putea oferi... o stare de mulţumire?

Nu e de ajuns. Nu pentru cel care oferă.

Lumina zilei se împuţinează. Abia văd ce scriu şi degetele mele sunt reci. Nu mi-a mai rămas decât o pagină

din frumosul meu caiet albastru, dar e de ajuns. Nu intenţionez să continui acest jurnal. Am depăşit perioada în care voiam să scriu despre mine. Azi am început să scriu numai dintr-un sentiment al datoriei, ca să închei povestea lui Rose. Se pare că am terminat-o şi pe a mea, deşi nu cerusem asta...

Ce remarcă ridicolă şi plină de autocompătimire, cu Simon încă pe lumea asta şi cu o maşină la dispoziţia noastră şi un apartament la Londra! Stephen are şi el un apartament acolo, unul micuţ. A plimbat caprele într-un mod atât de mulţumitor, încât în următorul lui film va avea şi două replici. Dacă o să stau în apartamentul Cottonilor o să putem ieşi uneori împreună în oraş şi o să fiu foarte, foarte bună cu el, deşi doar ca o soră şi nimic mai mult. Acum că stau să mă gândesc mai bine, iarna viitoare s-ar putea să fie foarte interesantă, cu tata când minunat de vesel, când înviorător de violent. Şi sunt mii de oameni care nu sunt eu şi despre care pot scrie...

Nu mă ajută deloc să mă prefac că nu plâng, fiindcă plâng... Pauză de suflat nasul. Acum mă simt mai bine.

Poate ar fi plictisitor să fiu măritată şi aranjată pe viaţă. Mincinoaso! Ar fi divin!

Nu mai am decât o jumătate de pagină. Să o umplu cu „Te iubesc, te iubesc", cum a făcut tata cu pisicile de pe salteluţe? Nu. Nici măcar o inimă frântă nu-ţi dă dreptul să iroseşti o hârtie de calitate.

În bucătăria castelului s-a aprins lumina. În seara asta o să fac baie în faţa focului, cu gramofonul de la Simon cântând. Topaz tocmai l-a pornit, mult prea tare, ca să-l facă pe tata să coboare cu picioarele pe pământ la timp pentru ceai, dar de la distanţa asta sună minunat. A pus berceusa din *Pasărea de foc* a lui Stravinsky. Pare să spună: „Ce să fac? Ce să fac?"

O să te duci la ceai, fata mea, și încă un ceai mult mai bun decât beai anul trecut pe vremea asta.

O ceață se întinde peste ogoare. De ce ceața verii e romantică, iar cea a toamnei doar tristă?

Era ceață în Ajunul Miezului Verii și ceață când am mers cu mașina în zori.

El a zis că va reveni.

Nu mai am loc să scriu decât pe margine. Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

Grupul Editorial ART
Comenzi – Cartea prin poştă
C.P. 4, O.P. 83, cod 062650, sector 6, Bucureşti,
tel.: 021 224.01.30, 0744.300.870, 0721.213.576;
fax: 021 369.31.99
Comenzi – online
www.editura-youngart.ro

Să locuiești într-un castel vechi de secole pare ceva palpitant și luxos. Pentru tânăra Cassandra Mortmain, însă, viața la Castelul Godsend nu e deloc așa, căci tatăl ei – romancier excentric, cu o sclipire de geniu – se află, de mai mulți ani, într-un „blocaj scriitoricesc", astfel încât familia a ajuns la sărăcie lucie. În vreme ce tatăl se închide morocănos în locuința portarului, în pragul primăverii, întreaga familie se străduiește să facă rost de bani: Topaz, mama vitregă, fost model, ar putea pleca la Londra să pozeze pentru vreun pictor, iar Rose, sora mai mare a Cassandrei... ei bine, Rose cade pradă disperării și își pune o dorință. Câteva ore mai târziu, la castel apar, pe nepusă masă, doi bărbați...

Fetele din castel este o poveste fermecătoare și proaspătă, genul acela de carte pe care, odată ce ați intrat în universul ei, nu vă rămâne decât să vă îndrăgostiți iremediabil de ea.

„Cartea aceasta are unul dintre cei mai carismatici naratori pe care i-am întâlnit vreodată."

J.K. Rowling

youngretro

UN ROMAN CLASIC ȘI NEMURITOR

14+

IUBIREA & VICISITUDINILE
adolescenței *ei*

9786068811697